

NOČNÍ KLUB

JIRÍ KULHÁNEK

Díl
DRUHÝ



Pod značkou Poutník již vyšly tyto knihy Jiřího Kulhánka:
Vládci strachu Cesta krve I. – Dobrák
Cesta krve II. – Cynik
Divocí a zlí I. – Čas mrtvých
Divocí a zlí II. – Hardcore
Divocí a zlí III. – Temný prorok
Divocí a zlí IV. – Kříže
Noční klub – díl první

*Tento příběh si vyžádal úpravu několika časových údajů známých z
reálného světa — týká se to ponejvíc dat vydání některých knih.
J.K.*

Jiří Kulhánek: Noční klub – díl druhý
Copyright © 2003 Jiří Kulhánek
Illustrations © 2003 Luis Royo / Norma Editorial
Publisher © Klub Julese Vernea Praha 2003
ISBN 80-85892-65-0

Jak ono to jen bylo. Ach ano.

Předešlý rok byl nabytý množstvím událostí, které vyvrcholily tím, že jsem nad Francií vyskočil z letadla, vloupal se do opuštěné milionářské vily a snažil se zapomenout sám na sebe. Trochu jsem se totiž bál – a možná i víc než jen trochu –, ale kdo by se nebál, mít v patách pány Wriese a Van Vrena.

Až jsem si jednou naladil internetové vysílání Radia 1, a zjistil, že jsem nezůstal tak osamocený. – Přesněji, že při tragickém zániku Nočního klubu nezemřeli všichni. Takže jsem neváhal, sedl na motocykl a vrátil se do Prahy – jak říká Ten druhý, poslouchat rádio je nebezpečná věc.

Minulou noc jsem tedy strávil ve svém takzvaně veřejném bytě, poslouchal houkání autoalarmů, hlavou táhly sentimentální vzpomínky, a když jsem ráno odcházel, potkal jsem paní sousedku z nejoblíbenějších. Ano, je to jedna z těch sousedek, kvůli kterým nás všechny mrzí, že jsme takoví roztomilí a sympatičtí lidé. A přestože já už tak úplně člověk nejsem, stejně jsem ji nezastřelil – za tuto laskavost jsem se dozvěděl, že se po mně v uplynulých dvanácti měsících intenzivně sháněli nějakí pánové. Jací, neřekla, ale s téměř stoprocentní jistotou se dalo odhadnout, že jim neprodleně zatelefonoje, že jsem se vrátil. Někdy mne vážně brzdí, že jsem pan Hodný – už nikdy se kvůli ní do bytu nemohu vrátit, babě.

Rozloučil jsem se (ne s paní sousedkou – se zabouchnutými dveřmi) a co nejrychleji odešel na tramvajovou stanici.

Stál jsem na zastávce a tramvaj samozřejmě nejela – to už je taková základní vlastnost všech tramvají: buď vám ujedou před nosem, nebo čekáte – čím víc pospícháte, tím déle.

Ranní dopravní špička pomalu prokulminovala, ale aut i lidí bylo pořád víc než dost. Koupil jsem si Respekt a dokud moje jednička nepřiřinčela, maskoval se za ním. Vlastně jsem ani nevěděl, kam spěchám, ale věděl jsem, že nejlépe je nejdále, a čím rychleji, tím vůbec nejlépe.

Takže jsem přišel o veřejný byt, o svou trvalou adresu, bez které nemůžete chodit do školy, nemůžete mít účet v bance, účet, na který

vám chodí honoráře, které z vás dělají bezúhonného pracujícího občana, nemůžete...

Tramvaj zastavila a já se s miliardou ostatních nacpal do prvního vozu.

* * *

„Kam se dereš?!“

„Omlouvám se,“ zasadil jsem mlad'ochovi s kšiltem dozadu druhou ránu loktem, ještě jeden omluvný úsměv a protlačil jsem se na strategické místo těsně za řidičem.

„Příští zastávka Větrník,“ řekla tramvaj melodickým hlasem a dveře se zavřely.

Po dvou stanicích smrkání, kašlání a mobilních hovorů se k všeobecnému ruchu přidal i řidič:

„Kurva!!!“ ozvalo se z kabinky docela nahlas a souprava začala ostře brzdit. Mé strategické místo se sice ukázalo strategickým, ale ne až tak pohodlným, protože všichni se káceli na mě.

Brzdné elektromagnety hoblovaly koleje a vozem zavoněl hořící kov. Byť jsem na svých cestách pražskou hromadnou dopravou zažil ledacos, podobné manévry nejsou dvakrát běžné.

„Kurva!!!“ Znova řidič.

Lidé ječeli, pán v šedém klobouku poulil oči, dusil se, u rtů se mu dělaly bubliny, a s každým vyděšeným lapnutím po dechu mi jich několik prasklo do obličeje – pán se mne ke všemu pokoušel probodnout aktovkou, a navíc byl nalisovaný tak blízko, že jsem mu mohl počítat bakterie v pórech na nose. Když jsem se napřel do nejhustší skupiny u předního skla, ječeli ještě trochu víc, ale já ven prostě vidět musel.

Pán s bublinami přestal dýchat.

„A kurva,“ řekl jsem tentokrát já.

A ne že by mě mrzelo, že ty bakterie nedopočítám.

Přes koleje stál černý mercedes a kolem stáli čtyři muži v černých kuklách, na sobě tradiční špatně padnoucí parkery z lesklé černé kůže plus světle rezavé tesilky – Rusové to nosí jako uniformy.

Navíc měli stejně tradiční kalašnikovy a mířili na tramvaj. Takže paní sousedka se dovolala, někdo pozoroval, do které soupravy nasedám, a *pánové* se mnou asi chtějí mluvit docela *dost*.

„Šlápni na to, modrá vesto!“ vytrhl jsem dvířka k řidičovi. „Teda spíš VOLUME doprava, nebo jak se tu přidává proud.“

Protože jsem mu mířil do ucha, začal kvičet, ale poslechl.

„Pořádně!“ přidupl jsem mu koleno, takže jeho pravá podrážka sešlápla pedál až k podlaze. Elektromotory se nádherně rozkvílely a tramvaj se rozezmlátla jako lochneska.

Rusové pochopili, že asi nezastavíme, tak začali střílet.

„K zemi!“ zařval jsem do davu, ale dokud si v nich kulky nezačaly razit krvavé tunely, nikdo mne neposlechl.

Glock desítka je výborná zbraň.

Sundal jsem tři střelce, ještě než tramvaj narazila do mercedesu – ten čtvrtý měl zřejmě největší mozek, takže včas přestal pálit a pokusil se s autem ujet – smrtící traverza zachytla jen zadní nárazník, vůz se s vytím pneumatik roztočil a zmizel mi z pistolnického úhlu.

Vyměnil jsem zásobník a řidič zbaběle ubral.

„Spěchám. Pořád,“ znovu jsem mu přidupl koleno. Řidič zaťal pěsti do madla a zavřel oči.

„Lepší než Matějská, co?“ řekl jsem, když jsme další zatáčku řízli po dvou, nebo kolik má tramvaj na jedné straně kol. Přesto se v proudu aut napravo objevil černý čumák německého vozu.

Potřeboval jsem střílet, jenže kolem kabinky byla pořád nalisována spousta lidí. Pravda, někteří už byli po smrti, ale někteří ještě ne – pán s aktovkou se zas rozbublal, a navíc jsem nechtěl, aby nám krev vyzkratovala motory.

„Jedna-dvě-tři, tady orel,“ foukl jsem do mikrofону palubního rozhlasu: „Prosíme cestující, aby si neprodleně lehli na zem.“ Protože mne nikdo neposlechl (opět), vyklonil jsem se a vystřelil jim nad hlavy. Je to v uzavřených prostorách docela ohlušující, takže zalehli. Zvláštní pohled – jak byl vůz narvaný, ležící cestující sahali skoro po vršky opěradel. Druhým důsledkem bylo, že se souprava pěkně stabilizovala.

* * *

Tramvaj ramplovala a vibrovala, až se mi rozostřovaly oči – ukazatel rychlosti se dávno protočil za doraz.

Dávka prošla kabinku, a kupodivu zleva.

Druhý stroj byl velký Nissan Patrol a byl plný posil – takže pánové věděli, pro koho jdou, ale nevěděli, co se se mnou mezitím stalo – to by si vzali tank.

Takže to Wries s Van Vrenem definitivně nejsou.

Nemohl jsem pořádně mířit, protože tramvaj chvílemi snad i nadlétávala, a přece jen, nevinní lidé by to odnášet neměli. Rusové se s podobnými detaily nezatežovali: Řidič byl profík, tak dvouapůltunovým nissanem rozhrnoval protijedoucí auta jako pluhem – v zrcátkách jsem viděl apokalypsu, kterou to za námi působilo.

Pravda, ani my jsme nebyli bez viny. Ne že bych se vyznal v tramvajových semaforech, a dvě světýlka vedle sebe asi znamenají něco jako *stůj, dej přednost v jízdě*.

* * *

Zrovna jsme před sebou hrnuli červenou toyotu a od plechů třoucích se o asfalt létaly snopy jisker. Právě když se řidič odvážně vyškřábal na střechu svého masakrovaného vozu, Rusům vlevo se podařilo najet na koleje, takže se jejich bok ocitl sotva dvacet centimetrů od našeho. Tak blbý nápad, jako že se nás pokusí vykolejit, naštěstí nedostali, ale na druhou stranu, měli strašně moc nábojů.

Práskavé zvuky, s nimiž kulky trhaly plech, sedačky a těla, byly ještě hlasitější než vytí rozbrušované toyoty.

Dvě střely mi prolétly kolem obličeje a přerazily tyč nad předními dveřmi. Další dávka přilétla z druhé strany, a jak z boku zasáhla přední okno, vzduch byl rázem plný skla.

Řidič toyoty toho využil a statečně přeskočil z ubývajícího vraku dovnitř.

„S jízdou si nedělejte starosti,“ zazubil jsem se na něj.

Kupodivu se nesmál.

Vykopl jsem boční okénko, vyvěsil se jako hrazdař na plachetnici a vypálil jednou dlouhou dávkou celý zásobník do předního skla nissanu. Okno se pokrylo houštinou černých koleček a bílých pavučin – z těch koleček na mnoha místech vystříkla krev.

Vítr mi hvízdal v uších a límec bundy hlasitě frčel.

Patrol lehce narazil do boku tramvaje, zasmítal se a stočil napříč – čili přesně to, čemu jsem se chtěl vyhnout a proč jsem s opětováním palby tak váhal.

Těžký terénní vůz se do osobáků zakousl jako torpédo. Vzduchem zavířila urvaná kola, kusy plechu a kusy lidí. Zhoupl jsem se do kabinky, tak jsem detonaci paliva zahlédl jen v zrcátku. Byla tak silná, že se i tramvaj málem převrátila.

Protože jsme jeli z kopce, souprava stále zrychlovala. Pochvalně jsem poplácal řidiče (ječel do vysílačky, ať před náma *sakra kurva vykliděj koleje!*), nasadil si černé brýle a vzal z hromady těl tmavofialovou kšiltovku – kameře televizního přenosového vozu jsem zamával až pak.

„Jste blázen!“ zařval do vytí větru řidič.

„Vyléčili mě!“ I když, pravda, i mě trochu znepokojovala další křižovatka. Policajti se ji sice pokoušeli uvolnit, ale kdo kdy viděl pražského taxikáře, aby se nenacpal, kam chce.

Blížili jsme se fakt víc než rychle.

Vypadalo to tak ošklivě, že se ruské vozy stáhly za tramvaj – místo aby jich ubylo, kupodivu naopak – přidržel jsem si uvolněné zrcátko: ale ne, naštěstí ne všechny byly ruské – byla tam i dvě neoznačená policejní auta, teď s magnetickými majáčky na střechách.

Jak uklidňující.

Vzápětí chytla nádrž již téměř ubroušené toyoty, tramvají prošlehly plameny a naplnil ji kouř.

* * *

Na křižovatce jsme o japonský vrak přišli: Předváděl spolu s několika (mnoha) dalšími vozy, které rozdováděl náš průlet, nádherné synchronní kotrmelce a ničil auta zaparkovaná u chodníků. Střepy z výloh tryskaly jako horizontální gejzíry, lampy se kácely, jiskry létaly, hořící benzín stříkal, ženy lomily rukama...

Disneyland hadr.

Pak nám nějaká nepřející svině vypnula proud.

* * *

Tramvaj začala automaticky brzdit, a zastavila, ještě než jsme narazili do pětadvacítky stojící na zastávce.

V tichu bylo slyšet vytí sirén, nesmělé hlasy pasažérů (spodní vrstva se ozývala hlasitěji) a hukot zkázy za námi.

„Strossmayerovo náměstí. Vzhledem k drobným technickým potížím prosíme cestující, aby si vystoupili – a to tak, že *rychle*,“ zvedl jsem hlas, protože změt' plechu a ohně se ulicí Milady Horákové valila jako lavina.

* * *

Sám jsem nelenil a uposlechl své výzvy – v chaosu si mne nikdo nevšímal.

* * *

Zahodil jsem kšiltovku do koše a rychlým krokem došel na Vltavskou, kde jsem u bankomatu nejprve zakryl kameru a pak se proklel, že jsem si dal jen pětitisícový limit na jednorázový výběr.

Potreboval jsem se dostat za řeku, přičemž metrem to stihnu, ještě než poldové uzavřou okolí. Lidé se na mě dívali divně, když jsem obcházel halou, abych se nedostal do zorného pole objektivů – při sjezdu na eskalátoru se musíte za někoho schovat.

Vystoupil jsem na Muzeu a koupil si telefonní kartu. Nahoře se všichni tlačili na pravé straně Václaváku a dívali se na černý sloup kouře stoupající nad střechami – musí to být vidět z celé Prahy. Na všech televizích v obchodě s elektronikou běžel přímý přenos, a pohotoví reportéři už vymysleli i neotřelý název: PRAŽSKÁ APOKALYPSA.

Z nízkých šedých mraků začalo mrholit a dlažba se studeně zaleskla. Zaklínil jsem se v budce a našel ve Zlatých stránkách rubriku RÁDIA.

„Rádio 1?“ ozvalo se po osmi zazvoněních.

„Dobrý den, Havelka. Mám takovou... takovou zvláštní prosbu.“

„Od toho tu jsme.“

„Nejde o hudbu... nemluvíme k národu, náhodou?!“

„Žádnej strach.“

„Víte, jak vám volá – vždycky večer – jmenuje se Nočník, vždycky chce zahrát pro veselý pumprlíky... Není tam někde nějaký vzkaz pro někoho, kdo by se o to zajímal? Nebo tak něco?“

„Sto padesát lidí denně se zajímá o veselý pumprlíky, žádná soutěž to ale není,“ mladý hlas *zazněl* unaveně.

„To je jasný, ale není u toho nějaký jméno, telefon, nebo tak?“

„Hele, takovejchhle dotazů máme fakt stovky, já...“

„Co *noční klub!*“ řekl jsem.

Překvapené ticho.

„A sakra – vy to víte! Už skoro rok nám to tady visí!“

Pochopil jsem, že za tím musely být nějaké značně emocionální pohnutky, aby si to moderátoři pamatovali takovou dobu.

„Takže?“

„Moment, momentíček,“ v sluchátku se rozcvakala klávesnice počítače, „momentíček... kde to jen...“, venku se hustě rozpršelo. Doufám, že si nikdo nevšimne, že se mi nezapocují skla.

„Haló?“

„Ano?“

„Pane... pane...“

„Havelka.“

„Máte něco na psaní, pane Havelka?“

„Ne.“

„Je to telefon, budete si ho pamatovat?“

„Ne. Okamžik...“, rozdrtil jsem ukazováčkem černého vajgla na odkládacím pultíku, „můžete.“

Hlas mi diktoval číslo a já ho špinavým prstem psal na jednu ze zlatých stránek.

„Máte to?“

„Jo. Díky. A nashle.“

„Našly,“ ve sluchátku klaplo.

„Našly?!“ zamyslel jsem se. Člověk je rok pryč a přestává rozumět vlastní mateřštině. Našly. Pomalu jsem si otíral prst páchnoucí nikotinem o kalhoty. *Našly.*

„Tak co je?! Vypadneš už?!“

Konečně jsem si uvědomil, že někdo drahnou dobu lomcuje dveřmi, které držím nohou. Vytrhl jsem si číslo a vyndal z přístroje kartu.

„Zdržuješ naschvál, co hajzle?!“ pán měl promočené vlasy a byl brunátný.

„Omlouvám se, špatné zprávy.“

„A eštěs roztrhal seznam!“ chytil mě za bundu a vytáhl na déšť. Je zvláštní, kolik lidí považuje slušnost za slabost.

„Omlouvám se,“ řekl jsem ještě jednou – to už se mnou začal cloumat.

„Někdo se vám tam cpe.“

„Cože?!“ pán mne odstrčil a odbrunátněl k budce; docela hezká dívka mne počastovala pohledem typu *chudinko*.

Nechápu, skutečně tu lidskou agresivitu nechápu.

* * *

Našel jsem si jinou budku v klidnější uličce za Václavákem a rozložil vytrženou stránku. Číslo se trochu smazalo a trochu rozpilo, ale mé oči si s tím poradily – podle předvolačky to je mobil.

Z vyzváněcího tónu už mne začínalo brnět ucho a zrovna jsem si říkal, že jestli jsem jel z Francie jen kvůli tomuhle, tak teda nic moc, když to někdo vzal.

Nic neřekl, slyšel jsem jen dech.

„Ano?“ řekl jsem.

Zase nic, jen k dechu se přidalo vzdálené řinčení a hulákání.

„Tomislave?“

Dech se zadrhl, až jsem si myslel, že člověk na druhém konci zemřel.

„Kdo, kdo...?!“ hlas se trásl, ale po těch dvou slovech a krátké odmlce se obrovským vypětím vůle uklidnil: „Nemůžu mluvit, zavolejte v deset večer.“ Telefon s klapnu tím ohluchl.

* * *

Samozřejmě, že jsem věděl, kdo to je – přišel jsem na to už předevcírem v noci ve Francii – on jediný slyšel špásy tenkrát u snídaně a jeho jediného jsem neviděl mrtvého. Nepravděpodobné konstrukce typu Hanako a drtič hlasu, případně jiné složité intriky, jsem vyloučil.

Zavěsil jsem, dopnul zip bundy, zvedl límec a vyšel do deště. Mokrý kočičí hlavy klouzaly a desítky psích exkrementů se pod agresivními kapkami rozplývaly do páchnoucí neexistence. Bylo teprve půl jedenácté, takže času víc než hodně.

* * *

Stál jsem ve frontě v papírnictví a Evropa 2 vysílala nejnovější zprávy z ulice Milady Horákové. Všichni v obchodě napjatě poslouchali, i prodavačky hovořily tlumeně, takže bylo dobře slyšet. Hasičům se podařilo zabránit šíření požáru a lidé z celé republiky byli vyzváni, aby darovali krev, protože raněných jsou *stovky*. A teď si dáme písničku!

V papírnictví vybuchly vzrušené diskuse, Madonna zpívala *Báááj báj, miss amerikán páááj!* a já přemítal, proč se mne to nějak nedotýká – ne ten song, ale ti mrtví a ranění. Dříve jsem ubližování nevinným nesl velmi těžko – ostatně, na podobných pocitech byl vystavěn Noční klub. Asi je to tím, pokud se snaží ubližovat vám, začnou být ti ostatní takoví nedůležití. Nebo jsem plavbou na lodi paní Dao poněkud okoral. Nebo...

„Diář a támhleto propisku, prosím,“ konečně jsem se dostal na řadu, zaplatil a ještě v obchodě si přepsal číslo ze zlaté stránky. Žlutý papír jsem sežmolil do kuličky, a znovu na děšť.

Ve vzduchu byl cítit kouř a z dálky houkali záchranáři a sanitky.

Přesným hodem jsem zasáhl veřejný odpadkový koš, a když jsem zvedl zrak, zjistil jsem, že hledím do očí ramenatého chlapa v černém koženém parkeru a světlých tesilkách – zrovna něco říkal do malé nokie. Rychle sklonil pohled a poodvrátil se, ale já to rozrušené „Dá! Dá! Dá!“ slyšel pořád.

Že je ruský organizovaný zločin efektivnější než česká policie, ví každý; když je ale efektivní až takhle moc, je třeba se nad tím vážně zamyslet. Otočil jsem se a vyrazil dolů do starých čtvrtí.

Šel jsem zvolna, zastavoval se u výloh a vůbec se tvářil neznepokojeně – aby to vypadalo skutečně opravdově, potřeboval bych deštník, ale zabijákům, kteří se shlukovali v mých stopách, to nepřišlo. Domlouvali se mobilními telefony a spřádali kolem mne sítě černé kůže, tesilu a nakrátko ostříhaných hlav. Zřejmě dostali rozkaz, když to půjde, tak živého.

Co proti mně můžou mít, Rusové? Že by ...

* * *

Mrkl jsem přes rameno. Byl jsem (byli jsme) v jedné z úzkých uliček Starého Města a jich bylo tolik, že vypadali jako tematický

zájezd z Alma-Aty. Předě mnou se objevila podobně hustá skupina, a krom mne a čtyř šedovlasých Němců byla ulička prázdná.

Tušil jsem, že zaútočí na nějakém podobném místě, tak jsem si vybral toto konkrétní – je tu jeden z vchodů do katakomb.

Když Rusové sáhli pod parkery, zatvářil jsem se vyděšeně a jakoby náhodou zapadl do nejbližších starožitných vrat. Toho, jak snadno jsem prostým šťouchnutím ramene rozlomil zámek a otevřel přetěžkou veřej si v houstnoucí situaci nikdo nevšiml.

Zabijáci se usmívali, jak jim to dneska jde snadno.

V temnotě za dveřmi páchla staroba, plíseň a netěsnící kanalizace. Už jsem tu několikrát byl, ale vyšlapanost schodů ze čtrnáctého století mne nepřestává fascinovat.

Místo abych zmizel v podzemí, stoupl jsem si hned za neotevřenou veřej, a Rusové se zachovali přesně, jak jsem čekal – v přesvědčení o své převaze se naválili do té otevřené. Jako kretění.

* * *

Prvního jsem zlehka klepl do spánku a on ztěžka klepl nosem do podlahy. Potřebuju někoho, abych si s ním později popovídal.

* * *

Krátkým obloučkem jsem glockem přejel dveře, a je to věc, když vám upíří svaly umožní kompenzovat zpětné rázy tak, že vždy střílíte, kam chcete. Z černých parkerů létaly cáry černé kůže, tesilky zrudly krví a Rusové ve dveřích vytvořili něco jako němou barikádu.

Někdo venku si to ale nechtěl nechat líbit, tak začal starožitná vrata porcovat kalašnikovem – nezaměnitelný to zvuk.

Ten hloupý nápad jich dostalo víc, a přidávali se další a další.

Křčil jsem se v rohu a úkosem sledoval, jak ve veřeji vyskakují kolečka světla a jak z prken létají dlouhé třísky a ze spár prach. Desítky kulek se s vytím odrážely ode zdí a od schodiště, vzduchem létaly kusy omítky, úštěpky kamene a úlomky žhavého kovu. Zamyšleně jsem hleděl na zdeformovaný projektil, pod kterým syčela má mokrá stopa, a uvažoval, kde sehnat neprůstřelnou vestu.

To už jsem měl v glocku nový zásobník.

Ještě chvilku jsem počkal – přesně tak dlouhou, dokud nebylo skrz průstřely ve dveřích vidět, kde je kdo.

„Hop-hop-hop,“ cvičně jsem přešel po siluetách a přepnul glock na střelbu jednotlivými ranami.

Když jsem střílel, nebylo to hop-hop-hop slyšet.

* * *

Někoho jsem netrefil, jak jsem chtěl, protože se ozýval hlasitý křik. Někdo jiný to utnul za mne.

Čas na protiútok.

* * *

Přeskočil jsem zával ve dveřích a ještě v letu přepnul zpět na DÁVKOU.

Poněkud nadrcenou ruskou obranu jsem prolomil víc než snadno – neohrabaní svalovci neměli nejmenší šanci; až teď jsem si uvědomil, jak vycvičená a výkonná byla ochranka na lodích v Jihočínském moři.

* * *

Posledních sedm statečných (přeživších) se rozhodlo pro ústup. Musel jsem ale jejich šéfům vyslat jasný signál (začínám myslet politicky), že se mnou není žádná sranda.

Bohužel, v cestě se mi pletli ti čtyři němečtí turisté: se zarytou neústupností pravých dokumentaristů všechno to čili a čtvero videokamer hlasitě bzučelo – jejich názory na Divoký východ se víc než potvrdily. Spolu se všemi dokumentaristy – amatéry byli zároveň přesvědčeni o své absolutní nezranitelnosti.

Tasil jsem automag.

„Stalingráááád!!!“ zařval jsem a Germáni zareagovali přesně tak instinktivně, jak jsem předpokládal... i když: tak pлавné skoky na mokrou dlažbu bych od tak šedých hlav nečekal.

Vrásčité ruce zašmátraly po závěrech schmeisserů – na kamerách závěry našťestí nejsou.

Mířidla automagu se usadila na zádech posledního z prchajících Rusů – kulhal a nohavici měl nasáklou krví.

Velmi přesně jsem si uvědomoval, že náboje v hromové pistoli jsou těžce přebité; abych pravdu řekl, zajímalo mě, co to udělá.

* * *

Exploze se prohnala uličkou jako výbuch sopky. Okna zadrnčela, Němci si zakryli hlavy rukama a začali se otáčet nohama k epicentru.

„Vau!“ řekl Ten druhý.

„Vau!“ řekl jsem já.

Zasažený Rus neřekl nic, ale *rázem* už neběžel poslední, přesněji řečeno neběžel vůbec, ale letěl. Ještě přesněji řečeno, letěly některé jeho kusy.

Sedm utíkajících přesně korespondovalo se sedmi náboji v zásobníku. Nezávidím údržbě města, až je bude pucovat ze zdí a kandelábrů.

V uličce zavládlo ticho.

Nad kočičími hlavami se válela mračna spáleného střelného prachu, na kočičích hlavách desítky lesklých nábojnic a ve spárách mezi kočičími hlavami se rozpíjela krev.

Kvůli těm nábojnicím každý krok zvonil – znělo to jako Vánoce.

„Trochu kope,“ řekl Ten druhý a oba jsme se dívali na rozžhavenou pistoli – kapky deště na hlavní syčely.

„Ale nevybuchla,“ *zamával* jsem zbraní, aby zchladla, ale moc to nepomohlo – dát ji teď do kapsy, chytne mi bunda. Takhle alespoň Němci moc neprotestovali, když jsem je slušně požádal o kamery a ještě slušněji, aby zapomněli, jak vypadám, kolik nás bylo a kam jsem šel. Jak leželi na dlažbě, měli na břicho krvavé skvrny.

„Danke,“ ukončil jsem dialog a hodil kamery proti zdi.

„Bitte,“ řekli čtyřhlasně.

Kdo by si myslel, že se pásek v kazetě hozením o zed' nezničí, neví, jak prudce dokážou upříti vrhat kamerou. Stejně jsem trosky pro jistotu zapálil.

* * *

Vrátil jsem se za rozstřílené dveře a zpod mrtvol vytáhl zajatce. Buď byl pořád v bezvědomí, nebo to hrál. Přiložil jsem mu hlavěň automagu k uchu.

Hrál to.

* * *

Přestože se uličkou rozlehlo prskání vysílaček a vzrušená policejní mluva, nikoho nenapadlo, že jsem stále v domě.

Slyšel jsem i Němce, ale ti naprosto rozumně říkali jen:

„Nichts! Nichts!“

* * *

S Rusem jsme se stáhli na první mezanin pod úrovní ulice a po vyšlapaných schodech tradičně tekla krev. Rus také nic neříkal a jen se trásl – jak jsem se rozhlížel tmou, padlo mi do očí trochu světla a on uviděl mé upíří zornice (nebyla to náhoda, dobře vím, jak si stoupnout).

V chladnoucím automagu popraskávalo.

Sešli jsme až dolů, a čím jsme byli hloub, tím méně se zabijákovi chtělo jít. I když, pravda, on musel poslepu.

„Konec schodů,“ řekl jsem.

„Sto...? Auá!“ rozpleskl se o cihlovou podlahu.

„Kanec schodov,“ vzpomněl jsem si, ale ruština mi nikdy moc nešla. Zasekl jsem prsty do parkeru a zvedl ho – naschvál tak, aby se nedotýkal země. Podle druhé rychlosti třasu velmi přesně pochopil, co jsem mu chtěl říct. Spustil jsem ho a rukou na rameni provedl podzemím až ke dveřím, za nimiž je poklop do katakomb – podle smradu spíš do stok.

Klíč byl ve spáře na zdi.

* * *

Sice jsem za námi zamkl, ale až se sem policajti dostanou, dveře je moc nezdrží.

Takže spěcháme.

„Umíš česky?“ rozsvítil jsem.

„Němnožka... mogu kurit?“

„Jen si zapal,“ řekl jsem co možná přátelsky, protože se téměř rozpadal strachy. „Zeptám se tě na pár věcí a nechám tě jít, neboj,“ zřetelně jsem artikuloval tradiční uklidňovací lež – nemůžu pustit někoho, kdo mne viděl tak zblízka.

„Dá,“ roztřesenou rukou šmátral ve vnitřních kapsách parkeru a dvě marlborky mu upadly na zem, než se trefil mezi rty.

Hrál to na mě a já ho neprokouknul.

* * *

Další pohyb byl naprosto přesný a naprosto bleskurychlý: vytrhl z náprsní kapsy malou pistoli (tak malou, že jsem si myslel, že je to zapalovač), přiložil si ji ke spánku a stiskl spoušť.

* * *

Výstřel zněl jako hlasitější kýchnutí, ale stačilo to. Ve vzduchu zavoněl střelný prach a zasmrdělo připálené maso a spálené vlasy. Zasmušile jsem se díval, jak z dírky ve spánku pulzuje tenký gejzír krve – s každým úderem srdce byl nižší. Zjistil jsem, že začínám mít docela hlad (na lidskou ale ještě dlouho ne), počkal, až geotermální činnost Rusova mozku ustane a prohledal ho.

„Peníze, fajn, doklady, mobil... fotka... ještě jedna a ještě... Krucinálfix!“ Rázem mi bylo všechno jasné a zároveň jsem věděl, že mne Rusové nenechají, co budu živ: pomstít smrt šéfa je věcí cti a na náklady se nehledí. Na jedné fotografii jsem byl já, na druhé Mazlík, na třetí Rozmetal a na čtvrté Postrach; ty poslední dva šlo přes krví zacákané obličejové štíty špatně rozeznat. Takže jsme při likvidaci pana Nifontova ve vile nedaleko Ořechovky přehlédli nějakou kameru, a bohužel byla natolik kvalitní, abychom s Karolínou byli na vypreparovaných snímcích hezcí a kontrastní.

„To je blbý,“ řekl Ten druhý: „Navíc policajti poznaj, kudys zmizel dolů a...“

„Nekafrej!“ Nacpal jsem si Rusovy peníze do kapsy a za okamžik už po zrezivělých kramlích sjel do páchnoucích hlubin.

* * *

Používal jsem sestupové šachtice, dokud jsem se nedostal pod úroveň kanalizace do relativního sucha. Drobná potíž byla, že jsem naprosto netušil, kde jsem.

Běhal jsem klenutými chodbami, kreslil značky, orientoval se podle proudění vzduchu, ale východ jsem stejně našel jen náhodou.

Aspoň mi těch devět hodin docela uteklo.

Vylezl jsem jednou z našich *garáží* v Praze čtyři – krom myších steziček v prachu a starých olejových skvrn byla prázdná.

Rozsvítil jsem a kriticky zhodnotil svůj vzhled – po cestách šachticemi a sprintech katakombami nebyl zrovna reprezentativní. Holé zářivky hlasitě bzučely, vzduch byl lezavě vlhký a zvenčí rachotil déšť.

Smetl jsem ze sebe pavučiny, ale jestli mám obličej tak špinavý jako ruce, tak jsem si je měl radši nechat – jako závoj.

Venku už byla tma a přišlo stále stejně hustě. Do telefonátu zbývaly dvě hodiny, tak jsem zahrnul do nejtemnějšího baru, na jaký jsem narazil.

Servírka s propisovačkou zapíchnutou v drdolu na mě zírala dost znechuceně: „Přejete si?“

„Objednám si za chvíli,“ šel jsem rovnou na záchod, kde jsem se pomocí mýdla a papírových ručníků jakž takž zcivilizoval – ani černé brýle jsem si nerozbil, tak jsem si je v rámci maskování nasadil.

„Co to bude?“ netvářila se o moc přívětivěji.

„Živé ryby asi nemáte?“ přemítal jsem, že hospody nejsou pro upíry to pravé – hosté, kteří *zabírají* místo a nekonzumují, nejsou dvakrát oblíbení.

„Ne.“

„Chyba,“ řekl jsem nespokojeně, zatvářil se zarputile a odešel.

„No viděls ho, Jardo?! Magora?!“

Kam se vrátout? Když budu pochodovat po ulicích, někdo si mě určitě všimne. Že by policajti nepostřehli, že mnohé z dnešních mrtvol mají po kapsách čtyři fotky, z nichž jedna je moje, v to doufat nemohu, a jestli si nějaký počítač dá dohromady tenhle snímek s momentkou z Bangkoku... Radši nedomýšlet.

Nakonec jsem šel do kina (obnovená premiéra filmu se Spice Girls je zážitek na celý život – kdo přežil pád letadla nebo zemětřesení, ví, o čem mluvím), ale vydržel jsem, a v půl desáté se omámeně vynořil ze sálu – uvaděčky na mne podezíravě civěly.

Za pět minut deset už jsem stál v předem vyhlédnuté budce.

* * *

Nejbližší lampa nesvítla, tu další odstínily stromy a dálka, a okna prvorepublikových činžáků byla *zatažená*. Děšť hnaný poryvy větru nepravidelně hučel, holé větve o sebe kostně klapaly a stíny se komíhaly, až mi z toho byla duševní zima.

Tentokrát se hlas ozval v půli prvního zazvonění. Zněl radostně:

„Jsi to skutečně ty, Tobiáš?“

„Jasně, kdo jinej?“

„Viděl jsem tě... viděl jsem tě mrtvýho.“

„Taky jsem byl mrtvej,“ zachechtal jsem se: „Tomislave, chlape, kde jsi, rád bych ti pošejkoval pazourou.“ Cítil jsem, jak mi začínají tak divně drhnout oči a nasucho jsem polykal – tušil jsem, že i on má podobné problémy.

„Jsem... jsem... Japonka říkala, že se ozveš, proč ti to ale *tak* trvalo?! Jsem...,“ nezvládl polykaní a odmlčel se.

„Japonka...? Ona je tady?“ Oběma nám bylo jasné, že říci cokoli do telefonu, je jako bychom to hlásili na policejní centrálu – legendy o neodposlouchávání jsou zveřejňovány, aby si lidé nedávali pozor a fízlové mohli fízlovat pohodlněji.

„My jsme tady a kde jsi ty?“ překonal polykací krizi Tomislav: „Jsem v kriminále, Tobiáší.“ Poslední věta už zdaleka nezněla tak vesele.

„Cože?! Proč proboha?!“

„Po tom... víš *po čem*, nějaký čas jsem to utáhnul, ale pak mi došly prachy, tak jsem zašel za advokátama, víš...“

„Bauer & Kráječ, jo.“

„Přesně za nima, že jako chci přístup k nějakým našim kontům. Nevím odkud, ale věděli, že Klub už není, tak mě nechali vyhodit. Řekli mi: *Tak se s náma sud'te, pane!* Druhej den jsem se tam vrátil a vyfasoval devět měsíců za těžký ublížení na zdraví.“

„Svině!“

„Přesně.“

„Kde tě držeš? Dostanu tě ven. Bez problémů.“

„Ne, díky, za pár dní mě pustěj, nestojí to za to, ale...,“ zase se odmlčel.

„Ale?“ telefonní karta ubývala rychleji, než jsem čekal.

„Pamatuješ si na toho kluka, jak jste přivezli poslední den?“

„Kluka? Aha, kluka. Matně.“

„Najdi ho, prosím tě. Je... byl... stal se... sblížili jsme se... Víš, přišel jsem o Janičku.“

„Chápu. Tušíš, kam ho dali?“

„Ne. Zatkli mě, aniž jsme se rozloučili, pak jsem o něm nemluvil, aby mi nepřišli i únos... Je jako můj syn, Tobiáší.“

„Hezkej vztah. Jak se jmenuje?“

„Robin, ale říkal jsem mu Volod’a a pak Smetánek.“

„Smetánek?!“

„Jo. Strašně rád je jí, a... a říkal jsem si, že by měl mít klubový jméno,“ napjatě zmlkl, co já na to. Neříkal jsem nic, ale ještě že neslyšel Toho druhého. („... klika, že je Postrach po smrti – to by byla dvojka: Postrach se Smetánkem!“)

„Takže Smetánek, proč ne. Najdu ho, neboj. Kde vlastně bručíš?“

„V Praze.“

„Praha, to je dobrý... Jak se setkáme, až tě pustěj? Bacha – žádný data a adresy!“

„Jasně. Projdi se po Starým Městě, rozhlídni se po barech a v deset dopoledne v tom pravým.“

„Jak ho poznám, ten pravej?“

„Snadno, neboj.“

„Dochází mi karta... cos to říkal o Japonce?“

„Jednou za mnou byla – tady – nechápu, jak se o mně dozvěděla, ale propašovala mi telefon a řekla, že se možná vrátíš. Proto to rádio.“

„Výbornej nápad, Tomislave, fakt... sakra, musím končit. Tak časem v deset v baru.“

Karta došla dřív, než jsme se stihli rozloučit.

* * *

Pomalu jsem došel do centra a francouzská bunda nepromokla, přestože to trvalo skoro dvě hodiny. Možná jsem ztrácel čas, ale aspoň jsem si utřídlil mysl: Dva jsou sice lepší než jeden, byť ten druhý je kuchař, ale na obnovu Nočního klubu je to málo („Tři! Tři!“ nedal si pokoj Ten druhý).

* * *

V centru jsem objevil cosi, co jsem nazval *kouzlem zapadlé noční kavárny*: Opilci sem chodí střízlivěť, noční lovci vyhlížet šlapky a šlapky lovit opilce – dokonalá symbióza. Kavárna se jmenovala *U fraku* a byl tam takový klid, že se závoje modrého lulkového dýmu táhly jako mlha nad blaty. Můj příchod je trochu rozvířil, ale krom mne si toho nikdo nevšiml. Vzal jsem si čtecí rám s Večerkou a sedl si do rohu, abych viděl na dveře i na okna.

Tisk mne překvapil skutečně nemile: Hned na první straně byl můj ksicht, pečlivě vytažený z ruské fotky a patřičně zvětšený: zatímco jsem pobíhal po stokách, policajti ani novináři se neváleli. Proto na mě babizny v kině tak civěly – čtou si v pracovní době!

Obhlédl jsem okna – při chůzi jsem nedával moc pozor a někdo se na mě mohl nalepít.

Znovu jsem se začetl a přitom mě napadlo, že přesně tohle dělají hrdinové v mých knihách – všechno důležité si přečtou v novinách.

Policajti už museli vědět, že mám něco společného i s ranní PRAŽSKOU APOKALYPSOU, ale žurnalisté mne zatím dávali do souvislosti pouze se STRAŠNÝM MASAKREM na Starém Městě; spekovalo se, že jsem zabiják z konkurenčního gangu, zřejmě Albánec. Znovu jsem nalistoval začátek – vedle mého obličeje byla i Karolína; Postracha s Rozmetalem raději nepublikovali.

Sestře to slušelo (klasický úsměšek), a dokonce jsem si pamatoval, kdy ji to vzalo – zrovna si sundala brýle se žlutými skly a říkala mi nějakou ze svých drzostí. Dnes podruhé jsem ucítil divné pálení očí.

Ty vzpomínky.

„Nějaké přání, pane?“

„Mattonku, prosím.“

Číšník byl decentní a ani na mě moc necivěl. Položil jsem noviny fotkami navrch, a když přinesl zelenou láhev a vysokou skleničku, poklepal jsem na ně: „To nejsem já, už byste byl dneska třetí, kdo na mě zavolá poldy.“

„Ale jste mu vážně podobnej.“

„To mi povídejte,“ usmál jsem se a on mi nalil.

Buď mi tak docela nevěřil, nebo to byl někdo jiný, ale za slabých dvacet minut se do místnosti začali trousit nenápadní pánové v baloňácích a za oknem jsem zahlédl chlapa v černé kombinéze, kukle a neprůstřelné vestě.

Stejně už jsem dočetl.

„Promiňte, pane. Policie. Mohl byste se legitimovat, prosím?“ dva pánové v baloňácích přistoupili k mému stolu, v levých rukou rozklapovací pouzdra s velkými odznaky, pravé za zády. Ostatní baloňáci byli strategicky rozmístěni, aby mohli střílet a netrefili

kolegy, a podle tichých zvuků z chodby se někde kolem záchodů šikovala zásahová jednotka.

Beze slova jsem sáhl do kapsy, a v tom okamžiku mi pravé ruce mířily do tváře i s pistolemi.

„Jááááha!“ vyjekl jsem a vyděšeně si zakryl pusou dlaní. Policajt vlevo se usmál, něco syklo, něco plesklo a něco mi zazvonilo o mattonku.

I mně chvílku trvalo, než jsem pochopil, že to je jeho levý horní řezák.

Zatímco se kácel, koupil to i kolega a podle šubavých zvuků a poletujících cárů baloňáků na tom nebyl lépe ani zbytek detektivů. Pistole a odznaky bouchly o stůl a od záchodu se ozvala kratičká, ale o to zběsilejší přestřelka.

Nedával jsem zásahové jednotce příliš šancí.

* * *

Saltem jsem přeskočil stůl a v letu z něj seškrábl obě policejní čezety. Kde je střelec, bylo zřetelné podle otvorů ve skle – ještě než jsem dopadl, prudce jich přibýlo.

Kouřící nábojnice z mých zbraní létaly až ke stropu.

* * *

Střelec to sice schytl, ale až na mou maličkost byly tou dobou ztráty v kavárně stoprocentní. Číšník ležel přes dřez a na pravou ruku mu z espresa chrčel proud páry.

Upustil jsem dýmající devítky a vytrhl glock. Už mi ti Rusové vážně začínají vadit.

Bylo jich asi patnáct, a jediné, co jsme vespolek zjistili, že jich je na mě pořád málo. Je tento poznatek bolet znatelně víc než mě.

Ale ne moc dlouho.

* * *

Ze zásahové jednotky zbyla hromada masa v černém; aspoň je nebudou muset převlékat do truhly. Krev bublala po podlaze a mizela v kanálku uprostřed pisoárů.

Mrtví policajti jsou vždycky průšvih – ti pozůstalí to berou docela osobně, a krom rozstřílených gangsterů jsem na vylévání zlosti zbyl jen já.

Tudíž potřebuju intenzivně zmizet.

Vyměnil jsem zásobník a vyšel na děšť.

Hotel tradičně nepřipadá v úvahu, složitá operace jako v Bangkoku také ne, do bordelu se chodí schovávat akorát nejapní hrdinové v mých knížkách, takže zbývá šlapka s vlastním bytem. Že bych svou přítomností ohrozil příbuzné po členech Klubu, mne ani nenapadlo.

Stejně už budou všichni po smrti.

* * *

„Celou noc? To bude sedm set márů, hošane,“ řekla blondýna – to poslední slovo česky. To mám z toho, že hraju Američana.

Abych pravdu řekl, naprosto netuším, jaké jsou obvyklé ceny za sexuální služby, ale bar vypadal dost draze, tak jsem se jen zazubil a nesmlouval.

„Zato ale kompletní servis,“ laškovně na mne mrkla, típla cigaretu do Coca-Cola popelníku, foukla mi kouř do obličeje a pomaličku si olízla rty. Její jazykové schopnosti sahají rozhodně dál než jen k angličtině.

„Je to daleko?“ zeptal jsem se, protože na to, jestli má vlastní byt, jsem se zeptal nejdřív.

„Ty seš nějak nadrženej,“ řekla česky, „neboj,“ dodala anglicky, zavěsila se do mě, u šatny si nechala pomoci do kožíšku, prohrábla si vlasy a venku mi milostivě dovolila, abych nesl deštník.

Vysoké podpatky klapaly, a když proti nám šla policejní hlídka, pro jistotu jsem přistoupil k standardnímu maskovacímu polibku.

„Vydrž, už jen chvilku, svalovče,“ blondýna horce vydechla, a protože nemohla pochopit můj kamuflážní úmysl, políbila mne též. Musel jsem (chmurně) zkonstatovat, že si rtěnku budu dloubat snad až z ucha.

Měla docela velkou garsonku v jednom z těch přísných starých domů za Voršilkami, v třetím patře. Ideální anonymita: Tmavé schodiště, tlusté stěny, zvukově izolované dveře... Krom postele, huňatého koberce, stolku s líčidly a zrcadlem, nástěnných hodin, dveří do koupelny a obrovské radiovideotelevize byla místnost prázdná.

„Tak?“ řekla a posadila se na postel, „něco k pití? Deset mářů panák.“ Už jsem se lekl, že si kvůli mně chce dělat škodu.

„Ne, dík.“

„Dej si sprchu, svalovče.“

„Jo, dík.“

Nějak jsem se cítil nesvůj a Ten druhý se mi hlasitě smál.

„To si ty boty vezmeš i do postele?“ řekla, když ze sprchy přišla i ona. Já mezitím prohlédl místnost, vypnul magneták v nočním stolku a zajistil dveře řetízem.

„Boty? Hm, boty. Snad ani ne. Určitě ne. Do postele.“ Pochopil jsem, že bych se měl chovat co možná normálně, a kunčafti se po sprše zřejmě neoblékají až do bundy. Začal jsem se zouvat.

„Nejseš trochu nervózní? Můžem si nejdřív pustit film, třeba.“

„Film?“

„Jasně,“ vytáhla z nočního stolku kazetu v obalu, který přecházel růžovou všech barev, „OHNIVÁ OBLAKA – francouzskej, fungl novej. Hraje v tom Natascha Blast, objev sezóny.“

„Tak OHNIVÁ OBLAKA. To snad ani nemusím.“

„Jak chceš... Jmenuju se Žaneta, jak ty?“ dosedla na postel, vypjala monumentální poprsí a smyslně si dala nohu přes nohu. Župan měla sice dlouhý, ale velmi rozevírací.

„John.“

„Chceš pomoci se svlíkáním, John?“ prohrábla si vlasy, vstala, přivlnila se ke mně a přejela mi rukou po hrudníku. Hrála docela dobře.

„Proč ne,“ vklouzl jsem do role – bunda se zbraněmi a zásobníky už visela na věšáku.

„Mám nechat rozsvíceno, John?“

„Jak chceš ty.“

Zhasla. Asi proto, že její bujnou postavu pod županem podpírala důmyslná konstrukce, tuším, že se tomu říká SUPERBUSTER. Župan se tiše snesl na koberec, o to víc mne překvapilo, jak odhozený SUPERBUSTER břinkl. Buď jsou v tom ocelové výztuhy, nebo je to neprůstřelný model.

Žaneta zapnula rádio a pak jsme vklouzli do postele (říkala jí *hnízdečko*) – ona poslepu, já měl celkem jasno.

Povlečení vonělo růžemi, prezervativy třešněmi a Žanetina kůže fialkami – připadal jsem si jako v botanické zahradě a jen si blahopřál, že mi do herbáře nemohou přibýt žádné pohlavní nemoci. Jo, my upíři.

„Jseš takovej ledovej, Johne. Musíme tě trochu rozehřát.“

Následovala placená vášeň.

* * *

Žaneta si kdysi dávno nechala nahoru na pravý prs vytetovat kolibříka, ale ptáček se dlouhodobým používáním vytahal na něco, co připomínalo nejspíš pterodaktyla. Jak na mě jeho majitelka předváděla polohu odborně zvanou „jízmo“, vypadal i na pterodaktyla pěkně nakrknutě.

Kolem půl čtvrté, po standardních řečech, jsem „usnul“. Věděl jsem, že mne nebude budit, a když se mi pokusí prohledat věci, „vzbudím se“ dostatečně rychle sám.

Kupodivu, rozsvítla malou lampičku na stolku s lícidly, vytáhla notebook a dala se do něčeho, co vypadalo jako podvojný účetnictví. Kolem páté se vrátila do postele, docela sympaticky se ke mně přitiskla a usnula; do věcí se mi necpala, je to slušná holka.

„Čím jí chceš zaplatit, slušný holce?“ ozval se Ten druhý. Pozoroval jsem odlesky světla, jak ulicí projížděla auta.

Žádná nezastavovala.

* * *

Potřeboval jsem se ztratit v davu ranní dopravní špičky, tak jsem Žanetu před osmou vzbudil. Venku šíralo a tma v pokoji šedla, takže obrysy věcí se musely stávat zřetelnými i pro lidské oči.

„Ahoj Johne,“ mrkla na nástěnné hodiny, a protože *před osmou* je asi ještě v tarifované časové zóně, zasunula mi jazyk hluboko mezi rty – vážně, kde všude mám rtěnku, asi zjistí až patolog.

Za pár okamžiků už jsem znovu pozoroval let kolibříka/pterodaktyla – Žaneta tentokrát chytla takový rytmus, že když šla dolů, nadra šla nahoru a naopak: vskutku dynamické obrazy ze života jurských ptakoještěřů. Škoda, že to nemůže sledovat nějaký odborník na prehistorickou zvířenu – mnohé otázky by mohly být rozkryty...

„Jiáááá!“ najednou zaječela Žaneta. I na její školený zvukový projev to bylo trochu přespříliš.

* * *

„Nenechte se rušit,“ řekl pan Van Vren.

Seděl na židli, kde předtím Žaneta účtovala, nohu přes nohu, velký černý revolver v klíně. Na sobě měl obvyklý klobouk a upnutý plášť, a šero mu z vrásek dělalo hluboké kaňony a z očí černé louže.

Vím, že by mi na takovouhle vzdálenost přestřelil páteř první ranou – ať bych dělal co dělal.

Rázem se všechno vrátilo – klap, a bylo to zpátky – hlavně strach. A je to trochu dlouhý skok, od sexuálních hrátek na loď paní Dao.

„Klidně pokračujte, počkám,“ zabiják si posunul klobouk a v obličejí měl pořád ten samý prázdný výraz jako vždycky. Žaneta se konečně nadechla a křečovitě sevření kolem jisté citlivé části mého těla povolilo:

„Co...! Co...!!! Co...!!!“ s každým tím „Co!!!“ zvyšovala hlas snad o půl oktávy.

Jedině já jsem ležel na zádech, tak jediné já jsem viděl všechno – přesněji, všechno podstatné. I když, málokdo mohl předpokládat, že tu někdo bude i na stropě.

„Přerušovaná soulož není zdravá,“ řekla Hanako anglicky, potom co měkce doskočila vedle Van Vrena a plynulým pohybem mu zlomila vaz a pro jistotu hlavou otočila jednou dokola.

Žaneta tentokrát nezaječela, protože naprosto nemohla vidět, co se stalo a odkud se Japonka vzala – mozek ji zřejmě ošálil tím, že tam stála pořád, jen si jí v hustém šeru nevšimla. Van Vren vypadal, jako když dříme – klobouk se mu svezl a revolver bouchl o koberec.

„Musíme pryč, obleč se. Rychle, prosím,“ hodila mi Hanako SUPERBUSTER.

„Co...?! Co...?! Co...?!“ řekla už trochu monotónně Žaneta.

„S dovolením,“ zvedl jsem ji ze sebe a začal se shánět po slipech. Wries nebude daleko a Van Vrenovi se začala hlava otáčet zpátky.

„Na to není čas,“ Hanako už stála u okna – s jejím posledním slovem někdo vykopl dveře, že prolétly celou místností.

Stihl jsem vzít bundu s kalhotami a do zubů i boty – pak jsem skočil z okna. „Utíká bez placenííí!“ zaslechl jsem za sebou.

* * *

Hanako trochu zklamala, protože nesekočila až dolů a trapně se smekala po římsách. Já jsem dobrzdil těsně nad chodníkem (už mi to začíná jít), a než se ke mně dostala, stačil jsem si obléci kalhoty a levou botu. Pršelo.

Hanako se beze slova rozběhla, a paní, která věnčila odporně štěkajícího mopslíka, na mě pohoršeně zírala.

„To není krev, to je rtěnka,“ zazubil jsem se na ni.

Vzhledem k tomu, kam rudé stopy na mém hrudníku směřovaly, se zatvářila ještě pohoršeněji.

Hanako měla za rohem miniauto, fordku, podle zvuku bud' s prasklým výfukem, nebo upraveným motorem. Podle toho, jak jelo, spíš to druhé.

„Ahoj Hanako,“ řekl jsem (také anglicky), když jsme prokličkovali na magistrálu a já se konečně dooblékl. Zásobníky na holých žebrech pěkně studily.

„Ahoj Tobiaši,“ nepodívala se na mě, stěrače autíčka pravidelně kmitaly a krom předního byla všechna skla rozvlněná kapkami vody. Vůbec se nezměnila: ani vlasy neměla delší nebo kratší, ani rty méně rudé, ani... Na sobě měla vypasované džíny, krátkou černou bundu z matné kůže a špičaté boty s nízkým podpatkem. Slušelo jí to.

„Dík, ale Van Vrena bych zvládnul sám.“

„Nezvládl.“

„Trochu jsem trénoval.“

Podívala se na mě a vůbec se neusmála: „Nezvládl, ať si myslíš, co chceš, a trénoval, s kým chceš. I já sama jsem ho dostala jen díky momentu překvapení... Jak jen můžeš být *tak* neopatrný?!“

Tak přece jen se změnila: po klanění a japonské uctivosti je veta.

„Neopatrný?“

„Tvých fotografií jsou plné noviny, a televize tě vysílá častěji než reklamu na prací prášky – a ne poprvé ani podruhé, ale – počítám-li Thajsko a Francii – dokonce *potřetí*! A jít se schovat k prostitutce, taková *dětská* chyba.“

„Dětská chyba?!“ cítil jsem se dotčeně, plán byl přece dokonalý, pravda, až na pár detailů... Ale co mi má ona co radit?! Zrovna ona?!

„Ty vaše poučky z Nočního klubu... To možná platí, pokud jsi součástí organizace, která ti kryje záda, a když tě nikdo aktivně neloví, ale teď... Nechápeš, že oni jsou víc než lidé? Daleko víc? Ve všech směrech víc?“

„Chápu – a dobře. Dokonce je znám daleko líp, než si ty vůbec dokážeš představit. Byl jsem poslední rok...“

„... na jedné lodi. Víím. Víím o paní Dao a jejích psech, víím daleko víc, než si dokážeš představit ty. Proto i víím, že o nich nevíš nic,“ odradila a smýkla autíčkem do rychlého pruhu: „Propříště nechoď za prostitutkami – každý, kdo tě aspoň minimálně zná, ví, že půjdeš do Perlovky, protože o jiném místě nevíš, a když uvidíš nabídku, zkusíš nejbližší bary. Tam se stačilo jen zeptat. A já kvůli tobě život už riskovat nebudu.“

„Tak ty kvůli mně risku...!“

„Já víím,“ znovu se na mě podívala, „smrt tvých blízkých byla moje chyba, proto... Proto. Ale Karolínu jsem zachránila.“

Pět kilometrů bylo ticho.

„Vlastně, jen kvůli ní jsem zachránila i tebe.“

„Je fajn vědět, že ti na mně záleží. Ostatně, zachránilas mě už tehdy,“ nechal jsem vyjet špičáky a na levý si zaklepal nehtem, „jen jfi mi to nějak zapofmněla fíct.“

„Zatáhni je – je to *neslušné*“ řekla přísně.

„Neslušné, ach tak.“

„Ano, neslušné. Nafoukanec a ke všemu bez výchovy,“ tiše si povzdechla.

* * *

Sjeli jsme z dálnice a po padesáti kilometrech okreskami zastavili před branou rozlehlé staré vily, utopené v lůně lesů, jak by napsal někdo romantičtější než já. Brána nebyla ani tak od vily, jako od velkého divokého parku kolem, a zdi byly podezřeले vysoké.

'PRIVÁTNÍ SANATORIUM' matně se blýskala mosazná tabulka – nic víc. Hanako vystoupila a stiskla tlačítko interkomu. Kamera na sloupku (sloupu) vrat si nás změřila a veřeje se rozjely.

Pod koly křupal mokrý písek, a když Hanako parkovala, všiml jsem si, že auto postavila tak, abychom mohli co nejrychleji odjet. Možná reflex, možná blízká budoucnost,

„Co tu budem dělat? Ty máš nějaké problémy? S hlavou?“

Vypnula motor a dominantním zvukem se stalo rachocení deště o střechu:

„Ano, s hlavou, velmi vtipné... okamžik,“ vytáhla z kabelky kapesníček, naslinila růžek a začala mi z obličeje otírat rtěnku.

„Fuj!“ odtáhl jsem se, ale v miniautě nebylo kam.

„V hierarchii jsem tvoje matka, tak drž.“ Nakonec vyndala malý flakónek a posprejovala mě, takže jsem ke všem těm botanickým vůním přidal i její parfém. „Jsi bratr, já tvoje snoubenka.“

„Snouben...? Mazlík je tady? V sanatoriu?!“

„Nemohla jsem ji mít u sebe,“ podívala se na mě tak nějak omluvně, „byla... byla...“ Hanako sklopila oči. Vzpomněl jsem si, jak sestra vypadala, když jsem ji viděl naposledy, a už jsem si nebyl tak jistý, jestli jsem rád, že přežila. Vzápětí jsem se nad svou myšlenkou upřímně zděsil.

Zas tak upřímné to nebylo.

„Chceš ji odvézt?“

„Musím. *Musíme* – když se v novinách objevila i její fotka. Někdo by ji mohl poznat i tady, a Rusové...,“ zaváhala, „kdyby měla štěstí, jen ji rozpustí v kyselině. Jistě to znáš,“ podívala se mi do očí, „a byla by to tvoje vina – tvoje neopatrnost,“ ten pohled bolel – až se mi zdálo, že viděla, na co jsem před chvílí myslel.

„Všechno je moje vina, vždycky je všechno moje vina,“ otevřel jsem, vystoupil a vztekle zabouchl. Déšť v písku parkoviště hlasitě šuměl.

Hanako nezamkla a za okamžik jsme prošli vysokými dveřmi s umným kováním, které se sice tvářilo okrasně, ale zřetelně mělo i *zadržovací* funkci. Velký svalnatý muž v bílém plášti za námi otočil klíčem:

„Následujte mne, prosím, pan profesor vás přijme během pěti minut.“

* * *

Dovedl nás do čekárny (cestou se bůhví proč díval na zadek mně a ne Hanako), a když jsme zdvořile odmítli zdvořilostní *kávunebočaj?*, usmál se na mě a opustil nás.

Sedli jsme si s Hanako do sofa – každý na jeden konec.

„Oni tě tu neznají?“ zašeptal jsem. Jak jsem se k ní naklonil, nakřčila nos a ještě trochu se odtáhla: „Nechala jsem ji tehdy za dveřmi, jinak to nešlo... s penězi, takže se o ni postarali. A telefonovala jsem. Dvakrát,“ dodala upřímně. „Musela jsem se skrývat, protože...“

„Neomlouvěj se. Když ne Wries s Van Vrenem, stejně tě jednou zabiju já, protože jsi zradila Klub,“ neusmál jsem se. „Řekni mi, kdys mě chtěla vykopat?“

„Pane Horčico, madam, pan profesor vás očekává,“ vyšla z černých dubových dveří (které nápadně připomínaly víko od rakve) sekretářka. Ta vypadala velmi úpravně a velmi draze. Když jsem ji míjel, nedala jakkoli znát, že si všimla mé pachové kulisy.

* * *

V kanceláři za její kanceláří seděl vysoký prošedivělý muž v šedém obleku a úzkých zlatých brýlích; bílý plášť měl na věšáku vedle soukromého vchodu a vlasy tak trochu rozčuchané – spolu s trochu zmuchlanou a trochu nakřivo kravatou to vypadalo velmi pracovně. A s těmi brýlemi a úsměvem to působilo tak, že bych mu bez váhání svěřil i svůj vlastní velectěný a jedinečný život.

„Madam, pane Horčico, rád vás oba poznávám,“ vstal, obešel stůl a podal ruku nejprve Hanako, pak mně. Měl pevný suchý stisk a na prsteníku zlatý pečetní prsten.

„Pane profesore,“ kývl jsem, „má snoubenka.“ Původně jsem chtěl říci matka, ale to by asi nespolkl.

„Posaďte se prosím,“ ukázal na hluboká křesla a sám se opřel o roh stolu: „Takže, vy si chcete Karolínu vzít domů? Tak?“ šel rovnou k věci.

„Ano, tak,“ řekl jsem. Hanako se do interkomu u brány vykecávala dost dlouho.

„Jste její bratr, je to chvályhodné, rodinné prostředí jí jen prospěje, ale víte, v jakém je stavu?“ podíval se na mě tak trochu

smutně, „nepamatuji si, že byste tu byl na návštěvě, v tom roce, co u nás žije.“ Znělo to trochu jako obvinění.

„Měl jsem mnoho práce.“

„Ach ta práce,“ řekl a bylo jasné vidět, co si myslí o lidech, kteří zapomínají na nemocné příbuzné. Nechápu proč, ale začal jsem cítit cosi jako vinu; tak jsem agresivně nakrčil obočí:

„Víte, profesore, ono...!“

Ozvalo se zaklepání.

„Ano, dále,“ zvedl profesor hlas. „Tak tady ji máme, naši Karolínku.“

Čekal jsem, že Mazlík nebude vypadat dobře. Pamatoval jsem si její prázdné oční důlky, vyražené zuby a obličej rozšviháný drátem.

Ale tohle jsem nečekal.

* * *

„Ahoj Mazlíku,“ zmohl jsem se.

Neodpověděla. Hlavu držela, jako by pozorovala něco za svým levým ramenem, zplihlé mastné vlasy do voskového obličejce, přes který se krabatěla síť otekých jizev. Neměla černé brýle, tak bylo vidět, jak má víčka hluboko zapadlá v prázdných důlcích. I na víčkách měla jizvy, jak ji... jak ji... Na sobě měla tepláky s vytahanými koleny, velký vyrudlý župan a růžové pantofle s chlupatými bambulemi.

Mimoděk jsem vstal, i Hanako vstala, ale na Japonce nebyl otřes vidět.

„Ahoj Karolínko,“ řekla. V hlase už jsem ho poznal.

„Musíte hlasitěji,“ poučil nás zřízenec, který ji dovedl. Měl nažehlený plášť, ale v tom, jak Mazlíka držel za loket, ale hlavně v tom, jak se na nás díval, bylo něco nepěkného.

„Ahoj Mazlíku, to jsem já, Tobíáš,“ položil jsem jí ruku na rameno. Někde uvnitř se mi něco svíralo hrůzou. Kde je ta sebevědomá kráska s oslnivým úsměvem, kde... ? Co chce s takovouhle troskou Hanako dělat? Zase se vynořila myšlenka na smrt. Je to těžké, pohrčíte-li někoho a on se vrátí – takhle.

„Je to tvoje sestra,“ řekl Ten druhý.

„Není,“ řekl jsem já.

„Je,“ řekl on.

Nenávidím ho.

„Ahoj,“ zopakoval jsem, a protože vůbec nezareagovala, trochu jsem jí rameno stiskl.

Tehdy promluvila. Cizím, plochým hlasem:

„Ne. Taštičku ne.“

„Cože?!“ vyděšeně jsem se obrátil na profesora a zpátky na Mazlíka.

„Neodpoví vám,“ řekl zřízenec, „nic jiného než o té taštičce neříká.“

„A i to je velký pokrok,“ zvedl profesor prst, „skutečně velký pokrok.“ Díval se na mě, jako bych já, její bratr, nevěděl, že Karolína přišla o rozum.

„Můžete ji připravit na cestu? Hned?“ řekl jsem asi trochu ostřeji, než jsem měl.

„Ale jistě, ovšem. Ale jste si jistý, že už nebudete mít tolik práce? Jako uplynulý rok?“ profesorovy brýle se blýskaly.

„Podívejte, vážený pane...!“

„Budeme mít mnohem klidněji, pane profesore,“ stiskla mi Hanako předloktí, „*mnohem* klidněji,“ usmála se, povolila stisk a mé kosti se ulehčeně narovnaly.

„Když je to tak, slečno,“ i profesor se usmál, „pane Krátký, připravte prosím Karolínu k odjezdu. Slečno Tamaro?“ zmáčkl tlačítko interkomu, „nachystejte slečně Horčicové propouštěcí listiny, prosím.“

„Ano, pane profesore.“

Já jsem si během té konverzace všiml, že se pan Krátký bezostyšně dívá Hanako do klína. Měla sice vypasované kalhoty a pohled to byl jistě zajímavý, ale... Podle nervózní křivky ramen o tom Hanako věděla, bylo jí to nepříjemné, ale pan Krátký toho nenechal, ani když se mu zamračila přímo do obličeje. Tehdy jsem si uvědomil, že jsem něco cítil, jak jsem Karolíně pokládal ruku na rameno. Bylo to bezpochyby cítit z ní: trochu pot, trochu levandulové mýdlo a trochu zatuchlý zápach spermatu. Vzpomněl jsem si na znásilněné dívky na otrokářské lodi a znovu se podíval na pana Krátkého – protože se Hanako poodvrátila, díval se jí na zadek a leskly se mu oči. Mazlík stála tam, kam ji postavil, ani se

nepohnula. Obličej sice měla příšerný, ale dokonalá postava jí zůstala. Bohužel. Bohužel.

Ladné tvary byly vidět i přes pytlovité oblečení a při bližším zkoumání bylo vidět i něco jiného, ale na to jsou třeba upíří oči, lidské by si toho nevšimly: slaboulinký nádech barvy kolem obou zápěstí: žlutomodré. Vsadil bych se, že stejné to bude i kolem kotníků.

Mezitím přišla slečna Tamara se složkou, která vypadala úplně stejně jako ty, do kterých Postrach shromažďoval důkazy. Pár profesionálních úsměvů a vrátila se do své kanceláře, ale pan Krátký si jí ani nevšiml a dál propaloval Hanako kalhoty.

„Pane profesore?“ vytrhl jsem šedovlasého muže od šustění papíry, „byla Karolína...“, zatočil jsem si prstem u spánku, „... byla pomatená, už když ji přivezli?“

„To muselo být skutečně *hodně* práce, když ani...“, hlasitě polkl a další výčitky si nechal. Umím se dívat asi ještě ošklivěji, než jsem si myslel.

„Ne. Nebyla. Projevilo se to asi za tři týdny – nenacházela se v příliš dobrém duševním stavu už od začátku, ale pak se to prudce zhoršilo. Naštěstí máme i psychiatrické oddělení, takže jsme jí mohli věnovat plnou péči i v tomto směru.“

„Je to normální?“

„Stává se to. Po tom, co *zažila*, k tomu slepota... chudáček,“ to slovo, ale hlavně pohled za brýlemi, byly opravdové: „Vlastně, nevíte, jaká nehoda to byla? Ta zranění obličeje vypadala, jako by to někdo udělal schválně... Kdyby někdo něčeho takového byl schopen,“ profesor ztišil hlas.

„Autohavárie,“ řekl jsem, „nebyla připoutaná a držela na klíně takový umělecký předmět, samé železné trny a dráty... *Těžký život* se to jmenovalo. Hlídala, aby se to nerozbilo.“

„Hrozné,“ řekl profesor, „hrozné.“ Několik okamžiků pozoroval strnule stojící Karolínu, potřásl hlavou a sklonil se zpět k papírům.

„A může se zas vrátit? Do normálu?“

„I to se stává,“ odpověděl, ale teď jasně lhal. Hanako se zatím snažila vyjít z pohledu pana Krátkého, ale on se za ní otáčel stále bezostyšněji.

„Pane Krátký, prosím,“ zvedl profesor hlas, „ať pana Horčicu zbytečně nezdržujeme.“

„Ano, jistě, omlouvám se,“ vzal pan Krátký Karolínu za loket a otočil ji ke dveřím.

„Ne. Taštičku ne,“ rozloučila se.

Já už jsem věděl, jak to tehdy bylo, tři týdny potom, co Karolína nastoupila. Tehdy a potom celý rok:

„Tak copak to tu máme,“ řekl pan Krátký, když s tou novou na jejím pokoji osaměl – konečně. Sestra z plastické chirurgie jí právě sundala obvazy z obličeje, a mřížoví čerstvých jizev a černavých otoků vypadalo příšerně. Pan Krátký se na tento den těšil, jen co novou pacientku při dramatickém příjmu zahlédl – takovou figuru by záviděly i supermodelky.

Venku už byla tma, a déšť hlasitě bušil do plechových parapetů – ani by to nebylo třeba, protože stará vila má tlusté zdi a poctivé prvorepublikové dveře: ale hlavně, všechno bylo předem připravené. Pan Krátký vzal za trubkové čelo stejně prvorepublikové postele a hrubě s ní zatřásl – kovová konstrukce nevydala jediný hlasitý zvuk; nebylo divu, protože sám vypodložil vůle, dotáhl šrouby a namazal třecí plochy. Měl v tom dlouhou praxi, protože přece nechceme, aby naše pacienty budilo skřípání postelí, že.

Na té nové se mu krom postavy líbilo nejvíc, že je slepá: čerství slepci jsou nesmírně závislí na ostatních. Stačí jim pohrozit, že jim dáte do polévky švába nebo do postele pavouka nebo... Je to *tak* jednoduché. Vytáhl z aktovky čtvera policejní pouta s řetízky omotanými leukoplasty a svíracími částmi obalenými tlustou vrstvou vaty.

Pan Krátký věděl, co dělá, měl mnoho dlouholetých zkušeností.

* * *

Přestože spala omámená utišujícími prostředky, málem ho dostala. Takovou sílu by v té božské postavě nečekal a takové reflexy také ne. Ale bez očí se člověk špatně kryje a jedna další modřina...

„Budeš hodná holčička, jinak ti ze života udělám peklo. Peklíčko. Takové malé, maličké, ale bude jen a jen tvoje. Slepá holčičko,“ řekl poté, co zaklapl a sevřel čtvrtá pouta a co jí ucpal ústa

srolovanými ponožkami. Mladá žena se zazmítala, ale nebylo slyšet nic, co by proniklo za dveře.

Pan Krátký byl na promyšlenost svých příprav pyšný.

„Jen bojuj, mám rád, když ženy bojují,“ začal dýchat rychleji a zajel jí rukou pod noční košili, hezky pomaličku. Dívka škubala hlavou ze strany na stranu a zpoza ponožek se ozývalo chrčivé bublání. Začal u kolena a skončil, kde chtěl. Vzrušení – kupodivu – cítil jen on sám, ale byl připraven na všechno, tak z kapsy vyndal tubu lékařské vazelíny.

„Ale tohle ne,“ řekl, když na ni nalehl a před očima se mu zvětšil zmasakrovaný obličej. „Co s tím?“ vstal, kalhoty u kotníků, „aha,“ vyndal z aktovky nákupní tašku: obyčejnou, velkou, zelenomodrou, plátěnou.

„Tááák, nejdřív hezky nasadíme taštičku,“ zakryl tu ošklivou trhající se věc, a zbytek těla měl jen pro sebe.

Když se zhruba po půl roce začala stará zelenomodrá taška rozpadat, koupil si novou, silonovou. Té by časté promáčení slzami nemělo tak vadit.

Představivost je svinstvo, ale už dříve jsem si všiml, že ty nejhroznější věci, které vymýšlím do knih, bývají pravda. Za Karolínou a panem Krátkým zapadly dveře.

„Hanako, prosím, šla bys Karolíně pomoci s balením?“

„Není třeba, pan Krátký to...“

„Ráda.“ Takže i ona to cítila a dokázala si domyslet, co to znamená.

„Opravdu toho není třeba, slečno,“ zvedl profesor hlas, ale Hanako už byla na chodbě. Podíval jsem se na šedivého muže novými očima: co si myslet o šéfovi, který nezná své podřízené – a přitom je to *tak* vidět. Profesor můj pohled ucítil, zamračeně mi ho oplatil, otrásl se a zabodl oči do papírů.

Pravda, nejsem si zcela jist, kdy přesně se mi zornice začínají zužovat.

* * *

Za čtvrt hodiny se všichni vrátili. Já jsem mezi tím podepsal dokumenty, sehrál komedii, že jsem si zapomněl nejen občanku, ale všechny doklady („... to víte, řídí ona,“ naznačil jsem, kdo je v naší

„snoubenecké“ dvojici velitel), pan profesor chápavě kývl, pak mi podal vyúčtování Mazlíkova pobytu a já mu chápavě nechal dvojnásobek peněz.

Byli jsme prostě plni pochopení.

Ty peníze jsou Hanako, tak co.

Karolína byla oblečená do volných ošoupaných džín a velké hráškově zelené bundy, vlasy měla učesané a sepnuté umělohmotnou beruškou do téměř samurajského culíku – tentokrát ji za loket vedla Hanako. Pan Krátký byl bledý, a řekl bych, že vypadal trochu otřeseně. Vzápětí jsem pochopil proč: když se profesor s Karolínou rozloučil a vracel se ke stolu, Hanako na pana Krátkého udělala upíří oči. Světlo se zkoncentrovalo stejně jako mně tehdy v Thajsku a pan Krátký hlasitě vyjekl – asi i proto, že to během poslední čtvrt hodiny jistě neviděl poprvé.

Pan Krátký se rychle podíval na mě – zřejmě hledal někoho, kdo mu potvrdí, že nezačíná blouznit – ale místo toho vyjekl znovu. Jak už jsem se zmínil, i já se dovedu koukat docela ošklivě.

„Nepřihodilo se vám něco, pane Krátký?“ druhé vyjeknutí už profesor nepřešel a díval se na svého zaměstnance starostlivě.

„Jsou... jsou... Jsou to...!“ nedořekl; přece jen je ošetřovatel a mají tu i psychiatrické oddělení.

„Ano?“ nadzvedl profesor obočí.

„Bere mě žaludeční vřed,“ chytil se pan Krátký za břicho. My s Hanako jsme konverzaci pozorovali s mírně nechápavými výrazy v naprosto lidských tvářích.

„Jste bledý, zajděte za doktorem Dvořákem.“

„Ano, pane profesore.“

„Takže na shledanou a mnohokrát děkujeme,“ rozloučil jsem se a díval se výhradně na pana profesora.

„Na shledanou,“ řekli dvojhlasně.

Když jsem míjel pana Krátkého, usmál jsem se na něj a on uskočil.

Mazlík funguje jako robot; hlavu má sice pořád k levému rameni, takže vypadá, jako když vůbec neposlouchá, ale když jsem jí pomáhal do auta, na jednoduché příkazy reagovala velmi přesně.

Tuším proč.

„Ten grázl,“ řekla Hanako a dívala se ke dveřím sanatoria a já v jejím hlase poprvé uslyšel neovládnuté emoce. Cítil jsem to stejně, tak jsem radši nemluvil, protože pak bychom se mohli vrátit.

A nesmíme zanechávat stopy.

Stáli jsme dobrou půlminutu, dveře fordky otevřené, po obličejích a za límce nám stékal déšť. Pak jsme nasedli.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla Mazlík, když jsem se naklonil na zadní sedadlo a zapnul jí pás.

„Kam jedem?“ zeptal jsem se po půlhodině ticha. Motor hučel, déšť zhoustl, od kol sršela voda a někde uvnitř jsem cítil velké prázdno.

„Mám připravenou skrýš.“ Hanako byla bledá, a jak svírala volant, koženka praskala a odlupovala se. Tak jsme dál jeli mlčky.

* * *

„Ne. Taštičku ne,“ řekla Mazlík, zrovna když jsem přemýšlel, jak nám řekne, že potřebuje na záchod. Za okamžik se ozvalo tiché crčení.

Kolem půl jedné jsme zastavili v letní chatové osadě u nějaké přehrady – nyní dočista opuštěné. Hanako zajela do garáže u nevelké, ale o to snobštěji načančané chaty.

„Zatop, prosím tě.“

Naštěstí stačilo jen najít hlavní plynový ventil a nastavit regulátor – německý průtokový kotel spolehlivě chytl.

V chatě byla krom kotle i televize, stylové okrasné předměty a vůbec celá civilizace.

Hanako přivedla Karolínu a přinesla z auta dvě nadité tašky, a já v náhlém pochmurném záblesku budoucnosti pochopil, že život ani nadále nebude nic jednoduchého: Mazlík se třásla zimou, od úst jí šla pára, promočené kalhoty se lepily k nohám a navíc...

„... slíbil jsem Tomislavovi, že najdu toho ruského kluka, asi ho budeme muset vzít taky sem, víš, toho z...“

„Vím. Dokonce vím, kde je.“

„Ano?“

„Byla jsem za Tomislavem ve vězení a požádal mě, abych ho našla.“

„Tys mu to neřekla? Žes ho našla?“

„Už to, že jsem tam byla, je téměř osudová chyba. Druhý kontakt byl nemožný. Pojd', Karolíno,“ vzala Mazlíka za loket a otevřela dveře koupelny.

Ještě že tohle nemusím dělat já.

Než se vrátily, bylo v chatě příjemných dvaadvacet. Od zdí sice ještě sálal chlad, ale kotel a radiátory postupně vítězily.

„Jsme tu legálně, doufám?“ seděl jsem u stolu, bundu rozepnutou, obě pistole před sebou.

„Koupila jsem to přes realitní kancelář, už kdysi. Stará se o to jeden pán z vesnice.“ Hanako dovedla Mazlíka ke gauči a opatrně se ji pokusila položit. Mazlík si ale nechtěla lehnout, chtěla stát, a jak Hanako přitlačila, začala plakat a „Ne. Taštičku ne.“ opakovala jako zaseklý gramofon.

„Jednou na něj dojde,“ řekla Hanako a jemně, ale rezolutně Karolínu složila a přikryla dekou. Když ležela, už se nebránila – jen dala ruce za hlavu a nohy od sebe. Hanako ji narovnala do poněkud přirozenější polohy a začala zpívat – japonsky.

Za pár okamžiků jsem ucítil, že usínám; docela vyděšeně jsem zamrkal.

Mazlík už spala a já konečně pochopil, proč má hlavu na stranu: jak plakala, slzy by jí při lehu na zádech stékaly do prázdných očních důlků, kde by pálily. S hlavou na stranu slzy stečou na polštář.

Hanako přestala zpívat a přitáhla jí deku k bradě: „Jednou určitě.“ Tentokrát mě z jejího hlasu zamrazilo a vzpomněl jsem si, že jí Wries říkal Agony. A v našich kruzích jména velmi přesně vystihují, co je člověk zač.

„Co s ní budeme dělat? Co budeme dělat se sebou? Co budeme dělat vůbec?“ děšť šuměl a oknem bylo vidět, že je v něm i sníh. Do večera bude bílo.

„Potřebuji se najíst, ráno jsem musela levitovat... Odkud to vlastně umíš ty?“ Vida, tak si mého brzdného manévru nad ulicí všimla.

„Jsem samouk.“

„To není možné,“ zatvářila se tak překvapeně, až to překvapilo i mě.

„Vážně.“

„Pokud nemáš výcvik, vysílí tě to tak, že zemřeš. Nejde levitovat bez tréninku.“

„To mi povídej.“

Pak bylo chvíli ticho, akorát v topení lupalo. Nikdo nějak nevěděl, co říci. Takže Hanako má o budoucnosti asi tak stejně jasno jako já – taky bych se najedl –, ale jako plán na zbytek života to není právě nosné.

„Musím tě hodně naučit,“ řekla nakonec.

„Už toho hodně umím, na lodi paní Dao jsme docela trénovali.“

„Trénink... Nevíš nic o naší rase. Na lodi ti nikdo nic neřekl, protože se to nesmí... Byl tam ještě někdo z nás?“

„Ano, Denisa. Černé vlasy, modrošedé oči, velké...,“ zakašlal jsem.

„Denisa...“

„Znáš ji?“

„Zнала jsem. Kdysi... Ty vážně nevíš, co uděláme s Karolínou?“

„Hra. Ne.“

„Přestřelená páteř je daleko horší zranění než ztráta očí a pár jizev. Něco podobného jsi ostatně psal i v Upírech – o AIDS, tuším.“

Až jsem se zastyděl: Člověk pořád myslí jen na sebe a nedojde mu, že by to samé mohlo působit i na ostatní – doufal jsem, že se nečervenám. Abych dokázal, že taky přemýšlím, zeptal jsem se: „Pročs ji nekousla ty? Už dřív?“

„Takže ty skutečně nic nevíš... Denisa si netroufla říci ani tohle,“ Hanako se odmlčela a zamyšleně si nehtem poklepala na špičák: „Žena může přeměnit muže, muž ženu. Jinak to nejde.“

„Počkej, počkej. To jsem si přece vymyslel do té knihy! To nemůže být prav...!“

„Spousta věcí v té knize je pravdivých. Vlastně skoro všechny.“

„To ale není možný!“ vyskočil jsem, „vždyť jsem si to vymyslel!“

„To se tedy cítíš,“ Hanako se nevesele usmála: „Tři dny předtím, než jsi to začal psát, jsi jel vlakem, že?“

„Ano,“ najednou jsem se cítil trochu slabý a radši se posadil.

„A v tom vlaku jsi usnul, ačkoli se ti to nikdy dřív nestalo.“

„Jak to sakra víš?!“

„Jeden můj... můj *spolupracovník* měl možnost vyslechnout jednoho, řekněme, informátora.“

„Spolupracovník? Upír?“

„Nepoužívej to slovo, prosím. Ale ano, byl to jeden z nás,“ kývla Hanako a tak automaticky se podívala na spící Karolínu a v očích se jí objevilo něco, co bych u někoho, kdo se jmenuje Agony, nečekal. Snad dokonce něha.

Zamrkala: „Bylo to docela dobře naplánované: Lidé paní Dao potřebovali začínajícího autora fantastické literatury z nějaké odlehlé země – v angličtině by to bylo příliš nápadné – a volba padla na tebe. Pamatuješ, v tom vlaku si k tobě přisedla taková starší paní.“

„Ano, celá v černém, šátek na hlavě. Vypadala jako z devatenáctého století.“

„Jolanda, ano, přesný popis,“ Hanako se nepřátelsky zúžily oči, „uspat člověka je velmi jednoduché, když víš, jak na to, a když uspávaný neví, jak se bránit – viděls to sám,“ znovu se podívala na Mazlíka, „a ani není třeba zpívat. A zvolíš-li pak vhodnou modulaci hlasu, zapamatuje si uspaný – lépe řečeno zhypnotizovaný – všechno, co mu řekneš, a Jolanda ti nadiktovala všechny detaily, které o nás znají.“

„Proč by to ale dělala... dělali, proboha?!“

„Na tohle si také dávej pozor, prosím: mně to nevadí, ale některým z nás tahle slova ubližují.“

„Aha,“ řekl jsem chápavě.

„A udělali to z jednoduchého důvodu: věděli, že někdo bude vyslán, aby prověřil, kde se vzaly tak detailní informace, a Wriesovi s Van Vrenem jen stačilo přijet do Prahy a dávat pozor. Přesněji řečeno: věděli, že po takhle závažném úniku bude vyslán někdo výše postavený, a v úvahu připadáme... *připadali jsme jen tři*. A chytit kohokoli z elity se jim nepodařilo už léta a takhle měli dokonce šanci jedna ku třem, že dostanou mě.“

Já už jsem skoro neposlouchal – právě mi totiž došlo, že to, co jsem považoval za své (geniální) nápady, mi někdo vsugeroval. Takže houby spisovatel, houby...

Těžká rána, skutečně ano.

„To žijí i Richard Adolf a Klára?!“ zmohl jsem se.

„Kláru sis přidal, s Richardem tě seznámím, jestli se toho dožiješ.“

„Do hajzlu,“ řekl jsem, protože co taky říct jiného, když vám někdo řekne, že se seznámíte s vymyšlenou postavou z vlastní knihy.

„Proč tak moc chtěli tebe?“

„Já jediná umím tohle,“ ukázala na mě.

„Nechápu.“

„Umím změnit kohokoli, jen za cenu dočasného nepohodlí.“

„Pořád nechápu.“

„Vždyťs o tom psal: můžeš změnit jen někoho, koho máš skutečně rád – láska se tomu říká. Je to biologická funkce, vědomím neovladatelná... Nenapadlo tě, proč vás na lodi nenutili, abyste se rozmnožovali? A proč vám umožňovali důvěrný kontakt s posádkou?“

„To teda napadlo... nenapadlo. Odkud sakra víš tolik věcí o lodi?!“

„Denisa se musela bát víc než hodně, že ti neřekla ani tohle,“ Hanako zavrtěla hlavou a na mou otázku neodpověděla.

„Taky by ses... Takže jenom ty – jediná ze všech – dokážeš změnit, koho chceš?“

„Muže, samozřejmě – viz třeba tebe, ale jinak ano – jediná ze všech. Ale dokážu to jen těsně po sexu,“ dodala tak komisi.

„*Dočasné nepohodlí?*!“ cítil jsem se dotčeně. Velmi dotčeně. Víc než velmi dotčeně. Hanako pokrčila rameny.

„Co když jsem to po tobě zdědil?“

„Nikdy se to nestalo – a kdysi, před stovkami let – jsem mívala synů nejvíc ze všech. Takže ani u tebe to není pravděpodobné.“ Po zmínce o synech trochu posmutněla, tak jsem přeskočil k praktickým věcem:

„A jak se to ale dělá?“ podíval jsem se na Mazlíka, „a seš si vůbec jistá, že to bude fungovat? Měli jsme se rádi jako příbuzní, ne jako... Ona je na ženy, nezapomeň.“

„Důležitý je vztah, jedno jak vznikl,“ Hanako se také podívala na Karolínu a zas ta něha. Sestra vypadala jako spící dítě, a jak dýchala, v levém koutku jí popraskávaly bublinky slin. Možná to ale nebyl až tak mateřský pohled: vzpomněl jsem si, co si od ní Hanako nechala

líbit tehdy v Klubu, a vzpomněl jsem si, co říkal Wries o ruce pod sukni. Možná proto ono *dočasné nepohodlí*, možná že i Hanako...

„Nejsi náhodou...?“ zase jednou jsem promluvil dříve než domyslel.

„Ano?“

„Ale nic,“ mávl jsem rukou, „jak na to technicky, na předávání genů?“

„Psals o tom.“

„To vážně máme ty zuby duté?“

„Nasaje se jimi trocha krve, která se za chvíli vstříkne zpět – přesně, jak je to v Upírech; tedy krom časování – na přeměnu krve nejsou potřeba dny.“

„Aha. Za jakou chvíli teda?“

„V nouzi stačí hodina, je ale lepší počkat dvě nebo i déle.“

„Masivní genová terapie,“ řekl jsem.

„Možná. Já o těchhle moderních věcech mnoho nevím, ale můžu tě jednou seznámit s Menonem, ten to zkoumal a má o tom *takhle* tlustou práci – jeho věčným prokletím je, že ji nemůže publikovat,“ usmála se Hanako.

„*Genetická rekompilece, praktické poznatky* – tak nějak by se to mohlo jmenovat,“ usmál jsem se také.

„Ano, tak nějak. Nutí všechny, aby si to přečetli a chválili ho,“ Hanako se dnes poprvé usmála skutečně upřímně.

„Jak dlouho potrvá, než se promění?“ oba jsme se dívali na Mazlíka.

„Základní změny, ty, které například tobě zachránily život, během půldne. Pak asi za sedm dní fáze zubů, pak fáze očí a tím máš všechny znaky. Vývoj ale trvá skoro dva roky – po prvním půlroce ale už téměř neznatelně. Menon sice tvrdí, že vývoj probíhá pět let, a Cassandra, že je dokonce neukončený, jenže... Když se tihle dva dostanou k sobě...,“ Hanako zavrtěla hlavou: „Jak to je ve skutečnosti, víš sám.“

„Jo, to jo... Ze se k tomu vrátím, kdys mě chtěla vykopat?“

„Proč myslíš, že jsem tě chtěla vykopat?“

„Ha-ha-ha.“

„Ale čím dřív ji kousneš, tím dřív bude zdravá a tím dřív budeme moci zmizet,“ Hanako začichala, „ale nejdřív se prosím tě osprchuj. Vzadu v pokoji jsou nějaké košile a ponožky. Budou asi trochu zatuchlé, ale lepší než nic.“ Jak jsem vstal, rozhrnula se mi bunda a Hanako se při pohledu na rozmazané rtěnkové stopy zamračila.

* * *

„Musím do krku?“ skláněl jsem se nad spící Karolínou a cítil poněkud rozpaky. Měl jsem na sobě velkou flanelovou košili s ohrnutými rukávy, a protože mi ji, co jsem se koupal, Hanako dala na radiátor, nebyla ani zatuchlá ani navlhla, a navíc hřála do zad.

„Nejlepší je loketní jamka, a tref žílu. Neměj strach, že ji to vzbudí, nebo že bude krváčet – naše sliny jsou anestetické a hojivé – rány se zacelí vlastně ihned.“

„To znám...,“ řekl jsem tiše a Hanako se na mě tak divně podívala. Že jsem pil lidskou krev jsem se radši nechlubil – co kdybych byl v zubatém světě považován za devianta.

„Tak statečně do toho,“ povzbudil jsem se a již jednou natrénovaným postupem prokousl Karolíně žílu.

„Fo fed?“ zahuhlal jsem.

„Začni jakoby sát – ale zuby – půjde to samo, uvidíš.“

„Uf to mám,“ cítil jsem, jak mi někam nad horní čelist proudí krev podstatně teplejší než moje vlastní – nic moc pocit. Lidské rozmnožování je výrazně zábavnější.

„Stačí,“ *zarazila* mě Hanako. Oddálil jsem hlavu a sledoval, jak se ranky po zubech okamžitě zatáhly a zajizvily.

Počkali jsme pro jistotu do pěti.

Venku už se setmělo, a zatažené rolety, pleskání deště se sněhem a teplo učinily atmosféru v chatě až podivně domáckou. Něco takového jsem *nezažil* od posledního večera v Klubu.

„Je čas,“ řekla Hanako a já důležitě vstal. Postup, jak vstříknout modifikovanou krev zpět, jsme už probrali, a protože na tom není nic složitého, v pět hodin a pět minut už jsem seděl zpátky u stolu.

„Bude na ní něco vidět?“ díval jsem se na Mazlíka – stále spala, stále slintala a vůbec nevypadala jako někdo, kdo právě dostal nový život.

„Ne hned, rekonstrukční změny probíhají... exponenciálně, říká Menon,“ odmlčela se, „prostě: než se ze začátku změní dostatek buněk, není vidět nic – tak dva tři dny; je to podobné jako infekce, pak už to běží skoro před očima, u povrchových zranění obzvlášť.“

Tehdy mě napadlo to nejdůležitější: „A co to vlastně udělá s tímhle?“ poklepal jsem si na spánek.

„Dobrá otázka. Nevím. Nikdy jsem neslyšela, že by byl měněn duševně nemocný člověk.“

Podle všeho o tom Hanako už přemýšlela, a podle všeho to může dopadnout i špatně.

„Já jsem o tom něco psal,“ matně jsem si vzpomněl.

„To sis přidal.“

Takže jsem přece jenom pašák.

„A proč ses do toho vlastně pustila? Do mého zachraňování? Do Karolínina zachraňování? Do tohohle všeho?“ pohlédl jsem jí do očí, „neodpovídá to tvým bezpečnostním normám, co jsem je tak pochopil.“

„Dlužím ti to. Dlužím *jí* to,“ opravila se a zmlkla, ale jako by chtěla říci ještě něco. Oba jsme na okamžik mysleli na poslední chvíle v Nočním klubu, a skutečně, dlužila jí to.

„A?“ pobídl jsem ji.

„Dobře. Je v tom i vypočítavost. Ona je nesmírně fyzicky nadaná – to, co dokázala jako člověk, umí jeden z miliard, skutečně. Navíc je neuvěřitelně odolná.“

„Devět životů.“

„A nový stav staré schopnosti zmnohonásobuje.“

Takže, jestli se to povede, Mazlík mě znovu přepere.

„Budu ji radši hlídat,“ řekla Hanako, když jsem nadhodil, že bychom si měli jít odpočinout a významně se podíval na dveře od ložnice. Čili jsem pochopil, že rozmnožování pro dnešek skončilo.

Dočasné nepohodlí. Aha.

Vzala si knížku, přitáhla křeslo ke gauči a nohy si položila na opěradlo. Protože jsem si všiml, že v tašce má notebook s bezdrátovým přístupem (charakteristická vyklápěcí anténa), dovolil jsem se, půjčil si ho a chvíli pracoval na poznámkách ke knize.

„Menon a Cassandra, dobrý jména – pro upíry,“ řekl Ten druhý a já si je připsal k seznamu s notickou, že je nikdy nesmím použít pro upíry. Pak jsem si poznámky uložil na Xdrive, stáhl rozepsanou knihu (tu o drsném chlapíkovi bez nohy, zato se žlutým okem) a trochu ho prohnal pouští a pralesem.

„Co píšeš?“ Hanako mi došla těsně za záda, aniž jsem cokoli zaslechl.

„To by tě nezajímalo,“ rychle jsem ukončil práci, „řekni, tys teď nešla, ale letěla, že jo?“

„Možná,“ tak orientálně, téměř neznatelně se ušklíbla. „Co výdej energie?“

„Zítřa stejně musíme jíst, takže to nevádí... Nechceš o levitaci vědět něco víc?“

Jasně že jsem chtěl, takže za hodinu jsem byl totálně na dně a Hanako mne začala poměrně drsně vyslýchat ohledně lodi paní Dao. Kdybychom nelevitovali, měl bych dost sil, abych ji po prvních sto padesáti pěti dotěrných otázkách zahnal, ale takhle to nešlo. Když jsem přestal odpovídat, kroutila mi uchem, když jsem odolával, dokonce nose.

* * *

„Co ti mám koupit k jídlu, Tobiáší?“ zeptala se druhý den ráno. „Budou králíci, kuřata, slepice, sehnala bych asi i prasátko,“ vypočítávala na prstech.

„Ryby, kapry, tak deset. Je před Vánocema, určitě budou.“

„Ryby?!“

„Je na tom něco divného?“

„Ty piješ *studenou* krev?!“ řekla s výrazem, jako bych snídal malé děti.

„Ty piješ krev *teplou*?!“ vzpomněl jsem si na pouze jedenkrát zažitou, ale nezapomenutelně odpornou horkou chuť.

„Všichni přece pijí krev *teplou*, je to naše přirozenost!“

„To teda všichni nevíte, o co přicházíte,“ tvářil jsem se zatvrzele.

Hanako za chvíli vyjela z garáže a nové značky zářily čistotou – v tomhle počasí to naštěstí dlouho nevydrží.

„Ne. Taštičku ne,“ ozvalo se asi hodinu potom. Jasně, upíří metabolismus začne naplno fungovat až za čas, takže jsem ji rychle

odvedl na záchod. Když kolem sebe měla příslušné propriety, dokázala se o sebe postarat sama, ale už aby byla Hanako zpátky – na tohle fakt nejsem.

Mazlík se postavila doprostřed místnosti, sáhla do prostoru a zatáhla. Za chvíli zase a zase a zase, tak jsem pochopil, že splachovadlo na tomhle záchodě je asi jinde, než je zvyklá. Zvládl jsem to, a když se ozvalo zašumění vody, přestala s pantomimou.

Zpátky na gauč už jsem ji nedostal, ale vypadala, jak tam tak stála, docela spokojeně. Pak mi došlo něco, na co zapomněla i Hanako.

„Vždyť ty zatím musíš jíst – a pít!“

Což se oboje nestalo minimálně čtyřiaadvacet hodin; všiml jsem si, že má úplně rozpraskané rty. Ale já jsem byl vždy kuchař na slovo vzatý: k pití jsem jí udělal oranžový šumák a k jídlu paštiku z konzervy, která sice vypadala trochu zaprášeně, ale nesmrděla.

„Budeme papat,“ řekl jsem rezolutně, ale Mazlík vůbec nezareagovala. Když jsem se jí pokusil do pusy strčit kousek paštiky, dostal jsem ránu, div jsem nepřeletěl cimru.

„Jen počkej, až se taky najím,“ třel jsem si naražená žebra, ale jasnozřivě jsem pochopil, že ji krmily sestřičky, a že když na ni budu mluvit normálním hlasem, asi mnoha úspěchů nedojdu. Zkusil jsem tedy fistuli, na jakou by nenaletěl snad nikdo, ale Mazlík se jako zázrakem uklidnila a nechala se krmit a šumák jí snad dokonce i chutnal.

„Tááák,“ zajódloval jsem a utřel jí z brady oranžové potůčky. Ten druhý se z mého hlasového projevu kácel smíchy, ale jen ať si užije. Nechal jsem Karolínu sedět u stolu, líbilo se jí to asi víc než stoj, i když seděla hodně divně – hlavy na stranu se odmítla vzdát, tak, abych ji mohl krmit, *musel jsem otočit židli úplně doprava a rozprostřít jí ubrousek na rameno.*

Distinguovaně si odříhla, a i jinak vypadala docela spokojeně. Všechny přední zuby měla vyražené, a jak jsem pozoroval ten kdysi krásný obličej, nenáviděl jsem paní Dao, Wriese, Van Vrena a všechny stále víc a srdečněji. Kdyby se to povedlo, kdyby se skutečně uzdravila, a kdyby skutečně získala schopnosti, jaké předejmula Hanako...

„... mohli bysme se tam vrátit,“ zašeptal jsem.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla Mazlík.

Když Hanako zajela do garáže, šel jsem jí vnitřkem naproti s glockem v ruce, ale byla to skutečně ona.

„Pojď mi pomoci, prosím – ti tvoji nechutní *kapři*,“ ozvalo se hlasitě šplouchání: „Kruc!“

„Copak?“

„Jsem od nich úplně promočená – a páchnou!“

„To máš za to, žeš mi kroutila uchem,“ strčil jsem pistoli za opasek a nehty zabubnoval na mokrou střechu. Zesponu syčela voda stékající na výfuk, a Hanako se narovnala od kufru a netvářila se příliš přívětivě: „Zde!“ Podala mi kýbl s tlačenicí šupináčů.

„No ahoj kluci!“

„Ryby,“ řekla tónem vyhrazeným pro týden mrtvé bezdomovce a vydala z kufru drátěnou klec.

„*Slepice*,“ řekl jsem s nefalšovaným odporem, „to chceš tyhle... *tyhle*,“ ukázal jsem na pernatce prstem, „konzumovat u stolu?!“

„Budeš možná překvapený, ale rozhodně ano – pokud tam tedy zrovna ty nebudeš konzumovat ty svoje páchnoucí slizouny!“

„Slizouny!“ uraženě jsem zvedl kýbl, „pojd'te, chlapci, ať od těch slepic něco nechytíme.“

„Slepici?! Jak jsi to *přesně* myslel, Tobíáš?!“

Napustil jsem plnou vanu studené vody a nechal ji čůrkem přitékat kvůli okysličování – deset takhle velkých kaprů naráz nevypiju, tak ať se zatím mají; bez sentimentu jsem největšího chytil za žábry. Hlad je hlad.

„Ty to vážně budeš jíst?“ seděla Hanako u stolu, před sebou prkénko, nůž a široký porcelánový hrneček – spíš misku.

„Snad nejíš z takovýhlehle krajáče? Klid, jen klid, hochu,“ pohladil jsem zmítajícího se kapra a došel si pro pořádnou skleničku, utěrku a druhé prkénko – v šupletí byl moc hezký sekáček.

„Ty to myslíš vážně *vážně*,“ řekla Hanako a hladila jednu z těch svých otřesných kvočen – zvíře bylo tak blbé, že spalo – na rozdíl od mého hyperaktivního kapříka.

„Ne. Taštičku ne,“ přidala se ke konverzaci Mazlík.

„Měla bys ji dát na záchod a spát.“

„Ano. Asi ano.“

Pokud se nebavíme o jídle (hlavně o jejím odpuzivém potravním řetězci), komunikujeme překvapivě snadno.

„Dal jsem jí něco jíst, ale nic moc. Nekoupilas náhodou nějaký chleba a tak?“

„Co?“ poprvé jsem viděl, jak jí poklesla brada: „Já na Karolínu úplně zapoměla...! Lidské jídlo jsem nekupovala už léta, snad stovky let, opravdu stovky,“ snažila se vymluvit.

Zatvářil jsem se, že to sice chápu, ale rozhodně neomlouvám.

* * *

Hanako nezpívala ani dvě minuty a Mazlík začala tiše chrupat. To jsem se naučil už v mládí, když se se mnou rozešla má třetí dívka – ženy vždy chrupají, nikdy nechrápou.

* * *

Seděli jsme u stolu proti sobě, já v ruce sekáček, ona nůž, a nevrážlivě jsme se pozorovali – nikdo nechtěl začít, protože komentář by byl jistě zdrcující, a sladká kapříkova krev by mi mohla zhořknout na jazyku.

„Tak oba naráz,“ řekl jsem.

„Ano. Perverzo,“ dodala téměř neslyšně.

„Ko-ko-ko-dák,“ kontroval jsem podobně potichu, ale protože se můj šupináč začínal jevit trochu lekle, neváhal jsem a mávl sekáčkem.

„Jak *nechutné*,“ nepřekvapila Hanako, když jsem z bezhlavého těla stácel životodárnou tekutinu. Pak šmikla nožem, slepičí hlava vytřeštila oči a naprázdno zacvakala zobákem po stole – málem jsem se pozvracel.

„Tohle vážně nemusím,“ vstal jsem, opřel se vedle okna a raději se díval ven. Sníh už téměř zakryl stopy auta a svět za sklem začínal být takový zakletý a tichý; mám zimu rád, pokud jsem v teple. Popíjel jsem krev a cítil, jak se mi vracejí síly; byla hezky studená, ale mořské a říční ryby jsou lepší než rybniční. Když jsem si šel pro druhého kapra, zahlédl jsem, že se Hanako teplá slepičí krev v misce srazila, i to, jak černavý škraloup vytáhla a jak ho labužnický –

„Jsi nějak bledý, Tobiaši.“

Tihleti *Japonci*!

Hanako se ale nakonec ukázala v celkem dobrém světle, protože bez řeči umyla nádobí a nějak se zbavila vypitých tělíček. Pak si sice každých deset minut chodila drhnout ruce, čichala si k nim a s obviňujícím pohledem říkala něco jako „Ryby!“, ale jinak to byl hezký, klidný a tichý den.

Přítáhl jsem si křeslo, pozoroval spící Karolínu, a čas se pomalu táhl ke čtvrté. Nejdřív jsem měl pocit, že se mi to zdá, ale když jsem se chvíli díval stranou a pak zpět, už začínalo být vidět, jak se jí zarovnávají okraje jizev.

„Už to začalo,“ řekl jsem.

„To jistě, ale vidět zatím nemůže být nic.“

„Tak se pojd' mrknout.“

Hanako odložila knížku (verše ve starojaponštině) a stoupla si za mě.

„Vážně! To jsem nezažila,“ řekla udiveně. „Ale jsou to nakonec moje geny,“ vyřešila to typicky japonsky skromně. „Takže si alespoň nemusíme dělat starosti s lidským jídlem.“ To řekla hlavně proto, že jsem se jí po vyřešení problému s vysátými tělíčky zeptal, proč z těch slepic neuvaří Karolíně polévku. Myslela si, že jsem to řekl tak pozdě naschvál – proto byl den tak klidný a tichý.

S příchodem tmy už bylo vidět, jak se pod svrasklými víčky začínají rýsovat nové oči, a když jí Hanako ohrnula rty, i dorůstající povyražené zuby.

„Neuvěřitelné,“ opatrně Karolíně roztáhla čelisti a vytahala vypadané plomby. Vzpomněl jsem si, jak mi ty mé v rakvi napadaly do krku a jak jsem se jimi málem udusil – než jsem si uvědomil, že nepotřebuju dýchat.

„Na plomby nikdy nezapomeň,“ poučila mne Hanako, „někteří z nás by se i v téhle fázi mohli udusit.“

„Dík za radu. Co se v rakvi naučíš, ke stáru jako když najdeš.“ Sice jsem se chtěl uraženě odmlčet (na mě se všichni vykvajzli a o Mazlíka se všichni starají – jako vždycky), ale proměny byly tak zajímavé, že mi to dlouho nevydrželo: „Je možný, že jí to odbourává i sádlo?“

„Myslíš podkožní tuk?“

„Jo, sádlo.“

„Ona nemá žádné *sádlo*,“ Hanačin hlas trochu skřípal.

„Aha,“ připsal jsem si ke svým zkušenostem s chrupáním / chrápáním i *sádlo a podkožní tuk*.

„Nemohla cvičit víc než rok, tak je podkožní tuk docela normální,“ přísně se na mě podívala a já definitivně pochopil, že je do Karolíny zamilovaná. Na druhou stranu to i mnohé objasnilo.

„Říkal jsi něco?!“

„Ne-e... Řekni mi, Hanako, proč jsi mě vlastně změnila?“

„Protože tehdy jsem ještě nevěděla, jak je to s knihou, a potřebovala jsem tě vyslechnout. A jako jeden z nás vydržíš daleko..., hm, intenzivnější formy výsledku než jako člověk,“ v očích jí přitom blesklo něco, z čeho mě sice zamrazilo, ale protože odpovíděla trochu moc rychle, poznal jsem, že to není celá pravda.

„To bys mi kroutila oběma ušima naráz?“

„Ne,“ neusmála se. „Vím, jak se na lodi paní Dao trestá pokus o útěk, ale to je pouhý trest. Výslech je... destruktivnější.“

„Říkáš to, jako by tě mrzelo, že jsem vyklouznul.“

„Kdybych věděla, že budeš jíst studenou rybí...,“ znovu si přičichla k dlaním.

„A to jsi Karolíně sahala do pusy,“ přisadil jsem si a Hanako se snad vážně lekla. „Pokračuj o tom *sád... podkožním tuku*, prosím,“ odvedl jsem ji k praktickým věcem.

„Přeměňuje se na energii potřebnou k transformaci – lidé při těle se mění rychleji – a zbytek se spotřebuje naprázdno a změnění se v teplo... sáhni si,“ vzala mě za ruku a položila mi ji na deku na Karolínině břiše (*bříšku*, pardon).

„To musí jít přes čtyřicítku!“ řekl jsem překvapeně.

„Tak nějak.“

„Proč to nezůstane jako energetická zásoba?“

„Náš organismus by to zřejmě neuměl použít – o tomhle si ale taky popovídej spíš s Menonem. Má to něco společného s naší, hm, jak to jen *říká, potravní specializovaností* – když umíme využít krev beze zbytku, neumíme využít žádný jiný zdroj – asi tak.“

„Aha,“ díval jsem se, jak se Karolíně vyhlazují jemné vrásky kolem očí a rtů... „Ony jí snad houstnou i vlasy!“

„Organismus je transformován do formy s maximálně optimalizovanými parametry – tuto jedinou Menonovu poučku si pamatuji doslova. Ostatně, psal jsi o tom.“

„Nějak těžko se smírůju s tím, že moje výmysly jsou pravda.“

* * *

Seděli jsme potmě, snůh tiše ševalil a na parapetu už ho byla vysoká čepice: dvacet centimetrů je na střední Čechy hodně, v Praze bude kalamita.

„Jak je to s tou hypnózou? Opravdu fungují koncentrační gesta?“

„Umí to ale jen několik z nás – většinou ti nejstarší.“

„To jsou někteří starší i než ty?“

„To nebylo zrovna zdvořilé.“

„Tak jsem to nemyslel.“

„Někteří jsou dokonce *mnohem* starší než já,“ uraženě se odmlčela, pak jí to nedalo: „Já umím tu uspávací píseň, ale funguje mi pouze na lidi... pouze na unavené lidi a na děti.“

„Takže Wriese s pistolí v ruce tím neuzemníš.“

„Wriese neuspí nikdo... Ale je pravda, že někteří Staří dokážou použít koncentrační gesto i jako zbraň – a dokážou uspat nejen člověka, ale i slabšího z nás.“

„Vlastně *starí* – my taky stárnem?“

„Všechno stárne – na nás to ale našťěstí není vidět, jen v očích.“

„Těžký pohled věků – tak nějak?“

„Ne, je to fyziologická změna,“ odmlčela se, „až Starého potkáš, poznáš to. Dožiješ-li se té příležitosti.“

„Tolik optimismu... To nemáme něco jako sokolský slet? Popřípadě máme, ale ne všichni jsou zváni?“

„Občas je třeba se sejít a prodiskutovat budoucnost, jenže Staří se nikdy neúčastní. Většinou se nestýkají ani mezi sebou – komunikují pomocí poslů.“

„Proč?“

„*Jejich* hlavní cíl je zajmout jednoho z našich Starých – neúspěšně se o to snaží posledních několik tisíc let.“ Nemusel jsem dlouho přemýšlet, koho myslí tím *jejich*.

„Když nám tak znepríjemňují život, proč na ně neudeříte... neudeříme? Uznávám, Wries s Van Vrenem jsou tvrdí, ale jsou jen

dva, a já osobně jsem je viděl... mírně řečeno imobilizované,“ připomněl jsem si, jak vypadali po raketovém útoku.

„Přece si nemyslíš, že jde jen o loď paní Dao?“

„Ne. Hmmm. Ano. Chceš říct, že jich je víc?“

„Víc?“ nevesele se usmála, „loď je jen jedno z – řekněme – výcvikových středisek.“ Než jsem stačil otevřít pusy, pokračovala: „Chytají nás a po drezuře trvající desítky let buď prodají, nebo použijí pro vlastní účely – jen sama paní Dao má kdesi ostrov plný našich. Plný *otroků*.“

„Ale, ale, ale...!“

„Ale co? To tě nikdy nenapadlo, kam se poděli ti, kteří byli na lodi před tebou?“

„Měl jsem za to, že zemřeli. Nebo utekli.“

„Nejsi sice první, kdo z lodi uprchl, ale rozhodně jsi první za posledních tři sta let.“

„Jo, myslel jsem si, že paní Dao trochu lže, když říkala, že jí nikdy nikdo nezdrhnul, ale...“

„Co bys řekl ty, na jejím místě?“

„... ale proč mi to neřekla Denisa?“

„Dvacet let je dlouhá doba.“

„Ano. Asi ano... Denisa už ostatně přeplula na druhou stranu, abych tak řekl. I když jsem jí možná trochu pomohl – tam a možná i zpět.“ Hanako zvedla obočí, ale nezeptala se. Tak jsem musel já: „Předpokládám, že nemají jen drezíryště?“

„Drezíryště? Nerozumím, to je české slovo?“

„Asi ne... drezíryště je místo, kde probíhá výcvik dravých šelem.“

„Ach tak. Ano, jistě – není jen loď paní Dao a ostrov paní Dao – jejich organizace je rozlehlá.“

„Jak?“

„Velmi.“

„Jak – velmi?“

Hanako chvíli mlčela: „Nevíme.“

„Není to divné?“

„Nekritizuj – ty nevíš nejvíc ze všech,“ řekla příkře, a abych se jí nemohl podívat do očí, naklonila se nad Karolínu a urovnala jí deku.

Všiml jsem si, že tvář otočenou k transformující se sestře mám podstatně teplejší než tu druhou.

„Tím chceš říct, že lovců jako Wries a Van Vren je víc? Nebo dokonce hodně?“ V místnosti najednou zas až tak teplo nebylo.

„Wries s Van Vrenem jsou elita, ale nejsou nejlepší,“ Hanako se opřela, „a navíc i oni mají své Staré – nemyslím Wriese a Van Vrena, myslím celou Druhou rasu. A ano, je jich docela hodně.“

„Těch Starých?“

„Ne, obecně – jich.“

„Dají se nějak poznat?“

„Ne.“

„Žádné oči do štěrbin, žádné nezvyklé alergie na kovy?“

„Vypadají jako lidé.“

„A co jsou zač, vlastně?“

„Dobrá otázka. Konkurenční druh parazita, říkává Menon. Podle všeho nějaká forma přeměněnců jako my, jenže jsou dokonalejší – hlavně tím, že se neliší od hostitelské populace.“

„Vlkodlaci? Magie? Mimoszemšťani?“

„Nebud' naivní – tohle jsou pohádky.“

„To jsem si o upírech myslel taky – dokonce jsem se tím hodlal živit.“

„Oni nad námi mají převahu a my nemáme důvod je zkoumat nebo přesvědčovat, ať se k nám přidají – přesněji řečeno, nemáme *možnost*. Takže pokud to jde, prostě je zabíjíme.“

„To asi není moc často.“

„Bohužel – své slabší si dokážou chránit, takže narážíme hlavně na likvidátory Wriesova typu.“

„A třeba náš Starý, zabil by Wriese?“

„To není jako tenis... ostatně, co znamená zabít Wriese?“

„No...“ trochu mne zaskočila, „akce, po které už nevstane.“

„Ach tak. Kdyby tobě někdo překroutil vaz, budeš se z toho vzpamatovávat minimálně čtyřicet hodin. Jisté sis všiml, že Van Vren nevydržel v klidu ani minutu.“

„Všiml.“

„Tak co to znamená zabít Wriese? Po jaké akci už nevstane?“

„Nevím, ale mám pocit, že bys mi to měla říct.“

„To je to. Já taky nevím.“

„Před chvílí jsi říkala...“

„Vím, co jsem říkala. Rozhodně jsem ale neříkala, že je zabíjím já.“

„Ale...“

„Promiň,“ pohladila mne najednou po koleni a zatvářila se omluvně, „zapomínám. Ty nevíš...“ povzdechla si. „I mezi námi je totiž neshoda. Ne že by někteří z nás spolupracovali přímo s *nimi* – dobrovolně –, ale svou výhodu – jak je usmrtit – rozhodně nepředali ostatním.“

„Proč proboha?“

„Vnitrodruhová konkurence, říkává Menon – odpradáвна úspěšně bojujeme proti vlastnímu přemnožení... Víš, co by se stalo, kdyby se lidé dozvěděli, že existují upíři?“

„Nic, předpokládám – nepřekážíme jim.“

„Lidem?“ smutně se usmála. „Lidé si přece překáží navzájem – natož někdo odlišný, kdo má všechno, co oni nikdy mít nemohou.“

„Tak bysme ze všech udělali nás.“

„Tím by skončila nejen lidská rasa, ale hlavně naše – neměli bychom se jak rozmnožovat. Nadkritické množství, říkává Menon... Lidé by udělali přesně to, co dělají vždy,“ naznačila výstřel.

„Nás by přece nevyhubili, s našimi schopnostmi – a jak by na nás přišli?“

„Na letištích by se třeba krom detekčním rámem procházelo i závěsem ze stříbrných řetízků.“

„To by ale...“

„Jen příklad, oni by vymysleli něco důmyslnějšího. Znáš je.“

„Asi ano. Ale... Mazlík přestala dýchat.“

„Skutečně!“ Hanako jí sáhla na zápěstí a nahmatala tep, „to je neuvěřitelné, takhle rychle!“

„To víš, Noční klub,“ řekl jsem docela hrdě. Na své rodné jsem si ale nevzpomněl kvůli Karolíně, ale kvůli velikosti toho bezpráví. Takže to není jen paní Dao, je to celý průmysl – průmysl na zotročování upírů.

„To ty z nás, které převrátí, používají i proti nám?“

„Naprosto běžně.“

„Hajzlové! Copak je nejde nějak přesvědčit, aby...“

„Určitě ano, ale ta desetiletí, po která je lámali oni, my prostě nemáme. Stříbrná kulka do mozku obvykle stačí,“ předešla mou otázku a hlas jí zněl ploše.

„To tedy i nám. I mně.“

„To tedy ano.“

„Stříbrná... Denisa říkala, že ani tohle na nás nezabere.“

„Neptal ses jí náhodou, jak spáchat sebevraždu?“

Pak jsme dlouho mlčeli a za okny stále sněžilo a tma byla nezvykle světlá. Smrky sklonily větve a z lesa se ozývaly tlumené rány, jak některé nečekanou zátěž nevydržely.

„Musíme přijít na to, jak je zničit, prostě musíme,“ praštil jsem se pěstí do kolena.

„Na experimenty v této oblasti máš celý zbytek života – a to víc než doslova,“

„To ty vůbec nic nevíš? Nikdy ti nikdo nic nenaznačil? Nikdy...?“

„Ne. Můj otec mi na stejnou otázku kdysi řekl – improvizuj.“

„Improvizuj... Potom je tvůj věk skutečně úctyhodný. Kde je vlastně tvůj otec? Žije?“

„Doufám, že ne – protože jinak na něj jednou narazím, a pak prohrají.“ Z jejího hlasu zněl najednou takový smutek, až mne zamrazilo.

„O tomhle jsem také psal: tam v knize je k spolupráci donutili bolesti.“

„Pamatuji si... Pravou spolupráci ale vynutíš jen mírným, ale trvalým tlakem, dobrými podmínkami a slušným zacházením,“ Hanako se mi podívala do očí a ty její zářily jako zelené lampičky: „Kdybys neutekl, časem by sis mohl žít jako v lotosovém květu. Beze strachu, s neporazitelnou organizací za zády, s pevným místem ve společnosti.“

„Já jsem Noční klub, ne botanická zahrada.“

Na příští tři dny se svět změnil v ledové království – mrzlo, a když občas skrz mraky prorazilo slunce, upíří oči z toho dělaly doslova diamantovou zahradu. Taťána Miková ale říkala, že ve

středu přejde něco přes něco – od západu – a že v noci na čtvrtek začne obleva.

„Přeji hezký mrazivý večer.“

Mazlíka jsme nechali celou dobu spát. Hanako sice říkala, že je to proto, aby nezažívala nepříjemné pocity doprovázející změnu (a já horlivě přikyvoval), ale oba jsme věděli, že je to proto, že jsme se báli, jak dopadla obnova jejího duševního stavu.

Co se tělesných parametrů týče, byla dokonalá, až srdce usedalo – dlouho jsem přemýšlel, jak to formulovat jinak, ale nakonec jsem použil usedavá slova Toho druhého. Někde v koutku duše jsem si říkal, že by normalizace mohla zasáhnout i její sexuální orientaci, a Ten druhý při podobných úvahách tiše skučel.

„Sakra!“ seděli jsme u stolu a četli si, když jsem upustil noviny a vytřeštil oči.

„Ano?!“ Hanako se znepokojeně rozhlédla.

„Zapomněl jsem na Tomislava!“

„Sakra!“ řekla Hanako.

„Musíme dostat toho kluka, slíbil jsem mu to,“ nervózně jsem vyskočil, div se židle nepřevrátila.

„To ano, určitě... ale budeš muset sám – já musím být u ní,“ kývla ke gauči.

S nevolí jsem se na ni podíval: „Dík za pomoc, tak aspoň... Říkala jsi, že víš, kde je.“

„Tady,“ utrhla z novin okraj a pečlivou latinkou na něj napsala adresu, „ale jed’ až zítra, kvůli stopám.“

„Bude obleva a to auto to než...“

„Ale zvládne: má náhon na všechna čtyři kola, uzávěrky diferenciálů a jde zvednout světlá výška.“

„Ty jsi mi ale technik, poslechni,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Je to výhoda, kterou u takovéhohle vozítka nikdo nečeká,“ pokrčila rameny.

S tím nešlo nesouhlasit.

Ještě než se setmělo, Mazlík se začala budit a Hanako už ji nedokázala uspat. Kdybychom se zatěžovali dýcháním, řekl bych, že jsme zatajili dech.

Otevřela nádherné velké zelené oči, ale dlouhé řasy nezakmitaly jako motýlí křídla, protože upírům rohovka nevysychá. Pomalu otočila hlavu a nezdálo se, že chce mít bradu i nadále u levého ramene. Hanako mi stiskla ruku a tentokrát jsme se oba nadechli. Mazlík spustila nohy z postele, a jak zaostřila do tmy, zornice se jí stáhly do štěrbin; pak jí vyjely zuby a zase zajely.

„Karolínó,“ řekl jsem a hlas se mi podezřele třásl.

„Ne. Taštičku ne,“ odpověděla a přetáhla si deku přes hlavu.

* * *

Bylo to dokonce ještě horší než předtím. Když si zvykla, že vidí (asi za pět minut, po které si přibližovala a odtahovala ruku od očí), začala – pokud mne zároveň i viděla – při zvuku mého hlasu propadat panice; a co nejhorší: pokoušela se utéci. Je zajímavé, že sám pohled na mě jí nevadil, ale jakmile jsem promluvil...

„Za ní!“ vykřikla Hanako, ale to už jsem sprintoval. Mazlík bez sebemenších problémů proběhla zavřenými dveřmi, a to byly zpevněné plechem.

Ještě že byla noc a tak liduprázdno, Středočeši by mohli začít věřit na upíry.

* * *

Štvali jsme se nocí, a já, protože má slova nutila chudáka vyděšenou Karolínu k ještě zběsilejšímu tempu, předal hlasové služby Tomu druhému a on se s Hanako dorozumíval hlasitým, morek mrazícím vytím.

Karolínu sice hnala hrůza, ale proti nám byla nedovyvinutá – kde ona prorážela závěje, my jsme přelétali.

Když jsem ji nakonec ragbyovou rybičkou složil, Hanako jí padla na záda, omotala hlavu šálou a pak ještě svým vlastním svetem – návrat ke slepotě sestru jako zázrakem zklidnil a bez odporu se nechala odvést zpět.

Byli jsme v nočním zamrzlém lese fakt zvláštní procesí: Hanako jen v podprsence a já i Mazlík bosí, jak nám sníh stáhl ponožky. Jen jsem děkoval Taťáně, že začne obleva, protože stopy po pronásledování, které od sebe byly i deset metrů, a podél nichž se válely pozurážené větve, které by zastavily automobil nižší střední třídy, byly poněkud nápadné.

„Vyměň dveře – a prosím tě, nemluv,“ řekla Hanako a posadila Karolínu na gauč. To už jsem měl vysazené dveře ke spíži a ty rozražené schované ve sklepe. Spížové dveře rozhodně nebyly tak hezké jako ty původní (a navíc dřely o podlahu), ale nemůžu chtít všechno.

Pak jsme se najedli. Nemuseli jsme, ale co kdyby znovu utekla. Hanako posadila Mazlíka ke stolu a odmotala jí svetr – sestra byla se šálou přes oči sice klidná (dělalo se to dřív koním), jenže zrak se jí pořád vyvíjí, a tak brzy přijde okamžik, kdy trochu látky nebude moc znamenat: z čehož plyne, že má mlčenlivost je víc než na místě.

Protože jsem nemohl mluvit (protestovat), Hanako ji začala navykat na teplou slepičí krev. Vždycky jí dala napít a bryndáčkem jí otřela rty. Karolínce chutnalo.

Po jídle jsme se stáhli do kuchyně a ještě pro jistotu pustili (hodně nahlas) televizi: Mazlík stála u stolu a vypadala spokojeně – TV jim zřejmě pouštěli i v sanatoriu.

„Co budeme dělat?“

„To jsem se chtěl zrovna zeptat já, co budeme dělat – ty máš víc zkušeností.“

„Tišeji! S tímhle ne.“

„Uvědomuješ si, že za měsíc ji tak snadno nesložíme? Že ji nejspíš vůbec nedohoníme?“

„Snad lépe než ty.“

„No to jsem *vážně* rád.“

Zajímalo by mě, jestli jsem vypadal taky tak vyděšeně jako Hanako. Asi ano. Co by se tak stalo, kdyby se Mazlík v tomhle stavu vřítla do nějakého města a...

„Radši na noc půjdu na půdu,“ řekl jsem zbaběle, „ty to tady zvládneš.“

„Jsi statečnější, než mne vůbec kdy napadlo!“

„Ne. Taštičku ne.“

„Moc nahlas,“ jen jsem vydechl. Tak jsme radši mlčeli, a přesně vím, na co Hanako myslela: totiž na to samé jako já – s tím, že se Mazlík neuzdraví, jsme prostě nepočítali, takže jsme na to nebyli připraveni, takže nás napadaly... Taky myslela na to, že bychom ji

mohli zabít, jenže kdo by to udělal: přiložit k blondaté hlavě omotané šálou pistoli se stříbrnou kulkou...

Vypadá to snadné.

* * *

„Co nějaký prachy, mami?“ druhý den ráno jsme stáli v garáži a po tenké střeše rachotil déšť – teplota vylétla o sedmnáct stupňů a svět doslova plul.

„Tady,“ naklonila se Hanako do auta a otevřela falešné dno v přihrádce u spolujezdce. „Ale moc neutrácej, prosím. Také jsou tam nějaké patrony a revolver se stříbrnými náboji.“

Měl jsem černou paruku a knír, takže jsem vypadal jako loupežník Babinský – připadal jsem si fakt *nenápadně* a lepidlo mi nepříjemně natahovalo kůži:

„Jak to, že nefungují ty dočasně-permanentní stahy mimických svalů, abych se mohl změnit bez tohohle?“ zatahal jsem se za mrožák.

„Víš, jak dlouho je třeba se to učit?! Já jsem se to například nenaučila nikdy.“

„Copak ty,“ zavrčel jsem, „tak krásně se o tom psalo a teď... Ten smeták mi pořád leze do pusy!“

„Tak se za něj netahej – je to knír, ne splachovadlo.“

„Prosím tě, nevtipkuj.“

„Jed' už, a kdyby něco...“

„Ano, užs mi to říkala pětkrát. Mami.“

„Jsi drzý.“

Zabouchl jsem dveře a Hanako mi otevřela vrata. Zapnul jsem 4x4, a když jsem vyjel do deště, mrkl na ni do zrcátka. Protože si myslela, že ji nikdo nevidí, tvářila se zamyšleně; spíš ale bezradně; ještě spíš ztraceně. Příslloví *ráno moudřejší večera* rozhodně neplatí na situaci s pomatenou upírkou. Byl jsem rád, že můžu vypadnout. I když sám sebe jsem za to rád neměl.

Autíčko mělo prostupnost jako tank. Na lesní cestě z chatové osady se voda a rozbředlý sníh valily i nad kapotou, ale přes téměř neustálý smyk jsem pořád jel – dobré na tom je, že ve vodě nezůstávají stopy.

Posledním skluzem jsem vylétl na silnici a asfalt byl jen mokrý. Bylo osm devatenáct. Rozsvítil jsem.

* * *

Vzhledem k neskutečným zácpám jsem zaparkoval u metra, narovnal si kravatu (vázala mi ji má kultivovaná japonská společnost – to bylo panečku řečí), oblékl nenápadný šedý přšiplášť a zmizel v podzemí. Protože Hanako měla v notebooku mapu Prahy, cestu k *Útulku pro děti v tísní* jsem měl zafixovanou dobře.

Je na opačné straně města, takže jsem poslední úsek jel autobusem, a protože jsem o tři zastávky přejel, tak jsem se zrovna vracel. Visel jsem na tyči, díval se ze zapoceného okna, poslouchal kvílení automatické převodovky a myslel na to, jak kluka z *Útulku* vymámím. Že mi ho dají dobrovolně, v to doufat nemohu.

„... ke všemu se jmenuje Smetánek!“ zašeptal jsem.

„Říkal jste něco, *mladý muži*?!“

Nejdřív jsem se lekl, že je to sousedka z mého veřejného bytu, ale byla to jiná atomická babizna – nesla něco jako srolovaný transparent.

„Promiňte, asi jsem nahlas vzpomínal, na jaké zastávce mám vystoupit.“

„Aha!“ Zřetelně mi nevěřila.

Autobus s funěním brzd zastavil, kaluž u nástupiště se přelila daleko přes chodník a já pro jistotu vypadl. Zbytek dojdu – naštěstí přestalo pršet. Paní s transparentem si otřela sklo a její kapkami rozvlněný obličej mne zamračeně pozoroval. Přece mne nemůže poznat? I když, podle počtu fotografií v novinách a TV jsem v současnosti nejpopulárnější osoba střední a západní Evropy; titulky jako: ÚNOSCE LETADLA PŘEŽIL NĚKOLIKAKILOMETROVÝ PÁD! a LETECKÝ TERORISTA JE PRAŽSKÝM MASOVÝM VRAHEM! nebo ANO, JE TO ON! ŘÍKÁ NATASCHA BLAST se ježily ze všech prvních stran. Policajti za informaci vedoucí k mému dopadení dokonce vypsali dvoumilionovou odměnu; i když, za tímhle jsem tušil spíš Rusy nebo Wriese než českou ruku zákona.

Prošel jsem kolem *Útulku* a zjistil, že bych nechtěl být dítě v tísní – v dlouhé dvoupatrové panelové krabici se zamřížovanými okny bych se z toho určitě nedostal. Podle křiku a hlasitých rozkazů

právě z druhé strany budovy probíhala buď ranní rozcvička (na tiseň není nic lepšího než ranní rozcvička), nebo veřejné tělesné tresty – podle kraválu nejspíš kamenování.

Zazvonil jsem u branky, zámek zabzučel a cvakl a byl jsem uvnitř.

Krátký chodníček z rozpraskané betonové dlažby a za uhmatanými skleněnými dveřmi kukaň s dámou a brýlemi. Na lustru viselo umělohmotné jmelí a ve vzduchu zápach studeného cigaretového dýmu.

„Dobrý den,“ řekl jsem co možná roztomile.

„Co si přejete?!“

„Jdu na návštěvu,“ odpověděl jsem i přes její odmítavý tón stále stejně přátelsky.

„Jste ohlášený?“

„Ohlášený? Obávám se, že ne.“

„Návštěvní dny jsou ve středu a neděli od čtrnácti nula nula. Na shledanou.“ Zřetelně jsem ji nesnesitelně rušil od čtení fundamentálního článku s názvem: S KÝM STRÁVÍ VÁNOCE LEONARDO DICAPRIO? BUDE TO NATASCHA BLAST? Sleduju, že moje oblíbená herečka prudce stoupá, OHNIVÁ OBLAKA se zřejmě chytla.

„Jsem otec jednoho vašeho věz... *chovance*. Právě jsem se vrátil ze zajetí kolumbijských narkoguerill – po pěti letech...,“ zlomeně jsem se odmlčel. Čím drzeji člověk lže a čím je to srdceryvnější, tím spíš mu uvěří. Paní se rozšířily oči a nasadila si brýle na dálku – asi proto, jestli se alespoň trochu nepodobám božskému Leonardovi. Asi ne, pokud se on nepodobá Babinskému.

„To ale mění situaci, pane..., pane?“

„Stanislavský.“

„Pane Stanislavský. Tedy, hned zavolám paní ředitelce, okamžik.“

„Děkuji.“

A pak že se nemá lhát.

Dáma chvíli mluvila do interního telefonu, pak přikryla sluchátko dlaní: „Pane Stanislavský, jak se jmenuje vaše dítě? Žádného Stanislavského ani Stanislavskou tu nemáme.“

„Ano, to bude problém. Je to chlapec, nyní osmiletý, ale nezapomeňte, že jsem ho naposledy viděl, když mu byly tři roky... té... té strašné noci, když mou manželku... když..., když zemřela má manželka, promiňte,“ zakryl jsem si oči a ramena se mi roztrásla.

„Ale no tak, no tak,“ vyběhla paní z kukaně, odvedla mne dovnitř a posadila do ošoupaného křesílka. „Nechcete trochu vody?“ natočila mi do skleničky z kohoutku – to je taky ze seriálů – tam někomu vymře rodina, a všichni do pozůstalých pumpují hnusnou vodu z kohoutku.

„Promiňte,“ vzmužil jsem se a postavil sklenici na stůl, „není to pro mne lehké – po těch letech. Jmenoval se Václav, Vašíček, tehdy... Jenže ho zachránili nějakí Rusové – snad dokonce zločinci, a nakonec prý žil s nějakým bezdomovcem...“

„Volod’a,“ řekla a hlas jí zřetelně *zamrzl*.

„Snad nezlobí?“

„Nnnnnne, ani ne. Utíká. Občas.“ Zopakovala jméno do telefonu a zavěsila.

„To možná ty ploty kolem, byl prý v nějakém táboře v džungli...“

Paní se na mě podívala trochu nedůvěřivě – nesmím přehánět.

„Jen jsem to slyšel – to víte, legendy, polopravdy... a když jde o vaše dítě...,“ znovu se mi roztrásla ramena: „Můžu ho vidět?“ statečně jsem ovládl hlas a hlasitě se vysmrkal (kapesník pro podobné případy jsem si vzal ráno v chatě).

„Jistě, pojdte za mnou, pane Stanislavský,“ na Leonarda DiCapria skanuly dvě slzy – to bude *zážitek*, panečku, shledání otce se synem, lepší než latinskoamerická telenovela. Paní si otřela rozmazané oči, na špičku nosu znovunasadila dlouhé brýle, vzala mne za loket a provedla budovou na asfaltové hřiště vzadu.

Dětský křik zesílil.

* * *

Vlevo pod stromem stály větší děti v tísní, kouřily a pozorovaly, jak skupina menších dětí v různobarevných pláštěnkách mučí dvě ještě menší děti – mé oči mi přiblížily, že jim stáhly holínky a lechtají je na chodidlech. Páter Koláček mi kdysi říkal, že to používali Alžířané a že se trápený celkem běžně zblázní. Tohle

Alžíráné nebyli, spíš zárodek romské občanské iniciativy... zděsil jsem se, tohle tak někam napsat!

Větší problém byl, že jsem toho kluka tehdy před rokem viděl jen chvilku, takže ho rozhodně nepoznám. Babizna mi to taky neulehčovala, protože čekala na spontánní seriálovou reakci.

„Jsem snad nějaký komisař Rex nebo co?!“ drtil jsem v zubech a zoufale přehlížel děti.

„No, pane Stanislavský, copak ho nepoznáváte?“

„Víte,“ rozetřel jsem si pod očima trochu vlhkosti z deštěm nasáklé paruky, „nějak špatně vidím.“ Paní vytáhla kapesník a taky se vysmrkala. Oční stíny jí na tvářích dělaly černé cestičky.

Tehdy jsem ho uviděl. Žlutá pláštěnka ve skupince u kolotoče – přesněji, než skupinka to byl standardní agresivní půlkruh, který lidé vždy dělají kolem něčeho cizího; *někoho* cizího.

„Tak, Rusáku, kde máš toho svýho zabijáka, co ti přijde pomoci?“ Ta slova jsem vytáhl z všeobecného jekotu. Kluk uprostřed měl rozčuchané vlasy, bledý obličej a kalhoty na kolenou zelené od trávy. Stál tam se zaťatými pěstmi a tvářil se zarputile:

„Jednou an přichází a pak ti utrhne prdel,“ řekl suše. Aspoň se tady naučil česky. Zpomalil jsem, protože mě zajímalo, co se stane: těžké situace řeknou o lidech nejvíc. S prvním, který na něj skočil, bacil o trávník, jenže oni už ho znali, tak na něj v tom okamžiku skočili další dva a strhli ho na zem.

„Co je to tam?!“ zaječela paní, a zároveň zpod stříšky vyběhla dospělá postava s plnovousem a velkým barevným deštníkem, a taky zaječela: „Co je to tam?!“ Vousáč dorazil ke klubku dříve než my, prorazil divoce fandící kroužek a začal jednotlivé bojovníky rozhazovat do stran.

„Zase ten zatracenej Rusák!“

„Sím, on si začal!“ všichni ukazovali na Smetánka. Ten zatím vstal, z natrženého koutku mu tekla krev a u nosu se mu houpala nudle – ale nebrečel a vrhal kolem sebe ponuré pohledy.

„Zatracenej parchante,“ vlepil mu vychovatel záhlavec, až nudle odlétla, „copak nemůžeš být alespoň den v klidu?!“

Smetánek nic neřekl, ale před dospělou autoritou zabodl oči do země.

Divil jsem se, že si vychovatel nevšímá spíš lechtaných dětí pod stromem, protože ty už jen chrčely, a k fázi, kdy se počůraly, došly už dávno. Z tohoto úhlu bylo vidět, že trápení jsou černoši – jo, známá věc: Češi – k cizím odjakživa jako ke svým.

Vychovatel do etnického násilí asi nezasahoval, aby o něm neřekli, že je rasista, a pro jistotu dal malému Rusovi ještě jeden preventivní pohlavek. Měl zřetelnou praxi, protože i druhá nudle ulétla pěkně daleko.

„Dobrý den,“ slušně jsem pozdravil.

„Co tu chcete?!“ vychovatel byl vážně rozčilený.

„To je pan Stanislavský, otec, otec...“

„Smetánku?“ řekl jsem.

Dítě zvedlo hlavu a rozšířily se mu oči. Použil jsem klubové gesto, které znamená *mlč a se vším souhlas*. Nešlo, aby ho Tomislav nenaučil tyhle úplné základy. A nezmýlil jsem se – pochopil, a ty rozšířené oči se rozzářily.

Mrkl jsem na něj a pak jsme sehráli dojemné padání do náručí. Paní z kukaně se rozeštkala a já do malého zabahněného ucha zašeptal: „Nepůjdem za Tomislavem, co?“ Rozslzel se teprve teď.

Posadil jsem si ho na levou paži, na ksicht přiblížil úsměv totálního štěstí a podal vousáčovi ruku: „Děkuju, děkuju, že jste se mi o něj tak starali. Vážně.“ Ne že bych byl mstivý, to nikdy, ale tu ruku jsem tisknul, dokud něco nekřuplo.

Nebylo to zrovna taktické, protože přítele jsem si tím nezískal, a že mi za pár minut *každý* přítel chyběl.

To když jsme dorazili do kanceláře v druhém patře, kde seděla šedovlasá ředitelka, která na žurnály s andělským Leonardem rozhodně nevypadala.

„Pane Stanislavský, ráda vás poznávám,“ vstala a podala mi ruku, „mohl byste mi prosím ukázat nějaké doklady?“

„Streljaj!“ poděšeně mi zašeptal do ucha Smetánek.

„Nemám žádné doklady,“ řekl jsem smutně.

„Vrátil se ze zajetí kolumbijských mafiánů!“ vyhrkla kukaňová paní. Na lžích je hloupé, že by každý potřeboval tu svou. Paní ředitelka se podívala mírně řečeno nedůvěřivě a vousáč držící se za

ruku rovnou řekl: „Zavolejte policii, paní ředitelko,“ otočil se na mě, „tomuhle se říká pokus o únos, vážený pane.“

„Streljaj!“

„Z televize o kolumbijské epizodě nevíte, protože to byla podmínka únosů, a pro dočasnou občanku si jdu asi tak za dvě hodiny... Snad chápete, že jsem chtěl nejdřív vidět své dítě – *co možná nejdřív*.“

„Táta! Táta!“ řekl Smetánek a objal mě kolem krku. Ředitelka trochu znejistěla: „Tedy...“ pak se vrátilo racionální uvažování – úřední postup je nejbezpečnější: „Věřím vám, že jste jeho otec, ano, ale musíte mít patřičné doklady – jistě chápete. Pak vám chlapce samozřejmě předáme.“

„Jak dlouho jste byl v té Kolumbii?“ zeptal se vousáč.

„Pět let,“ vyhrkla paní z kukaně.

„Tehdy Volod'ovi byly tak tři roky – přece si nemyslíte, že by si ho mohl pamatovat, paní ředitelko,“ vousáčovi pomstychtivě blesklo v očích.

„Pane?“ podívala se na mě, co tomu řeknu.

„Vždyť vidíte, že mě poznal,“ pokrčil jsem rameny. Nikdo nic nedodal, ale podezření se vkradlo do očí i kukaňové paní.

„No dobře,“ povzdechl jsem si, „je to pravda – seriál *Lež má krátké nohy* končí těsně po prvním dějství.“ Sáhl jsem pod pršiplášť a vytáhl glock: „Když to nejde po dobrém... Jeden hrdinský kousek a ty fousy vám porostou na zádech, příteli,“ spustil jsem Smetánka na zem: „Ručník a prostěradla nebo prádelní šňůru. A rychle.“

„Dá.“

Vrátil se během minuty s náručí všeho. Já jsem se zatím usmíval a mířil spíš na zeď než na lidi – vychovatel vypadal, že by mohl začít ječet.

* * *

„Můžete dýchat?“ zeptal jsem se a tři hlavy s roubíky přikývly. „Fajn, hodinku vydržte, pošlu sem poldy,“ usmál jsem se a paní z kukaně po mně vrhla obdivný pohled. Jasně, když už ne Leonardo, tak aspoň Robin Hood.

„Jdeme,“ vzal jsem Smetánka za ruku, zamkl a dal na kliku ceduli PŘIJDU ZA HODINU.

„Moment, počkej tady – hm – radši nečekej a skoč se trochu umýt,“ zarazil jsem se u východu, otočil se a vrátil na hřiště. Protože jsem zneškodnil vychovatele, odpovědnost přešla na mě, a my z Klubu stejně nemáme rádi, když se ubližuje slabším.

„Jste rasista!“ zařval na mě tak dvanáctiletý velitel sadistického komanda, když jsem je několika ostrými slovy rozprášil.

„Máš pravdu, ale větší než ty,“ dal jsem mu facku, až upadl. Nedělal jsem to rád, ale vím, že ponížení vůdce zničí jeho autoritu a ostatní si propříště vyberou menšího maniaka – třeba. „Není hezké ubližovat slabším – obvykle to někoho naštve, chlapci; obvykle někoho silnějšího než vy,“ pomalu jsem šel a zastavil se skoro na ležícím klackovi, „a to pak bývá nepříjemné.“ Usmál jsem se tak, že se někteří z malých tvrdáků rozbřečeli. Překročil jsem fuhrera a zvedl oba černouše – byli v bezvědomí.

Odnesl jsem je do Útulku.

Jsem prostě pan Hodný.

„Kde Tómislav?“

Stáli jsme na zastávce a Smetánek na mě stále koukal jako na zjevení.

„Je pořád ve vězení, ale během pár dní ho pustěj, neboj – pak s ním máme spicha. Těší se na tebe, mám tě pozdravovat.“

„Dá,“ řekl, po tvářích mu sjely dvě slzy, ale maximálním sebezapřením pláč potlačil.

„A kák těbjá zavůd?“

„Mluv česky, radši.“

„Dobro. Jak jmenuješ... jak se jmenuješ?“

„Tobiáš. Už jsme se jednou viděli.“

„Tobiáš?!“ řekl užasle, „Tobiáš, nejlepší střelec, co kdy v Klubu žil? Ten, který...!“

„Tómislav asi trochu přeháněl.“

„Dá,“ řekl, ale bylo vidět, že mi nevěří a díval se na mě pro změnu jako na modlu. Cítil jsem se nesvůj.

„Ty žiješ, dá, patamů my nenašli tvůj grob... hrob.“ Pán v klobouku se tázavě otočil. Usmál jsem se na něj, takže se bleskurychle otočil zpět.

„Trochu tišeji,“ požádal jsem mlad’ocha, „vy jste hledali můj hrob?“

„Dá, my pogro... pohro... pohrzbíli všechny členy, tam kam se patříří,“ píchl prstem k zemi. Podíval jsem se na něj novými očima: zřetelně nelhal a já si dovedl živě před stavit, jak s Tomislavem exhumují a pak v pochmurném sychravém podzemí znovupohřbívají zmasakrovaná těla. Kdo v sedmi vydrží tohle, vydrží všechno.

„Molodci,“ rozcuchal jsem mu vlasy.

* * *

„Kde my setkáme se s Tomislavem?“ zeptal se, když autobus nabral únikovou rychlost.

„To zatím...,“ zamyšleně jsem mu pohlédl do očí, „ale ty bys mohl: Říkal něco o nějakém baru na Starém Městě. Nechodili jste tam někam spolu?“

„Bar?“

„Nemusí to být zrovna bar, prý to tam poznám,“ pokrčil jsem rameny: „Hospoda, nálevna, putyka.“

„Da! Znāju!“

„Fakt?“

„Fakt.“

„A zavedl bys mě tam? Třeba teď hned?“

„Dá... ale netreflám odsud,“ stoupl si na špičky, otřel sklo a podíval se ven. „Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají – příští stanice Můstek,“ řekl směšně hlubokým hlasem, „odamtud jo.“

Tak jsme přestoupili na metro a nejeli k autu, ale na Můstek.

* * *

Nejdřív jsem z budky zavolal na policii, ať rozvážou vychovatele, a Smetánek se mohl uchechtat, jak jsem tentokrát měnil hlas já.

Na Václaváku byla demonstrace.

„To nám scházelo,“ řekl jsem, když mi asi dvacátá aktivistka vnutila asi dvacátý bulletin o škodlivosti plýtvání a já ho ekologicky vyhodil do koše.

„Au-ta *smrdí!* Au-ta *smrdí!*“ dunělo náměstím.

„Sto éto?“ zatahal mě Smetánek za rukáv.

„Ulice jsou naše! Ulice jsou naše!“

„Jak ti to vysvětlit...“, zvedl jsem ho, aby viděl: „Víš, lidé jsou různí: bílí, černí, žlutí a zelení. Ti zelení jsou obvykle bílí, ale o to víc do všeho kecají.“

„Tohle taky nikdy nikam nesmíš napsat,“ varovně se ozval Ten druhý.

Svatá pravda.

„Dá: Éto zatrolenyje levičáci,“ vědoucně řekl Smetánek.

„I tak by se to dalo říct, ale radši ne tak nahlas... Od koho to máš?“

„Éto skazál Tomisláv.“

Jen jsem zavrtěl hlavou: „Radši mě doved’...“

„Jo,“ sklouzl na dlažbu a už mě táhl skrz čumily.

* * *

Uličky pod náměstím byly skoro prázdné, a bohužel jsme nešli tou, kde jsem vyřídil ruské gangstery, takže jsem nemohl zkontrolovat, jak si počíšťovací četa poradila s krvavou omítkou.

Smetánek zabočil do tmavého průchodu, pak jsme kličkovali mezi popelnicemi, protahovali se místy, kde se dalo jít jen ramenem napřed a nakonec jsme prošli poloveřejným průchodem v obrovské prastaré budově s nápisem ARCHIV. Tehdy jsem začal tušit.

* * *

Jmenovalo se to *U modrého králíka* a vchod byl tak nenápadný, až byl neviditelný – žádné šipky nebo neony – jen malá, draze vypadající tabulka na nízkých dveřích.

Sehnul jsem se a vzal za kliku.

Už jsem věděl, kde jsme, tak mne to, že je zamčeno, nějak neznepokojovalo. Když zámek po krátkém zaúpení praskl, Smetánek vyvalil oči, ale nic neřekl.

Vůně starých budov je pořád stejná – může se tam stát cokoli, ale když vyvane novota, stará vůně se vrátí. A jak bych mohl nepoznat místo, kde jsem strávil skoro celý život.

Prošel jsem úzkou zalomenou chodbou, otevřel druhé dveře a byl doma.

* * *

Dispozice místnosti zůstala zachována – asi díky památkářům. Piano zmizelo, místo baru s knihovnou bar s lahvemi, všude spousta vulgární červené a chrómu plus nevkusné, byť draze vypadající stolky a židle ze světlého dřeva...

„To je soukromý klub! Co tu děláš?!“ zvedl se nad bar chlap s hustými černými vlasy a bledým ztrhaným obličejem: „Franto, lezou ti sem turisti!“ Z kuchyně se ozvalo zaklení a vyvalil se přesně takový Franta, jakého jsem čekal:

„Hele, jak ses sem dostal? Bylo zamčeno!“

Zamrkal jsem a snažil se polknout. Táhle jsem si hrával jako malý kluk a támhle...

„S tebou mluvím!“

„Promiňte, bylo otevřeno,“ konečně jsem se zmohl a Smetánek se postavil, aby ho bylo vidět – dobrý výcvik – ví, že přítomnost dětí umravní i takovou horu svalů a sebevědomí jako Franta.

„To jsem blázen... Ale musíte vypa... odejít – je to tady jen pro členy.“

„Aha. A kdybych chtěl být členem?“

„Sto litrů a záruka dvou dlouhodobých kunčaftů – ani na jedno nevypadáš,“ uchechtl se barman.

„Je to tady nádherné, komu to patří, smím-li se zeptat?“

„Jo, máme to tu hezký,“ Franta hrdě kývl, „ale komu...“

„Co se děje?“ prošel korálovým závěsem štíhlý muž v dokonalém tmavém obleku, černé vlasy ulízané dozadu, tváře oholené tak, že ho musel brát profesionál břitvou. Ten závěs byl ještě po nás.

„Františku?“ přátelsky se na mě usmál, ale oči měl studené jako leklá ryba a přátelského v nich nebylo zhora nic.

„Tady pán sem náhodou vešel – prej bylo odemčeno, ale já za to...“ svalovec se trochu připosrazil.

„Vy jste majitel, pane?“ řekl jsem velmi uctivě.

„Majitel? Dá se to tak říci. Teď vás ale budu muset poprosit, abyste nás opus...“

„Bylo vazmóžno chodit sem normálně! Já zděs vždycky palůčil... dostal lízátko,“ řekl Volod’a a zafňukal.

„Ano, ale potom jsme to tu převzali my... Ladislave, nemáme nějaké lízátko, prosím?“ otočil se pan Břitva na barmana.

„Jen žvejkačku,“ to už barman obíhal pult.

„Co žvýkačka, mladý muži?“ sehnul se pan Břitva a tenké rty mu pukly v úsměvu. Jeho voda po holení voněla tak draze, až jsem se divil, že vzduch kolem nezlátne.

„Dá, děkuju,“ řekl způsobně Volod'a, když si nacpal zelenou pepermintovou mezi zuby.

„Děkujeme. A na shledanou,“ pozdravili jsme dvouhlasně a za okamžik jsem za sebou slyšel jen Frantovo: „To sem blázen, vypadá to jako vyražený, ale na to by byl potřeba tank!“

* * *

Vraceli jsme se na metro a už po pár desítkách kroků jsem poznal, že nás někdo sleduje. Divné bylo, že jsem za sebou krom cupitání kapek nic neslyšel.

Děšť sílil a k cupitání se přidalo rachocení stružek padajících do kanálů. Smetánek si přetáhl kapucu, mně musí stačit paruka; doufám, že se nerozpustí.

V průchodu s popelnicemi jsem klukovi klepl na rameno a sám se za jednu skrčil, glock v ruce.

* * *

Ve světlé výseči nikdo nebyl, přesto jsem ten pohled doslova cítil. Zamrazilo mě.

A pak jsem to uviděl – u zdi, na suché špinavé dlažbě se objevily stopy.

Pomalu jsem se narovnal, ruka s pistolí klesla. Ty stopy rozhodně nebyly lidské.

* * *

„Či-číí,“ řekl jsem.

Po kousku tmavého prostoru nad stopami přešel duhový pruh a v prachu mezi nedopalky najednou seděla kočka – spíš odrostlé kotě. Hubené, s velkými tlapami a hrdou hlavou.

Bylo hráškově zelené.

„Kocoure...?!“ řekl jsem, ale přitom jsem věděl, že tohle Kocour není, nemůže být.

„Mňáu?“ řeklo kotě.

„Kocůrik,“ řekl Volod’a, „a zeljonyj...!“ úžasem zmlkl.

Proč by ale Kocour nemohl mít mladé? Ale co by zrovna tohle dělalo zrovna tady? Ale kde jinde by mělo být, než tady? Ale...?

„Či-čí,“ řekl jsem, sedl si na bobek a natáhl ruce před sebe. Zvířátko se bálo – s lidmi asi nemá dobré zkušenosti, jenže jako každé zvíře i tohle kotě pochopilo, že nejsem člověk. Sice mu to chvilku trvalo, ale přece jen se na mě přišlo podívat; mělo promočený kožich a třáslo se chladem. Opatrně mi očichalo prsty, dlouhé vousy mne zalechtaly na dlani, a pak se mi důvěřivě otřelo o zápěstí. Podrbal jsem je pod bradou a okamžitě se rozpředlo jako malý motorek.

„No jo, no jo,“ uklidnil jsem ho, když jsem ho zvedl – zčernal úplně stejně jako jeho táta – dokonce mu zčernaly i oči; jak se napjal, ucítil jsem, jakou má nevelké stvoření sílu.

„Necháme si jevó, Tobiáší? Prosíím!“ pohladil Volod’a kocourka po zádech, oči navrch hlavy, a motorek se zase rozpředl a chlupy zezelenaly.

„Jasně že si ho necháme – jestli s náma teda půjde. Copak ti Tomislav nikdy nevyprávěl o Kocourovi?“

„Hmmm. Nět.“

Pochopil jsem, že ho dobrácký kuchař nechtěl děsit smrtí zvířete – lidé mohou zemřít, že je to na hrdinský příběh, kočky ale vždycky umírají zbytečně.

„Kák, jemů zav... jak jmenuje se?“

„Hmmm... Asi Kocour.“

„Jak to znáješ?“

„Podívej: Kocoure!“ Zvíře vztyčilo uši. „Vidíš, jak rozumí?“

„Dá! Kocoure, hop!“ Zelený tvoreček mi vyklouzl z dlaní a přistál mu na rameni – pláštěnka pod drápy utrpěla několik děr.

„Mogů jevó nýst?“

„Jasná věc.“

* * *

Přemýšlel jsem, jak je to zvláštní: Tak Kocour měl koťata (to zas tak zvláštní není), ale zvláštní rozhodně je, že to nejdůležitější z nich žilo u Klubu. Určitě nemohl mít potomků s těmito vlastnostmi

mnoho, to by se prosáklo, kočky, které mění barvu a s oblibou čistí ulice od psů... Zřejmě mu se svými nadkočičími schopnostmi předal i věrnost k domu, jinak si to vysvětlit nedokážu.

Mrkl jsem na zvíře, které zase nebylo vidět: na rameni žluté pláštěnky byla jen kulatá promáčklin a ozývalo se odtamtud předení, a jak děšť houstl, i nasydlé prskání. Na okamžik jsem stáhl zornice do štěrbin, a před mým upířím zrakem se kotě ukrýt nedokázalo: vypadalo jako obyčejné zmoklé kotě – akorát že se mi dívalo do očí a velmi dobře vědělo, že ho vidím.

Za slabou hodinku už jsem odemykal dveře auta. Lilo takovým způsobem, že se mi cestou od metra odmočil knír (všiml jsem si toho, až když se zastavil na bradě). Kocour se schoval Volod'ovi pod bundu, ale kluk měl úplně promočené vlasy; pláštěnku jsme museli vyhodit.

Cesta metrem proběhla v pohodě – policajti měli dost starostí s demonstrací, která se i přes chlad a děšť poněkud rozvášnila, tak se mě, než jsme zmizeli v podzemí, pokusil legitimovat jen jeden: popis Babinského s malým klukem ve žluté pláštěnce už se asi rozkřikl. Kupodivu, policistovi se najednou udělalo nevolno, až upadl, a dobrá stará paní mi slíbila, že zavolá sanitku. V nedalekém průchodu jsme se zbavili pláštěnky a paruky – knír jsem si nechal.

* * *

„Aušus,“ nacpal jsem mrožák do popelníku. „Stáhni z opěradla potah a vydrbej si vlasy,“ počkal jsem, až to zvládne a podal mu z přihrádky hřeben. Stejně už ale s Kocourem kýchali dvouhlasně.

„Spasíba.“

„Jo.“

Nastartoval jsem a vyjel z parkoviště na druhou stranu, než pojedeme. Pak jsem trochu kličkoval Prahou, pak i jejím okolím, pak jsem zabloudil, ale to už nás zaručeně nikdo nesledoval.

* * *

V zapadlé vesničce jsem ve Smíšeném zboží koupil karton mléka a kočičích konzerv, dal to do auta, ještě jednou se vrátil, protože jsem si vzpomněl i na Volod'u, pak jsem se vrátil ještě jednou, protože nevím, co má rád, že prý pirožky, které samozřejmě neměli, tak bude

muset vydržet se špagetami a bramborovými knedlíky z prášku, že prý by ale přece jen, hepcííík...

„Fajn, pojď si vybrat sám. To víš, až se vrátí Tomislav, to bude jiná, zatím se musíš obrnit – a být tebou, moc bych toho nebral – a je to jen pro tvé dobro, hochu,“ pochmurně jsem si představil, co mu bude vařit Hanako (a co bude schopna splácet dohromady).

„To, to, to, prosím,“ způsobně ukazoval po regálech; přesněji řečeno, ukázal na plato smetánek, asi třicet rohlíků a další plato smetánek.

„A co instantní polívčičku, chlapečku?“ šedovlasá paní s brýlemi na šňůrce a květovaným pláštěm položila na pult křiklavý obal s lobotomicky se usmívajícím pánem.

„Tatrgel doktora Blívajza? Nět,“ řekl rázně.

„Jak se to chováš!“ řekl jsem přísně a radši zaplatil – přesně takhle říkává instantním pochutinám Tomislav.

Paní jen vrtěla hlavou.

* * *

Odbočku k chatové osadě jsem našel až napotřetí – alespoň jsme se dvakrát podívali, jak pochmurně vypadá hluboký středočeský les vpodvečer za prudkého deště a prudké oblevy. Od okamžiku, kdy jsme na konci druhé slepé cesty zapadli a kdy jsem auto musel obrátit ručně, mám Volodův respekt vpravdě nebetyčný: Fordka zabředla tak důkladně, že jsem to nemohl vyřešit jinak, než že jsem ji položil na bok, vzal na záda a padesát metrů zpátky nesl.

Takže, když jsem se konečně trefil, už byla docela tma.

„Ty vidíš?“ zeptal se Volod’a, když jsem se bez světél smýkal říčkou, v kterou se proměnila cesta.

„Docela dobře. Ale s nikým o tom nemluv, prosím tě – ani jak jsem to nesl,“ pleskl jsem špinavou rukou do palubní desky.

„Dá,“ řekl a přidržel Kocoura, který seděl pod předním sklem u výdechu topení a drápy nedrápy, při divokých manévrech létal ze strany na stranu.

Když cesta skončila, zastavil jsem, ale zazimovaná chatová kolonie vypadala stejně opuštěně jako ráno. Přepnul jsem stěrače na nižší rychlost. Po přehradě pluly vředovité kry, černá voda byla

pupínkovatá deštěm, kolem smrků byly obrubníky sněhu, z lesa táhla přízemní mlha...

„Tak jo,“ zařadil jsem a dojel před *garáž*. Když jsem vystoupil, abych otevřel, studený déšť mi natekl za límec, a začínaly v něm dřít zatím neviditelné krystalky sněhu.

* * *

Mokré brzdy zaskřípaly, vypnul jsem motor a vytáhl klíčky: „Jsme doma. Vem prosím tě ty rohlíky, ať nenavlnou víc než musej.“

„Dá... ale já ničevó nevidím.“

Vystoupil jsem, zavřel vrata a rozsvítil; déšť trochu ztichl, v chladnoucím motoru tikalo a pára stoupající od výfuku voněla po pálícím se jehličí.

„To jsme my,“ řekl jsem nehlasitě, ale Hanako by nás i přes rachotící déšť měla slyšet dobrých pět minut. Z obýváku hlučela televize, ale vzápětí zanikla v mohutném šustění igelitky s rohlíky.

Najednou jsem ucítil, jak se mi ježí vlasy na zátylku. Stejný pocit zřetelně *zažíval* i Kocour: vypadal jako černý kartáč na protahování komínů a strnule stál s levou přední ve vzduchu. Udělal jsem na kluka bezhlučné *psst!*, položil smetánky a mléko na kapotu, a zjevení automagu bylo komentováno hlubokým dětským nádechem.

Cvakla pojistka.

„... ano! Pan Vladimír si připisuje dalších sto bodů! Gratuluji, pane Vladimíre!“

Strčil jsem hlavní do pootevřených dveří. V místnosti se svítilo, a jak se veřej rozevírala, pochopil jsem, že jdu pozdě.

Mazlík byla přibodnutá ke zdi nohou od židle, podrážky pantoflí dvacet centimetrů nad podlahou; stůl rozlomený vejpůl, třetina opěradla gaučíku useknutá něčím ostrým, vyhřezlé žíně po celé podlaze, v cihlové zdi díry po kulkách, po shrnutém koberci lesklé nábojnice...

Hanako nikde.

„Stůj tady!“ sykl jsem na Volod'u. Kocourek mi zcela instinktivně kryl levou stranu – ví, že dvounožci bývají zleva zranitelnější.

Bleskurychle jsem prohledal všechny místnosti, ale krom kaprů ve vaně a dýmu ze spáleného střelného prachu pod stropem byla chata prázdná.

* * *

Karolíně se shrnula šála z očí, tak sledovala, jak pan Vladimír sbírá další a další body a zlaté cihly a spěje k nejdůležitější soupravě hrnců svého života. Noha od židle pod žebry jí nevadila – naopak – mohla si o ni pohodlně opřít ruce. Stoupl jsem si na špičky a namotal šálu zpět – pečlivě dvakrát dokola.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla nespokojeně.

„Pak ti to vysvětlím,“ řekl jsem dvěma obrovským očím v místě, kde před okamžikem stál Smetánek, přidržel Karolínu u zdi, vytrhl nohu, a spustil ji na podlahu. Jediné, co jí na tom vadilo, že přišla o podložku pod ruce.

Vír v hlavě se pozvolna usazoval – podle té nohy jsem naprosto přesně věděl, kdo tu byl, v Klubu tak zabili mladého Koláčka... „... tak ji dostali, hajzlové, tak dostali tu, o kterou šlo, tak...!“ zjistil jsem, že pochoduju místností, vztekle šeptám, nohy po kolena obalené zíněmi. Ještě jsem kopl do hromádky nábojnic a vír se usadil docela. Jasně je, že tady jsme v nebezpečí – jenže, oni nemohou předpokládat, že jsem tak hloupý a zůstanu, jenže, co když tu nechali někoho hlídat...

„Vlez si do kouta a ani se nehni! Kdyby utekla, snaž se zjistit, kterým směrem... Je hodná, ale trochu...“, poklepal jsem si na čelo a Volod’a kývl.

Přestože jsem oběhl chatu v několika kruzích, z nichž ten poslední měl skoro pět kilometrů, po žádné hlídce jsem nenalezl ani stopu; vůbec: nenalezl jsem žádnou stopu, děšť a obleva všechno smazaly. Když už nic, alespoň jsem se dočista uklidnil a ujasnil si, co dál: Nemůžu s malým klukem a Karolínou bydlet v autě, kvůli své kriminální současnosti nemůžu vystrčit nos, a musím počkat, až pustí Tomislava. Ze všech špatných variant je ta zůstat tady nejméně špatná.

Aspoň doufám.

* * *

Když jsem otvíral dveře, už jsem věděl, co udělám pak: I kdybych se bál sebevíc, ba i kdybych se bál ještě víc než sebevíc, Hanako v tom nenechám. Vzápětí jsem pochopil, proč tu na mě nikdo nečeká – Wries s Van Vrenem tuto mou úvahu předvídali, tak proč se namáhat, když zajíc na pekáč doběhne sám.

Toho druhého napadlo, že Hanako vlastně ani moc neznám, že jí nic nedlužím – spíš naopak – *právě* naopak... „Ale dlužím,“ povzdechl jsem si. A to se mi chvilku zdálo, že Ten druhý mluví *tak* rozumně.

Uvnitř chaty se nic nezměnilo, pouze jeden zábavný soutěžní pořad byl vystřídán druhým zábavným soutěžním pořadem. Zamkl jsem dveře, zvedl ze země ovladač, odmotal z něj žíně a ukončil to.

„Hepčííík, hepčííík!“ Smetánek se choulil v mokré bundě, měl červený nos, vyděšené oči a kouřilo se mu od pusy. Asi tu není moc teplo, a ani Karolína nevypadala dvakrát povzbudivě, s hlavou zamotanou do šály a deseticentimetrovou dírou v košili, jak strnule stála u zdi, kam jsem ji postavil.

„Tak fajn...!“ chopil jsem se role dospělého: „Takže vykoupat, zuby a spát.“

„Večerže... večerřře nebude?“

„Večere, jasně,“ podrbal jsem se na hlavě: „Jistěže bude. Nejdřív dones věci z auta, já zatím zatopím.“ Obhlédl jsem průtokový kotel – vypadal funkčně, a když jsem ho zapálil, nevybuchl.

„Výborně,“ pochválil jsem Volod'u, když dovlekl i karton mléka, „dokážeš otevřít konzervu a dát najíst Kocourovi?“

„Dá.“

„Najdi v kuchyni talířky a nalej mu i mlíko, prosím tě.“

„Dá.“

Já jsem zatím přehodil přes vykuchaný gauč deku a uložil na něj Mazlíka (protesty jí tentokrát nepomohly – zatím mám větší sílu já), pak jsem pomocí prkna a hřebíků jakž takž scelil stůl a dal na něj sklenici, lžičku a smetánky... „Piješ mlíko, doufám?“

„Hepčííík. Dá.“ Kluk vypadal, že po vzrušeném dni snad usne vestoje a krom nosu měl i nezdravě rudé tváře a otékaly mu oči. Kocour začal nechutně mlaskat, Volod'a si sedl za stůl, začal se taky futrovat a kotel se taky snažil, takže jim přestala jít pára od pusy.

Čtyři smetánky a tři rohlíky – to vypadalo uspokojivě, takže nachlazení nebude nic vážného, spíš jen únava. Napil se mléka, otřel bílé vousy do rukávu a společensky odříhl: „Ty nebudeš večer žrat... večeržat, Tobíáš?“ postrčil ke mně plato smetánek.

„Dík, vezmu si později... co je?!“

Kluk zničehonic vytřeštil zrak.

Pravda, slyšel jsem, že se za mnou Karolína nějak chruje, gaučík skřípal... Otočil jsem se a uviděl, že vstala – bohužel, zuby do půli brady.

„Ona, ona, ona...!!!“

„Klid, klid! Jen klid,“ opatrně jsem ho poplácal po natažené ruce – měl ji strašně horkou a v obličejí byl najednou strašně bledý. Jak vysvětlit osmiletému dítěti, v noci, uprostřed lesa, když déšť ponuře bubnuje a vítr skučí, že upíři existují?

„Poslouchej, nemáš teplotu?“ pokusil jsem se uhnout, ale nepovedlo se – dýchal, až jsem měl strach, že omdlí nebo ho rovnou klepne.

„Dobře, je upírka, máš pravdu, jenže je hodná. Copak ti Tomislav nikdy nevyprávěl o Mazlíkovi?“

„Ona... ona Mázlík?“ konečně se chytil a odtrhl oči od bělostných špičáků.

„Jo. Ale byla hodně nemocná, tak jsme ji museli...,“ ukázal jsem na zuby, „ale trochu se jí to popletlo v hlavě – teda už předtím. Takže je na ni třeba dávat pozor, ne se jí bát, víš?“

„Dá. Ale pačemů... proč...?“ ukázal na zuby.

„Asi má hlad... Neboj! Viděls ty kapry, přece.“

„Dá, ryby,“ zase si pomalu sednul.

„Viděls, jak byla přišpendlená ke zdi a nic jí to neudělalo? Dost dobrý ne, mimochodem?“

„Dá,“ řekl a poprvé v tom nebyl strach, ale zárodek obdivu.

„Bůh ví, jak dlouho tu visela a stálo jí to spoustu sil – to víš –, tak teď má hlad,“ pokrčil jsem rameny a Volod'a už nevypadal tak vydešeně a já si říkal, že na pravdě přece jen něco bude.

* * *

Přestěhoval jsem kapry do kýblů a umyl z vany sliz (za velmi vtipných poznámek Toho druhého) a zatímco se Volod'a koupal, nakrmil jsem Karolínu a zuby zmizely.

Kocour seděl na stole a loudivě mával packou – od okamžiku, kdy ucítil rybí krev, hladově zmodral, přestože předtím spolykal celou velkou konzervu. Dal jsem mu tedy čtvrtku kapra a on nepřestal mlaskat, dokud ji nesnědl – pak jen škytal, olizoval se a nemohl dát nohy k sobě. Dokutálel se k radiátoru, převalil na záda a usnul.

Protože se z koupelny už podezřele dlouho nic neozývalo, mrkl jsem tam a Volod'a spal ve vaně. Vzbudil jsem ho, čištění zubů že tedy bude stačit až ráno, dal jsem mu obrovskou flanelovou košili jako pyžamo a zastlal ho do postele.

„Dobrou noc,“ zhasl jsem.

„Dobrou noc... Tobiáš?“

„Ano?“

„Ty tóže vampyr?“

„Hm...Hmmmm... Jo.“

„Proto ty uneseš auto?“

„Přesně tak.“

„Já tóže chóču byt' vampyrom.“

„Když budeš hodně jíst, poslouchat a čistit si zuby...,“ tlumeně jsem se zachechtal, ale to už spal.

„Tak jo,“ podíval jsem se na spoušť, uprostřed které stál prohnutý stůl, uložil smetánky, mléko a zbytek kapra do lednice a začal uklízet. Mazlík a spící Kocour se mi sice neuvěřitelně pletli, ale kolem půl jedenácté jsem slavně zvítězil.

Jako bonus jsem pod troskami „stylových okrasných předmětů“ našel Hanačin notebook: byl otevřený, přes displej hluboký škrábanec, v klávesnici napatlaného něco neidentifikovatelného a na krytu otisk boty. Naštěstí to ale je Toshiba, takzvaný armádní model, takže stačilo prolít klávesnici vodou, trochu kartáčku na ruce, nechat okapat, strčit do zásuvky a disk se poslušně rozpištěl.

„No výborně,“ zhasl jsem a sinavé světlo přihlašovací obrazovky naředilo tmu. Přitáhl jsem si židli, a protože mi Hanako řekla heslo, v pohodě se přilogoval. Jelikož jsem (nejednou) neměl co dělat, chtěl

jsem pokračovat v *knize*, jenže Hanako notebook na něco musela mít, a tak co kdybych... Není to hezké, šťourat někomu v soukromí, ale třeba mi to pomůže, nějak, s něčím. Chvilí jsem pátral, chvilí z internetu stahoval louskáčky na tajemství, a Ulrich mě přece jen něco naučil, protože jsem se dostal nejen do Hanačina soukromého adresáře, ale docela snadno jsem rozšifroval i její soubory... na okamžik mne (japonsky) zamrazilo, ale naštěstí to bylo v angličtině.

Byly to sice *soubory*, ale dohromady to byla jedna zpráva – přesněji řečeno *jediná* zpráva; že bych našel nějaké zbytky po starších dokumentech, jsem nemohl doufat – měla nainstalovaný speciální mazací program, který dokáže fajly rušit tak dokonale, že je nezrekonstruuje ani FBI. Ale ono jediné – byť rozpracované – sdělení docela stačilo: Hanako v něm líčila, jak se podařilo lokalizovat jakousi „základnu námořní výcvikové jednotky“ – líčila to sice suchými slovy, ale občas jí do toho probleskla nezadržitelná radost; a asi nebylo divu, protože to končilo: ... *tedy po více než čtyřech stoletích – bez sebemenších pochyb – víme, kam vést první úder*. Dalším z dokumentů byla mapa, barevná, podrobná, Jihočínského moře. A ta šipečkou označená zelená tečka ve složitém archipelu tisíců jiných zelených teček nemohla být nic jiného než ostrov paní Dao.

* * *

Podle data Hanako na zprávě pracovala naposledy v den, kdy mne zachránila před Van Vrenem. Přimhouřil jsem oči a cítil, jak na mne dosedl osud: „Protože to nedokončila, tak to neodeslala, a já nevím, komu je to určené. Takže...,“ zašeptal jsem a Kocour zakručel ze sna.

„... takže o ostrově paní Dao teď víš jen ty,“ řekl Ten druhý.

„Jsi podezřele bystřej, poslyš. Ještě to ale někdo musel říct Hanako...,“ to už jsem otevíral další soubor. Byl to přepis výsledku psaný v první osobě (mužem-vyslýchajícím) a nebyla v tom žádná jména: *Vyslýcháný potvrdil předchozí výsledky a zemřel*, zněl lakonický závěr.

Další dokument byl od Hanako, a tentokrát byl o smrti autora předchozího textu: před týdnem ho v Hamburku zabil někdo, kdo se jmenuje Moon, a podle všeho pěkně nechutně. Hanako se do detailů

příliš nepouštěla, ale její informátor byl zřejmě jeden z nás, navíc školený zabiják, tak to, co s ním ten Moon udělal, téměř nedávalo smysl. Troufl bych si odhadnout, že něco takového by nesvedli ani Wries s Van Vrenem.

„Takže bacha na Moona,“ řekl trochu přiškrceně Ten druhý. I já jsem si zrovna říkal. Navíc jsem si vzpomněl, jak Hanako vyprávěla, že druhá strana má i daleko horší členy než Wriese a Van Vrena.

„Brrr,“ řekl jsem tiše, a trochu nesouvisle si uvědomil, že jsem zapomněl zbývajících kapry v kýblech. Ale lepší se starat o kapry než přemýšlet o budoucnosti.

* * *

Ryby už nevypadaly moc křepce, tak místo abych je resuscitoval, radši jsem je rovnou zužitkoval. Pak jsem byl stejně přecpaný jako Kocour, tak jsem se koukal na noční akčníák, ale stejně mě nejvíc pobavily staré dobré reklamy typu *neváhej a zavolej*.

Pak byly dvě po půlnoci a přede mnou jen dlouhé hodiny pochmurných úvah, tak jsem se připojil k internetu, stáhnul knihu a chvíli pracoval; nějak to ale nebylo ono: jednonohý drsňák v divokém stroji sice spěl ke spravedlivému konci světovládnych padouchů, ale...

„... jasně! Dopíšu tam kluka! Malýho kluka!“ zrak se mi zastavil na sušící se Volodově bundě. Vrátil jsem se na začátek textu a začal trápit PageUp a PageDown. Jevilo se to poněkud zdoluhavým, tak, abych se nemusel zdržovat s dialogy, napsal jsem kluka němého.

Už se rozednívalo, když se ode dveří ozvalo: „Mňáu?!“ Kocour zadrápal na veřeje a byl výstražně červený.

„To máš z toho, že se tak cpeš,“ pustil jsem ho ven.

Za dvacet minut se vrátil a byl dočista promočený; vyhoupl se k výdechům topení a začal se olizovat. Já se pro změnu vrátil k práci, a on, když uschnul, se přišel podívat, co že to dělám zajímavého: třímetrový skok bez viditelného odrazu vypadal velmi elegantně.

Nejdřív strkal hlavu před displej a pokoušel se ulovit kurzor, když jsem ho odsunul, tvářil se uraženě a nechal po sobě přebíhat písmena, že vypadal, jako by měl místo kožichu zrcadlo; pak nevydržel a začal lovit mé prsty kmitající nad klávesnicí.

„Nech toho!“ cvrnkнул jsem ho do čenichu. Nad tou nehorázností naježil fousy, zaujal bojovou pozici mezi F12 a Y, a má drzá levá ruka zažila útok bengálského tygra.

„Jau!“

Podtrhl jsem mu nohy, padl zády na klávesnici, počítač pištivě zaprotestoval a chlupáč vyskočil málem do stropu. Celou dobu byl hravě oranžový (až na ten výskok), ale najednou se mi podíval přes rameno a přátelsky zezelenal. Karolína zase stála uprostřed pokoje, šála se jí svezla kolem krku a očima staženými do čárek pozorovala Kocourův výstup. Byla strašně rozcuchaná.

Kocour zašvihal špičkou oháňky a řekl: „Mňáu?“

Už už se mi zdálo, že v prázdném zeleném pohledu něco problesklo, ale byl to jen odraz displeje.

„Dobré ráno,“ vrzly dveře a napůl spící Volod’a prošel do koupelny. Mrkl jsem na hodiny a kupodivu bylo už po osmé. Odeslal jsem knihu na Xdrive a zaklapl počítač.

Ozvalo se spláchnutí, pak zavrzal kohoutek, pak: „Brrr! Studenája!“, pak se Volod’a vrátil. Rozhodl jsem se pro pokus, stejně nemůžu držet Karolínu se šálou kolem očí věčně, a asi už stejně vidí skrz.

„Dobré ráno,“ řekl jsem, když Volod’a nestál mezi ní a žádnými dveřmi.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla, ale nebyla v tom obvyklá hrůza, a hlavně: nerozběhla se.

Byl to sice pokrok, ale bohužel jediný významnější, ke kterému během následujících tří dnů došlo.

Nepočítám-li, že přecpávající se Kocour rostl téměř před očima, kožich měl hustý a lesklý, a ač to bylo hodně divné, poslouchal téměř na slovo – skoro jako by rozuměl. Pravda, také jsem se rozhodl zcivilizovat Karolínu, ale nenechala si mě přiblížit víc než na metr (nechala, ale viditelně ji to znervózňovalo), tak to zbylo na Volod’ovi – tvářili se sice oba vyděšeně, ale nakonec ji učesal a donutil, aby si převlékla rozervanou košili. Hezké bylo, že si ji oblíbil Kocour, a ona kvůli němu dokonce začala i spíš sedět než stát: to aby jí mohl lehat na klíně. Občas jsem měl pocit, že ho už už pohladí, a jednou se mi zdálo, že se dokonce usmívá.

Další den večer byly mé případy poprvé odsunuty z čela zpráv; zatím nikoho nenapadlo spojit ÚNOSCE LETADLA a PRAŽSKÉHO MASOVÉHO VRAHA i s ÚNOSCEM DĚTI, takže policie tříštila síly. Rekonstrukce mého obličeje s parukou a knírem vypadala tak, že Volod'a propadal nekontrolovatelným záchvatům smíchu.

Když zprávy skončily, usoudil jsem, že zítra bude nejvyšší čas poohlédnout se po Tomislavovi, a hlavně, začít se připravovat na dalekou cestu.

„Hezký mrazivý večer,“ popřála nám Taťána.

„Takže víš, co máš dělat?“

„Dá.“

„Jak telefonovat z počítače si pamatuješ?“

„Dá.“

„Ale jen kdybych se nevrátil do čtyřiaadvaceti hodin.“

„Dá.“

Tohle už tak přesvědčeně neznělo, dokonce se mi zazdalo, že mu trochu zadrhl hlas.

„Co je?“

„Vrátíš sa, Tobiáš...si?“ vzal mě za ruku.

„Slíbit to nemůžu, ale pokud to jen trochu půjde... Nelezou už ti ty smetánky ušima?“ zahledl jsem se na jeho obvyklou snídani, ale on se od tématu odvést nedal a *hleděl* na mě. Mazlík se dívala někam doprostřed stolu a Kocour přebíhal očima ze mě na Volod'u – protože vycítil napětí, zčernal.

„Tak už musím,“ zatahal jsem kluka za ucho, „nezapomeň dát jíst Kocourovi a učeš Karolínu, prosím tě. Kdybych se náhodou..., dej Tomislavovi přečíst, co jsem mu napsal. Heslo si pamatuješ?“

„Dá.“

„Nikomu než Tomislavovi ho nesmíš říct.“

„Dááá!“

„Vím, že ti to říkám už popáté, ale nebud' drzý! Je to důležité.“

„Dá.“

Vstal jsem a šel se do koupelny připravit. Dnes žádné kravaty a decentní pršipláště, dnes půjde do tuhého. Pečlivě jsem si zastrčil své staré dobré francouzské kalhoty do starých dobrých thajských bot a

pevně dotáhl tkaničky. Zip u bundy jsem namazal mýdlem už večer, takže jde naprosto hladce – k pistolím se dostanu bez zádrhelů. Zašklebil jsem se do zrcadla: „Zlatý hřeb přichází.“ Abych nebyl tak nápadný, rozhodl jsem se pro další paruku z Hanačiných zásob – bohužel už měla jen jednu – dlouhou, platinově blond. Natřel jsem lemy lepidlem a usadil si ji.

„Vypadáš přihřátě,“ řekl Ten druhý.

„Ty taky, chytráku.“

Když lepidlo zaschlo, pokusil jsem se to nějak učesat, ale marná snaha.

V obýváku Volod'a nejprve strnul, pak se skácel ze židle a smál se, až jsem si myslel, že si ublíží.

„Tobiáš – sámoj bálšoj hipízak!“ dostal ze sebe. Jak jsem vrtěl hlavou, platina mi šustila po ramenou.

„Tak ahoj.“

„Ahoj.“ Volod'a už se nesmál. Zavřel jsem vrata garáže, nasedl do auta, nastartoval, zamával a už jsem klouzal vpřed – s mrazem měla Taťána pravdu.

* * *

Bylo devět padesát, a přestože mrzlo, k pražským střechám se tiskly tmavošedé mraky. Nepřecházel jsem před *Modrým králíkem* ani pět minut, když dorazil Tomislav.

Málem jsem ho nepoznal: pamatuju si ho jako pomenšího usměvavého chlapíka ve sněhobílém kuchařském bluzonu, bledý obličej, trochu břicho, velké ruce se zarudlými spáleninami od pánviček a hrnců. Pomenší byl sice pořád, i obličej měl bledý, ale břicho bylo pryč, ramena téměř dvojnásobná a jeho ruce měly nafialovělé omláčené klouby. Když se na mě podíval, všiml jsem si, že má zlomený a nakřivo srostlý nos – spolu s oholenou hlavou mu to dávalo poměrně nebezpečný vzhled.

Počkal jsem, až mu vyhazovač František vysvětlí situaci – byl k Tomislavovi velmi, *velmi* zdvořilý – a přátelsky jsem se na něj usmál.

„Ano?“ dveře *Králíka* zaklaply a Tomislav se mi nepřátelsky podíval do očí. Najednou zamrkal a obočí mu vylétla nahoru.

„To je paruka,“ zašklebil jsem se, „nesledoval tě někdo? Starý brachu?“

„Tobiáší!“ vydechl a začal mi drtit ruku a měl jsem pocit, že se mu ty před okamžikem tak tvrdé oči nějak podezřeले lesknou. Pak odstoupil a vysmrkal se: „Snad nesledoval... Kde – kde je kluk... ? Dík, žeš to vzal na sebe – teď kvůli tomu musíš nosit tohle. Blondáku,“ koutky mu cukl úsměv.

„Všechno ti řeknu, teď raději pryč odsud,“ rozhlédl jsem se, „policajti nejsou to nejhorší, co nás může potkat.“

Zapadli jsme do temného baru, kde jsme takhle po ránu byli téměř sami. Barman si myslel, že jsme hošové, tak jsem na něj udělal oči a měli jsme pokoj.

„Jaks přežil to zranění? Nemáš ani jizvu,“ řekl Tomislav, jen jsme dosedli; civěl mi na krk.

„To je na dlouho a nemáme čas. – Promiň, jednou ti řeknu všechno, doufám. Teď ale...“

„... takže,“ odmlčel jsem se po desetiminutovém monologu, „pamatuješ si, kde je kluk, kde je auto a kde na mě máš počkat?“

Tomislav zopakoval tři adresy, a asi popáté: „... proč ti nemůžu pomoci?“

„Jsi venku z kriminálu sotva dva dny, takže bych nechtěl... Ba ne, je to jinak. Ale řeknu ti to taky pozdějc.“

„Myslíš, že bych tě zdržoval?“ podíval se ukřivděně: „Trochu jsem trénoval... a výčitky svědomí taky mít nebudu. Asi.“

„No právě – asi. Bez zabíjení se to obávám se neobejde a... a kdybych to koupil, někdo se musí postarat o kluka – a ty na to seš lepší než já. A nejen o kluka – všechno jsem ti napsal – hlavně to pak pořádně smaž, napsal jsem ti jak. Jo, a pokud se ti bude zdát, že si Volod'a vymejší, tak mu věř. Stalo se pár fakt divnejch věcí. Neuvěřitelných,“ klepl jsem ukazovákem do stolu.

„Jak myslíš, je to tvůj plán,“ hlasitě si povzdechl a dopnul bundu ke krku.

Za pár minut jsme se rozešli: on k jednomu z klubových vchodů do podzemí, já na policii.

„Dobrý den.“

„Ano?“ zvedl policista za sklem hlavu.

„Dobrý den,“ usmál jsem se ještě jednou, „je prosím vás tady v té budově archiv... nebo spíš depozitář předmětů z trestných činů?“

„Jistá část, kromě jiného... Proč vás to zajímá, pane?“ policista se na mě podíval podezřívavě. Byl mladý, sotva triadvacet, ale obličej už se mu roztěkal pod vrstvou hamburgerů a čokoládových tyčinek, co nikdy nejíš sám.

Nebo to jsou sušenky?

„Mám provést identifikaci jedné věci, nesmím o tom mluvit,“ omluvně jsem pokrčil rameny.

„Samotného vás tam nepustím,“ obhlédl špinavou vstupní halu, kde krom přeplněných popelníků na chromovaných nohách, prosezených koženkových lavic a zašlapaných žlutých dlaždic nikdo nebyl.

„To je právě to – mám sraz s vyšetřovatelem Kalinou, jenže on mi neřekl přesnou adresu, nemůžu ho sehnat telefonem a vy tu máte snad pět vchodů.“

„Kalina? Toho neznám. Ale můžu zavolat do...,“ sáhl po sluchátku, chvíli s někým mluvil a pohled zpomezi polštářků sádlal byl stále podezřívavější. To asi ta paruka. „Žádný vyšetřovatel Kalina tu nepracuje, ani není na dnešek hlášený. Mohl byste chvíli počkat?“ ukázal na lavici, když zavěsil, „někdo přijde, aby to s vámi vyřešil.“

Holt ne všechno jde po dobrém – dneska mi lhaní nějak nejde.

„Jste nějak příliš iniciativní, *zelená* čapko,“ řekl jsem a on pomalu vstal.

„Ale... ale... ale já mám černou čepici,“ vypadal najednou trochu rozrušeně: „A to sklo je neprůstřelné.“

„Jste si tím zcela jist?“ zamyšleně jsem se podíval na automag ve své pravé ruce.

„A... ano.“

„Barvou čepice, nebo sklem?“

„V budově je přes sto policistů, všichni máme dokonalý výcvik, každý váš krok sledují kamery – tohle vám nemůže projít. Odložte zbraň a...“ Zřejmě jsem se tvářil tak unuděně, že psychologický boj nedokončil.

„Půjďme navštívit depozitář,“ ukázal jsem hlavní ke dveřím z kukaně. V okamžiku, kdy jsem na něj nemířil, se přesunul stranou od

mluvicího otvoru – a to tak rychle, že se na něm měkoučké sádlo téměř rozbouřilo. Zřejmě se rozhodl důvěřovat policejnímu sklu, které je možná neprůstřelné, ale pak by ho měli lépe přidělat do rámu. Když jsem tlustou tabuli vykopl, policista se začal jevit poněkud otřeseně: „Říkal jste do depozitáře?“

„Ano prosím.“

* * *

Byl jsem si dobře vědom všech kamer, kolem kterých jsme uprášenými chodbami a schodišti procházeli, a usmíval se do nich. Je to jedno, protože ani v Praze nelze vykrást policii, aby si vás nikdo nevšiml.

Došli jsme k pancéřovaným dveřím v suterénu, a ve vzduchu začalo být cítit krom zvětralého cigaretového dýmu a nekonečných policejních pšouků i železo, strojní olej a spálený střelný prach.

„Rekněte jim, ať otevřou, prosím,“ kývl jsem k interkomu a šťouchl ho pistolí do tučných zad. Ne že by se snad zdráhal, ale jak předtím šel přede mnou, čím dál tím víc mě zajímalo, když ho takhle popíchnu, jestli se vlnky v sádle budou šířit stejně, jako když hodíte kámen do rybníka.

Šíří.

„Tady strážmistr Janáček, mohli byste nás pustit dovnitř?“ stisknout tlačítko vedle mikrofону se mu povedlo až napotřetí, tak kluzké měl ruce. Vůbec se dost potil.

„Jaký máte důvod, strážmistře?“ kamera nade dveřmi se na nás chladně upírala.

„Tenhle,“ ukázal jsem automag, „a jestli neotevřete, proteče vám tam Leošek pod prahem.“

„Odkud znáte mé křestní jméno?“ otočil se na mě užasle.

„Zas tak složité to nebylo, strážmistře Janáčku. Udělejte ááá!“

„Cože?“

„I cože stačí.“ To už ho muška automagu lechtala na mandlích. Zuby na kov ošklivě skřípaly a jen jsem doufal, že mne nepozvrací – docela ho to natahovalo.

„Vy tam uvnitř, počítám do tří, pak sice asi neuvidíte, co se tady stalo, ale předem vám sděluji, že to růžové na objektivu bude

mozková hmota přítele strážmistra,“ zašklebil jsem se, a zrovna když se vzadu v chodbě ozvaly první rychlé kroky, v zámku hlasitě klaplo.

* * *

Uvnitř byli čtyři muži v šedých pracovních pláštích a sekretářka s krvavě rudými nehty. Ta jediná se mnou svedla krátkou, ale rozhořčenou bitvu.

„Jak já jen nesnáším násilí,“ řekl jsem, když jsem ji přicvakl k ústřednímu topení vedle ostatních a vybral čtyři krátké revolvéry a jednu služební devítku: „Kdyby vás to pátilo, polévejte si pouta tímhle,“ položil jsem zbraně na stůl a napustil do kbelíku studenou vodu. „Kdo je šéf?“

„Já, prosím,“ řekl muž s velkými brýlemi, mastným obličejem a červenou vyrážkou na bradě (na rozdíl od bojovné sekretářky jsem ho prve našel strategicky ukrytého pod stolem). Protože jsem schoval pistoli, už dokázal i mluvit; i když, ten strach jsem docela chápal – kdo už by měl vědět, co s člověkem udělá kulka z automagu, když ne on.

„Výborně. Takže klíče...“

„Tady.“

„... a nějaké informace.“

„Nic mu neříkejte, pane Zadino!“ vzedmula se vlna odvahy pro změnu v strážmistru Janáčkově – bojovně zacloumul pouty.

„Leošku, Leošku,“ vzal jsem mu čepici a nasadil si ji kšiletem dozadu. Takové znevážení uniformy a zároveň policejní autority jím otřáslо vskutku z hloubi duše, takže zmlkl. Podíval jsem se do zrcadla na staré plynové karmě: „Mohli bysme pomalu založit Village People: ty máš hudební jméno, já čepici, slečna sekretářka ten nádherný vokál... Takže,“ přidřepł jsem si před šéfa, „ty informace?“

„Co potřebujete vědět?“

„Vidím, že jste rozumný člověk, pane Zadino,“ poplácal jsem ho po rameni a on zrůžověł a hrdě se rozhlédl po ostatních.

„Rok a kousek tomu nazad, co se tady na Starém Městě našlo, hm, mafiánské hnízdo. Spousta mrtvých, spousta zbraní, spousta upravených zbraní...“

„Vy tam uvnitř! Propusťte rukojmí a vzdejte se! Nemáte nejmenší šanci uniknout!“ vpadlo mi do řeči chraplání megafonu, hlasité i skrz pancéřované dveře.

„... spousta upravených zbraní a spousta speciální výbavy – neprůstřelné vesty, například. Mělo by to všechno být někde tady.“

„Ne... Ano. Ukázu vám to.“

„Zbabělče,“ řekla slečna sekretářka.

Zajímavé, vždycky jsem si myslel, že ženy v podobných situacích pláčou a omdlévají.

„Propusťte rukojmí a vzdej...!“ Těžké dveře trezoru zbytek proslovu uťaly. Nebyl to ani tak trezor, jako rozlehlá místnost s trezorovými dveřmi. Zářivky zabzučely, zamrkaly a žlutě se rozzářily.

„Páni!“ vydechl jsem – všude byly zbraně, zbraně a zase zbraně. Po zdech, ve stojanech, na stolech, pod stropem... stovky pistolí, revolverů, pušek, samopalů, kulometů, všechny druhy, od historických ládovaček po nejmodernější; velkosériové i prototypy...

„Pěkné, že?“ řekl můj průvodce hrdě.

„Nemohu nesouhlasit,“ utrl jsem kameru nade dveřmi a hodil ji do koše.

„Ty věci ze Starého Města jsou támhle,“ jak úslužně spěchal k plechové dvojskříni, všiml jsem si, že napadá na levou nohu. Cinkl klíči, odemkl a otevřel: „Na těch glockách je několik úprav... Rakušani si dva půjčili a už to zavedli do výroby...,“ zmlkl, protože si uvědomil, že nejsem zrovna exkurze.

„Tady to máme,“ vydechl jsem ulehčeně – zbraň, pro kterou jsem přišel, byla nepřehlédnutelná.

„Upravený letecký kulomet z první světové... Vražedná věc. Byl použitý vloni při... při...,“ zmlkl s otevřenou pusou a vytřeštil na mě oči.

„Já to u toho kina nebyl,“ usmál jsem se, „bacha, ať vám nespádnou brejle.“ Vytáhl jsem zpoza bundy velkou složenou tašku, rozeplnul zip, vyndal Red Barona, zkusil, jak jde závěr a schoval zbraň dovnitř. „... náboje, tááák,“ přidal jsem pásy s dlouhými patronami. „Kdyby vás to zajímalo, tuhle bouchačku prý měl na letadle sám von Richthofen,“ pokusil jsem se rozptýlit houstnoucí

atmosféru – panu Zadinovi zasvítily oči. Je to radost, když je pro vás práce koníčkem. Znáám to.

„Model by odpovídal, jenže,“ trochu posmutněl, „ty úpravy tomu vzaly autentičnost a historickou hodnotu.“

„To asi ano, ale zato je o polovinu lehčí, nepřehřívá se, a ani se nemusela snižovat kadence. Navíc je to s tou schránkou na pás praktičtější.“

„Ano, jako ruční zbraň je jistě skvělý...,“ zase si uvědomil, co jsem zač a zmlkl.

„No nic, teď vesty.“

„Ty jsou vedle... máme je tu kvůli testům.“

„Doufám, že jste je nerozstříleli?!“

„Jen jednu,“ pan Zadina se zatvářil omluvně, zhasl a pečlivě za námi zamkl.

* * *

Vesty zbyly pouze tři, ale to stačí: teď už mi páteř hned tak někdo nepřestřelí. Skládal jsem je do tašky a oči mi přitom padly na podivnou pistolovitou věc na pracovním stole:

„Co je to?“

„Miniaturní vysokotlaký plamenomet na prášková paliva určený k propalování zdí, americká výroba, vzor...,“ pan Zadina zase zmlkl.

„Čím se to plní?“ zvedl jsem malou, zvláštně tvarovanou zbraň – byla dost těžká a většinu jejího těla tvořila tlaková nádoba.

„Nejúčinnější je samozřejmě termit, ale stačí smíchat hliníkové piliny s...,“ pokrčil rameny. Tak maně mne napadlo, co by na tohle řekli Wries s Van Vrenem. Možná by je to mohlo docela rozhicovat... Ucítil jsem, jak se otrásla podlaha – poldové začali vyrážet pancéřové dveře z chodby. Šoupl jsem plamenomet do tašky, zatáhnul zip, prostrčil ruce držadly a nahodil si ji jako batoh: „Není tu druhý východ, že ne?“

Pan Zadina zavrtěl hlavou.

„Skutečně?“ pohlédl jsem mu do očí a on se rozechvěl.

„Není, věřte mi.“

„Dobře.“ Měl jsem sice pocit, že lže, jenže se mi nechtělo ubližovat.

* * *

V místnosti s dveřmi ven se nic nezměnilo – dveře držely a výbušninu si rychlá rota netroufla použít, protože by to mohli koupit lidé u topení – slečna sekretářka jim to svým silným hlasem jistě vyličila dostatečně plasticky.

„Ted’ tiše,“ dal jsem si prst před pusu a udělal něco, co ti venku určitě nečekali – otočil jsem klíčem a na okamžik vyhlédl.

* * *

Zíral jsem do černých masek dvou mužů v černých kombinézách a černých neprůstřelných vestách, v rukou typické hecklerkochy. Jejich oči vypadaly dost překvapeně.

Rychle jsem zabouchl a zamkl. Takže už dorazila zásahová jednotka, což poněkud komplikuje situaci. Přesněji, komplikuje to mé plány, a obávám se, že to zkomplikuje plány i mnoha pohřebním zřízcům – plány na víkend.

Došel jsem ke stolu, pod kterým jsem prve našel pana Zadinu, hodil na něj tašku a vyndal Red Barona. Rutinovaně jsem nasoukal pás do schránky, a závěr udělal kovové klix-kla. Stáhl jsem si popruhy se zásobníky do pistolí a spolu s glockem a automagem je dal do tašky – mrzuté je, že si vzhledem k plánům nemůžu vzít neprůstřelnou vestu. „Život je samé riziko.“ Než jsem si nahodil tašku zpět na záda, postřehl jsem na zdi nad vedlejším stolem známý tvar: katana, naprosto autentická, s ohmataným jílcem a skvěle udržovanou čepelí. Je zajímavé, že v Evropě mají všichni spíš japonské chladné zbraně než evropské – ale někdy se to hodí. Přivázal jsem meč k tašce a prostrčil ruce popruhy.

„Máte tu megafon?“ vrátil jsem se k topení.

„Ne, bohužel,“ odpověděl pan Zadina.

„Tak budu trochu chrapťet,“ pokrčil jsem rameny a podal jim klíčky, ať se odpoutají.

„Přece nás nepoužijete jako živý štít?! Vy stvůro!“ zvedla hlas slečna sekretářka.

„Není to zas tak špatný nápad,“ zatvářil jsem se hloubavě. Ostatní neříkali nic, protože pro ně byl dost výmluvný už osmimilimetrový pohled Red Baronův.

Odvedl jsem je do trezoru a zamkl je tam – pravidlo číslo jedna: pokud to lze, chránit nezúčastněné. Ještě jsem se vrátil a přilepil na

oprýskanou ocelovou veřej žlutý papírek s nápisem POZOR, LIDÉ!
To pro případ, že by v trezoru nefungovala ventilace.

* * *

Sice jsem nevěřil, že to bude mít nějaký efekt, ale zkusit jsem to musel. Stoupl jsem si před dveře do chodby a z plných plic zařval:

„Umožněte mi volný průchod! Neuposlechnete-li, zemřete! Všichni!“

„Odhodte zbraně a vyjděte s rukama nad hlavou!“ odpověděl mi megafon. Takže komunikační platformu jsme zřetelně nenacházeli a v hlasové přestřelce měli pár wattů navrch – už jen po prvním řvaní mě škrábalo v krku.

„Černý hlavy! Poslouchejte! Kdo bude mít v rukou zbraň, zemře, kdo ne, tak ne! Jdu ven.“

Poslední větu jsem řekl už tiše, protože mě vážně bolely hlasivky. Ale nemám strach, že by si toho někdo nevšiml:

Red Baron se hned tak nezadýchá a je vpravdě nepřeslechnutelný.

* * *

Už samo dunění kulometu je v uzavřené prostora zničující. O protiletadlovém střelivu nemluvě.

Podél pravé zdi se krčili čtyři muži – mířili na mě.

„Čirá sebeobrana,“ řekl Ten druhý.

Krátký pohyb mého ukazováku rozpoutal peklo – malý pohyb pro člověka, velký pohyb pro lidstvo. Čtvero těl se rozprsklo na krvavé cáry.

Poldové kryjící se ve dveřích kanceláří a na konci chodby se nenechali zaskočit a kulky z heckler-kochů jen bzučely.

Znovu tedy malý pohyb pro člověka.

Na kulometu je skvělé, že se musíte krýt za fakt tlustou zdí, aby vám to bylo k něčemu platné – a Red Baronovi nevadí ani hodně nevýhodné úhly dopadů střel. Ze stěn odletovaly kusy cihel a z policajtů za nimi kusy masa.

„Ema má maso, máma má mísu,“ řekl Ten druhý, když jsem se dostřílel až k záchodům a na chodbu vyhřezla půlka porcelánové toalety. Ze dvou dalších dveří vylétly čtyři hecklerkochy, a když jsem kolem nich probíhal, černé hlavy tam (moudře) stály s rukama

vzhůru. Odkopl jsem zbraně dopředu, odkud ale několik neodbytných troubů pořád pokoušelo osud – naštěstí mne v kotoučích prachu nebylo vidět, ale projektilů kolem létalo vážně hodně.

Doposavad jsem na sebe nechtěl upíří akcelerací zbytečně upozorňovat, teď se nedalo jinak – podle zvuku už to nebyly jen samopaly, ale i nějaké útočné pušky – kulka odražená od zdi mi roztrhla bundu na rameni a druhá prolétla předloktím.

„Jauvajs!“

Použil jsem taktiku, které Rozmetal říkával *smršť* – dá se to, jen když jsou na zemi kachlíky: Skrčil jsem se a začal to brát tak, aby střely kousek před koncem chodby narážely do podlahy.

* * *

K dunění zbraní se přidalo skutečně odporné vytí rotujících projektilů a ostré hvízdání keramických střepin – funguje to jako granáty.

Nebo spíš jako sněžná fréza, poněkud jsem poopravil názor, když jsem doběhl na konec chodby. Až budou na pohřbu zásahové jednotky střílet čestné salvy, na náboje padne půl národního důchodu.

To je tak, když někdo neposlouchá, co říkám.

* * *

Přeskákal jsem kaluže krve a vyběhl na ulici.

Policijti mají jednu velkou nevýhodu – je jich hodně. Takže se jen rojili, a dokonce jsem zahlédl i čelo obrněného transportéru – podle všeho mne někdo poznal i přes paruku, takže se rozhodli nic nepodcenit. Obrněnec navíc stál ve směru, kterým potřebuju odejít. Skrčil jsem se za červenou škodovku a mrkl na stav nábojového pásu – mělo by to stačit.

* * *

„Tak jo.“

Vystartoval jsem prostředkem ulice a střílel jako útočící messerschmitt. Poldové nemohli vidět, kde přesně jsem, tak trochu zpanikařili a začali to brát plošně.

Auta vybuchovala, skla se rozstříkovala, pruhy dlažebních kostek skákaly do výšky, všude kouř, jiskry od odražených střel, rachot, hvízdání...

Největší starost mi dělal transportér – termosystému zřejmě nedělalo problémy sledovat rozžhavený kulomet v mých rukou, a ve věžičce bylo něco snad ještě účinnějšího než Red Baron. Těžké střely létaly s hlubokým vytím, a to tak blízko, že mi rezonovaly kosti a svědila špička nosu.

Nedalo se jinak: vyskočil jsem na střechu nějakého vyššího auta a kulky z Red Barona začaly na pancíř dopadat pod značně příznivějším úhlem než předtím. Nevýhoda byla, že jsem musel zastavit a takhle nahoře jsem byl trochu nezdravě na očích.

Místo lesklých kouřících čmouh se na pancíři objevily díry; hlaveň kulometu zběsile zatančila, zametla vlastní řady a ztichla namířená do mraků.

Dávka do vlastních řad (zad) byla sice účinná, ale i tak dost poldů zbylo. *Dost.*

* * *

Rána z brokovnice mi vykousla kus lýtky velký jako pěst – šlo to z boku, zleva. Jak jsem se otáčel po střelci, dvě kulky z pistole mi prolétly břichem – pro změnu zprava.

Střelec s brokovnicí strašně pomalu trhl předpažbím: k sobě – od sebe. Rotující oranžová nábojnice opisovala líné kouřové spirály. Stiskl jsem spoušť: Jedna rána, druhá rána a břichem mi prolétla třetí kulka z pistole – vytrhla z mé krásné bundy dlouhý cár.

Chlap už zvedal brokovnici k rameni – druhá střela z Red Barona ho minula asi o pět milimetrů, protože mu na levé straně vzplály vlasy.

Znovu jsem stiskl spoušť a...

... a nic! Projektil z pistole zasáhl i zbraň.

„Ubližujou Red Baronovi!“ řekl Ten druhý.

Sklouzl jsem z dodávky, a už jsem věděl, že jsem udělal chybu – automag by se vážně šiknul. Jak jsem dopadl na dlažbu, levá noha se mi podlomila – ne že by to nějak bolelo, ale bez kusu svalů prostě nefunguje, jak by měla.

Přehodil jsem řemen kulometu přes rameno, ale s holýma rukama...

„Meč!“ vykřikl Ten druhý.

„Meč!“ vytrhl jsem katanu přesně v okamžiku, kdy mi kulka srazila čepici po strážmistru Janáčkoví.

Dlouhé platinové vlasy zavířily.

„Jáááá!“ zařval jsem, setnul chlapíka s brokovnicí a skrz roh auta probodl neodbytného čiperu s pistolí. Čepel v plechu zaskřípala a pistolník na mě vykašlal vzorek krve. V mrazivém vzduchu se z ní kouřilo.

„Ty vole, Zaklínač!“ za autem byli ještě dva poldové – pochůzkáři, kluci, sotva dvacet. Zbraně měli sice v rukou, ale rozumně mířili do země. Ten, který si *nemyslel*, že jsem Zaklínač, se při pohledu na zakrvácené ostří pomočil.

„Bouchačky! Navalte! A držte hlavy dole!“ řekl jsem a nemusel to opakovat.

* * *

Probodl jsem si katanou bok bundy (chytře břitem od těla), ale jak jsem kulhavě běžel, zbraň mne stejně mlátila do nohou.

Dvě policejní devítky a třicet nábojů nemělo zdaleka takové přesvědčovací schopnosti jako Red Baron, ale poldům se ztrátou obrněnce poklesla morálka, takže jich nakonec spousta přežila.

Za rohem jsem se přehoupl přes zátaras, a dav čumilů se rozprchl do stran – panika mi docela nahrávala, ale s kulometem přes rameno, zakrváceným mečem po boku a dvěma pistolemi v rukou se mi do pražského ruchu zapadnout nepodařilo.

* * *

Kulhal jsem ulicemi, lidé ječeli a poldové se shlukovali a tlačili je do stran – věděl jsem, že dokud kolem budou civilové, nic se nestane – už jen kvůli baterii televizních kamer: daňoví poplatníci nevidí rádi, když odstřelovač sejme třeba dítě. Když jsem zahýbal do trochu méně frekventovaných uliček, dokonce se ke mně přitočila reportérka, která se rozhodla udělat kariéru: Ani výstřel do objektivu kamery si nevyložila jako mé *bez komentáře*.

„Jaký je váš cíl, pane?! Řekněte mi aspoň, jaký je váš cíl! Je-li to něco politického, zveřejníme to! Budou to vědět všichni!“ hlas jí sice

trochu přeskakoval, ale na rozdíl od kameramana, který klečel nad rozstřeleným přístrojem (okulár mu udělal solidní monokl), neustále cupitala, cpala mi k nosu diktafon, a její vysoké podpatky hlasitě cvakaly.

„Můj cíl?“ prudce jsem zastavil a statečná reportérka škytla, a kdybych ji nechtyl, upadla by. Na světlém rukávu měla krvavý otisk ruky.

„A... ano.“

„Chci mít klid.“

„Ale, ale, ale... Nechcete, aby vláda propustila nějaké vězně? Nebo výkupné? Nebo letadlo. Nebo...“

„Nejsem zločinec, jsem řádný občan trpící nedostatkem klidu,“ zašklebil jsem se. „Teď zmizte, prosím.“

„Ale...“

Zatvářil jsem se netrpělivě, tak zmizela – taky houby reportáž, když nechci, aby propustili peruánské maoisty nebo tak.

* * *

Když jsem dosáhl uličky, ke které jsem mířil, poldové už měli okolí uzavřené – i těch transportérů mají nějak víc, než jsem čekal: jen jsem zahnul dovnitř, jeden mi zašpuntoval zpáteční cestu – druhý už stál naproti.

A zase megafon:

„Odložte zbraně a vzdejte se! Ihned! Jinak zahájíme palbu!“

Mrkl jsem nahoru, ale odstřelovači se ještě nestihli rozmístit. Protáhl jsem se vraty, která vypadala, jako by je nikdo nepoužil dobře sto let – zevnitř mi Tomislav přichystal bytelnou ocelovou závoru, takže jsem za sebou zavřel docela důkladně.

* * *

„Tobiáší?“ ozval se ze schodů do sklepa tichý hlas.

„Jo, padáme dolů – je nějak málo času. Nerozsvěcej!“ To už jsem ho vzal za loket.

Vrata se roztrásla pod údery beranidel, ale na tu závoru budou potřebovat něco ultimativnějšího.

* * *

„Poslední schod – teď!“ řekl jsem a stejně Tomislava pro jistotu přidržel.

„Jak to proboha víš?!“ V naprosté tmě třeštil oči za mým hlasem a pravou rukou slepecky osahával vzduch. Rychle jsem ho pronavigoval až do sklepa s poklopem do katakomb – páchla tam tradiční sychravá plíseň a kanalizace.

„Jestli se nepletu, ty s orientací dole problémy nemáš?“ Tiše jsem za námi zavřel.

„Na rozdíl od tebe,“ nesměle se usmál.

„Už můžeš rozsvítit,“ shodil jsem věci ze zad; kovově to zařinčelo.

Ulehčeně z kapsy vyndal baterku a kruh bílého světla osvětlil zaprášenou podlahu.

„Panebože!“ vydechl.

„To není moje krev... měl jsem drobnou kontroverzi s policií.“

„Ta bunda je prostřílená...! Aha, vesta, ale stejně...“

„Nemám vestu. Všechno se dočteš, tam, jak jsem říkal, hele, vážně nemáme čas,“ zatímco jsem mluvil, dal jsem do tašky katanu i kulomet a prudce zatáhl zip: „Vem to do chaty, prosím tě.“

„Jasně, ale...“

„Musím nahoru. Postřílel jsem pár poldů, takže by toho nenechali, dokud by to tady nenašli,“ ukázal jsem na poklop.

„Ale...“

„Žádnej strach, všechno se dočteš – teď rychle!“ zaslechl jsem žalostné puknutí, s nímž závora povolila. „Není to moc těžký?“

„Pohoda,“ hodil si tašku na záda a všiml jsem si, jak se snaží zahlédnout mé levé lýtko.

„Tak mazej,“ zvedl jsem poklop.

„Fakt nechceš, abych ti...?“

„Volod’a tě potřebuje víc – už tejden jí jen smetánky! – já to tady nějak zvládnou,“ křivě jsem se zašklebil při poměrně přesné předtuše, co mě čeká.

„Dobře,“ Tomislav zkusil pevnost rezavé kramle a hadovitě sesmekl tělo – baterku si připnul k pravému spánku a hlava trčící z otvoru vypadala trochu strašidelně:

„Tobiáší?“

„Ano?“

„Jsem rád, že jsme zas pohromadě.“

„Já taky, stará páko,“ skrčil jsem se a lehce ho klepl do čela.

Tomislav se usmál jako zastara:

„Noční klub?“

„Noční klub navždy.“

* * *

Počkal jsem, až světlo zmizí, zavřel poklop a zahladil stopy – běžný policajt by si ničeho neměl všimnout. Pak jsem za sebou zamkl, dal před dveře nějaké harampádí a došel ke schodům – všude byla tma, ale už chvíli jsem slyšel tiché *vrzání* podešví a v průvanu byl cítit pot.

„Hej! Poldové! Dejte mi deset minut, pak vylezu a vzdám se. Ale žádný triky a pusťte televizi za zátaras, chci udělat prohlášení!“

Kroky se zastavily, odpověď žádná.

„No tak! Vím o vás! Jestli si myslíte, že mě dostanete potmě, tak doporučuji nemyslet...“, absolutně tiše jsem vyběhl o dva mezaniny výš – trvalo mi to asi tak čtvrt vteřiny, zraněná noha brzdila. Zastavil jsem těsně před prvním mužem v těžké neprůstřelné vestě – měl ocelovou přílbu a noktovizor. Cvakl jsem mu vypínačem, takže oslepl: „Už nechci nikoho zabít, za deset minut přijdu, slibuju.“ Z toho, jak se můj hlas najednou ozval blízko, všichni strnuli.

„Vracíme se, chlapi,“ řekl ten, co jsem mu vypnul brýle – trochu se třásl. Ostatní mě přes jeho rozložitou postavu nemohli vidět.

„Rozumné, vskutku ano,“ sundal jsem ruku ze samopalů, a než si stihl zapnout zrak, zmizel jsem o patro níž.

Za deset minut jsem rozraženými dveřmi vyšel na ulici – nejdřív jsem myslel, že se mraky rozplynuly a vyšlo slunce, ale byly to jen televizní reflektory; v pravé ruce jsem držel policejní devítku, ale obráceně, palec zaháknutý za spoušť.

„Už jde! Jde!“ zašuměli novináři, a odstřelovači na protější střeše nešuměli, ale zamkli mne do nitkových křížů. Došel jsem doprostřed chodníku, aby na mě bylo hezky vidět.

„Česká televize! Slíbil jste prohlášení!“ zakřičela na mě oblíbená reportérka.

„Ano. Máte zapnuté aparáty? Dobře. Takže prohlášení: Není tady kouska klidu, v tomhle státě! Takže mizím!“ zvedl jsem ruku s pistolí a vpálil si kulku do srdce.

Už jednou se mi únik maskovaný jako sebevražda osvědčil, tak proč měnit zaběhnuté postupy – smrt zastaví policejní pátrání, zastaví Rusy, lidé se uklidní, spravedlnosti je učiněno zadost, selanka; plánoval jsem to už dřív, nebyl to žádný náhlý nápad – proto jsem si nenavlékl neprůstřelnou vestu a dal oblíbené pistole do tašky – co kdyby nezbyl čas na odstrojení.

Věděl jsem, že mi upíří reflexy umožňují vypnout svaly tak, že to i v televizi bude vypadat, jako bych skutečně zemřel – kdo to někdy viděl, naprosto bezpečně rozezná pravou smrt od filmové – sebelepší herec nedokáže potlačit instinkt, který mu neumožňuje krápnout hlavou do dlažby.

Vzápětí jsem zjistil, že jsem si dělal zbytečné starosti – nějak špatně jsem odhadl úhel a kulka po průletu srdcem sklouzla po kdovíjaké kosti a odrazila se do páteře – pojal mne starý známý pocit, jako když vám amputují tělo. Holt ne všechny plány vycházejí. Ty moje snad nikdy.

Pražská dlažba je pěkně tvrdá.

Napůl jsem zavřel levé víčko a pravé zavřel úplně – oči by mne mohly prozradit. Novinářky ječely, kamery bzučely, proudy zvratků šplouchaly. Během okamžiku ke mně doběhly lehké nohy, někdo mi odkopl pistoli od ruky a sáhl na krk:

„Je po něm. Končíme.“

Když mne policejní fotograf dostatečně zdokumentoval, zřízenci mne s patřičným klením zapnuli do pytle z tlustého černého igelitu:

„Už tuhe, hajzl,“ přišlápl mi jeden koleno: mé neovladatelné tělo snad dokonce ovládal rigor mortis – ohavná představa. Spíš to ale byl jen mráz.

Nešetrně mě hodili na nosítka a zašoupli do pohřebáku.

Zatímco jsme jeli, začal jsem cítit mravenčení v konečcích prstů na rukou – dobré znamení – kulka mi páteř moc nepošramotila. Funebráci se mnou svištěli jako k ohni, tak jsem se mlátil po dodávce jako kočka v peci, ale masáž, byť poněkud bezohledná, mi svědčila.

Asi za hodinu mzda strachu skončila, auto někam nacouvalo, klaply zámky, a vynesli mě ven.

* * *

„To je ten zabiják?“ ozval se hlas ztlumený igelitem.

„Jo.“ Houpavý pohyb se zastavil a já nasadil mrtvé oči, protože pytel se začal rozepínat.

„Hmm, hezkej, hod'te mi ho na druhý stůl, policajti chtěj, abych ho vyšetřil co nejdřív.“

„Jasně, doktore,“ zdrhovadlo se zase zatáhlo a já vyvalil bulvy:
Snad tím vyšetřením nemyslel pitvu?!

* * *

Rutinovaně mne vysypali na nerezový stůl pod zhasnutým reflektorem – co jsem koutkem oka zahlédl, vlevo ležel zmrzlý bezdomovec a vpravo nějaký dědeček – z bezdomovce páchl alkohol a zvratky, a brýlatá asistentka z něj za pomoci fénu odlupovala přimrzlý kabát. Ten děda už byl nahý. Proboha, snad mě taky nechťej... ???!!!

„Tak jo, začneme,“ objevil se černý štítek policejní čepice a klaplo tlačítko diktafonu: „Jedna bunda černá kožená.“ Zřízenci mi rozepli zip a stáhli bundu.

„Hele, je prostřílený jako řešeto,“ prostrčil jeden dírou v bundě prst v silných gumových rukavicích.

„Hod'te to do pytle,“ řekl polda komisně a znovu cvakl diktafonem: „Jedny kalhoty plátěné černé a jedny boty kožené černé, velikost...“

„Čtyřiačtyřicítka,“ nahlásil zřízenec.

„Dík, Čtyřicet čtyři. Dále jedna košile flanelová... Touhle ohořelou dírou se zastřelil,“ zahlédl jsem ukazováček mířící na mou hrud', „ale koupil tři do břicha a furt chodil. A kde je krev?“

„Divný, fakt divný,“ zřízenec mi neobratně rozepínal knoflíky. Bohužel, podívat se, jak pokročila regenerace mých průstřelů, jsem nemohl.

* * *

„A kurva!“ vydechl zřízenec.

„A kurva!“ vydechl policista. Takže podle všeho už na sobě nemám ani škrábnutí – to by mohl být problém.

„Dojděte pro doktora Hrůzu, hned!“

„Jo,“ řekl zřízenec a odběhl. Dívka odstrojující bezdomovce zvedla hlavu: „Děje se něco?“ Šumění fénu ztichlo.

„Nic,“ polda si stoupl, aby na mě neviděla.

„Ta košile je vážně jeho?“ doktor Hrůza se nejdřív usmíval, pak vyhnal asistentku a vlastnoručně zamkl.

„Jistě.“

„Není to nějaký hloupý vtip?“

„Ten chlap je mezinárodně hledaný masový vrah, únosce letadla, zřejmě i únosce dítěte... jenom dneska zabil třináct policistů – myslíte, že mám chuť vtipkovat?!“

„Promiňte, omlouvám se,“ zvedl doktor ruce, „dejte mu dolů slipy,“ kývl na zřízence a podle gumového mlaskání si také navlékal rukavice: „Pomozte mi s ním, na bok, tak.“ Vzápětí jsem zjistil, že sebevraždu už nikdy páchat nebudu, protože mi do zadku strčil teploměr. Když se ozvalo pípnutí, potupa skončila: „Hm, má třiadvacet stupňů... Jak je to dlouho, co je mrtev?“

„Hodinu a půl. Plus minus.“

„To má míň, než by měl mít, ale je tam mráz a ležel na zemi, pak v autě... no, rozhodně je ale po smrti.“ Prsty v rukavici mi roztáhly víčka a do oka se mi zaseklo ostré světlo. Co je ale takový test na upíří oči.

„Zajímavé, má úplně čiré zornice – nicméně – je mrtvý, tečka.“

„Ale kde jsou teda ty průstřely? A krev?“

„Ano,“ doktor se odmlčel. „To vážně nevím, snad se uvidí, až ho otevřeme...“ Přiložil mi košili na hrudník, „asi tak?“

„Trochu dolů,“ řekl jeden ze zřízenců, doktor košili posunul, zacvakal propiskou a udělal mi dírami po kulkách křížky na břicho a na žebra a vrátil košili do pytle.

„Tak,“ řekl a zmlkl.

„Co – tak?“

„Touhle nahoře se zabil, jasně, ale jestli je to jeho košile, tak tahle mu prostě musela projít ledvinami,“ poklepal mi na břicho: „To znamená...“

„Smrtelná rána.“

„Přesně a naprosto bez diskusí – prakticky ihned,“ doktor se zahleděl na policistu: „Za jak dlouho jste říkal, že se od té přestřelky zasebevraždil?“

„Půl hodiny? Možná víc.“

„To prostě není možné. Nevyměnil se s někým, nebo...?“

„Tady,“ hodil mi policista na hrudník fotky, „z kamery, když přišel tam k nám.“

Doktor snímky zvedl, bedlivě je prohlížel, pak si přinesl něco jako velkou šuplέρu, proměřil mi obličej, vyndal ze stolu kalkulačku, chvíli počítal a rejdil po fotkách pravítkem, a pak byl trochu bledý: „Je to on, na devadesát osm procent... i ta paruka odpovídá.“

„Fajn, co ale budeme dělat?“ řekl zřízenec.

„Doktore?“ řekl policista.

„Ano. Takže tady pana neznámého dáme zpátky do pytle, ty šaty zamkneme do trezoru, já zavolám profesora Havráňka z fakultní, a až tu nikdo nebude – nejlépe dnes v noci – se na to podíváme blíž... možná by bylo dobré, kdyby u toho byl i někdo z kriminálky.“

„Zařídím. Pro pořádek ho označte, prosím.“

„Normální číslování?“ zřízenec vyndal ze stolu obdélníček tvrdého papíru s chlupatým provázkem.

„Ne-e, napište tam třeba NM-01.“

„NM-01,“ pomalu si předříkával lapiduch a pečlivě psal velká písmena – pak mi papírek uvázal na palec u pravé nohy.

„Radši mu ještě vezmu otisky,“ zavoněl inkoust a polda mi pečlivě přitlačil prsty na barvicí polštářek a na předtištěný formulář, „tááák... Takže do pytle a do chladáku – ne abyste ho dali do mrazáku! A nikomu ani slovo, spoléhám na vás.“

„Jasně,“ řekli zřízenci dvouhlasně a za chvíli se nade mnou zatáhlo černé igelitové nebe.

* * *

Trvalo skoro osm hodin, než se mi vrátil cit i do nohou – do zad se mi vrátil podstatně dřív, takže mě do nich celou dobu tlačila organismem vypuzená střela. V chladicím boxu bylo ticho a zima – naštěstí to nebyl takový ten velký pořadač s nerezovými šuplíky, ale obyčejný chladák jako na maso – položili mě rovnou na podlahu.

„A sakra,“ tiše jsem zaklel, když jsem zjistil, že vak nemá zip zevnitř; pravda, ve většině případů by to bylo prosté plýtvání. Hlavní problém ale byl, že cit se mi sice vrátil, ale s koordinací a silou to zatím nebylo nic moc. Spíš nic. Takže chladem ztuhlý igelit sice velmi šustil, ale taky velmi držel – a místo na rozmáchnutí nebylo:

„Přece neskončím na nějakým zipu!“

Vysunul jsem zuby a s jejich ostrostí se nemůže měřit sebepevnější plast. Rozšířil jsem díru, prostrčil ruku a rozepl se.

„Tohle by měli prodávat trempům,“ vymotával jsem se z pytle, „protipovodňový spacák – pohodlí nevalné, vodovzdornost zaručena.“ Vrávoravě jsem vstal a víc než dobře si uvědomoval, že jsem krom paruky, černého inkoustu na prstech, křížků na břiše a cedulky na palci nahý.

„Už nikdy sebevraždu. Nikdy!“ Obhlédl jsem své spolunocležníky, a než takovou společnost, to už snad radši kotlík a čutoru a jet na potlach.

* * *

Chladák konstruoval někdo bystrý, takže byl zařízený i pro případ, kdyby se v něm někdo zapomněl. Sundal jsem si cedulku a pečlivě za sebou zavřel, aby se spolunocležníci nezkazili.

Prošel jsem krátkou chodbou a mé bosé nohy odporně pleskaly – ještě jimi tak docela nevládnou. Skleněnou výplní jsem nahlédl do další místnosti: Stařík ležel jako minule a ani bezdomovce nikdo nedovysvlékl – jinak byla pitevna liduprázdná.

* * *

Ve filmech v podobných případech vždy visí nějaký vhodný bílý plášť, takže odcházející mrtvolu všichni považují za výstředního lékaře – mně nezbylo než vzít velký skalpel a vrátit se do chladáku pro černý vak – vyřezal jsem si z něj něco jako (slušivé) pončo.

Dveře z pitevy na svobodu byly zamčené a na vyražení jsem se zatím necítil, ale na nerezovém pultu jsem našel nástroj vhodný i na vyhmatání zámku. Chvilí jsem přemýšlel, na co asi tak je původně, a došel k závěru, že to radši ani nechci vědět – tak jsem si nechal jen skalpel.

* * *

Na chodbě svítilo modré noční osvětlení a nikdo tam nebyl. Pončo bylo sice slušivé, ale trochu excentrické, a strašně šustilo, potřebuju něco, něco...

Dopleskal jsem se ke dveřím s nápisem PERSONÁL, Chvilí jsem poslouchal, ale podle všeho uvnitř nikdo není.

Na psacím stole svítila lampička a vytínala ze tmy kužel jasu, na obrazovce monitoru se proháněl spořič zvaný HVĚZDY a na gauči ležela tlustá ženština a podle pravidelného dechu spala. Vlevo byla nadějně vypadající skříň.

Opatrně jsem postoupil do místnosti, jenže ztuhlé nohy mne zradily – jak jsem se zapotácel, musel jsem se opřít, a co čert nechtěl, opřel jsem se přesně o vypínač – sesternu zalilo jasné bílé světlo.

* * *

Vzápětí se stalo několik věcí naráz:

Žena se probudila.

„Dobrý večer,“ řekl jsem.

Zena vytřeštila oči – asi proto, že místo dobrý večer mi vyšlo něco jako „Dua hua!“ a znělo to pěkně hladově – abych zahladil nepříznivý dojem, uklidňujícím jsem zamával rukou – bohužel tou, ve které jsem držel skalpel. Jen doufám, že takhle blízko u pitevný nevěří na ožívající mrtvoly.

Takže asi ano: Zapolykala, zbledla, sesula se na koberec, chytla za hrdlo a začala ošklivě chroptět. Dalším zjištěním bylo, že není tlustá, ale těhotná, a zřejmě kvůli nevšedním zážitkům posledních okamžiků porod právě začal.

Zrovna jsem bral za kliku, abych se pokusil sehnat pomoc, a přemýšlel, co mi ze ztuhlých čelistí vyjde, až řeknu *Doktora!*, když z druhé strany někdo otevřel: Nevysoký postarší pán, tmavý plášť, jasně modré oči s veselými vějířky vrásek v koutcích, prořídlé vlasy spletené do decentního copu – dýchl z něj mráz, jak byl ještě před okamžikem venku.

„Co se to tady...? Á – porod!“ pochopil situaci velmi rychle, a místo aby začal utíkat (jako já), sundal si kabát, zastrčil kravatu mezi knoflíky a jal si vyhrnovat rukávy: „No, maminko, klid, všechno je v pořádku,“ pohladil rodičku po zpoceném čele a začal ji svlékat –

bohužel mluvil anglicky a jiného tlumočníka krom sebe jsem neviděl – takže mne vítání občánků nemine.

Snad sebou nese knu.

* * *

Nejsem si jist, jestli na ni má translace zapůsobila tak, jak muž zamýšlel, ale dobrá zpráva byla, že se mi rozhybaly čelisti a začínalo mi být i rozumět:

„Vy jste lékař?“

„Ano, dá se to tak říci,“ dobromyslně se na mne usmál a pak zkušenými radami a mírným kroucením přivedl dítě na svět. Překládal jsem, seč jsem mohl: „Tlačte, tlačte, je to v pořádku, maminko, tlačte.“ Pravda, když poprvé řekl „Press!“, myslel jsem, že chce podat noviny.

„Ten skalpel, prosím,“ ukázal na mou ruku. Musel jsem zavřít oči – snad nikdy jsem neměl tak blízko k mdlobám, porod je hrozná věc. Muž zauzlil a přetrhl pupeční šňůru, zvedl dítě za nohy a plácl ho přes zadek – začalo tak nesměle plakat.

„Máte krásného chlapečka, paní!“ přeložil jsem, on si počkal na její unavený, ale šťastný úsměv, také se široce usmál a začal se svižně umývat nad výlevkou s hrnky od kafe. Pak ho vyfrotýroval a podal stále šťastněji se usmívající matce. Nechápal jsem, čemu se usmívá – mimino vypadalo úplně strašně. Muž na ně hrdě pohlédl, spokojeně kývl a pečlivě si umyl ruce.

„Co vám tady trvalo tak dlouho, Tobe?“ řekl, když pověsil ručník zpátky na háček.

„My se známe?“ vykotal jsem – nejdřív pitevna, pak porod, teď tohle.

„Ne, osobně jistě ne. Ale nejste snad Tob? Alergie na stříbro, vyhraněné potravní návyky, dvě nevídané dentistické kuriozity?“

Co jsem měl říct?

Dítě tiše kňouralo a matka nás nevnímala.

„Tobiáš, ne Tob,“ dostal jsem ze sebe.

„OK, Tobe – jsem velmi šťasten, že vás konečně poznávám. Já se jmenuji pan Moon, ale říkejte mi Mistře,“ podal mi ruku.

„Mistře... to znělo ale ztraceně skromně,“ řekl jsem a cítil, jak se mi ježí paruka: Moon! A kurva!

„Nemám důvod být skromný,“ usmál se a já si slovo od slova vybavil, jak tenhle dobrosrdečný dobrovolný porodník zlikvidoval Hanačina pomocníka – v Hamburku to bylo. Paměť je odporné místo.

„Víte, Tobe, hledám vás již delší dobu – něco pro vás totiž mám – a když jsem dnes viděl váš působivý výkon v TV... Čekal jsem venku v restauraci, až půjdete. Měl jste nějaké problémy, že jste se tak zdržel?“

„Problémy? Já a problémy?!“ zatahal jsem se za pytel... za pončo: „Co ode mne chcete, Mistře?“

„Chci? Nic. Jak jsem řekl, něco pro vás mám. Toto,“ sáhl do náprsní kapsy kabátu přehozeného přes židli a vyndal skleněnou lékovku s jedinou velkou bílou pilulkou: „Musíte to pozřít.“ Neřekl *měl byste*, nebo *bylo by pro vás dobré*; řekl *musíte* – a znělo to dost nekompromisně.

„Ale já nemůžu nic, krom...,“ odmlčel jsem se.

„Tohle prostě musíte.“

„Musím?“

„Ano, trvám na tom,“ usmál se, a mě i po těch hodinách v lednici zamrazilo.

„Co je to?“

„Pilulka?“

„To vidím, ale...“

„Vše se dozvíte v pravý čas,“ vzal z pultíku čistý hrneček a natočil do něj vodu.

„Já nesmím pít.“

„Ale! Kdopak vám to řekl?“

„Můžu přece jenom, jenom...“

„Hloupost. Můžete pít, co chcete... jen to nedokážete vstřebat,“ vysypal si tabletu na dlaň.

„A tohle se vstřebává?“

„Prý ano.“

„Prý? Jak to víte?“

„Řekl mi to pan Menon – znáte pana Menona? Pozoruhodný muž – vědec.“

„Vy jste jeden z *nás*?“

„Ne, já jsem Mistr Moon,“ řekl, jako by tím bylo řečeno vše. Já nějak nevěděl, co dělat: ptát se dál, umřít, pokusit se utéci...

Ticho bobtnalo, i dítě zmlklo.

„Nuže?“ napřáhl dlaň s bílou kuličkou.

„Když odmítnu?“

„Nelze odmítnout prosbu Mistra Moona.“

„A když přesto?“

„Hmmm?“ Chytil mne – jemně – za krk a zvedl do výšky. Jak urazil ty tři metry mezi námi jsem naprosto nevěděl. Postavil mě zpět a druhou rukou zamával dítěti: „Tu-t’u... Pospěšte si, Tobe, musíme pro mladou paní zavolat nějakou pomoc, aby ji odvezli do vhodnějších míst. Nerad bych vám tu piluli cpal do krku prstem, ale když to jinak nepůjde...“, pokrčil rameny.

„Přesvědčil jste mě, Mistře,“ hodil jsem si tabletku do pusy a spláchl ji mohutným douškem vody. Byl to divný pocit, po tak dlouhé době polykat něco pevného – a voda mi vyloženě nechutnala.

„Ano?“ Moon mi otevřel ústa a prohlédl, jestli prášek nemám pod jazykem; je to zřetelně důkladný muž. „Nuže výborně, Tobe. Mám vyřídit, že vám z toho zřejmě bude nějakou dobu nevalně – máte prý pít hodně vody a hodně zvracet.“

„Zvracet?! Já?! Je to jed?!“

„Je to lék!“ otočil se ke mně zády a zvedl sluchátko telefonu. Přestože už jsem byl ve stavu, že bych na něj mohl zaútočit, zjistil jsem, že bych si to netroufl ani při plné síle a s mečem v rukou.

„Hallo?“ řekl do sluchátka a zvedl oči: „Tobe, možná byste se zde neměl příliš zdržovat... Ano, mohli byste prosím do personální místnosti u pitevny poslat... ne, nehovořím česky. Hallo?“

* * *

Umyl jsem si z prstů černý inkoust, a zrovna když jsem ze skříně tahal svetr a sako, zaseklo se mi do žaludku něco jako tygří spár.

„Jáááú,“ zachroptěl jsem a padl na kolena.

„To bude ono,“ Moon se podíval na hodinky a druhou rukou si dál zapínal kabát, „ano, pan Menon říkal, že se přípravek vstřebá během tří minut. Nezapomeňte, hodně vody, hodně zvracet. Poroučím se,“ přehodil si cop přes límec, „madam, chlapče,“ kývl

rodince a za okamžik už neexistoval. Křeč mi kroutila vnitřnostmi a cítil jsem se, jako by mi kostmi proudilo rozžhavené olovo.

Tak zle mi v životě nebylo.

„Co se to tady...?! Panebože!“ vykřikl doktor Hrůza, když přehlédł situaci. Já jsem si zrovna zkoušel své první zvracení po velmi dlouhé době a dítě se po Hrůzově vstupu hlasitě rozplakalo.

„Co je vám, člověče?“ druhý muž se ani nezdržoval svlékáním bundy a bez váhání se ke mně sklonil. Byl obtloustlý, měl šedý plnovous a za brýlemi se silnými obroučkami chytré oči.

„To je ten...!!! *Ani hnout!!!*“ namířil na mě třetí muž pistoli a třásl se mu ruce.

Dítě se rozkřičelo ještě hlasitěji.

„Blééé!“ odpověděl jsem. Když člověk zvrací, je igelitové oblečení víc než praktické.

„Dejte to dolů!“ řekl muž s brýlemi a z jeho hlasu bylo zřetelné poznat, že není zvyklý na odmlouvání.

„To je ten vrah!“

„Teď je to nemocný člověk,“ se zafuněním si vedle mě klekl: „Moji pacienti se sice obvykle nehýbou, ale když se někdo nedokáže postavit, to ještě poznám.“

„Opatrně, pane profesore, co když to zase hraje!“ řekl doktor Hrůza.

„Viděl jste někoho, aby hrál, jak zvrací vlastní žaludek? Postarejte se tady o maminku – a to dítě zabalte aspoň do ručníku! Vy, pomozte mi s ním, no vy, kapitáne, musím ho vyšetřit!“

„Ale...!“

„Ihned!“

Pistole zmizela.

„Bléééé! Vodu,“ zachroptěl jsem.

„Co vás bolí?“ brýle se mi zaleskly proti očím.

„Břicho... Všechno...“

„Sakra, je tu houbelec vidět – támhle, dáme ho na světlo!“ profesorovi zapraskalo v kloubech, a když mne táhli pod lustr, hlasitě funěl. „Dobře,“ sáhl mi na čelo a zatvářil se zachmuřeně: „Člověče, tuhle teplotu dobře znám, jenže já pracuju na patologii... Klid, klid, to byl jen žert.“

„Bléééé! Vodu, prosím,“ začal jsem se třást a profesor mi ke rtům přiložil hrneček. Bolest na okamžik polevila. Bohužel na velmi krátký.

„Jasně, už chápu,“ objevil se mi v zorném poli doktor Hrůza, „tím se to vysvětluje – žádné průstřely, minimum krve – nahrál to. Předem si připravil díry do oblečení a vzal si nějakou drogu, která ho uvedla do katalepsie. *Žádný* dech, *žádný* tep, dvacet tři stupňů per rectum...“

„Ano? Je to tak?“ profesor se na mne přísně zahleděl a policajt zase vytáhl pistoli.

„Bléééé!“

„Jestli je to tak, co jste si vzal? Pokud nám to neřeknete, nemůžeme vám pom...“

„Bléééé!“

Zvracel jsem sice jen vodu, ale byla trochu nažloutlá, profesor obratně trochu zachytil do hrnečku:

„Rychle, zaříd'te rozbor... Kde sakra jsou tady ty dva?!“ Přesně v té chvíli se rozlétly dveře a vpadlo tam klubko lidí s nosítky, inkubátory a povijany.

Zavřel jsem oči a otevřel je, až když mne donesli na pohotovost a položili na vyšetřovací stůl; tehdy jsem začal ze všech sil bojovat, aby mi nevzali krev a nenapíchlali do mne infuze. Přestože jsem měl pocit, že by mne přemohl i ten novorozenec, nakonec mi dali pokoj.

„... takže je to vaše konečné slovo, pane profesore?“

„Ano, kapitáne, je to s největší pravděpodobností, jak řekl kolega Hrůza.“

„A vy, doktore?“

„Jak říká pan profesor – jinak si jeho stav nedovedu vyložit,“ ozval se hlas službukonajícího lékaře, „ta teplota, bledost, absence potu... vypadá to na nějakou drogu, ale víc vám řekneme až po rozboru toho, co zvrací.“

„Bléééé!“

Sestřička mi trpělivě dala před pusku misku, a když jsem skončil, otřela mi bradu. Kdybych to zvládl, usmál bych se na ni – obsah mého žaludku jí stékal až z předloktí.

Sestřičky jsou nedoceněné.

„... musíme ho převézt,“ zase jsem začal vnímat.

„Nedoporučuju,“ profesorův hlas zněl pevně.

„Je to mnohonásobný vrah, nezapomeňte, profesore. Navíc...,“ policista si odkašlal, „navíc už jednou vyskočil z letadla, asi ze tří kilometrů, a přežil to; pak dokázal to, co dnes dopoledne... Ti mrtví policisté byli ze zásahové jednotky – elita. Navíc po něm jdou snad všechny ruské gangy, co jich v Čechách je...“

„Takže se o něm nesmí mluvit.“

„To v žádném případě!“ kapitán si znovu odkašlal, „nemáte nějaký aspirin? Něco na mě... Každopádně, nechtěl bych ho na Pankráci ve Věžeňské, Ruzyň bude lepší, je tam víc soukromí... Od vás chci vědět, jestli to přežije.“

„Vyskočil z letadla... bez padáku, předpokládám?“ řekl pohotovostní lékař.

„S padákem by to zas takový zázrak nebyl... Dík, sestři,“ zapraskal trhaný staniol a kapitán hlasitě zapolykal, „takže přežije, nebo ne? A převezu ho, i kdyby ne,“ ztišil hlas.

„To nebylo moc profesionální,“ řekl profesor.

„Dneska – *jenom dneska!* – zabil třináct policajtů. Třináct! A kdybyste viděl, co z nich zbylo...!“

„Jestliže přežil to letadlo a to, čím se dneska nacpal, tak cestu sanitkou přežije taky. Doporučuji držet ho v teple a dávat mu pít, co kolegové?“

„Dokud nebudeme vědět víc, asi ano.“

„Ano.“

* * *

Vysvlékli mne z mého slušivého ponča, zamotali do šustivé aluminiové fólie a za dvě hodiny už jsem měl vlastní postel v zamřížované místnosti nedaleko letiště – tam mi na uvítanou strhli paruku málem i s čelem; asi jsem to přehnal s lepidlem.

„Mám toho hajzla připoutat, pane?“

„Není třeba, nadstrážmistře, nedokáže se sám ani postavit.“

Bachař s pouty v ruce se pohupoval ze špiček na paty a věžeňský doktor spolu s rozespalým lapiduchem mne balili do přikrývky páchnoucí levným škrobem. Bachařů podobných sympatřákovi s pouty bylo v místnosti asi pět – zřejmě je někde lisují – vysocí,

široká ramena, dvacet kilo přes váhu, špek přes opasek, čepice do očí, prasečí ksicht pod čepicí.

„Však my tě rozhejbeme, parchante,“ zašeptal bachař.

„Blééé!“

Ohodil jsem mu nejen boty, ale i kalhoty až po kolena. První světlý okamžik posledních hodin.

„Ty...!!!“

„Dost! Nevidíte, že za to nemůže?! Už jděte, my to tady zvládnem!“

„Ano, pane,“ řekl nadstrážmistr Prasečí-ksicht-číslo-jedna a klouby v jeho zatátných pěstech vrzaly v hezkém stereu.

Bachaři vypadli, lapiduch mi na stolek u postele dal džbán vody a plastový kelímek a doktor mi čelovým teploměrem změřil teplotu. „Nemám na to stupnici,“ zavrtěl hlavou, když se mých třiadvacet pokusil zapsat do tabulky na pelesti.

Pak odešli i oni a místo přání dobré noci mi zhasli a zacvakali závorou.

* * *

Ta noc byla to nejhorší, co jsem kdy zažil. Stříbrné tretky na lodi paní Dao byly zlé, ale věděl jsem, že to jednou skončí – tohle nemusí nikdy. Oheň v kostech se přeléval a rozdmýchával, tygří spár se svíral buď víc, nebo ještě víc, a dávivé křeče mne trhaly na kusy.

Když se za mřížemi objevily pošmourné příznaky svítání, už jsem neměl ani na to, abych nenáviděl Moona, a vážně přemýšlel o sebevraždě – tentokrát definitivní. Jenže jak se zabít: sílu jsem neměl skoro ani, abych sáhl pro kelímek s vodou.

Třásl jsem se tak, že postel hlasitě skřípala.

„Nablil skoro celej kýbl,“ řekl vězeň v šedivém vytahaném eráru, když ráno na marodce uklízel; pak zašeptal: „Co ses zač, vole?“

„Pokračujte!“ práskl hlas bachaře.

* * *

Šestý den dopoledne, jak bolest začala, tak ustoupila: Nejdřív jsem myslel, že jsem konečně zemřel, pak jsem zažil pár okamžiků čiré extáze – něco takového existuje jen po dlouhém, dlouhém utrpení.

Když přešlo i to, poprvé za ty dny jsem byl schopen přemýšlet – za okamžik jsem ale zjistil, že zrovna z tohohle až takovou radost nemám: Přestože „potíže“ zmizely, byl jsem vysláblý skoro jako tehdy v Thajsku, a něco pořádného k jídlu hned tak asi nesezenu.

Zřejmě jsem byl pod neustálým dohledem, protože když jsem skoro hodinu nezvracel, přišel se na mě podívat doktor – se dvěma bachaři za zády.

„Vidím, že vám je lépe,“ posvítil mi baterkou do očí a na čelo přilepil teploměr. Asi jsem to měl v obličejí vepsáno tak zřetelně, že nemělo cenu lhát:

„Ano.“

„Ta teplota... Jak se cítíte?“

„Dobře.“

„Nauzea... nutkání na zvracení úplně vymizelo?“

„Ano.“

„Pořád třiadvacet...,“ doktor se zachmuřil. Z dechu mu byl cítit rozkládající se alkohol.

„Je teda zdravěj?“ zeptal se bachař.

„Až na tu teplotu. Ale pokud se cítí dobře... Ano.“

„Vztyk!“ zařval bachař a doktor ustoupil. Pomalu jsem spustil nohy z postele – na sobě jsem měl oblíbeného anděla zašněrovaného na zádech.

„Vstávejte opatrně, ať se vám nezatočí hlava – a měl byste něco sníst, ale taky opatrně.“

„My už se o něj postaráme, doktore, nebojte,“ řekl Prasečí ksicht.

Chodba ke skladu oblečení byla prázdná, takže mě tam dokopali – po odřeném linoleu jsem klouzal jako puk po ledu. Jeden z těch dvou bachařů nebyl standardní tlust'och, ale naopak šlachovitý hubeňour s navoskovaným černým knírem – překřtil jsem si ho na Angličana; byl z těch dvou ten zlý.

Vyfasoval jsem hnědou teplákovou soupravu, trenýrky a tlusté kousavé fusekle – nakonec škrpály a okovy – takové ty zároveň na ruce a na nohy, dohromady přivázané řetězem k silnému koženému opasku.

Takže když mě kopali nazpátek, hezky jsem řinčel.

„Již zdrav, pane Jánský?“ Ředitel věznice seděl za stolem a smrděl drahou vodou po holení a levnými cigaretami. Měl dobře ušitý oblek, decentní kravatu a vlasy z levé strany přilepené jeden vedle druhého až k pravému uchu; fascinovalo mě to.

„Děkuji za optání.“

„... pane řediteli!“ praštil mne Angličan do ledvin. Otočil jsem hlavu a podíval se na něj – vážně nerad bych jeho obličej zapomněl.

„Nebo vám mám raději říkat *mistře*, pane Jánský? Pane *spisovateli*!“ to poslední slovo ředitel dost vyplivl: „No nedivte se – my víme, kdo jste: My vás známe!“

„Fakt, chytráku?“ řekl jsem a cítil, že se mi začíná vracet dobrá nálada.

„Takhle s panem ředitelem už nikdy nemluv!“ řekl Prasečí ksicht po minutě naplněné dutými údery. Americké filmy jsou vážně škodlivé – obzvlášť pro tupce s kapkou moci. Bachaři mne postavili a já se díval do země – přesněji řečeno na řetízky, které bych normálně roztrhl jako nic – teď jsem slabší než lidé. Bohužel.

„Víte, *mistře*, my s takovými jako vy umíme jednat, to se nebojte, že ne. Mnoho tvrdších chlapů si myslelo, že jsou tvrdí, když sem přišli... Nevěřil byste, jak přizpůsobiví byli už za pár dnů.“ Díval jsem se z okna, a přestože bylo k jedenácté, den byl šedý; z dálky se ozýval vibrující rachot startujícího letadla. Přemýšlel jsem, že jsme v Nočním klubu vlastně dělali práci za takovéhle lidi, a taky jsem velmi přesně pochopil, proč naši předkové, přestože se narodili na českém území, odmítli žít v Českém státě. Pak jsem také shledal, že jsem na lodi paní Dao získal těžkou alergii na mříže a věznitele...

„... posloucháte mě?!“

„Ne. Myslíte, že bych měl?“ usmál jsem se. – Asi jsem propásl část drsného projevu, na kterou byl ředitel obzvlášť hrdý, protože tentokrát obuchy svištěly dobře pět minut. Zjistil jsem, že si můj vyčerpaný organismus s ranami nějak nedokáže poradit – docela to začínalo bolet.

Inu, cena za svobodu slova.

„Přijdou vás vyslechnout policisté... Ale co se s váma zdržuju. Odved'te ho.“

„Na shledanou, pane řediteli, řekni to, hajzle!“ zašeptal mi do ucha Angličan.

Otočil jsem se zpátky ke stolu: „Když mě sem přivezli, vzali mi paruku. Možná by to bylo lepší než...“, ukázal jsem mu na hlavu, „každopádně byste ušetřil za brilantinu. A je tak dlouhá, že byste mohl založit třeba i heavymetalovou kapelu – bicí sekci máte k nezaplacení.“ Chvilí trvalo, než jim došlo, jakou že nebetyčnou drzost jsem si to dovolil. Když ředitel po kaprovitém lapání dechu promluvil, těžce chrptěl:

„Na samotku! Ale ať to na něm není vidět!“

Na to, že to byla samotka, tam bylo docela plno – spíš než cela to byly nějaké šatny; slovo *samotka* je asi místní kód pro nárez.

Pětice bachařů vypadala krvelačně – přinesli si tlustý telefonní seznam a opasek.

Nechápu, jak někoho může bavit mlátit do lidí, navíc ležících. Vydržel jsem asi deset minut, pak jsem začal hrát mdloby, jenže mě polili vodou, a když je začaly bolet ruce, chvíli trénovali na Klapzubovu jedenáctku. Bedlivě jsem si zapamatoval obličej každého z nich – do posledního detailu.

Nakonec mě hodili do cely – tentokrát skutečné samotyky:

„Když chcípneš, jen nám poděkujou,“ rozloučil se Vrchní prasečí ksicht.

Zas to rachocení závory.

* * *

Jasně bylo, že se potřebuju najíst, jenže co čert nechtěl, když jsem obhlédl rohy, nikde ani myší hovínko – samotka je zřejmě tak dietní, že tu nejsou ani hlodavci. Krátký pohled do smrdutého suchého záchodu naznačil, že ani odtud nic k jídlu nevyleze. Takže se potřebuju dostat mezi ostatní vězně.

„A to se ti jen tak nepovede,“ řekl Ten druhý. Teď se mu to kecá! Celou dobu, co mi bylo zle, byl někde zašitý, takže jsem to na něj nemohl hodit, syčák jeden. Takže jsem se s ním nebavil, natáhl se na kavalec a přemýšlel, proč mě Moon otrávil – proč na to šel tak složitě, když mne mohl jednoduše roztrhat na kusy.

Ke všemu jsem to přežil.

Než pro mne přišli, na nic jsem nepřišel.

* * *

Výslech byl krátký. Dva kriminalisté na mě vyzkoušeli všechny běžné triky: od hodného a zlého poldy, přes řvaní a mlácení do stolu, až po pár pěst'ovek na solar; nakonec mi i párkrát dupli na nohu, jenže já jsem ani nepromluvil a jen se společensky usmíval. Vypadali docela rozrušeně.

„Dobře, Jánský. Normálně se k podobným *metodám* nechylujeme, ale zabijáky policajtů vážně nemáme rádi. Přijdeme si popovídat zase zítra, a myslím, že budete hovornější.“ Oběma v očích svítila krutá světélka – a takovíhle lidé mají bránit mé zdraví a majetek?

Jediné, co mne na nich mrzelo, bylo, že jsou dva – jednoho bych možná překvapil a dokázal mu prokousnout krk, a snad bych se stihl i napít než... Otrásl jsem se, začínám přemýšlet jako oni.

* * *

Co měli poldové na mysli za *metody*, jsem pochopil asi hodinu po večeři. Ve vězení bylo téměř dokonalé ticho (o to hlasitější byly přelety letadel), dveře cely se otevřely a dva z ranní bachařské perkusní sestavy mne beze slova vynesli ven – byl to oblíbený Angličan a ještě oblíbenější Prasečí ksicht; ztemnělými chodbami jsme mířili k neoblíbenější šatně.

* * *

Proti dveřím stálo pět ramenatých mužů v černém, na hlavách černé kukly. Prasečí ksicht za námi zamkl a řekl: „Je váš, pánové,“ a postrčil mě vpřed: „Pro vaši informaci, *pane spisovateli*, pánové ze zásahové jednotky by s vámi rádi něco prodiskutovali.“

„A to jsem nestihnul ani dopisy Olze,“ zachechtal jsem se, a kupodivu se nikdo nepřidal.

„Oni tě ty fóry přejdou,“ řekl jeden z černých.

„Ten hlas znám,“ řekl jsem, „ano, posledně, co jsme se potkali, jste se zachoval moudře – zahodit zbraň, pokud se blížím, je rozumné. Jen jste nemusel prosit o život, slíbil jsem přece, že neozbrojeným neublížím.“ Tentokrát jsem se usmál tak, že černí couvli. Bohužel, dojem z mého vystoupení pokazil Angličan, když mne sejmul obuchem. Omlouvalo ho jen to, že si nedovedl

představit, jak strašně riskuje. Pravda, sice ve vzdálené budoucnosti, ale...

Angličan byl vůbec iniciativní: „Pokud možno, aby to na něm nebylo vidět, pánové, – můžu vám přinést telefo...“

„Děkujem, máme vlastní výbavu.“

„Musíme tu zůstat, abyste to nepřehnali,“ olízl si Prasečí ksicht rty.

„Dobře,“ kývla vrchní černá hlava a vzápětí už jsem seděl připoutaný na židli.

„Dnes to bude jen varování – pokud zítra neodpovíte na otázky, bude to mnohem horší,“ zakuklený policajt mi dokonce vykal.

Tihle měli místo telefonního seznamu telefonní trafo. Rozepnuli mi teplákovou bundu, jeden si do uší nasadil stetoskop a zkontroloval mi pulz: pustil jsem mu mírně znepokojených osmdesát za minutu.

„Můžete,“ kývl a druhý mi na hrudník nalepil elektrody.

„Myslíte, že bude svítit?“ zachechtal se Angličan. „Nechte si to,“ okřikl ho jeden z policistů a nacpal mi mezi zuby roubík.

* * *

Pokud jsem si z mláčeních nic moc nedělal, elektřina si mé sympatie nežískala – zjistil jsem, že to bolí asi tak stejně, jako za lidska.

„Takže zítra,“ rozloučili se zakuklenci. Tentokrát jsem byl bachařům docela vděčný, že mne do cely odnesli.

Ani druhý den jsem u výslechu nic neřekl – pouze jsem poznal, že policajt v ohavné oranžovozelené kravatě je ten, co včera točil potenciometrem, a pokusil se ho pokousat.

Je to frustrující, ten monotónní zvuk obušků.

Hodinu po večerce jsme si s Prasečím ksichtem a Angličanem zase vyrazili.

Kupodivu, za celou dobu se mi nikdo nepokusil nabídnout nic k jídlu, takže jsem ani nemohl použít připravenou hrozbu, že budu držet hladovku.

„Pane Jánský, musím říct, že vás docela rád vidím,“ řekl jeden ze zakuklenců: „Abyste znal program dnešní noci – a možná i dalších – teď se budeme vyptávat přímo tady a nenecháme toho, dokud nedostaneme odpovědi. Rozumíte, co tím myslím?“

„Čemu rozumím hlavně, je, že nemyslíte,“ řekl jsem a oni se na sebe *tak* podívali – vězeň, který hrozí, má obvykle strach a snaží se ho siláckými slovy potlačit. Ne že bych se nebál, ale tohle jsem jim říct prostě musel.

Za mučení správných hochů je v Nočním klubu smrt.

* * *

Jediné, co ze mě po dvou hodinách elektroléčby dostali, bylo skřípání zubů – ty neustále se opakující otázky: kam jsem dal zbraně, na co je potřebuju, kdo jsou moji komplicové, co vím o vraždách v tajných prostorách na Starém Městě před rokem, co vím o postřílených Rusech, co vím o únosu letadla Air France ze Singapuru, kde je unesené dítě, kam jsem dal zbraně, na co je... tedy, bylo to únavné, a protože si po dvou hodinách dali pauzu, asi nejen pro mě. Zaškrtały zapalovače a k zápachu mé připálené kůže se přidal cigaretový dým. Nikdo nemluvil, a protože vypnuli trafo, takže nebzučelo, bylo v nočním tichu docela dobře slyšet.

Nejdřív nebylo krom vzdáleného chrápání co poslouchat, pak si Prasečí ksicht hlasitě upšouknul a ještě hlasitěji se tomu zasmál – pak se s Angličanem začali bavit o tom, že v sobotu vezmou manželky a půjdou do Národního na operu. Podle všeho tam chodí často a Prasečí ksicht se při líčení té minulé, kterou Angličan propásl, nechal tak strhnout, že tiše zazpíval kousek árie – má dokonalý, čistý hlas. Aha, proto je tak naštvála zmínka o heavymetalové skupině.

A přesně tehdy jsem zaslechl ještě něco; a ani ne tak zaslechl: byly to spíš takové přízraky šířící se zdmi staré budovy než zvuk. Nevěděl jsem, co to je, ale bezpečně jsem věděl, že to sem nepatří.

„Tak, druhé kolo. Nerozmyslel jste si odpovědi, Jánský? Ne?“ típl vrchní policajt vajgla, shrnul si masku přes bradu, cvakl vypínačem a trafo se rozbzučelo a kontrolky rozzářily.

Zjistil jsem, že je nenávidím: nejdřív mi vlezou do cesty – přestože jsem je varoval – a teď mě tady za to grilují telefonním trafem. Kdo jim dal právo, rozhodovat, co je správné a co ne? Kdo jim dal právo...

Svaly mi zkroutila další křeč a tentokrát trvala zatraceně dlouho.

„Začínají ztrácet hlavu – vítězíš!“ odněkud vykoul Ten druhý a zas bleskově zmizel. Od trestů na lodi paní Dao je ostražitý a kluzký jako had. Hlavně jsem se bál, abych nepřestal ovládat špičáky.

* * *

Když přišel čas, začal jsem hrát mdloby. Jeden ze zakuklenců si zase nasadil stetoskop, a tentokrát jsem mu pustil sto čtyřicet za minutu; asi jsem měl přidat, protože řekl: „V pořádku.“

„Přelep mu elektrody, ať nemá popáleniny.“

„Jo,“ křupla odtrhávaná náplast, „hele, skoro nic tam nemá.“

„Divný, stejně to dej kousek stranou.“

„Doktor“ mi pečlivě přihladil kusy nové leukoplasti nad místa, kde byly předtím – pak mi do obličeje chrstl kýbl studené vody. Sehrál jsem kašlání a probírání.

„Tak další kolo? Ale varuju vás, Jánský, my toho nenecháme, dokud neodpovíte – a na lidském těle je mnoho citlivějších míst než hrudník.“

Přátelsky jsem se usmál a on zase zatočil potenciometrem. V bzučení elektřiny, skřípání zubů a vrzání kloubů jsem přestal slyšet to *divné*, co rozechvívalo kosti staré budovy – jako bych v tom před okamžikem zaslechl cosi jako přidušené výkřiky.

Nejzajímavější je, že se to blíží.

* * *

Polda něco upravil na trafu, a tentokrát, přestože potenciometrem otočil jen o kousek, bylo daleko hůř. Nebýt připoutaný tak pevně a židle tak masivní, rozpadla by se.

A znovu.

A znovu.

Měl jsem pocit, že se ze mě začíná kouřit a zřejmě to nebyl jen pocit, protože se na mě všichni dívali se zvýšeným zájmem. Takže jedině já jsem viděl to skutečně důležité.

Někdo vzal za kliku.

* * *

Přestože dveře byly stejně bytelné a stejně kovové jako všechny dveře ve vězení, a přestože byly pečlivě zamčené, ten někdo na

chodbě je otevřel. Skřípání trhajícího se plechu a vrzání ohýbající se závory bylo vpravdě nepřeslechnutelné.

* * *

„Co se to...!?“ vydechl točič potenciometrem. Sedící bachař vyskočili, obuchy v pozoru. Zbytek černých hlav tasil pistole.

Veřej se s táhlým pištěním rozevřela.

A já už věděl, že se trestem na těchto lidech nebudu muset zabývat.

Nikdy.

* * *

„Přeji pěkný večer, pánové,“ řekl pan Wries. Mluvil pomalou, ale zřetelnou češtinou, na hlavě buřinku a v rukou meč, z jehož špičky kapala krev: „Neradi vás s panem Van Vrenem rušíme, ale máte něco, co vám nepatří.“ Jeho čeština je vážně dobrá – zřejmě se věnoval samostudiu.

„Co si to vy dva...!!!“ napřáhl Prasečí ksicht obuch a nenacházeje slov, rezolutně vykročil.

Moc zatemňuje mozek.

Něco tak krátce syklo a Prasečí ksicht se otočil zpátky do místnosti a udiveně se díval na obuch, kterému chybělo asi pět centimetrů u špičky. Všiml jsem si, že trochu šilhá.

Pak se mu rozpadla čepice.

Pak hlava.

* * *

Z těch supervycvičených policajtů nestačil vystřelit ani jediný – během méně než sekundy to v místnosti vypadalo jako po standardním útoku na konkurenční pirátskou loď.

Angličana Van Vren přibodl ke zdi jeho vlastním pendrekem.

Ani on ani Wries na sobě neměli ani kapku krve – nepočítám-li boty.

Po kotníky.

„Pane Tobíáši, dlouho jsme se neviděli,“ přešel Wries do angličtiny.

„Pane Wriesi. Pane Van Vrene. Nemohu říci, že vás vidím nějak rád, ale na druhou stranu,“ podíval jsem se na krví vyzkratované trafo, „ani nerad.“

„Jak brutální,“ zavrtěl Wries hlavou a odtrhl mi elektrody. „Jste snad indisponován? Nebo čím to, že se zdržujete v těchto pochmurných místech?“

„Dlouhá historie.“

„Ano, věřím,“ jedním prstem podebral pouta, která mne držela u židle, přetrhl je, a pak mne stejně snadno zbavil okovů.

„Nějaký jed, nemýlím-li se?“ řekl, když mne Van Vren musel zachytit, abych nespádl na zem.

„Ano.“

Že by nevěděli o Moonovi? Nebo to jsou nějaké Wriesovy žertíky?

„Nepříjemné – budeme vás muset nést.“ Ale to už si mne Van Vren zastrčil do podpaží jako žehlící prkno.

* * *

Myslím, že nejen zásahová jednotka bude potřebovat čerstvou krev – i Vězeňské službě se pár duší sejde. Wries s Van Vrenem nijak nespěchali, a bylo jim jedno, když se protivník vzdal.

Vraceli jsme se cestou, kudy přišli – zřejmě někomu vzali klíče, tak byly všechny mříže dokořán – přesněji čtvery: před pátými stálo něco z bachařského výkvětu a pan Wries si tak radostně pošvihával mečem.

* * *

„Vždycky jsem to chtěl zkusit,“ řekl omluvně, když jednoho prohodil zavřenou mříží. Tyče se trochu vyboulily a tělo vypadalo, jako by ho protáhl katrem.

Sešli jsme o patro níž a za dalšími mřížemi stál sám ředitel a za zády měl devět mužů s brokovnicemi a se psy. Že jdeme, poznali z toho, že utichl řev a že k nim po schodech стекла výmluvná červená stružka.

Začínal jsem mít vážně hlad.

„Brokovnice. Mohli by nám zničit oblečení,“ posunul si Wries buřinku do čela, vytáhl bílý kapesník a zamával jím. I ze svého podhledu jsem viděl, jak se ředitel samolibě usmál:

„Rozumné gesto. Odhod'te zbraně!“

Wries se zatvářil nechápavě: „Ach tak! To jste si, dobrý muži, vyložil nesprávně,“ otřel kapesníkem krev z meče a schoval zbraň pod kabát – když ruku opět vytáhl, měl v ní svůj oblíbený luger a ty pohyby byly tak rychlé, že upuštěný kapesník nestačil ulétnout ani dva centimetry.

Vzhledem k osmirannosti lugeru musel jednou vyměnit zásobník, ale ani bachaři s brokovnicemi si nestihli prásknout.

Pro ředitele ty výstřely musely znít jako jedna velká rána, kterou zjevně nepochopil – Wries schoval pistoli dřív, než si jí vůbec všiml.

„Co se to...?“ ředitel se nechápavě ohlédl, až když za ním křápla první puška vypadnuvší z mrtvých prstů. Volní psi se hnali pryč a kňučeli hrůzou. Když se ředitel otočil zpátky, stáli jsme těsně před ním a Wries mu podal vyrvanou mříž. Ředitel ji zblble převzal, samozřejmě neudržel, tak skončil na zádech, mříž na sobě, a za límec kvalitního obleku mu tekly zbytky jeho podřízených. Čerstvá krev za límcem pěkně hřeje.

„Vy zde budete jistě vysoko postavený muž, není-liž pravda?“ řekl Wries česky a stoupl si na mříž. Ředitel bolestně vydechl: „A... Ano.“

„Potom bych vás požádal o informaci, kde je složka zde o panu Tobíášovi.“ Van Vren mne natočil, aby mi ředitel viděl do obličeje.

„Přeji hezký večer, pane řediteli,“ použil jsem Wriesův oblíbený pozdrav a nezapomněl ani na oslovení, které mne tak pracně naučili.

„Dokonce sám ředitel,“ Wries zvedl obočí a trochu se na mříži zahoupal.

„Vy...!“

„Já jsem v tom nevinný,“ společensky jsem se zakřenil.

„Ta složka je kde, prosím?“ Wries si nechal podrobně vysvětlit cestu, pohupoval se ze špiček na paty a nakonec ředitelovi zlomil vaz.

„Nechutné. Doneste pana Tobíáše do vozu, pane Van Vrene, hned přijdu za vámi,“ kývl a odešel ke kancelářím.

Vzhledem k tomu, že si nic nedělali ani z kamer ani z možného příjezdu posil, vyřadili elektronický výstražný systém ještě před strážnými. Jsem zvědav, kdo zítra dá vězňům snídani.

Van Vren mne vynesl na ulici a pod nohama mu křupaly zmrázky – všiml jsem si, že ani jemu nejde pára od úst a lampy vytínaly z pražského zimního smogu mrazivá oranžová slunce, která tančila v rytmu zabijákových kroků.

„To je tak blbá věta, že bys ji mohl někam i napsat,“ řekl Ten druhý.

Van Vren, aniž by jakkoli spěchal, otevřel nákladový prostor špinavé dodávky, omotal mě bytelným ocelovým lanem a po hlavě strčil do dřevěné bedny. *Začal* jsem si říkat, jestli to u elektrikářů přece jen nebylo lepší. Bedna voněla úplně stejně jako tenkrát, když mne na loď paní Dao expedovali poprvé.

„Loď paní Dao!“ vynořil se můj mozek z elektrických jisker a mrazivých oranžových sluncí a všechny mé svaly se napnuly. Ale to ocelové lano bych nezvládl ani při plné síle.

* * *

Během cesty jsem krom motoru slyšel jen nespokojený Wriesův hlas, když si stěžoval, že ve složce o mně nebylo nic podstatného.

„Nemějte strach, pane Wriesi,“ promluvil Van Vren, „na lodi se dozvíme všechno. Všechno.“

Abych pravdu řekl, Van Vren je mi daleko sympatičtější, když mlčí.

* * *

Nevím, jak to zařídili, ale za dvacet minut jsme byli ve vzduchu. Asi stačí mít jenom hodně peněz, pak lze všechno.

Podle otřesů jsme tentokrát letěli v nějakém malém, ale zatraceně rychlém stroji – podle řevu motorů v tryskáči, a přestože jsem se skutečně hodně snažil, nepovedlo se mi ocelové lano byt' i jen poroztáhnout – možná proto, že mne vezli tradičně hlavou dolů, možná proto, že by stačilo, aby mě svázali prádelní šňůrou.

Když jsem si ale vzpomněl, co mě čeká na lodi, stejně jsem to zkoušel znovu a znovu a znovu.

* * *

V bedně jsem měl špatnou představu o čase, ale než jsme přistáli, uběhlo mnoho hodin, během kterých přešlo svítání v den.

Vzhledem k tomu, že před dosednutím letadlo dělalo psí kusy, počasí nám nepřeje: když ztichly motory, uslyšel jsem, jak na hranách křídel vyje vítr a jak po plášti šlehají proudy vody – stroj se třásl, jako by se chystal sám vznést.

Když se otevřely dveře, hluk vichru podstatně zesílil, a i v bedně jsem ucítil tu tak známou vůni Dálného východu: oceán, aroma exotických rostlin, věčné kořeněné vlhko... zjezily se mi všechny chlupy.

Při překládání do auta jim poryv vyrval bednu z rukou a chvíli ji smýkal po letištní ploše. Světlo, které pronikalo spárami, bylo nažloutle kalné, a voda, která pronikala s ním, chladná.

Když mne naložili, i přes bušení deště po karoserii jsem zaslechl rádio – bylo docela nahlas, a tolik se čínské slovo „taifun“ od českého „tajfun“ neliší, aby mi jeho sto padesát šest opakování nedokázalo fakt zvednout náladu.

Po přeložení na loď se naplnily mé nejtemnější obavy; podle toho, jak se zmítala už v chráněné rejdě, to je standardní rychlý člun, ne větší než Sedmapadesátka. Řidič auta do řevu oceánu křičel, že je to sebevražda, vyplout v takovémhle nečase, ale Wries mu odpověděl, že se mýlí. Auto odjelo a jasně jsem slyšel pohvizdování pneumatik, jak jím vichr cloumal ze strany na stranu; daleko víc mě ale znepokojovalo temné dunění, které jsem vnímal sice už dlouho, ale až teď mi došlo, že to jsou vlny na vlnolamu.

Znělo to jako válka.

Jeden z únosců nastartoval a nechal motor zahřívát na volnoběh. Rozumné. Druhý podle otřesů a vrzání lan pečlivě poutal mou bednu k palubě. Ještě rozumnější. Pak jsem ale uslyšel něco, co mne vážně vyděsilo:

„Vpřed, kapitáne Kirku?“

„Vpřed!“

Obě věty řekl Van Vren a podle všeho se u toho smál.

Jedno se musí nechat: ten, kdo řídí, opravdu umí. Než jsme dopluli k vlnolamu, bylo to děsivé; co se dělo potom, na to zatím nebyla vymyšlena slova.

* * *

Jen jsem byl vděčný bedně, že je tak těsná, protože mít prostor, umlátil bych se, a smíchy rozhodně ne. Člun jel chvílemi kolmo dolů zádí, chvílemi přídí a chvílemi i letěl – myslím, že jsme si střihli i pár loopingů. Nárazy na vlny duněly, nepravidelně zatěžovaný motor řval a nad vším se nesl ohlušující jekot vichřice – Ten druhý si pečlivě zapamatoval detaily, protože se mi prý budou hodit do nějaké knihy.

Optimista.

Jediná změna během následujících mnoha hodin byla, že bylo stále hůř. Lidé vystavení takovým podmínkám by dávno zemřeli vyčerpáním, ale občas jsem měl pocit, že zvenčí slyším smích.

Do mé bedny teklo stále víc, a přestože byla velmi pevná, začínala se rozpadat. Copak ale bedna, hlavně jsem byl zvědavý, jak dlouho vydrží člun a obzvlášť motor: připálený pach oleje jsem cítil docela zřetelně. Kdyby stroj chcipl, další pevná zem, na kterou bych došlápl, by bylo dno Jihočínské moře.

* * *

Po čase jsem si všiml, že jsme začali jezdit v kruhu – chvíli nato mi někdo odtrhl víko.

Nebyl to hezký pohled – i ode dna přepravky se šedé vlny tyčily až k hřmícímu nebi, které se skládalo převážně z vodorovně fičící vodní tříště a pěny.

„Věru máme poněkud bouřlivě!“ zahulákal Wries; měl přes buřinku přetaženou kapuci přšipláště – vzápětí už bych ho neslyšel, protože do bedny přistoupilo asi půl oceánu. Wries mne vylovil a postavil na nohy: nejdřív jsem se trochu bál, že mne pustí – když jsem uviděl, kolem čeho kroužíme, že nepustí.

* * *

Lod' paní Dao měla skasané plachty a bojovala s běsnícími živly pomocí motorů – dělala moc hezké stojky.

„Budeme přestupovat!“ zařval mi do ucha Wries, ale stejně jsem ho skoro neslyšel, tak ohlušujícím bylo – jestli jsem si nikdy nedovedl představit, jak vypadá vlna vysoká jako patnáctipatrový dům, nemám pocit, že bych měl nějak obzvláštní radost, že teď už ano. Nechápal jsem, proč se tady paní Dao zdržuje – za ten rok, co jsem s ní plul, jsme všechny tajfuny minuli: v televizi o nich vždy

mluvili až dlouho potom, co se jim začala vyhýbat, a já velmi brzo pochopil, že tlustá dáma má na počasí cosi jako absolutní instinkt – daleko přesnější než meteorologické satelity.

A teď tohle.

Pak mi konečně došlo, co Wries řekl:

„Přestupovat ?!?!“

„Ano!“ vzal mě do podpaží, opět a la žehlicí prkno. Jeho pršiplášť měl větrem roztřepené okraje – šlehaly mne po obličejí. Van Vren se otočil, jestli jsme připraveni, a rozjel se k lodi.

* * *

Kdybych se nestyděl, asi bych ječel – jet po těch vlnách *takhle...* jednou jsme vážně udělali looping.

Do očí mne sekla pěna a vzápětí jsem asi pět metrů *pod námi* uviděl špičky stěžňů lodi paní Dao – mizely z dohledu asi tak tisícikilometrovou rychlostí.

Blesklo mi, že není až tak docela jasné, která z lodí je dole a která nahoře.

Wries se odrazil a skočil.

* * *

Před očima se mi mihnul náš člun řítící se jakoby někam vzhůru, pak nastalo několik okamžiků klidu, kterému se ale ani zdaleka nedalo říkat volný pád, a pak jsme přistáli na palubě lodi paní Dao. Wriesovi prasklo pod podrážkami několik prken a mně prasklo několik prken pod čelistí, protože mě upustil.

Nechtě, ale pojalo mne cosi jako obdiv – ten skok byl dokonalý a dokonale promyšlený: vzhledem k tomu, že jsme letěli skoro osmdesát metrů vodorovně s větrem, než jsme to ve vzdušném víru za patřičným hřebenem vlny ohnuli dolů.

* * *

Lod' sebou mlátila trochu méně než rychlý člun, ale ne o moc. Než mne Wries odnesl do nástavby, postřehl jsem, že je orvaná skoro na kost: obvyklé zásoby rozvěšené po palubě zmizely, ráhna polámaná, ze sudů na vodu zbyly jen kusy dřeva tlukoucí se na provazech... solidní zkáza.

„Co se tu děje?!“ zavřel za sebou Wries a hodil mne na zem. Členové posádky na nás třesli oči – nikdy bych nevěřil, že je orientálci umějí otevřít až takhle. „To jsem já,“ Wries si sundal kapuci.

„Pan Wries!“ vydechl Li Pao a ulevilo se mu tak, že se málem skácel – Číňané pořád věří na mořské demony.

„Co děláte tady v tom nečase?! Kde je paní Dao?!“

„Není na palubě, pane.“

„Jakže?!“

Náklon nás všechny narazil na stěnu a plavidlo se sténavě skroutilo, ale posádka se stejně nejvíc bála výrazu ve Wriesově tváři:

„Pan Ho?!“

„Není na palubě, pane.“

„Kdo je tedy kapitán?!“

„Strážce.“

„Pomáhá u kormidla – není zde nikdo z pánů ... Došlo k poruše a on jediný má sílu, aby loď udržel.“ Jak se Li Pao pokoušel přervat oceán, začínal chraptět.

Tak tohle bylo zajímavé – paní Dao totiž džunku téměř neopouští. A když, rozhodně by ji nenechala pod dohledem svého strážného stínu – natož na širém moři. Něco se muselo...

„Co se stalo?!“ Wries uvažoval stejným směrem. Na kratičký okamžik jsem oknem zahlédl člun s Van Vrenem – podle všeho nás právě znovu přeskočil.

Je to psychopat.

Li Pao se nadechl a jeho pohled sklouzl ke mně. Vzápětí se loď znovu naklonila a všichni zavláli do prostoru – já jsem si zalétal.

„Je to pan Tobiáš?!“

„Jistě!“ Wriesův hlas zněl netrpělivě.

„Nejsem si jist, mohu-li hovořit před ním,“ Li Pao se ustrašeně shrbil a následoval další z dunivých náklonů. Takže se stalo něco skutečně vážného. „Ale možná by mohl pomoci u kormidla,“ Li Pao s nadějí zvedl hlavu.

„Ne – někdo ho otrávil... ale jinak máte pravdu,“ Wries mne zvedl a vynesl zpátky na palubu, kde mne připoutal k mříži nad upíří klecí.

Takže jsem si jízdu lochneskou mohl užívat z první řady.

Velmi brzo jsem zjistil, že dívat se dopředu je víc než demoralizující – každá z těch gigantických řvoucích zelenošedých věží se zpěněným cimbuřím vypadala, že je pro loď poslední. Přesto ale vždy nějak podklouzla pod kýlem – při tom podklouzávání jsem vždy visel kolmo dolů a naplno vytočené motory rozechvívaly trup, až se v mokru na prknech dělaly vibrační obrazce.

Sešup na druhé straně taky nebyl nic, za co bych na pouti platil.

Klec byla samozřejmě zadeklovaná, tak jsem nevěděl, jestli je v ní nějaký další zajatec, ale podle všeho ne – to by ho nahnali k řízení... Kde asi drží Hanako?

Najednou jsem se začal cítit dobře – jsem přece tady, kam jsem se chtěl dostat. Pravda, sice v poněkud jiné situaci, než jsem zamýšlel, s poněkud chudší výbavou, ale všechny začátky jsou obtížné...

„... a navíc jsi ušetřil za cestu,“ spořivě dodal Ten druhý.

Za čtvrt hodiny Wries vyšel na palubu. Myslel jsem, že jde pomoci ke kormidlu, ale kupodivu zvedl ruku a držel ji zvednutou, dokud se na dohled neprohnal Van Vren. Zablýskl jsem, jak kývl a během pár okamžiků dohřměl na deset metrů – když loď klouzala po týle další nekonečné vlny, Wries skočil zpátky: tentokrát rozpráhl ruce a letěl na křídlech vichřice – tehdy mi došlo něco důležitého:

Oni neumějí levitovat.

* * *

Podle všeho se na to dívali i lidé u řízení, protože jsme další vlnu trefili zešíkma, takže jsem Wriesovo přistání viděl skrz několikametrovou vrstvu nazelenalé vody protkané stříbrnými bublinami. Motor člunu se rozeřval a zvuk začal rychle mizet – pod vodou to bylo nádherně slyšet.

* * *

Už jsem začínal přemýšlet, jak dlouho bude trvat, než ocelové lano přerezne, když loď začala opět stoupat – je to nevšední plavidlo.

Další den k večeru zbyl z tajfunu jen černý přízrak s oranžovým lemem, táhnoucí se západním obzorem. Pod přídí syčely vlny (vlnky), v kterých skákali delfíni, ale protože jsme přišli o všechny

čtyři stěžně, charakteristické a tak známé zvuky plavby rušilo hučení motorů.

Až do této chvíle mne posádka obcházela širokými oblouky, oči zaryté do paluby – nikdo mi dokonce ani neodpověděl na pozdrav, a to je mezi nimi spousta těch, kterým jsem při pirátských kouscích zachránil život.

Zpoza nástavby vyšli Strážce a Li Pao, přičemž druhý jmenovaný držel v ruce velký revolver, od kterého páchlo stříbro jako tisíc čertů. Předpokládám, že má izolace právě končí.

„Potřebuješ něco, pane Tobiáši?“ začal Strážce docela uctivě.

„Najedl bych se. Taky to ocelové lano není příliš pohodlné.“

„Pouta ti nikdy nepovolíme!“ řekl Li Pao a neznělo to ani uctivě, ani přátelsky. Nesu fakt těžce, když mne někdo takhle nemá rád.

„Přestože mne potrestá, paní Dao by jistě nebyla ráda, kdybych zemřel,“ udělal jsem smutný obličej.

„Ty nemůžeš zem...!“

„Neslyšels, co říkal pan Wries? Otrávil mne – už je to pryč, ale buď se najím, nebo zemřu,“ lhal jsem, „a už jen za to, co jste jí provedli s lodí, vás nepochválí, hoši,“ pohlédl jsem k místům, kde stával hlavní stěžň. „A nezapomeňte, jakou mám pro vaši paní cenu.“

„Dobře,“ promluvil Strážce. Podle temného stínu kolem očí myslel – a už dlouho – přesně na to, co jsem právě řekl. Paní Dao je na svou loď háklivá.

Bez dalších řečí mne začal rozmotávat a Li Pao poskakoval kolem a mířil mi na hrud'. Byla to radost, zbavit se narezlého ocelového hada; vězeňská tepláková souprava byla v místech, kde se lano příliš svíralo, prodřená, a všude v kůži jsem měl vytlačenou hlubokou vlnovku.

V nestřeženém okamžiku jsem se pokusil Strážce zneškodnit ranou do krku, ale přestože jsem do toho dal všechny síly a trefil ho víc než přesně, on se jen narovnal a usmál se: „Je to pravda, otrávil ho – je slabší než člověk.“ Metodicky mi připnul zápěstí k řetězu, který byl stále omotaný kolem mříže, a zasadil mi zdrcující dvojúder na solar. Byly to takové rány, že se oka řetězu protáhla a div mi to nevyrvало ruce z ramenou.

Li Pao se *zatvářil*, zastrčil revolver za opasek, a jak jsem ležel, ze všech sil mě nakopl. A ještě jednou. Lidská statečnost je internacionální – Číňan nebo Čech, kopnout si potěší každého idiota.

* * *

Nicméně, pár minut, co mne opustili, vyšel na palubu muž s rybářským náčiním, a jedna z dívek přinesla sklenici, prkénko a sekáček.

„Zdravím,“ řekl jsem.

Neodpověděla.

„Kde je... Nepamatuju si, jak se jmenovala, ale stříhala mi vlasy, krom jiného – teda ne že by mi stříhala i něco jiného,“ zazubil jsem se.

„Zemřela,“ dívka se podívala stranou.

„To už je druhá, proboha! Co se stalo?!“ Docela mě to zasáhlo, stříhací slečna mohla být jedinou spřízněnou duší, jakou v několika příštích letech potkám.

„Zemřela.“

„Dík za obšírné informace,“ utrhл jsem se, ovládl se, a pokračoval mírně: „Oni vám zakázali se mnou mluvit?“

„Ano. Už za to, co jsem řekla, budu potrestána,“ nepřátelsky po mně blýskla černýma očima.

„To mě mrzí,“ zmlkl jsem a rybář donesl první rybu: byla to jedna z těch stříbrných, jejichž krev měla tak ráda Denisa... Kde té je asi konec.

„Kde...?“ ale radši jsem se kousl do jazyka, ať to nemá zbytečně horší. K sekáčku mne nenechala ani přiblížit, zručně rybu dekapitovala, a až když zachytávala krev do sklenice, jsem si uvědomil, jak zničující hlad mám.

Po pěti stříbrných rybách jsem se rozvalil na záda, spoutané ruce za hlavou, tmavomodré večerní nebe nad hlavou, v hlavě příjemné prázdno a v břiše přečpané žbluňkání. Život je krásný. Ani jsem neprotestoval, když mne požádali, abych seskočil do klece – dopadl jsem sice jako žok, ale úplně jsem cítil, jak mi do těla proudí síly.

Klec byla liduprázdná a za chvíli o podlahu bouchl lodní pytel s hamakou a ostatními věcmi. Řád je řád. Když jsem uléhal, jako by útěk a svoboda ani nebyly.

* * *

Další dny jsem se jen houpal v hamace a jedl – bylo mi divné, že mám pořád hlad, ale nikomu jinému to nepřišlo, o tohle se vždy staral pan Ho. Mřížemi jsem sledoval slunce a hvězdy, a co mi můj nevalný orientační smysl prozradil, tak držíme stabilní kurz.

A počasí nám přálo.

* * *

Pak nám jednou štěstí došlo; přesněji: došla nám nafta. Motory zaškubaly, zavzdušnily se a zhasly. Po těch dnech neustálých vibrací to bylo až bolestivé. Vzápětí jsem uslyšel, jak na sebe Li Pao a Strážce ječí – čínsky sice, ale nepotřeboval jsem rozumět: zřetelně šlo o to, či je to vina a koho za to paní Dao potrestá. Podle všeho docela spěcháme.

Až do večera se ozývalo klepání kladiv a tesání seker – přitáhl jsem se k mříži a sledoval, jak lodníci vyrábějí dva provizorní stěžně.

* * *

Sice jsme pluli, ale plachty sešité z dek a povlečení moc netáhly, a stěžně, přestože sotva poloviční, se prohýbaly a hlasitě sténaly – takže žádný velký kvap. Strážce a Li Pao obcházel po palubě jako divá zvěř po výběhu a mě čím dál tím víc zajímalo, proč je tu paní Dao nechala samotné, co se tam, kam s panem Ho odspěchala, stalo, *kam* odspěchala... Je to vážně divnější než divné: Strážce je sice dobrý námořník a dokonalý bodyguard, ale naprosto neschopný kapitán a velitel – a jestli mu měl Li Pao radit, tak jim to šlo tak dobře, že by potopili Titanic daleko spolehlivěji než nějaký směšný ledovec. Vzhledem k tomu, že si s sebou vzala pana Ho, šlo zřejmě o boj.

Další den, krátce po rozednění, nás napadly útočné čluny triád.

* * *

Podle zvuku byly dva a slyšel jsem je docela dlouho – podle chvatu na palubě je slyšel i Strážce, ale než chvat to byla spíš panika (právě z vyděšených výkřiků jsem pochopil, že to jsou triády, a ne třeba armáda). Chcete-li vyhrát bitvu, bez dobrého velitele to nejde, a posádka dobře věděla, že nikoho takového nemají.

Pohupoval jsem se v hamace a byl docela zvědavý, jak to dopadne, protože naše loď téměř nemůže manévrovat, a jestli triády zase najaly ty japonské bojovnice... Ty se s nikým na palubě mazlit nebudou.

Ani se mnou.

Posadil jsem se.

A z klece se nedostanu a někdo jim jistě řekne, co jsem zač, a o nějakou tu stříbrnou kulku nebude nouze – přece jen jsem jich pár zlikvidoval a vždycky vypadaly docela mstivě...

„Pomůžu vám, pusťte mě ven!“

„To zrovna!“ utrl se shora Li Pao. V rukou držel jeden z raketometů, které jsem kdysi sám ukořistil – bohužel obráceně.

* * *

Na tuhé disciplíně je špatné, když zmizí velitel a rozkazy, že se ti tuze disciplinování příliš snadno mění v tuze tuhé.

Slyšel jsem, jak Li Pao ostatním důležitě vypráví, že *on* s raketometem *zacházet* umí (zase jsem nepotřeboval rozumět čínsky) – zřetelně chtěl, aby si posádka zapamatovala, že *on* je ten iniciativní a chytrý, že *on* je spasitel.

Což o to, posádka na něj jistě nikdy nezapomene, přesněji, její zbytek, protože raketu sice odpálil správným směrem, ale nějak jim zapomněl říct, že nemají stát moc těsně za ním.

Kus ohořelého těla se mi namotal nahoře na mříž a tehdy mi došlo, že by nás triády mohly třeba i zapálit. To už první střely z kulometů páraly obšívku.

Když raketa vybuchla, s nadějí jsem se podíval k nebi, zda uvidím hřib hořícího paliva, ale Li Pao se i s tak dokonalou zbraní dokázal netrefit. Obhlédl jsem klec a přemítal, jak dlouho by plamenům trvalo, než by mne udolaly – závěr byl, že zrovna u tohohle bych být nemusel.

„Pusťte mě ven!“ zařval jsem, ale demoralizovaná posádka měla jiné starosti. Kulomety na moři pracovaly naprosto pravidelně a mříží na mě stříkala krev.

Bokem klece se prohnala dávka, po které zůstaly díry jako dětská pěst – bylo jimi vidět, že za dřevem je pancíř, takže průbojné střelivo; jeden z projektilů mi rozpáral a zapálil hamaku.

Ruce jsem měl pořád spoutané řetězem, který je přesně dimenzovaný, aby ho nezdolal sebesilnější upír – paní Dao to má za ta staletí v oku.

Stejně jsem to ale zkusil – nadechl jsem se a vši silou škulbl. Tváří v tvář kremaci dělá různé hlouposti každý.

O to víc mne překvapilo, že se řetěz s ostrým kovovým křupnutím roztrhl.

„A sakra!“ řekl jsem, ale to už naší chaotickou (a slabou) palbou prorazil první z člunů a o palubu bouchly háky. Ač se to zdá směšně staromódní, je hákování stále nejpraktičtější způsob, jak ztéci loď.

Útočníci neječeli, žádné „desítky rozběsněných d'áblů“, žádné tarzanské kousky s lanem, byli to chladní profesionálové – řezníci.

Kulometry byly vystřídány krátkými dávkami z malých samopalů, střelbou z pistolí a svištěním mačet. K druhému boku přirazil druhý člun a do mé klece propadla půlka hlavy s kusem krku a celou pravou rukou. Měl jsem neodbytný pocit, že mi chce něco říct.

* * *

Hamaku jsem uhasil, ale co dál?

„Když se ti povedlo roztrhnout ten řetěz, co takhle zkusit mříž? Nebo poklop?“ řekl Ten druhý. Dírami po kulometu cákala rudá voda.

Nepovažoval jsem to za příliš konstruktivní nápad, ale na druhou stranu, nic jiného nezbyvalo. Dobře jsem si pamatoval Denisina slova o návrhu klece, a dobře jsem si pamatoval své noční pokusy, kdy jsem se vši silou pokoušel jednu z tyčí ohnout – marně samozřejmě.

Přitáhl jsem se k poklopu, dal nohy vzhůru a vzepl se jimi proti mřížím. Pak jsem – vědom si vši té marnosti – plnou silou trhl.

* * *

Čekal jsem, že si maximálně vykloubím několik prstů. To, že s poklopem vyrvu i dvě z těch nezničitelných trubek, rozhodně ne.

* * *

Vyskočil jsem nahoru a bosé nohy mi podklouzly ve vrstvě sedající krve. Nechápu to, ale z nějakého důvodu mám najednou docela sílu...

Nestačil jsem domyslet, když po mně postava v černém švihla mečem – byl to obyčejný člověk, čili žádný nepřítel. Švihl jsem levou rukou a polovina přetrženého řetězu ho rozetla vejpůl – jeho zbraň prolétla klubkem bojujících a měl jsem štěstí – zabila pět lidí a jen dva z nich byli naši.

Sice jsem ve věžeňských teplácích nevypadal moc hrdinsky, ale můj nástup měl prudký vliv na vývoj situace: Půlky řetězu se ukázaly jako velmi účinná zbraň – roztočil jsem zápěstí, že se z nich stala dvě kvílící kola. Přesněji, dva cirkulárkové kotouče.

Strážce právě zaútočil na první člun – podle poučky, jsi-li pod tlakem, udeř –, ale na naši masakrovanou posádku naprosto nebral zřetel: viděl jen nepřítel.

„Na zád! Za mnou!“ zařval jsem – tam za nástavbou na zvýšené palubě by měli mít aspoň jakous takous šanci se bránit, pokud se do nich z člunů nepustí kulometem. Prorazil jsem cestu, která triády stála dobře patnáct lidí, jenže než naši pochopili, co od nich chci, dalších patnáct ji uzavřelo.

A vůbec začalo přituhovat.

Po první vlně útočníků totiž na džunku naskákaly ty japonské bojovnice (nebo někdo stejně dobře vycvičený) a dávky z malých samopalů začaly létat nebezpečně blízko ruzyňského eráru. Takže jsem se přestal starat o ostatní a začal se starat o to nejdůležitější.

O sebe.

* * *

Ne že by proti mně měli(y?) moc šancí, ale zato jich bylo hodně. Orientovali se stejně dobře jako já, a mně navíc strašně klouzaly bosé nohy. Ke všemu se ukázalo, že řetězové mlýnky ještě nemám *zažité* natolik, abych s nimi mohl likvidovat takhle nabušené syčáky, ale bezprizorních mačet bylo po palubě dost a dost.

* * *

Ostrá ocel ostře změnila poměr sil v můj prospěch, a co jsem zahlédl, i Strážce na člunu se činil – před okamžikem průhledná okna byla najednou úplně od krve – zevnitř a všechna.

Někdy v této době superbojovníci pochopili, že jsem pro ně trochu tuhý oříšek, a i přes přesilu dvacet na jednoho se začali odpoutávat – a dařilo se jim, protože já musel dávat pozor, kam šlapu – probodnout si chodidlo o zešíkma přeseknutou kost je mi asi tak stejně příjemné jako každému.

A že těch kostí bylo.

* * *

Krví lesklý Strážce se objevil za příďovým kulometem dobytého člunu a poměrně rozumně zachránil život zbytku posádky umírající na zádi.

O zbraň chrlicí plameny něco kříslo, ještě jednou a kulomet zmlkl – v zásobníku byla dlouhá zubatá díra, kterou vyhřezl přervaný nábojový pás. Po válečníci, která se chystala hodit třetí šaken^{*1}, jsem (nestylově) hodil mačetu, a přestože jsem ji trefil naplocho, síla uderu ji rozčtvrtila. Opravuji: rozosmíla.

Fakt mám nějak divnou sílu.

Strážce přeskočil zpět k nám a nepřátelé začali definitivně ustupovat. Tehdy se někdo na druhém člunu rozhodl, že postřílet pár svých je malá cena za nás dva, a z naší nebohé džunky začaly létat třísky na všechny strany – jen díky desítkám litrů krve se okamžitě nevžňala.

* * *

Skočil jsem na člun, vytrhl střelci kulomet i s rukama a za okamžik už jsem věděl, jak Strážce vymaloval okna toho prvního – ani já jsem nebyl bez výtvarných úspěchů.

* * *

Když jsem přeskočil zpět, vítězství bylo naše. Strážce se s bojovníky nemazlil (jako já) a teď seděl na jejich skoro dvoumetrové hromadě a zakrvácenýma rukama se pokoušel zapálit krví prosáklou cigaretu.

„Zničili mi zapalovač, pane Tobiáš,“ informoval mne o nejdůležitější věci, která se stala. Jeho slova zněla v nenadálém tichu nějak moc hlasitě – až po chvílce jsem si uvědomil i jiné zvuky:

¹ Šaken = správný výraz pro vrhací hvězdici; nikoli tedy „šuri-ken“, jak se Evropané (a J. Kulhánek) běžně domnívají. Poznámka: Hanako.

pohvizdování větru, šplouchání vln, sténání raněných... to šplouchání znělo nějak nepravidelně, ale krátký pohled přes zábradlí mi sdělil, že než ve vlnách plujeme v žralocích; krev odtékala kanálky jako voda za průtrže mračen.

Na východě se rozsvětlilo, moře zezlátlo a nad obzor se vyhoupl i zbytek rudého slunce. Miluju tropické svítání –je to pravý chrám přírody.

„Musíme přecerpat naftu – a brzo bude hodně teplo,“ podíval jsem se na palubu zavalenou mrtvolami. „Musíme taky opravit loď. Ty kulometry...“, odmlčel jsem se.

„Ano,“ řekl Strážce, zahodil cigaretu a byl zjevně rád, že to nemusí být on, kdo bude přemýšlet.

Prvním problémem se ukázal náš početní stav – jatka přežili pouze čtyři členové posádky, z toho dvě ženy a jeden skoro ještě kluk. Ten čtvrtý byl našťastí starý námořník, ale zase měl těžkou ránu v předloktí – vůbec, všichni jsme byli zranění, ale mně a Strážci šrámy zas tak nevadily.

Ale Číňané jsou odolný národ. Trocha obvazů, vodní dýmka s pořádnou porcí opia a byli schopni pracovat. Než jsme je ošetřili a než jsme roztahali dýmku, utichly v hromadách těl veškeré steny. Nepříjemné bylo, že jsme se nemohli umýt, protože pro žraloky se do moře nedalo potopit ani vědro.

Jak slunce stoupalo a jak se oteplovalo, nad lodí se začínal vznášet puch z nafukujících se těl a zapařené krve – hnilobné procesy ve vlhku postupují daleko rychleji, než by kdo čekal.

* * *

Nejdřív mi docela vadilo, jak mrtvolý neplesknou o hladinu, ale mizí v nožovitém svištění žralocích čelistí; po dvaceti minutách jsem si zvykl. Přestože na mě opium skoro nepůsobí, stejně jako ostatní jsem si občas zašel prásknout. Také jsem měl nedobrý pocit z toho, že jsme nechali těžce raněné zemřít, jenže jak jsem bral tělo po tělu, žádný z našich to být nemohl a k útočníkům jsem cítil cokoli krom lítosti.

„Mohli by přijet další,“ řekl Strážce, protáhl si záda a očima přešel obzor. Jak se protáhl, krusta zaschlé krve na něm hlasitě zapraskala.

„Mohli.“

„Mohli by nás zničit z dálky.“

„Už nemáme rakety?“

„Li Pao spotřeboval poslední.“

„Pokud se nám povede nastartovat,“ klepl jsem špičkou nohy o palubu, „a pokud budeme ostražití... Máme kulometry.“ Sám jsem se necítil zrovna přesvědčeně: „Co takhle přestoupit?“ kývl jsem na méně poškozený z člunů – museli jsme je uvázat na delší lana, aby nám neničily obšívku.

„Nesmíme opustit loď. Velitelka by nás popravila.“ Ve Strážcově hlase nebyl stín pochyb.

„Aha. Snad to zvládnem... Kam vlastně míříme?“

„Přece na...,“ Strážce zmlkl.

„Stejně to uvidím, až tam dojedem,“ zkoumavě jsem se mu podíval do očí a žraloci začali vyskakovat, kde to vážne.

Svalovec sklonil hlavu k zčernalým prknům: „Nemohu.“ Vzápětí se na mne podíval s jiskrou naděje, ale říct to, nač myslel, si netroufl: totiž, abych se, až loď zprovozníme, vrátil do klece. Pohled mu zalétl k vyrvanému mřížoví, a beznaděj, která vystřídala jiskry, byla téměř osudová: „Nemohu.“

Znovu jsme se dali do práce a žraločí čelisti se znovu rozjely.

* * *

Kolem půl desáté už se zřejmě všichni mořští tvorové v okolí přecpali tak, že klesli ke dnu, protože kolem lodi byla zas volná voda.

Mrtvé jsme v uplynulém čase házeli povětšinou sami se Strážcem, protože to není žádná legrace, zvedat bezvládná těla, která se navíc musela skutečně házet, protože jakýkoli náklon nad zábradlí byl krajně nezdravý; nikdy bych nevěřil, že na vlastní oči uvidím sedmimetrového žraloka bílého. Posádka pracovala alespoň s fragmenty, šacovala kapsy a dávala stranou zbraně; jsou to spořiví lidé, tihle Číňané. Do vrstvy zaschlé krve na prknech už se pustili sami.

Když z kanálků tekla jen narůžovělá voda, bylo krátce po jedenácté a spolu s námořníkem jsme natáhli pancéřovou hadici a začali přečerpávat naftu. Naše nádrže ustály průbojnou palbu velmi

dobře, protože ochranné obaly by dokázaly zatáhnout i rozměrnější průstřely.

Čerpadlo se rozhučelo, po škvrkání vzduchu se v hadici ozvalo klokotání, a všech šest – jak jsme byli rozdílní – jsme se začali usmívat.

Usmíval jsem se také, protože jsem věděl, že dokud motory nepoběží, Strážce se k ničemu neodhodlá. Rozhodnutý už ale byl, to ano, jenže odvzdušnit diesely tady umím pouze já – tedy alespoň myslím – nezapomněl jsem to ale několikrát říct hodně nahlas.

Potom, co jsme přečerpali zbytek nafty i z druhého člunu, námořník při přehazování těžké hadice omdlel a spadl do moře. Protože jsem člunu zrovna vysekával díry do dna, slyšel jsem to, nelenil, vyběhl nahoru a skočil pro něj.

Žraloci odpočívali asi o sto metrů hlouběji, a jen jsme pleskli, už se pluli podívat, cože chutného se to zase děje.

Chytil jsem námořníka, a když jsme stoupali, loď, které jsem před okamžikem prorazil dno, se s ohlušujícím bubláním potopila a vír nás málem strhl s sebou.

Námořník mi byl vděčný, takže jen co jsem odvzdušnil motory a nastartoval, a jen co se Strážce rozhodl převzít velení, neposlechl ho, když zařval: „Na něj!“ a místo toho mi hodil břichatou mačetu.

Strážce určitě nepočítal s tím, že by mne ti čtyři mohli porazit, to jistě ne, ale mohli mne zpomalit: měl na zádech kalašnikov a s tím výkřikem si ho zhoupł do rukou – rozhodl se velení převzít, právě když jsem po úspěšném startování vyšel na palubu. Tak nějak jsem předpokládal, že mne napadne, až ze sebe budu smývat naftu.

Mačeta letěla hrozně pomalu, i ti tři se ke mně blížili hrozně pomalu – to Strážce byl podstatně rychlejší. Víím, že dřív bych ho v žádném případě neporazil – to ani náhodou – jenže dřív bych nikdy nerozervál ani ty mříže, což ho podle všeho taky znepokojovalo.

Odrazil jsem se, přeskočil útočící trojku a zároveň chytil mačetu. Strážce zareagovat nestačil, a tak dávka prošla jen místo, kde jsem před okamžikem stál – spolu se zády starší z žen a mladíka.

Elegantně jsem dopadl a vytahané tepláky mi trapně sklouzly ke kolenům. Sekl jsem Strážcovi po předloktích, on stihl uhnout, tak jsem přesekl jen kalašnikov – v čepeli to udělalo hluboký zub.

Strážce hadovitě sklouzl vzad, zničený automat bouchl o prkna a já promarnil cenné okamžiky, když jsem si tahal tepláky k pasu – Strážce zatím tasil meč.

„Zemřeš!“ zkusil mě psychologicky podeptat a docela se mu to i povedlo, protože jsem ho mnohokrát viděl v boji, a vím, že je potomek staré zabijácké rodiny a že se narodil někdy v sedmnáctém století. A tři sta let zkušeností se nedá podceňovat.

Navíc je meč daleko šikovnější než mačeta, a on to věděl.

* * *

Co ale nevěděl, jak velkou sílu teď mám – což jsem ale nevěděl ani já sám.

Zaútočil jsem, ale místo skutečně tvrdých ran jsem ho jen tak pošťuchoval – z mačety stejně létaly kusy kovu, bzučely jako vosy a zasekávaly se hluboko do paluby. Strážce se odpoutal, udělal šermířskou figuru, přehodil cop na záda a po rtech se mu rozlil vítězný úsměv:

„To se ti povedlo strachy? Z ohně?“ dokonce si troufl poodvrátit hlavu a podíval se na mříž.

„Kdo ví,“ naschvál jsem trochu ustoupil, aby si myslel, že se bojím.

Námořník už neměl co ztratit, tak se mi pokusil hodit také meč. Strážce, aniž se podíval jeho směrem, nakopl useknutý kus kalašnikovu, a námořník odvětil charakteristickým chrčením – dostal to přesně do hrtanu – v té chvíli mi zbývajíc žena skočila na záda.

Když jsem odvdzušňoval motory, Strážce jim asi vysvětlil, co se stane, pokud mu nepomohou.

* * *

Přiznávám to nerad, ženám obvykle neubližuju, ale jak jsem seji pokusil odhodit, nějak jsem to neodhadl a zlomil jí vaz – až mne vyděsilo, jak jsou lidé najednou křehcí.

Hlava dutě bouchla o palubu a úhel krku se neslučoval se životem.

„Sami dva, nikde nikdo,“ couval jsem a do pat mne píchaly krystalky vysrážené soli, „to bys mi mohl říct, jestli plujeme na ostrov paní Dao nebo neplujeme.“ Proč to nezkusit, je to sice nejstarší trik ze všech... Kupodivu se chytil:

„Stejně je to jedno. Buď zemřeš, nebo budeš na věky v otroctví. Kam jinam bysme pluli?“

„A proč paní Dao opustila lod?“

„Nepamatuješ si první pravidlo?“ prudce změnil názor na přenos informací a zároveň učinil ještě prudší výpad.

Uskočil jsem jen tak tak.

„Nikdy se neptej na to, co nepotřebuješ vědět? Nebo jak to bylo?“ zase jsem ustoupil, „není to tak dobrá poučka, jak by se mohlo zdát,“ dodal jsem věštecky a vzápětí i on pochopil, jak to myslím.

Šermířské souboje jsou dlouhé jen ve filmech nebo při tréninku. Ve skutečnosti je to dost bleskurychlé.

První ránu stačil krýt, takže se mu vlastní meč zasekl do obličeje – tupou stranou. Druhou ranou jsem mu usekl pravou ruku a třetí obě nohy vysoko nad koleny.

Všechno se to točilo ve vzduchu, tak jsem musel chvíli počkat.

* * *

„Trochu jsem posiloval, chytráku,“ přibodl jsem nejpodstatnější součástku bývalého Strážce k palubě, vytrhl mu meč z ksichtu a udělal posměšné šermířské gesto.

Pravda, sice jsem se tvářil, jako by to nic nebylo, ale velmi dobře jsem věděl, že jsem zvítězil jen proto, že mne hrubě podcenil. S Wriesem nebo dokonce s panem Ho bych to tak jednoduché neměl.

* * *

„Co s tebou, *chlape!*“ položil jsem torzu řečnickou otázku. Přestože jsem se uplynulou půlhodinu docela snažil, neřekl ani slovo. Došel jsem k bortu a podíval se do hloubky, jestli tam žraloci pořád jsou. Byli, naše pojízdná jídelna se jim nesmazatelně zapsala.

„Hoši, teď to bude trochu tuhé, ale já vám věřím,“ hodil jsem přes palubu Strážcovy nohy i ruku, a získal tak zaslouženou pozornost.

Strážce neřekl nic, ale podle toho, jak se mračil, mu končetin bylo líto.

„Byls na ně zvyklej, co?“ přistoupil jsem k němu a on udělal přesně to, co jsem čekal: levou rukou si vytrhl mačetu z těla a sekl po mně.

„Zase nic,“ zastavil jsem ránu řetězem namotaným na zápěstí, plynulým pohybem ho chytil za předloktí, zatočil se kolem dokola a zničujícím švihem mu paži přerazil o bort tak, že visel nad hladinou.

„Dábelský plán, není-liž pravda?“ usmál jsem se na něj dolů a on byl najednou trochu bledý, protože pochopil, že pokud ho roztrhají a stráví žraloci, těžko zregeneruje. Jak to říkala Hanako? Improvizuj?

„Opravdu mi nechceš nic povědět?“ znovu jsem se usmál, a nevím, jestli další odstín ztratil z mého úsměvu nebo z hlasitého chňapání.

„Vedle – vedle – vedle,“ na poslední chvíli jsem s ním vždy uhnul: „Vážně nic?“ dal jsem mu poslední šanci, „pak tedy nic. Přeji hezký zbytek života.“

Uvolnil jsem prsty a díval se, jak ho metráky zubatých svalů rvou na kusy. Šlo jim to trochu hůř než obvykle, ale zvládly to. Pozoroval jsem utrženou hlavu s vlajícím copem, jak pomalu klesá do temnot, když ji pozřel obrovský šedý stín.

Radši jsem podstoupil.

* * *

Prohlédl jsem posádku, ale všichni už byli po smrti. Škoda. Když jsem skončil s pohrbíváním (doufám, že na hodně dlouho), musel jsem tentokrát krev z paluby vydrhnout sám.

„Sám a sám,“ vylezl jsem na nástavbu, obhlédl obzor a několika ranami sekerou porazil nejprve jeden, pak i druhý stěžeň – sice nevysoké, ale přece jen mohly poutat nežádoucí pozornost. Plachty naposledy zapleskaly, pak mokře zašplouchaly a žraloci zase zvědavě vystrkovali ploutve, co se děje.

Až po horizont nikde nic, loď plula v pravidelných kruzích, tak jsem mohl v klidu prohledat kajuty. Všude byl neskutečný nepořádek a veškerá technika, jako vysílačka a podobně, napadrt'. Obdobně to vypadalo i dole u motorů – to, že předtím tak nečekaně došla nafta, bylo prostě proto, že byly rozbité měřáky.

„Kdo to jen mohl...? Nebo že by tajfun?“ zamyšleně jsem se vrátil na palubu, v rukou kalhoty a obuv od nindža obleku.

* * *

Hned jsem se cítil lépe, když jsem se umyl a převlékl z vytahaných vězeňských tepláků – vzpomínek na zajetí jsem se ale

nezbavil zcela, protože jsem si obě zápěstí omotal roztrženým řetězem. A po chvilce úvah ještě na každé skoro metrový kus přidal: na odrážení sečných zbraní se to ukázalo velmi praktickým.

Navrch jsem si natáhl dlouhou čínskou košili a pak prohlédl zbraně – nejlepší meč na lodi byl ten po Strážcovi; předchozí souboj mne poučil, že od určitých schopností je vážně lepší spoléhat na ostří než na projektily.

Postavil jsem se ke kormidlu a s hrdě vztyčeným čelem pohlédl Budoucnosti tváří v tvář...

„Co teď?“ zcela nevhodně se zeptal Ten druhý.

„Co teď? Nemůžu přece pořád utíkat. Nemůžu jim nechat Hanako. Nemůžu nepotrestat Wriese a Van Vrena,“ trochu jsem se zakuckal. Sice jsem mluvil o tom, k čemu jsem se odhodlal už v chatě u přehrady, ale jedna věc je odhodlat se, a druhá konat. Postrach mi kdysi říkal, že kdo se nebojí, prohraje – jestli to platí i obráceně, určitě vyhraju... co je ale vážně nepříjemné, že u toho vítězství musím být.

„Ty víš, kam plout?“ řekl Ten druhý a kupodivu mne od mých cílů nezrazoval – a zrovna teď bych ho tak rád poslechl.

„Celý čas jsme drželi jeden kurz, touhle dobou bývalo slunce támhle,“ pootácel jsem kormidelní pákou, dokud mi paprsky nepadly na pravou tvář.

Vzápětí jsem zjistil, že kormidlování velkých plavidel je ještě problematičtější než malých – příště už jsem pákou hýbal s daleko větším respektem, ale stopa za lodí stejně vypadala jako rozzuřená zmije.

„Jak je to tak daleko?“ Ten druhý je dnes nějak hovorný.

„Asi ne moc, doufejme.“

„Přeju ti, ať máš pravdu; jestli nám zas dojde nafta...,“ významně se odmlčel, „... a do moře už mě nikdo nedostane,“ myslí nám prolétl stín, co spolkl Strážcovu hlavu.

Neprotestoval jsem.

* * *

Ještě toho večera jsem ve větru ucítil zemi. Máte-li upíří smysly, je to vážně nápadné, ta vůně hlíny a rostlinstva rozpáleného tropickým sluncem.

I po setmění jsem plul neztenčenou rychlostí, takže kolem půlnoci jsem zemi i uviděl.

Nebyla to jedna země, ale desítky chomáčků bujné vegetace vyrůstající z oceánu. Opravuji, stovky chomáčků. Byť jsem to viděl na mapě v Hanačině notebooku, skutečnost je vždycky složitější.

Druhým problémem bylo, že se prudce zvedlo dno – to se pozná na barvě a neklidu vln. Třetím, že na hladinu před lodí není od kormidla vidět. Čtvrtým, že dopředu trčí ta proklatá taranovací kosa. Pátým, že ovládání motorů je také jinde.

„Krucihim!“

* * *

Dalo se to vyřešit jen tak, že jsem ubral, co to šlo, a zběsilou rychlostí běhal mezi přídí a zádí.

Za neutuchající sprinterské exhibice jsem kolem třetí ráno vplul do archipelu – čím byly ostrůvky blíží, tím rychleji jsem musel běhat a měnit směr, a tím víc si připadal, jako bych řídil vlak na kluzišti – ovládání velkých lodí je ještě daleko obtížnější, než jsem si myslel na volném moři.

* * *

„Kam přesně plujem? Víš to?“ zeptal se Ten druhý, když jsem se svítáním začínal třetí maratón, „nepamatuju si, že bys tu našel nějakou mapu.“

„Někde to tady musí být,“ vydechl jsem, ale v šíleném kolotoči dunících nohou nebyl na hlubší úvahy čas.

„To jistě,“ řekl Ten druhý a společně jsme obhlédli nekonečné bludiště průplavů, šťavnaté zeleně, par vstávajících v ranním slunci a šedých odumřelých korálů, vystupujících nad hladinu...

„Krucinál!“

Jeden z útesů jsem minul asi o deset centimetrů – setrvačnost lodi je prostě *nechutná*. Znovu jsem obhlédl okolí, ale znovu jsem nezahlédl nic, podle čeho bych chytil směr.

„Nezapomeň, co psala Hanako – oni ten ostrov hledali stovky let... nebo tisíce?“

„Líbí se mi na tobě, jak mi vždycky zvedneš náladu. Tisíce! Kurvajs!“

Tentokrát jsem musel skočit přes palubu a zapřít se mezi taranovací špicí a vápencové ostří. Než mi došlo, jak marné to je, skutečně se mi ty stovky tun podařilo usměrnit. Při té příležitosti jsem si všiml i další pozoruhodnosti – mělkými vodami mezi ostrůvky proplouvalo tolik žraloků, a tak velkých, že to snad ani není normální. Ačkoliv pan Ho říkal, že žraloci na vampýry útočí jen výjimečně, nerad – *nerad* – bych se k takové výjimce přichomýtl.

„Neměli bysme se potopit, neměli,“ řekl Ten druhý.

* * *

Kolem deváté se ozval znovu: „Už vím, jak to dopadne: za dva dny proplujeme skrz a nic nenajdem.“

„Proplujeme? Optimisto,“ řekl jsem, protože dno právě po něčem zaskřípalo. Klikla klik, že je tam ten pancír, prkna by to nemohla vydržet. Vzápětí jsem zahlédl něco, co mne prudce přinutilo změnit názor.

„Mina!“ zašeptal jsem.

„Jestli ona nebude magnetická,“ tak akademicky se zamyslel Ten druhý.

* * *

Musím přiznat, že mezerou (mezírkou) mezi minou a ostrůvkem jsem proplouval se zavřenýma očima. Pravý bort hlasitě lálal větve přesahující nad hladinu a nějací ptáci ještě hlasitěji protestovali. Když jsem oči otevřel, zjistil jsem, že nám krom protestů i pokáleli palubu a že min je tu daleko víc než jen jedna. Byly velké, rezavé, obrostlé vrstvami škeblí, ale dobře vím, že tyhle věci fungují klidně i po šedesáti letech.

Na druhou stranu, minové pole má určitě nějaký důvod.

Ten druhý mi četl myšlenky, tak jsem mu oponoval, než se stačil vyslovit:

„Třeba jsou tu jen od války.“

„Třeba. Třeba taky ne.“

„Jáááá!“

* * *

Tentokrát jsem skočil do vody, abych odstrčil přespříliš přítulnou minu, a žralokům jsem unikl jen díky levitačním schopnostem – pravda, jeden asi třímetrový mi uvízl za nehty. Škubal se, dokud jsem mu neomlátil hlavu o kotvu.

Žraločí krev není moc dobrá, ale je výživná a je jí hodně. Přestávku jsem si mohl dovolit, protože při odstrkování miny loď najela do písečné lavice, kde poměrně definitivně uvázla.

* * *

„Jestli místní ty miny neobjíždějí z druhé strany,“ otřel jsem si rty a studoval pohupující se řád rezavé smrti.

„Nebo nepřiplouvají úplně odjinud – bylo by divný, abysme trefili přístupový koridor rovnou z kurzu.“

„Taky možný,“ rozvalil jsem se na palubu, aby mi trochu slehlo. Prkna hřála do zad a rukávy košile jsem měl po lokty rozervané ostrou žraločí kůží. Na druhou stranu, hezky mi přešla řetězy. Protože jsem zastavil motory, bylo slyšet jen pleskání vlnek, šustění, jak se o džunku otírala velká torpédovitá těla, a vřestění tropického ptactva. Z šera džungle vylétl netopýr, v ostrém slunci ztratil orientaci, padl na hladinu a nestačil se ani dvakrát plácnout, když zmizel mezi dvěma řadami pilovitých zubů.

„Není jich tu nějak moc?“ mrkl jsem přes zábradlí, kde se v měňavě azurové vodě šedé stíny proplétaly jeden přes druhý.

„Uvážím-li, že se budeš muset potopit a odhrabat ten písek, tak rozhodně ano... Byl by to dobrý doplněk k minám.“

„Právě, něčím je dokrmovat, starat se, aby měli podmínky k rozmnožování...“

„Jo, vypadá to, že někteří tu jsou docela dlouho,“ pozorovali jsme hřbetní ploutev tvora, který by spolknul Čelisti i se Spielbergem.

„To není možný, aby byli *takovíhle!*“

„Má moc velké ponor, tady na tu mělčinu se nedostane,“ i Ten druhý zněl otřeseně.

Když mi slehlo, svlékl jsem se do plavek, vzal do zubů širokou dýku, roztočil mrtvolu žraloka jako atlet kladivo a hodil ji padesát metrů od lodi. Místo dopadu během okamžiku vypadalo jako růžový gejzír.

Bez váhání jsem skočil přes palubu, chladná voda mne objala, ale potápěčský pohled na základnu gejzíru mne přiměl přestat myslet na objetí a pracovat v tempu korečkového rypadla.

Písečnou lavici jsem během čtyř minut doslova rozmetal – loď nad mými zády se zhoupala a sklouzla dozadu. To už se ale mnozí z místních strávníků přivlnili podívat, co je to tady za atrakci, a že ve zvířeném písku bylo špatně vidět, všichni se tlačili do první řady.

Pluje-li žralok přímo k vám, vypadá, jako když se usmívá – čím je blíž, tím šířeji. Dokud neotevře tlamu.

Když jsem se prodral na hladinu, měli pozůstalí o přikrmování postaráno. Dýku jsem sice zlomil už při hrabání, ale ty řetězy se ukazují stále praktičtější – sebehladovější žralok s puklou lebkou ztrácí chuť k jídlu.

„Jaký nádherný vzduch,“ stoupl jsem si doprostřed paluby, voda ze mě tekla, a skutečně s chutí jsem se nadechl: „I když...,“ začichal jsem a nakrčil čelo. Cítil jsem ten zápach už dřív – spíš to byla jen taková pachová předzvěst než zápach – ale přikládal jsem ji na vrub ptačincům nebo něčemu ve vypitém žralokovi.

Ted' ale byla paluba uklizená – udělal jsem to, než jsem se potopil, protože do vody se mi fakt nechtělo, a navíc se na zbytky krve slétaly velké zelené masařky.

„Co je to za smrad?“ natočil jsem hlavu, abych cítil, odkud to jde.

„Je to jako..., jako...,“ nedokončil Ten druhý.

„Jo,“ řekl jsem. I já si vzpomínám, jak páchne mrtvola, která několik dní leží v teple.

* * *

Takže jsem ostrov paní Dao nakonec našel po čichu. Čím jsme byli blíž, tím byl mrtvolný puch silnější, a jen jsem děkoval všem upřímným předkům, že nemusím dýchat.

Po několikahodinovém kočkování s minami, útesy, mělčinami a žraloky se na pravé straně nešírokého průplavu objevila stopa lidských rukou (jak se tak nablble psává) – mělká, uměle vypadající zátoka a v ní dřevěné molo; celá zátoka byla pečlivě skrytá pod převislými větvemi vysokých stromů – vypadalo to jako zelený chundelatý tunel. Ten ostrov byl takhle od hladiny vůbec divný:

nebyla na něm obvyklá všudypřítomná džungle, ale právě jen ty vysoké huňaté stromy – kvůli nim musí z letadla vypadat úplně stejně jako tisíce okolních ostrovů.

„To bude ono,“ řekl jsem, ale nevím, jestli jsem z toho měl radost. Krom smradu se totiž z ostrova linulo i podezřelé hučení – znělo jako gigantická, našťavaná trafostanice.

Poměrně jasně jsem si dovedl představit, co to je.

* * *

K molu vedla sice klikatá, ale hluboká cesta – byla v korálech vystřílená tak umně, že ze vzduchu určitě vy padá jako přírodní jev. Stejně jsem ve svých sprintech od přídě ke kormidlu nepolevil (vlny loď pořád stáčely), takže pořádně si prohlédnout zemi jsem mohl, až když jsem vypnul motory a bort křupavě narazil.

* * *

„Snad si nikdo nebude stěžovat,“ obhlédl jsem vytrhaná a popraskaná prkna i zničené pneumatiky, které měly šikovnějším kapitánům sloužit jako nárazníky. Než se loď odrazila, přeskočil jsem na břeh a uvázal ji na přídi i na zádi k odřeným pařezům.

Když molo dopraskalo, krom temného hučení nastalo ticho – ani ptáci tu nevřeštěli. Pod převislými větvemi bylo zelené přitímí, a hučení chvílemi sláblo a chvílemi hrozivělo – měl jsem z toho husí kůže. To zelené šero mi připomnělo, že jsem tu už byl – dokonce dvakrát, v zadeklované kleci... vzduch byl hnilobným puchem doslova lepkavý; budu se muset dlouho drhnout, než to ze sebe dostanu.

Obhlédl jsem nejbližší okolí a má nejhorší podezření se naplnila: na krátkém travnatém svahu nad molem leželo něco černého, kovově lesklého, měňavě se vlnícího...

„Mouchy,“ řekl jsem a co nejpevněji zavřel ústa a pro jistotu si ovázal tvář pruhem látky z košile.

Pak jsem se s obnaženým mečem vylodil.

* * *

Ta věc pod mouchami byl člověk; *býval* člověk. Přestože se mračno masařek a bzučivek s mým příchodem zvedlo, netroufl jsem si odhadnout, jak dlouho je po smrti. Víc než pár dní to ale být

nemohlo: muších larev se futrovalo tolik, že za delší čas by nezbývaly než kosti. Příčina smrti byla oproti tomu jasná: useknutá hlava. Podle kalašnikovu to byla hlídka.

Druhý člen stráže bzučel opodál.

* * *

Mezi stromy vedla úzká, ale do hloubky vyšlapaná stezka.

* * *

Na další těla jsem narazil až za chvíli – ta měl na svědomí kulomet, jehož troska spolu s obsluhou vyhřezla z maskovaného zákopu – vypadalo to na granát.

Od té doby byly stromy kolem pěšiny proděravělé zběsilou palbou z automatických zbraní, a než abych mrtvoly hledal, musel jsem hledat místa, kam šlápnout – mouchy byly tak přežrané, že se ani nepokoušely vzlétnout, a prostrílené stromy ronily dlouhé pruhy nažloutlé mízy, v které dokonávaly miliony méně šťastných bzučivých sester.

Ten druhý si s chladným nadhledem poznamenal (do mé paměti), že pěticentimetrové vrstvy tropických much jsou hezký, odporný detail.

„Tohle kdybych někam napsal, nikdo neuvěří,“ mávl jsem rukou.

* * *

Cesta ostrovem byla přízračná – mezi kmeny vysokých stromů nerostlo nic krom husté bledé trávy, a v zeleném příšeří spletených huňatých korun jsem měl intenzivní pocit katedrály.

„Katedrála smrti,“ dramaticky doplnil Ten druhý. Občas shora prorazil úzký sloup slunečního světla, ve kterém se kovově lesklý hmyz blýskal jako drahé kameny – viděl jsem i spousty pavučin, ale všichni osminoží obyvatelé beznadějně pukli přežráním.

Útok na ostrov byl podle všeho veden z více stran, ale nejsilněji právě od mola – útočníci tu měli obrovské ztráty, protože okolí pěšiny bylo palebnými stanovišti doslova prošpikováno – zahlédl jsem dokonce trosky několika supermoderních bezobslužných zbraní.

Podle velikosti bzučících hromad jsou bezobslužné zbraně skutečně účinné.

* * *

Přibližně dva kilometry od pobřeží cesta vyústila do něčeho jako vesnice – rozhodně to ale nebyla obvyklá bambusová architektura obvyklých domorodců; naopak: byl to vpravdě klenot starého čínského stavitelství, naprosto kouzelně vkomponovaný do zeleného stínu.

Lomené stupňovité střechy, filigránské ozdoby, široká schodiště, úzká okna... vše z tmavého, skoro černého dřeva.

Před dominantní budovou bylo kruhové prostranství, v jehož středu čněl král-strom, který je zakrýval svou korunou – kolem stálo asi patnáct menších, ale se stejnou grácií postavených domů. Náměstíčko porůstal jemňoučký trávník, proti kterému byly i ty nejstarší anglické založeny teprve včera.

To se pozná.

A všude se kupily desítky, ale spíš stovky těl.

A nepočítám-li koberce much, nikde živá duše.

Tady došlo k hlavnímu střetnutí – podle toho, jak byla těla navrstvena, se dalo hezky pozorovat, jak ta která strana měla kdy navrch – mrtví byli přes sebe ve valech a hromadách, někteří rozsekaní na kousky ne větší než dlaň.

Důležitý poznatek byl, že tady už nebojovali jen lidé: na mnoho umrlců mouchy nešly, a dokonce i všežravé bílé larvy se od nich (znehuceně) stahovaly. Hlavy těchto pozůstatků se vyznačovaly poněkud delšími špičáky, než bývá v kraji zvykem.

Viděl jsem i padlé, podél nichž ležely zbraně, s kterými bych měl i já problém manipulovat trochu svižněji, a ani na ně mouchy nešly a taky byli naporcovaní na malé kousky. Ve stromech a průčelích domů byly stovky šípů, mnohé se stříbrnými hroty... „Haló?! Jako bych slyšel kroky! Není-liž pravda?“

* * *

„Kurva!“ vyskočil jsem snad pět metrů a praštil se do hlavy o větev.

„Haló?“ hlas zněl hodně divně, přesto však žoviálně, byla to angličtina, a nejdivnější na něm bylo, že ho znám.

Trvalo mi dobře pět minut, než jsem zjistil, kdopak to mluví – přehazovat mrtvolu skutečně nepatří mezi mé nejoblíbenější zábavy.

„Víc vlevo, přihořívá, přihořívá,“ vedl mě hlas.

„Hoří!“

„A kurva,“ neudržel jsem se, když jsem uviděl *copak* to mluví.

„Prosil bych anglicky, ten váš domorodý jazyk mi k srdci příliš nepřiřostl.“

„To vám toho nepřiřostlo trochu víc, Mistře,“ oslovil jsem hlavu, které někdo odsekl tělo.

„Nebud'te nevkusný, Tobiáš,“ pan Moon pohoršeně nakrčil čelo. Poznal jsem ho jen po hlase a podle pomněnkových očí, tak byl zalitý zaschlou krví.

„Co se to tu stalo? A jak to, že mluvíte, bez plic? A jak to, že žijete, bez těla?“

„Nebud'te netrpělivý... Nemohl byste mne odnést na nějaké důstojnější místo? Prosím?“

„Hej Mistře, vstaň bystře,“ zanotoval jsem tiše. „Kdybych to věděl, vzal jsem si nějakou síťovku... Hopla!“

„Opatrně, prosím!“ hlava dutě bouchla o trávnick a vrhla po mně uražený pohled.

„Pardon... kam chcete *jít*?“

„Tam,“ hlava mrkla k největší budově, „paní Dao má půvabnou jídelnu, snad nedošla přílišné úhony.“

Než se Moon odhodlal mluvit, musel jsem mu umýt hlavu – nebylo třeba hledat koupelnu, křišťálová mísa na ovoce stačila.

„Ha, jak příjemné,“ zamrkal, když jsem ho podepřel (nádhernou porcelánovou) konvičkou na čaj a dvěma jídelními hůlkami. Sám jsem se usadil do křesla v čele a pohodlně si dal nohy na roh stolu:

„Víte, Mistře, že po tom, co jste mi provedl, příliš nechápu, proč se o vás tak starám?“ můj hlas zněl zdušeně, tak jsem si z obličeje odmotal pruh košile.

„Že by strach ze samoty?“

„Toho bych se nebál,“ vyplívl jsem nit.

„Vlastně, když o tom mluvíte, co jsem vám provedl?“

„Otrávil jste mě, přece!“ bouchl jsem do stolu, hůlky povolily a Moon se uraženě odkutálel:

„Prosím, méně emocí... Já že jsem vás otrávil? Už v Praze jsem vám přece říkal, že je to lék... Nenarovnal byste mne, prosím?“

Tentokrát jsem mu hůlky šikovně vzpřičil za ušima.

„Lék? Málem jsem si vyzvracel vnitřnosti!“ zastavil jsem pěst těsně nad deskou – jen jsem ho tak škádlil, *hlavu*.

„Ale o to přece šlo... Vy vážně nic nevíte, Tobíáši?“

„Co mám vědět?“

„Takže vůbec nic, svatá prostoto... Víte, nemluví se mi příliš snadno – táhne mi na hlasivky...“, sípavě se zasmál, „bez plic je to problém – je to únavné a energie nemám nazbyt. Mohl bych vás poprosit, zda byste mi nenašel tělo?“

Ale pokud možno mé vlastní – měl jsem v kapsičce u vesty hodinky, rolexky, zlaté.“

„Proč bych vám měl pomáhat?“

„A vy víte, co dál?“

„Ano.“

„Ale!? Jak byste mohl – Agony vás maximálně nasměrovala sem, a tady už je hotovo“, vytočil oči a výmluvně mrkl na hromady mrtvol pod okny.

„Nasměrovala...? Přece ji unesli... *Nasměrovala?!“*

„Ta vesta byla tmavošedá s perleťovými knoflíčky.“

Najít Moonovo tělo bylo snadné (krom vesty i podle usedlého bříška), bohužel mu někdo usekal všechny končetiny.

„Ano, nepěkný zvyk... ale praktický. Pamatujte si, Tobíáši, porazíte-li někoho z nelidí, vždy ho rozsekejte na co nejmenší kousky stihnete. Všechny to zabije... Až na výjimky“, hlava se suše usmála: „Ted’ to bude chtít jehlu a nit... jste nějak bledý, příteli, vy jste to ještě nedělal?“

„Ne“, trochu jsem zapolykal.

„Ach to mládí, čas malin nezralých“, Moon se pokusil zavrtět hlavou.

* * *

„Měl jsem si vzít dratev, ne jehlu!“ vztekal jsem se, protože kůže nešla propíchnout.

„Hlavně, ať je to rovně“, strachoval se Moon.

„Šijou se mnou všichni čerti.“

Když bylo dokonáno (nepravidelný steh tlustou červenou bavlnkou), oba jsme si vydechli.

„Co ruce a nohy?“ posadil jsem trup do křesla po své pravé straně. Žoviálně sklouzl na levou opěrku.

„Za pár dní dorostou, s tím si nelamte hlavu. Ty staré budou stejně na kousky... Akorát vlasům to bude trvat půl roku.“ Ostří ho spolu s krkem připravilo i o cop.

Podíval jsem se z okna do zeleného příšeří a na okamžik si připadal trochu mimo sebe – tak já si tady povídám s useknutou hlavou, kterou jsem vlastnoručně přišil...

„Ostatně, kde jste se tak zdržel? Předpokládal jsem, že nám tady pomůžete,“ vrátil mne Moon do reality.

„Pomůžu? Vůbec nevím, co se tu stalo. Co se tu stalo?“ zopakoval jsem stěžejní otázku.

„Kde bych začal... Víte, jak byl ostrov paní Dao objeven?“

„Hanako ho nějak vyšťourala a vy jste jí zabil partáka.“

„Nemusí vám ho být líto. Co vám Agony... Hanako řekla o tom, jak ostrov našla? Co vám vlastně řekla o tom, proč ostrov hledala?“ Moon se odmlčel: „Co vám vlastně řekla o tom, proč se s vámi seznámila?“

Zachmuřeně jsem se na něj podíval: modré oči měl usměvavé a jasné jako dítě, a nevím proč, ale nějak jsem mu věřil. Divný pocit, pro člena Nočního klubu.

Řekl jsem mu vše o tom, jak mi agentka paní Dao v hypnóze vsugerovala příběh, podle kterého jsem napsal knihu, a jak do té komplikované pasti Hanako málem spadla a...

„Tohle vám nakukala?“ torzo se zakuckalo smíchy: „Víte, Tobiáš, nechci se vás dotknout, ale jste důvěřivý jako *bejby*.“

„Tak jak to tedy bylo, vy chytráku?!“ urazil jsem se – já se mu tady svěřuju...

„Jolanda jste říkal, že vás v tom vlaku zhypnotizovala?“ torzo se zase zakuckalo, „to je jméno, panečku...“ Moon zvažněl a jeho pohled ztěžkl: „Nebyla to *žádná* Jolanda, Tobiáš, kdo vás v tom vlaku zhypnotizoval, byla to – velké překvapení – sama Hanako.“

„Cože?! Hanako?! Proč by to proboha...!“

„Však se k tomu dostáném. Co vám řekla o klanech, o bojích o moc, o Druhé rase, o zotročování upírů?“

„Něco málo.“

„Takže zase nic.“

„Že otrokářských lodí je vícero a tak.“

„Jak říkám, zase nic.“

„Zase nic, zase nic,“ zapitvořil jsem se, „co to napravit, než jenom...?!“

„Kdybyste mě pustil ke slovu... Svědčí mě nos. No nic,“ Moon se zašklebil a trochu zašilhal: „Vaše rasa tomu říká klany, my rodiny. Je to jako v lidském světě: boj o moc, peníze, nadvládu... Vás je ale méně a jste slabší, nejvíc vás ale oslabují boje mezi sebou. Vás *zubaté*.“

„Hm.“

„Ano, já jsem od těch zlých. Na to jste se chtěl zeptat?“

„A jste?“

„Svět je zvláštní místo – někteří zlí jsou hodní a mnozí hodní jsou zlí – a jedinou pravdou je šalba a klam.“

„Aha.“

„Taky to můžete brát tak, že jsem vůbec první ochránce *zvířat* na planetě – bez urážky, tak vám někteří z mých říkají, kvůli zubům.“

„Ekologický aktivista. A já se tu s vámi šiju.“

„Tak zlé to se mnou není. Ale zpět: upíří klan Hashimoto se rozhodl zaútočit na nejsilnější rodinu, té se říká Čínská. Klan Hashimoto je nejstarší klan upírů – Agony – a vlastně i vy – jste členy.“

„Hashimoto?! To zní jako nějaká ošklivá kožní nemoc.“

„Japonci, co chcete. Plán byl následující: Sledovat jednu z otrokářských lodí a pak... to později. Už jen ta první část je dost složitá.“

„Hanako psala, že ostrov paní Dao hledali několik set let.“

„Tak to je pravda. Pravda je také, že ho mnozí i našli, ale žádný se nikdy nevrátil.“

„Žraloci?“

„Takové plýtvání? Spíš převýchova. Jenže Hashimotové si v posledním půlstoletí získali náskok díky technice – Čínští jsou trochu staromódní. Takže klan před několika lety umístil na oběžnou dráhu špiónážní satelit, spíš ale víc.“

„Jakže?!“

„Myslíte, že raketovou technikou disponují jen vlády? I velké státy jsou proti klanům – a natož rodinám – docela chudé; některé jim ostatně patří. Kde jsem to... aha: Ukázalo se ale nemožné sledovat jednotlivou loď. Přestože se zaměřili na tu nejdrzejší z drzých – paní Dao – stačí trochu mraků a satelit oslepne. Ostatně, prý to ani za ideálních podmínek není nic jednoduchého; říkal mi pan Menon, že realitu rozhodně nelze posuzovat podle technik používaných ve filmech s Jamesem Bondem. Čínští se navíc o satelitech dozvěděli, a není složité se podle toho zařídit: Hashimotové jistě vlastní rozsáhlou sbírku poutavých meteorologických snímků.“

„Ale co s tímhle vším mám společného já?!“

„Už se k tomu dostávám. Co že vám Agony řekla za důvod, že vás přeměnila?“

„Tvrdila něco o výsledku, abych ho přežil – ale jestli vy mluvíte pravdu, pak evidentně lhala. Proč by mě vyslýchala, když mi to všechno sama vykecala, když mne sama zhypnotizovala... Mimochodem, nevíte, umíme nějaká ta, hm, hypnotizační gesta?“ zamával jsem rukou.

„Někteří ano, ale není to prý nic jednoduchého.“

„Vy to neumíte, vaše rasa?“

„Ani to, ani levitovat – jsme hodně odlišní... Takže, abyste věděl, to kousnutí byla hlavní a nejdůležitější část plánu...“, znovu si zašilhal na špičku nosu: „Popořádku:

Když vám nakukala tu knížku, věděla, že se na vás časem někdo přijede podívat a prověřit, kde jste vzal tak detailní zubaté informace – a ta vaše zemička je ve sféře vlivu paní Dao, takže věděla, že to budou pánové Wries a Van Vren.“

„Aha,“ řekl jsem chápavě.

„Trpělivost, hochu, trpělivost. Jak jsem říkal, hlavním důvodem ale bylo někoho z toho vašeho Night Clubu kousnout...“

„Vy víte o Klubu?!“

„My víme o všech těch lidských takzvaných tajných organizacích,“ uchechl se, „o všech Mossadech, CIA, KGB, Cosa Nostrách, Bílých brigádách... Lidé jsou občas zábavní... Ten váš Club byl ale svým způsobem výjimečný, k tomu se taky dostanu.“

„To sejdu věkem.“

„Trpělivost, učte se jí, Tobiáší – čas je to, co nám vskutku nechybí. Nesmrtelnost má i výhody.“

„Aha. Jo.“

„Hanako vás změnila proto, abyste přežil, na co vás použila.“

„Použila? Mě?!“

„Ano, udělala z vás..., řekněme, živý značkovač,“ přísným pohledem přerušil mé otázky: „Totiž, loď paní Dao se nedala zachytit... v té technické hantýrce se neorientuji: prostě se nedala zachytit. Jenže vědci Hashimotů zjistili, že by na ni stačilo propašovat něco poněkud radioaktivního, a pak už by to paní Dao se skrýváním neměla tak jednoduché. Rozumějte, nešlo ani tak o to loď sledovat, ale podle pozice lodi určit pozici ostrova. A paní Dao si dokázala k přistání vždy vybrat to správné počasí.“

„Počkejte,“ málem jsem spadl z křesla, „tím chcete říct...!“

„Přesně tak. Když vás Agony změnila, vstříkla vám do krve tekutou radioaktivní látku s velmi dlouhým... poločas rozpadu se tomu říká?“

„Jo.“

„Tak s velmi dlouhým poločasem rozpadu, a...“

„To... to... to... To bylo *nečestné*!“ měl jsem pocit, že se dusím.

„Ano, bylo.“

Pocit dusnosti zmizel a vrátil se zdravý rozum a kritický nadhled, a došlo mi, na co jsem Moonovi právě skočil: „Radioaktivita? Hloupost! To bych musel poznat! Odpadávaly by mi kousky masa, nebo tak!“ napůl jsem vstal a držel se rukama za hranu stolu. Díval se na mě stále tím průzračným pomněnkovým pohledem:

„Nepodceňujte schopnosti svého organismu, Tobiáší... Ostatně, nestalo se vám, že jste viděl v místech, kde by to jinak nebylo možné?“

„Ne. A sakra! Ano!“ Jako bleskem jsem si vzpomněl na divné „světlo“ tehdy v rakvi, dva a půl metru pod zemí.

„Nestalo se vám, že ženy, s kterými jste se sblížil, najednou zemřely? Lidské ženy?“ položil důraz na to lidské.

„Ano,“ dopadl jsem do křesla, „dvakrát.“ Cítil jsem se slabý a bohužel přesvědčený: „Ale to teď musí vědět, že jsem *tady!*“ zase jsem vyskočil.

„Proč myslíte, že jsem vám v Praze dal tu pilulku, nedovíte?“

„Huhl!“

„Pan Menon mne informoval, že se substance z léku naváže na radioaktivní látku, která se vám usadila v kostní dřeni, a tato kompozice se vyloučí do krve. Proto jste měl pít hodně vody, protože pak sloučenina pronikala žaludeční stěnou – pan Menon říkal cosi o koncentraci roztoků. Pak už následoval jen běžný dávivý reflex. Elegantní, že?“

„Na dávivém reflexu nic elegantního neshledávám,“ řekl jsem a cítil se poníženěji než poníženě. Tak já, člen Nočního klubu, *smrtelně nebezpečný člen*, jsem byl použit jako nějaký... nějaký *majáček*?!“

„Znáte vlastně pana Menona? Těžko, že – už jsem se vás ptal v Praze,“ odpovědělo si Moonovo torzo samo. Všiml jsem si, že jeho organismus už odvrhl červené stehy, jizva zmizela, a že již dokáže otáčet hlavou.

„To je normální, že regenerujete tak rychle?“ Vážně mě to udivilo: jedna věc je průstřel, druhá amputace, a natož hlavy.

„U mě ano – ale nikomu to neříkejte, prosím.“

„Dobře.“

Moon se na mne pátravě zahleděl: „Jste krom mne jediný, kdo to ví... Věřím vám, kupodivu ano,“ trochu nevěřičně kývl.

„Co byste udělal, kdybyste mi nevěřil?“ zašklebil jsem se.

„Zabil bych vás. Jako všechny před vámi.“

„Prosím?“ zeptal jsem se, přestože jsem věděl, že teď nevtipkuje.

„Zabil bych vás,“ zopakoval a z jeho modrého pohledu mi zatrnulo: „Je to značná výhoda, být živ i po rozsekání na kusy. Ale nesmí se to o vás vědět – i já mám své meze.“

„Proč mi to tedy říkáte? Teď jste bezbranný – mohl bych vás hodit třeba žralokům.“

„To jistě ano, jenže... Jak jste to v tom vašem Clubu říkali? *My jsme Noční klub* ? Víte, Tobíáš, vy máte něco, co má jen strašně málo bytostí na téhle planetě – morální kodex se tomu říká.“

„Asi se začnu červenat... Ale víte, Mistře, trochu jsem poslední dobou okoral.“

„Jsou věci, které neokorají – koneckonců, proto jsem se rozhodl vám pomoci, nejsem zas takový zubomil – promiňte – abych běhal po světě a roznášel pilulky.“

„Pravda. Poděkoval jsem vám vůbec? Asi ne, že: Dík, Mistře, nikdy vám to nezapomenu.“

„Nápodobně, Tobíáš, nápodobně,“ zakřenil se, a zas to bylo to žoviální usměvavé torzo jako předtím: „Ostatně, pan Menon mi říkal, že poté, co se váš organismus nebude muset potýkat s vlivem záření, měl byste pocítit jistý nárůst kondice. Jistý *značný* nárůst kondice. Je to pravda?“

„Tak proto najednou ta síla!“ luskl jsem prsty.

„A jestli jste podstoupil alespoň krátký výcvik v umění levitace, měl byste nyní mít možnost létat bez oněch ničujících důsledků – ale stejně si dávejte pozor,“ Moonův hlas zazněl téměř otcovsky.

„Menon,“ něco mě napadlo, „jak ho vlastně znáte? Pochopil jsem, že je nějak spřízněný s Hanako... s Agony?“

„Agony je východní Hashimoto, Menon západní... Jediné, co nechápu, proč vás znovu kontaktovala, když jste se vrátil do... *Čechy* se to tam u vás teď jmenuje?“

„Tak nějak. Tohle myslím můžu vysvětlit.“

„Sem vás totiž mohla poslat poštou – tedy, mohla vám poštou poslat stopu.“

„Za prvé – jak jste řekl – mne z nějakého důvodu potřebovala nasměrovat sem. Pravda, zatím nechápu proč. Za druhé... hm, zřejmě se zamilovala do mé sestry a potřebovala, abych ji kousnul.“

„Aha! To je možné,“ Moonovi se zúžily oči zájmem, „ona je na ženy... ano. Tohle je důležité... Agony je důležitá – jedinečná – tím, že dokáže změnit kteréhokoli muže... Zasvětila vás do rozmnožování, předpokládám?“

„Jistě.“

„Tak vaše sestra... ta pohledná blondýnka se zelenýma očima?“

„Vy znáte Karolínu?!“

Moon neodpověděl a pohlédl z okna: „Nezajímá vás spíš, co se stalo tady? A zbytek plánu Hashimotů?“

„Velmi.“

„Ono to blíže souvisí. Hlavní cíl totiž nebyl ani tak ostrov,“ zapomněl, že nemá ruku, pokusil se ukázat prstem k podlaze a málem se vyvrátil z křesla: „Krucí! Už abych byl... Tedy, hlavní cíl nebyl ostrov, ale sídlo Starých Čínské rodiny. Víte o Starých?“

„Že existují.“

„To stačí. Plán byl takovýto: napadnout ostrov a přitom – jakoby náhodou – prozradit paní Dao, že je současně veden útok i proti centru její rodiny, pak Čínským paralyzovat komunikace a vysíláním falešných zpráv vytvořit naprostý chaos. A protože se paní Dao má již brzy stát jednou ze Starých, a protože nebude vědět, co přesně se děje, neprodleně jim vyrazí na pomoc a v loajálním chvatu ztratí obvyklou ostražitost a Hashimotové ji budou moci svými satelity sledovat.“

„Pěkně vymyšlené. Jak je ale chtěli porazit? Říkal jste, že jsou supermocní.“

„Zapomněl jste? Hashimotové disponují technikou schopnou vynést družici – to znamená mezikontinentální rakety.“

„A sakra!“

„Není to zrovna bušidó-kodex, ale jako metoda převzetí vlivu je to nadmíru efektivní.“

„To ano,“ pohlédl jsem z okna – zelený šerosvit začínal temnět příznaky večera, vzduch se ochladil a bzukot much slábl: „Jenže tady se asi něco nepovedlo.“

„Jak se to vezme – někomu ano, někomu ne,“ Moon sledoval směr mého pohledu: „Hashimotové nejdřív použili své lidské členy na likvidaci nástražných zařízení – lidské ztráty se nepočítají.“

„Viděl jsem.“

„Odkud jste přišel? Od mola? Tak to jste neviděl nic. Doporučuji nechodit do západní části této *perly oceánu*,“ Moon se zamračil a pokračoval: „Pak vojáci Hashimotů udeřili na vojáky paní Dao – to se z nevelké části odehrálo i tady v okolí.“

„Použila proti nim převychované upíry, že?“

„Samozřejmě, proč plýtvat našimi... promiňte,“ Moon zakašlal a rychle pokračoval: „Během prvního dne bojů se jim podařilo zajmout jednoho z výše postavených Hashimotů – netřeba dodávat, že to bylo

pečlivě zinscenované – a ten po krutém výsledku potvrdil vše o onom ‚současném útoku‘ na centrum Čínské rodiny.“

„Tomu říkám oddanost věci,“ až jsem se otrásl, co mu asi udělali.

„U Japonců naprosto normální,“ Moon si zas odkašlal – asi mu zrovna začínají fungovat plíce. „Co ale Hashimotové nečekali, že paní Dao neodletí rovnou na pomoc Starým, ale že nejprve přiletí sem – abyste rozuměl, na džunku pro ni dolétla helikoptéra, a ta se dá – kupodivu – z orbity sledovat mnohem snáze než daleko větší loď – obzvlášť, když pospíchá. Takže, když sem přilétla, prudce se změnil poměr sil – přivezla s sebou toho zatraceného všiváka Ho,“ poprvé jsem Moona uslyšel použít hrubý výraz, a až jsem pozvedl obočí.

„Ano, zatraceného všiváka,“ zopakoval. „Tehdy Hashimotové začali dostávat na frak, jenže v rámci dodržení scénáře nemohli ustoupit. Paní Dao totiž neuvěřila falešným zprávám ani prvnímu výsledku a rozhodla se zajmout ještě několik našich a porovnat výsledky – ona už je taková, a ostatně, být Hashimotové prozíravější, čekali by to.“

„Jak jste se k tomu dostal vy?“

„Právě v této fázi – Hashimotové mne kontaktovali už dřív, protože vědí, že Čínskou rodinu nemám příliš v lásce... Požádali mne, abych jim dělal zálohu – zas tak neprozíraví nejsou.“

„Zálohu? Jeden člověk?!“

„Já nejsem člověk, Tobiáší, já jsem Mistr Moon.“

Tentokrát jsem si poznámku o skromnosti netroufl.

„Když mne paní Dao spatřila v boji, usoudila, že je to vážné, odlétla, a tehdy jsme, přestože tu zůstal Ho, začali vítězit – i když Hashimotové hodně prořídli, a navíc tu nemohla být jejich elita, která jakoby útočila na centrum Čínských. Jenže pak...“

„Wries s Van Vrenem, že?“

„Přesně. Myslel jsem, že je zdržíte déle, popřípadě dorazíte před nimi... Mnoho dobrých upírů padlo, dokonce ani nebrali zajatce, jak spěchali.“

„A jak dostali vás?“

„Snadno – ani já se neubráním Wriesovi, Van Vrenovi a všivákovi Ho naráz.“

Ucítil jsem mezi lopatkami chlad – ne z toho, čemu Moon čelil, ale z toho, jak jsem na něj byl v Praze drzý. Obloustlá žoviální bytost musí skutečně vydat za armádu, jestli si troufla vstoupit do cesty té smrtící trojici.

„Nic jiného mi nezbývalo,“ pokrčil rameny, jako by mi četl myšlenky.

„A ví se tedy, kde jsou jejich Staří, nebo ne?“

„Já ano – a Hashimotové nejspíš taky. Než mne Ho rozsekal, laskavě mi to prozradil – když prý to chci tolik vědět.“

„Hrozná vlastnost, vykecávat se před odsouzenými k smrti. Nás v Klubu už jako děti učili, že odsouzeným se nic neříká, protože dokud žijí, mohou to použít proti nám, a když už nežijí, nemá smysl si třepit jazyk.“

„Jak říkám – já ten váš *Club* měl vždycky rád.“

Dobře deset minut jsme se dívali z okna a přemýšleli.

„Svět je shnilý,“ nakonec si povzdechl Moon – neudržel jsem se a začal se smát. Věřím, že ti mrtví by to ocenili také.

I Moon se smál.

„No jo, ale co dál?“ zabubnoval jsem prsty po lakované desce: „Všechno je hotovo.“

„Bohužel, nikdy není hotovo všechno,“ zvažněl Moon.

„To znělo moudře.“

„To *bylo* moudré... Víím, na co myslíte, Tobiáší: Jedním z vašich cílů bylo zachránit Agony, že?“

„Ano.“

„A teď, když víte, že vás sprostě použila a ještě sprostěji obelhala, si říkáte, že se na ni můžete vykašlat a navždy zmizet do západu slunce.“

„Tak nějak, ano,“ přikývl jsem.

„Pro nás téměř nesmrtelné jednou skončí i *navždy*... A nezapomeňte na její, hm, *schopnost* – může mít tisíce potomků a Čínská rodina tisíce otroků – tisíce *vojáků*... Vosí královna.“

„Takže ji skutečně zajali?“

Moon kývl: „A nejen ji, bohužel. Nejen ji.“

Tázavě jsem zvedl obočí, ale Moon to přešel: „A nemyslete si, že zrovna vám dají pokoj, utekl byste jim už podruhé a to by vzalo čest

nejen paní Dao, ale i celé Čínské rodině – a pro orientálce je čest rodiny vždy na prvním místě.“

„Nadějně vyhlídky na věčnost, zatraceně.“ Začalo se prudce stmívat – tak nějak uvnitř.

„A navíc vám nikdo nepomůže – jen klan Hashimoto si mohl dovolit jít proti Čínským, nikdo jiný nemá takovou moc, nikdo jiný si netroufne porušit rovnováhu...“ Moon na mne soucitně pohlédl: „Spíš to bude tak, aby se Čínským zavděčili, půjdou teď po vás všichni – i vaši.“

„Akorát vy ne,“ usmál jsem se – jiskřička ve vesmíru tmy.

„Nic není definitivní, Tobiáš, ani já nemohu existovat bez spojenců – a jestli klan Hashimoto padne...“

„To byste mě skutečně lovil i vy?!“

„Nerad, vážně nerad.“

Jiskřička zhasla.

„Sleduju, že na kodexu Nočního klubu opravdu něco je.“

„Říkal jsem vám, že jste výjimeční... *byli jste* výjimeční,“ opravil se.

„Podle všech těch řečí... nemáte nějakou radu, Mistře?“ zkusil jsem ho.

„Ne, to skutečně ne. Jen jsem vám nastínil budoucnost.“

„Za to vám budu do smrti vděčný.“

Chvilí jsme se na sebe usmívali.

Přestože mi řekl, že když to nepůjde jinak, vystoupí proti mně, ani mě nenapadlo, že bych ho mohl zlikvidovat... Napadlo, ale prostě bych to neudělal, zabít bezbranného. I když... vzpomněl jsem si na Strážce.

„Říkal jste, že zajali ještě někoho, a protože asi neříkáte nic zbytečně, měl byste mi konečně říct koho.“

„Nebudete rád, varuji vás.“

„Snad se s tím srovnám.“

Ke tmě se začalo i ochlazovat.

„Doufejme. Doufejme.“ Moon se odmlčel a hlasitě se nadechl: „Dostali tu vaši zelenookou blondýnku – sestru. Také takového malého hošíka. A jednoho staršího muže.“

Najednou prudce mrzlo – jasně jsem slyšel, jak led křupe:

„Jmenuje se Tomislav.“

„Tomislav... Na to, že je jen člověk, stojí jeho jméno za zapamatování. Říkal nám jeden zajatec, že je přivezla paní Dao – Wries s Van Vrenem je podle všeho nechali doručit na džunku jen pár dnů před vámi – zřejmě je hodlali použít jako vějičku.“

„Zřejmě.“

„Na vás.“

„Zřejmě.“

„Zřejmě je tak použijí i nyní.“

„Zřejmě.“

Nějak jsem v tom mrazu nemohl otevírat ústa – svaly na tvářích jsem měl jako gumové.

„Pozor na ty oči, Tobíáši, vztek je zrazující,“ řekl Mistr Moon, a když jsem na něj pohlédl, zdálo se mi, že ucukl: „Pan Tomislav je vskutku tuhý chlapík: Prý stál tady,“ píchl bradou ke koberci vedle stolu, „a prý paní Dao řekl, že to má spočítané – prý řekl něco jako: *To byla závažná chyba, dámo, zajmout nás. Noční klub neodpouští.*“

„Kde jsou teď?“

„Paní Dao je asi vzala s sebou – pokud jste nenarazil na jejich těla.“

„Říkal jste, že vám pan Ho prozradil, kde je to sídlo?“

„Ano. Ale na co vám to bude? Ho-hó! Snad neuvažujete, že sám zaútočíte na Staré Čínské?“

„Noční klub neodpouští,“ řekl jsem a Moon hlasitě škytl.

* * *

Myslel jsem, že mne bude *zrazovat*, ale kupodivu řekl, že mi stejně nic jiného nezbyvá: „Zemřete tak jako tak – takhle aspoň rychle.“

„Vřelý dík za podporu,“ přecházel jsem podél stolu a zatíнал pěsti, „teď byste konečně mohli...“

„Tokio, mrakodrap Takamoto Tower, poslední patro.“

„Tam je najdu? Ty Staré?“

„Opravdu nevím, co tam najdete, ale je to pravděpodobné – alespoň některé – bylo by jen logické skrýt se před raketovým útokem protivníka do jeho vlastního hlavního města.“

„Ano. To ano,“ rozhlédl jsem se, „neviděl jste tu nějaké mapy? Japonsko odsud nebude moc daleko.“

„Vážně to myslíte vážně?“

Znovu jsem se na něj podíval a on znovu škytl:

„Dobře, už se nebudu ptát... Jak jste tady?“

„Mám loď, hm, loď paní Dao.“

„Zajímavé,“ tázavý pohled.

„Já to nebyl, většinu posádky pobily triády.“

„Ty paní Dao skutečně nesnášejí. Je to mimořádně hrabivá dáma... Ale s touto lodí bych do tokijského přístavu rozhodně nevplouval.“

„Toho se bát nemusíte. – Mohu vám ještě nějak pomoci? Něco k jídlu? Pohodlnější pozice?“

„Ne... Vy už jste snad na odchodu?“ zatvářil se udiveně.

„Proč to odkládat,“ pak bych si to ještě mohl rozmyslet.

„Kdybyste pár hodin vydržel, mohl bych vám... radit asi nepotřebujete, sleduji, ale zřejmě se tu najde pár věcí, které byste mohl potřebovat.“

„Například?“

„Například zbraně.“

S rukou na klice jsem se zastavil: „Zbraně?“

* * *

Uvázal jsem Moonovi v podpaží opasek jedné z přilehlých mrtvol a nesl ho jako neforemnou aktovku.

Dům byl zevnitř zatraceně větší, než se zdálo zvenčí, a ke všemu orientálně spleť (pro Středoevropana se špatným orientačním smyslem až nesnesitelně spleť) a Moonovy zkušenosti se při prohledávání ukázaly neocenitelnými:

„Tady někde to musí... Táhle, vidíte tu spáru?“

„Spáru?“ Byli jsme ve sklepe, přesněji v nějaké podzemní svatyni: oltář, několik hrozivých soch, gobelíny... vedle oltáře viseli tři mrtví upíři, podle strašlivých ran a zápachu spáleniny a stříbra ti, které paní Dao nechala vyslechnout.

„Za tím drakem, skoro od stropu... ten drak je ze zlata, mimochodem.“

„Hm,“ obhlédl jsem metr vysokou sochu se dvěma hlavami, rozšklebenými čelistmi a očima z rudých drahokamů, „už ji vidím, támhle je druhá, asi dveře. Jak ale dovnitř?“

„Dívejte se po ohmataných místech... zkuste levou zadní nohu?“

Zaramploval jsem zlatou nohou a tajné dveře se skutečně otevřely – dýchl na nás čistý chladný vzduch.

„Rychle dovnitř! Ať to tam taky nenasmrádne. Je to vzduchotěsné.“

„Vidím,“ nafukovací těsnění bylo nepřehlédnutelné; to už jsem za námi zavíral. V chladném vzduchu byla cítit ocel a příznačný strojní olej.

Světla skrytá ve stropě se tlumeně rozzářila – generátor někde hluboko v podzemí stále spolehlivě pracuje.

„Tradice je tradice, ale elektřina je elektřina – vynalézavost se mi na lidech vždy líbila,“ řekl Moon a já jen tiše žasl: zdi byly obložené stovkami mečů, dýk, šavlí, kordů, nožů, sekáčků, kinžálů, jataganů...

„Sleduju, že paní Dao je na zbraně docela vysazená.“

„Při jejím způsobu života se není co divit... Tohle jsou tretky – pokračujme v prohlídce, prosím.“

„Tretky?“ vykročil jsem ke dveřím na opačné straně chodby – byly troje, jedny rovně, jedny doprava a jedny doleva, všechny z leštěného načervenalého dřeva.

„Jdeme do těch prostředních,“ řekl Mistr Moon, jako by zapomněl, že to jsou moje nohy, co se boří do vysokého orientálního koberce.

* * *

Když jsem otevřel (ty prostřední), málem jsem zařval a chudák Moon zažil, jaké to je, být použit jako palcát.

Rána našťestí nedopadla.

„Omlouvám se, reflex.“

„Nic se nestalo.“ Oba jsme zírali na to, co nás (mě) vyděsilo. Stálo to vprostřed velké kruhové místnosti v patřičně rozměrném skleněném kvádru, bylo to zalité světly malých bodovek a vypadalo to trochu jako středověká zbroj.

Jenže...

Jenže.

„*Stín démona*,“ tiše – tak nábožně – vydechl Moon. „Tak tohle už žádné tretky nejsou,“ zamrkal a přešel očima po zbraních ve vitrínách.

„Vy se v tom vyznáte?“

„Pokud se dožijete mého věku, tak se v *tom* také vyznáte. Je to, abych tak řekl, životní nutnost.“

„Že bychom si něco půjčili?“

„Kteroukoli z těch dvou katan tam naproti, mohu-li doporučit,“ při pohledu na vodorovně zavěšené zbraně v dřevěných, černě lakovaných pochvách se mu žádostivě zaleskl zrak.

„To jsou nějakí zapomenutí mistři oceli?“ opřel jsem ho o stěnu a sundal tu horní.

„Zapomenutí, byť nezapomenutelní. Tohle jsou čepele vyrobené speciálně pro *nás* – ani s naší silou je nezlomíte, dá se jimi proseknout železobetonová zeď... Ten horní se jmenuje Šedý Had, ten spodní Bratr Šedého Hada. Cena nevyčísitelná.“

„To znám, takovéhle meče obvykle kovají trpaslíci hluboko pod Temnou horou, nanejvýš ještě elfové v Temném hvozdu,“ zašvihal jsem katanou s kratším jménem a rozhodl se, že si ji nechám.

„Umíte zacházet s šakeny, Tobiáší?“ Moon přešel vtipkování a díval se na rozsáhlou sadu břitkých hvězdic s jemnoučkými rytinami.

„Ne.“

„Škoda.“

Protože jeden meč obvykle stačí, zvedl jsem Moona a vrátil se na chodbu. Přestože jsem chápal jeho vztah k chladnému železu, já jsem přece jen trochu modernější, a ta olejová vůně...

„Páni!“ vydechl jsem za druhými dveřmi. Tato místnost byla obdélníková s kruhovými výklenky v rozích – přes neskutečné spousty pistolí, pistolek, samopalů, opakovaček, bambitek, brokovnic, derringerů, revolverů, mušket a útočných pušek má paní Dao zřetelnou slabost pro kulomety.

„Nejdříve bych se podíval po nábojích, než to harampádí začnete přehrabovat,“ zklidnil mé chtivě napřažené ruce Moon.

„Třetí dveře?“

„Kde jinde.“

* * *

Za třetími dveřmi byla vyjma skladu střeliva i dokonalá zbrojírská dílna: podle rozměrů židle a nízkého pracovního stolu ušitá na míru někomu nevelkému, zato velmi tlustému.

„Ona se v tom sama i vrtá,“ řekl jsem tiše – ve vzduchu se krom olejových výparů vznášel i parfém paní Dao.

„Ano, dá se to předpokládat.“

To už jsem neposlouchal: na podlaze u stěny totiž ležela. ..

„Taška! Ta taška!“ horečně jsem ji zvedl, položil na stůl a zip hlasitě zabzučel.

„Voží jí to z celého světa jako prezenty,“ pokoušel se odložený Moon nahlédnout dovnitř.

„To by byl ale potupný konec pro slavného Red Barona,“ zarachotil jsem závěrem strašlivé zbraně, „skončit v muzeu.“

* * *

„Vy ty věci znáte, Tobiáší?“ Moon nepřehlédl, jak láskyplně rozkládám pistole a neprůstřelné vesty po stole.

„Ano. Wries s Van Vrenem je museli ukořistit, když zajali moje...“ světlá chvilka pominula.

Moon taktně mlčel.

Obhlédl jsem škody, které na kulometu způsobila střela pražského policisty, ale s výbavou dílny to byla oprava na deset minut.

„Půjdem?“ vrátil jsem vše do tašky a hodil ji na rameno – jen katanu z policejní laboratoře jsem nahradil místní Šedou variantou.

„Jak chcete, ale pokud vám mohu doporučit, vrátil bych se k mečům.“

„Jeden stačí, řekl bych.“

„Nemyslím meč. Být vámi, vzal bych si to brnění, *Stín démona*.“

„Na co, proboha?“

„Nezapomeňte – každý je tím, jak vypadá. Tady v Asii vám podobný oblek může pomoci víc než tank – lidé jsou nesmírně pověřiví.“

„Šaty dělají člověka.“

* * *

„Tohle z vás člověka rozhodně neudělá.“ Dívali jsme se do příšerné kovové tváře, která slouží jako obličejový kryt rohaté přilby,

a už jen hrotilá obočí vystupující na centimetry dopředu by mohla být pro neopatrného protivníka osudná. Celé brnění bylo matně černé, z oceli a kůže, a další rohy trčely z ramenou – z loktů pro změnu bodce, a na vnějších předloktích byly úzké dlouhé čepele (určitě skvělé na podřezávání krků) a pod krunýřem sukénka z ocelových destiček; chrániče stehen a holení byly spojeny důmyslným kloubem, a rukavice – v kontrastu s masivním zbytkem – byly spředeny (upleteny, uháčkované, ukovány) z miniaturních ocelových kroužků.

„To musí vážit dobře metrák.“

„Vám to vadí?“

* * *

„Je mi to malé,“ zatočil jsem rukama, „a dře to.“

„Každá výhoda chce nějakou oběť... Prý měly magické schopnosti, tyto Stíny. Za celou historii jich bylo vyrobeno méně než patero – koho by napadlo, že se na jeden zmůže paní Dao,“ díval se na mne trochu zamýšleně. Závistivě.

„Jo, tenhle je má taky – je mi magicky malej. Budu nové japonské strašidlo – Démon s krátkými kalhotami. Amíci mi budou říkat Shorty.“

Moon se na mě pořád *tak* díval.

„Přece nevěříte na magii?“

„Přece nevěříte na upíry?“

„To se dá vysvětlit: geny, mutace...,“ rozložil jsem rukama.

„Když myslíte.“

Zabušil jsem se do hrudního pancíře: „Magie – možná se ze mě stane King-Kong... Co to má umět?“

„Bytost, která to oblékne, je prý nezranitelná.“

„Nezranitelní musíme připadat všem lidem, natož v takovémhle plecháči – a legendy si vymýšlejí lidé, ne my.“

„Když se pokropí lidskou krví, prý nevrhá stín, a také jsem zaslechl cosi, že kdo to oblékne, bude proklet – asi proto si to paní Dao nevzala do boje.“

„Ta si to nevzala, protože by ji do toho museli nacpat hydraulickým lisem.“

Moon se neusmál: „Kletby bych rozhodně nepodceňoval... Přesto, být vámi, nenechával bych to tady.“

Prý *kletby* – pověřčivost je metla.

Zkusil jsem se ohnout, povyskočit, salto, a kupodivu, přes všechny ty ostny a břity to šlo daleko snáze, než bych čekal. Nakonec jsem ve skle vitríny prostudoval svůj odraz, a to rozhodlo: vypadá opravdu děsivě. V tom černém kovu něco je, něco takového... *něco*.

„Přece nezačneš věřit na trpaslíky!“ okřikl mé myšlenky Ten druhý.

* * *

Ještě jsem se vrátil do skladiště střeliva, pokusil se najít nějaké pásy s náboji do Red Barona a měl štěstí. I když, podle mě tam paní Dao měla veškeré patrony, jaké se vůbec kdy vyráběly – měla tam i čtyři ostré do lodního děla; takové ty, co nábojnice vyhlíží jako sud na vápno. Zdá se, že na vztahu tlusté dámy ke zbraním je něco nezdravého.

* * *

„Opravdu nic nepotřebujete?“ seskočil jsem z bortu na molo, „najít se, někam odnést?“

Vlny líně pleskaly do korálového břehu a nad hladinou se plazila ranní mlha.

„Ne, děkuji, energii na nové končetiny mám zde,“ Moon si pohlédl na vyklenuté břicho, „proto je dobré být trochu při těle.“

„Ale tady si vás každý všimne, navíc, kdybyste sklouzl...“, mrkl jsem k vodě doslova naježené trojúhelníkovými ploutvemi.

„Žádný strach, nebude to sice příjemné, ale už jsem to zažil – víte, jak chodí pídalka?“

„To vám nezávidím.“

„Já sám sobě také ne,“ Moon si povzdechl, „život je někdy obtížný.“ Pak jsme se oba dívali, jak se z mlhy nad archipelem rodí oranžové slunce a jak první paprsky rozzíhají malé duhy v kapkách rosy blyštících se v pavučinách. Mouchy zase začínaly bzuchet a od mrtvé hlídky tekli pramínek něčeho černého, vazkého a odkapával do moře. Dělalo to mastné skvrny.

Ranní idylka.

* * *

Motory naskočily téměř ihned, odvázel jsem lana a zamával Moonovi. Podle nakyslého úsměvu se také pokusil zamávat, pak jen zavrtěl hlavou a s malebností beznohé stonožky se odpíd'alil pryč.

Pár minut jsem počkal, až diesely přestaly prskat a až se namodralý kouř změnil v šedý – mohl jsem si to dovolit, protože ve skalnatém podloží nedaleko mola byly (pečlivě skryté) dvě obrovské cisterny s naftou – tlustou hadicí jsem si načerpal, co se vešlo.

„Statečně vpřed!“ obhlédl jsem vodu, odrazil příď a začal s maratónským během.

Tentokrát jsem plul oficiální přístupovou cestou, a tak jediným mým štěstím bylo, že útočníci zlikvidovali předsunutá obranná stanoviště – obvykle se dala poznat podle mračen much, popřípadě podle rozstříleného vraku a stále ještě lenivě přežraných žraloků. Moon mi řekl, že Wries s Van Vrenem a ostatními odvezli všechny lodě po útočnicích na oceán, kde je potopili. Zajímal jsem se, kam potom zmizeli, ale to už nevěděl – ale zas tak složitý odhad by to být neměl.

* * *

Když jsem prokličkoval na volné moře a vzal kurz na Japonsko, mohl jsem se konečně zbavit šatů páchnoucích hnilobou. V jednom z igelitových pytlů, které jsem si nanosil na loď, byly i nějaké kosmeticko-hygienické prostředky, takže jsem si znovu ověřil, že i se sebekvalitnějším mýdlem je mydlení ve slané vodě krajně obtížné. Další problém byl, že džunka na motory pluje o dost rychleji než pod plachtami, takže spadnout přes palubu, asi bych ji nedoplaval.

* * *

Do země vycházejícího slunce to zas tak blízko nebylo: čtyři tisíce kilometrů něco trvají, ale alespoň jsem se dokonale odsmradil a zbytek cesty se opaloval – nějaké prázdniny už jsem si vážně zasloužil.

Vzhledem k tomu, že hnilobný zápach neopustil mé vlasy ani po několikerém mytí práškem na praní, oholil jsem si nejen vousy, ale i hlavu. Jsem teď vpravdě oslnivý typ.

Když zbývalo posledních sedm set kilometrů (plus – minus, mé navigační schopnosti jsou opravdu výborné), začal jsem intenzivně

lovit ryby, a přestože jsem neměl hlad, nacpal jsem se, až jsem žbluňkal. Pravda, první dvě hodiny jsem nechtyl vůbec nic, oceán vypadal jako vymetený, pak jsem změnil návnadu, a už jsem měl prvního žraloka – přivázel jsem se na lano a skočil do vody sám.

Ještě toho dne jsem opět ucítil zemi – tentokrát nikoli tropické rostlinstvo, ale slabý pach smogu plus jemný prach. Vypnul jsem stroje a začal se připravovat na opuštění lodi.

* * *

Sesmekl jsem z příďe bachratý člun s malým zaolejovaným motorem – bylo to jediné použitelné plavidlo, jaké jsem na ostrově paní Dao našel, a jestli se mi povede nastartovat, to vážně nevím.

Lodice cákla do vody a začala se poměrně rychle vzdalovat.

„Měls to přivázat, nežs to shodil,“ poradil mi Ten druhý.

Po několika podobných drobnostech jsem přestěhoval vše, co si chci vzít – nejhorší bylo brnění, které pořád někde vyčnívalo, rohy mne píchaly do zad... Pekelný soubor. Člun byl naštěstí dost velký a měl i cosi jako nástavbu – však jsem ho na džunku málem nedostal: má hodně přes čtyři tuny, a když jsem ho nesl, docela jsem se prohnul (a bořil). I Moon se na to díval s pozdviženým obočím – připadal jsem si fakt dobře, dokud mi neřekl, že můžu klidně zvednout Sochu svobody, ale při útoku na Čínskou rodinu mám asi tolik šancí, jako bych vyhlásil válku Austrálii.

Když se začalo stmívat, vzal jsem ocelový pajcr, seskočil do klece a s velkým zadostiučiněním prorazil první otvor tam. Pancíř pod prkny byl sice tvrdý, jenže já jsem vytrvalý.

Oceánu se do staré lodi příliš nechtělo, ale já u jedné díry nezůstal.

Stál jsem na přídi, sledoval zapadající slunce a poslouchal hlasité klokotavé zvuky, s nimiž si voda razila cestu vnitřnostmi plavidla. Paluba se pozvolna nakláněla, a jak loď těžkla, přestávala se houpat. Je to divný pocit, smrt něčeho tak velkého. Už nikdo neucítí vůni sluncem rozpáleného dřeva, už nikdo neuslyší dunění kroků, navždy utichne vrzání ráhen i mňoukání čínských diskoték... Téhle džunce jsem to ale přál.

Když po laně spojujícím mrtvolu s člunem přešla i pišticí Ryzákova rodina, přestoupil jsem také. Jedno šmiknutí nožem a pak

už jsem jen pozoroval, jak se přes vybělená prkna převálila první nesmělá vlnka, pak druhá, už smělejší, paluba zaskřípala a pak v jediném okamžiku sklouzla dolů.

Ve víru zaklokotalo několik polštářů, kus zábradlí a pak už loď paní Dao nikdy neexistovala.

Otevřel jsem zmateně pobíhajícím krysám konzervu s čínskými nápisy (byla to rýže s něčím neidentifikovatelným – podle zápachu přeznačili zruční Asiaté nějaké evropské psí žrádlo a prodávají to jako lokální delikatesu), každopádně, krysám to chutnalo, a když jsem jim otevřel další dvě, spokojeně se rozvalily uprostřed člunu, kde se to nejméně kýve, a usnuly – věděly, že já jim neublížím.

Motor se mi podařilo nastartovat až k ránu – tolik sprostých českých slov ještě vlny žádného oceánu nenesly.

Ale nakonec se ukázalo, že to nevádí – lodice se pohybovala rychlostí vskutku neuvěřitelnou (nebylo jisté, jestli v nestřežených chvilkách necouvá), tak jsem do japonských výsostných vod vplul zase až po setmění.

Byl jsem docela napnutý, jestli dřevěnou kocábku někdo neuvidí na radaru, ale podle toho, že se hora světla na obzoru pozvolna měnila v Tokio a že mne nikdo neotravoval, asi ne. Nebo mě považovali za rybáře.

„Jak to vlastně chceš udělat?“ ozval se Ten druhý.

„Co?“ poslouchal jsem, jestli se nějaký motor neblíží příliš nezdavě – ostatních rybářů se kolem motalo docela dost.

„To se jako navlíkneš do toho železa, meč na záda, kulomet do rukou, vystoupíš uprostřed přístavu a prvního poldy se zeptáš: ‚Kde je tady Takamoto Tower, prosím?‘“

„Hm.“

„Hm – co?“

„Nějak to vymyslím.“

„To jsem vážně zvědavěj.“

Já taky, pomyslel jsem si a otočil se k hroživé hromadě věcí, které nezbytně potřebuju s sebou.

Nakonec jsem to vyřešil: Oblékl jsem si novou, tentokrát kompletní sadu nindža oblečení (bez kukly, zato doplněnou o těžké kožené boty), navrch dvě klubové neprůstřelné vesty (obě byly po

Rozmetalovi, čili mi byly dost volné) a ještě navrch Stín démona. Byl jsem v tom sice poněkud napresovaný (poněkud *mnoho*), ale nebylo to tak zlé – dokonce, když jsem si zvedl límce vest, krunýř mě ani nedřel do krku. Pancéřování na ruce a na nohy bylo bez problémů – jediné, co mi bylo líto, že jsem přišel o své řetězy (smrděly tak, že jsem je vyhodil hned za ostrovem).

Pátravě jsem se rozhlédl:

„Myslíš, že budeme potřebovat kotvu?“

Ten druhý neodpověděl, tak jsem si půjčil nový řetěz tam; byl rezavý a trochu silnější, ale když jsem poté, co jsem si jeho poloviny namotal na zápěstí, zkusil pár cvičných úderů, dopadová energie mých pěstí mne vyloženě potěšila. Zbraně a náboje jsem nechal v tašce – při nošení na zádech už se osvědčila.

„Jen tak dál,“ povzbudil mne Ten druhý, „už jen najít toho policajta.“

„Mlč, troubo!“

Navrch jsem si navinul něco, co by se dalo považovat za součást tradičního japonského navinovacího oblečení – štůček černé látky mi doporučil Moon, když jsem ve skladu na ostrově hledal obuv vhodnou pro trnité cesty budoucností – prý se mi bude hodit. S taškou vespod jsem vypadal jako téměř dvoumetrový Quasimodo, který se rozhodl získat mistrovský titul v sumo, a navíc mi pořád zbývala ta prokletá rohatá helma.

* * *

„A vlastně, máš pas?“ zeptal se Ten druhý, když jsem zároveň balil přílbici do kusu látky (marně) a kdy příd' člunu křupavě narazila do betonového mola a kdy se ke mně vydaly dvě velmi důležitě vypadající uniformy. Člun se zase odrazil a rána to byla taková, že to i krysám podrazilo nohy.

„Možná jsi měl vypnout motor,“ poučil mě Ten druhý.

Uniformy začaly naprosto nesrozumitelně, ale o to hlasitěji hulákat.

„Co mám sakra dělat?!“ zdivočele jsem se rozhlédl.

„Nedokáže přistát s lodí, a to přitom chce útočit na...“

„Mlč!“ sevřel jsem přílbu a ze zoufalství udělal to jediné, co zbývalo.

„Superman!“ zavýskl Ten druhý, ale musím se pochlubit, že můj vzlet byl mnohem prudší – vítr mi zaburácel v uších a během vteřiny jsem byl na sto metrech. Roucho mi vlálo kolem nohou.

„Kam...?! Tam!“ odpověděl jsem si sám a sestoupil na střechu pětipatrové kancelářské budovy tyčící se nad dlouhými skladišti. Pod nohama mi zaduněly betonové překlady polité asfaltem, ale to už jsem se díval, co mému výstupu říkají ramena zákona.

„Oni si mě snad nevšimli!“ zašeptal jsem, protože obě uniformy stále ječely na člun chaoticky odplouvající do tmy – jeden z nich už trápil vysílačku.

Že bych byl až *tak* rychlý?

„Možná tě viděli, jenže kdo by věřil vlastním očím... Ostatně, jak se cítíš?“ Tomu druhému (i mně) před očima vyrostl mangrovový prales a mezi prsty zalepkaly ptačince.

„Nic,“ docela užasle jsem zkusil poskočit, „pohoda!“

„Asi ses přece jen něco naučil... Jenže co dál?“

„Co dál, co dál, taky pořád! Dej pokoj!“

„Jde mi o krk, co bych ti měl dávat pokoj?“

Střecha se ukázala docela vhodným místem (pravda, pár ptačinců smrdělo i tady), ale rackové spali a moc si mě nevšímali.

Taška na hřbetě nebyla dvakrát pohodlná, tak jsem si pistole a plamenomet různé pozastřkoval za krunýř (s automagem v ruce vypadá budoucnost docela růžově; docela *rudě*), pásy pro Red Barona a popruhy se zásobníky navrch, kulomet na bok (hezky, abych ho mohl pravou paží zhoupnout dopředu) – meč jsem si zavěsil na záda a jílec mi trapně trčel nad ramenem.

„Co ale s tebou?“ Přilbice opět zbyla.

„Mohl bys třeba zkusit somrovat a používat ji jako žebračí misku,“ řekl Ten druhý.

Problém helmy jsem zatím odsunul a nožem si ze svého obalovacího roucha vyrobil něco poněkud praktičtějšího – kupodivu – vyšlo mi opět pončo, tentokrát až na paty.

„Ještě sombrero, a přichází sám mistr La Bamba!“

„Tady snad někdo vtipkuje?!“

Pončo se mi náhodou povedlo tak, že skrylo nejen zbroj, ale i všechny zbraně (až na ten prokletý jilec a rohy trčící z ramen), jenže já už jsem to měl vymyšlené – ze střechy byl výborný rozhled.

* * *

Jeden tokijský bezdomovec měl k ránu ošklivý sen: zdálo se mu, že z nebe sestoupil Démon smrti. Bylo to sice velmi živé, ale musel to být jen sen, protože proč by Démon smrti kradl...

* * *

„... pročs ukradl... řo?“ ani Tomu druhému nebylo vše jasné.

„Nech se překvapit.“ Hřebíky a lajsnu jsem měl připravené, dvě rány dlaní, a stal jsem se vlastníkem poutavého oboustranného transparentu, který jsem si zastrčil za flígr, takže mi trčel vysoko nad hlavu. Na hrud' jasně červený kastlík a...

... a Coca-Cola měla nového superdynamického reklamního pracovníka.

* * *

Se svojí helmou, výškou, pončem a transparentem COCA-COLA – TO JE ONO! jsem v ranní dopravní špičce budil zaslouženou pozornost – co na tom, že jsem rozdával plakátky na novou LIGHT verzi s příchutí bůhví čeho, které si každý mohl nabrat u každého z desítek pouličních poutačů (z přesně jednoho takového jsem si vyrobil „převlek“): osobní přístup – to je to, co si žádá japonský konzument. I jinak to bylo docela dobré – vzhledem k absenci japonštiny jsem nemohl mluvit, tak jsem jako pravý démon jenom chrčel a červovlasá děvčata nádherně ječela, a přestože všichni spěchali do práce, tolikrát se se mnou nikdo nevyfotil ani za mé spisovatelské kariéry.

Když kolem půl deváté začaly chodit děti, teprve se strhl ten pravý halas a tartas – nakonec jsem skončil u toho, že jsem uniformovanou drobotinu spolu se dvěma policistkami převáděl přes ulici. Z démonického chrčení už mě začínalo bolet v krku, ale děti chtěly pořád znova a znova. Tou dobou už u mě podruhé zastavil chlapík na mopedu v barvách Coca-Coly a dal mi další dávku letáků. V nápojových barvách měl nejen moped, oblečení, kravatu a přilbu, ale i nezbytný respirátor.

Když svišťové (konečně) zmizeli ve školách, na ulicích se trochu vydlidnilo (místo milionu lidí na centimetru čtverečním jen půl milionu) a mohl jsem začít nerušené pátrat po Takamoto Tower.

Prvním neblahým zjištěním bylo, že Japonci nemají – vyjma těch nejširších – pojmenované ulice. Koupil jsem (ukradl) mapu Tokia, ale moc (vůbec) mi nepomohla. K polednímu jsem jen děkoval upřímu organismu, že mne nemůžou bolet nohy. S chlapíkem na mopedu už jsme si tykali, tedy aspoň myslím: vždy když mi předával další várku letáček, uklonil se a já na něj zachrčel.

Netrvalo dlouho a našla si mě všudypřítomná televize. Konkurenční zelené molitanové kuře, rozdávající nějaké neidentifikovatelné barevné nesmysly, na mne nevraživě zahlíželo, jenže já z popularity příliš radost neměl.

„Třeba dostaneš prémii – sud kofoly nebo zájezd na Ostrov snů,“ zamyslel se Ten druhý, a já, jak si ke mně smečka s kamerou *razila* cestu, horečně napichoval na trny na ramenou i na přilbě letáčky – jeden jsem si hned ráno připíchl i na ocelová obočí na masce, protože ani denní světlo jí neubralo na strohé příšernosti. Vsadil bych se, že polovina lidí kolem hádá, jak vlastně vidím.

* * *

Vzhledem k velmi častým obrovským pouličním televizním plochám jsem toho dne v žebříčku sledovanosti překonal i španělského krále, který tu je na oficiální návštěvě, a měl jsem pocit, že kromě předpovědi počasí, která donekonečna omílala mnohojazyčné úzasy o ŠOKUJÍCÍCH TEPLITÁCH! a ZIMNÍM LÉTĚ! jsem překonal všechno.

Jednu chvíli se má reklamní práce a dvoumetrový blikající nápis DEVADESÁTIPROCENTNÍ VLHKOST VZDUCHU! prostřídaly s opuštěným člunem, který japonská pobřežní stráž v noci zajistila v přístavu (doufám, že se Ryzák s rodinou bez problémů dostal na břeh). Tehdy jsem seznal, že je konec hrám – ten člun by někdo mohl poznat, a ani Stín démona – byť olepený reklamami – není nic nepřehlédnutelného.

Obzvlášť pro majitelku.

Kolem páté smog zhoustl odpolední špičkou a zároveň předzvěstí večera, a já stále nebyl svému cíli blíž; Tokio je *dost*

rozlehlé – obzvlášť pro někoho s mým orientačním smyslem. Takže když znovu přijel moped s letáky, nezachrčel jsem, ale řekl: „Takamoto Tower?“

„Vy jste Američan!“ radostně vykřikl jezdec v Coca-Cole: „Vsadil jsem se s Aiko, že jste cizinec – ona tvrdila, že máte falešnou hlavu, abyste byl větší. Kudy se díváte ven? Prosíím!“

„Ten plakát na obličejích je z mé strany průhledný. Víte, kde je Takamoto Tower?“

„Jistě!“

„Neodvezl byste mě tam?“

„Ale jistě!“ Na legendách o japonské ochotě něco bude.

Motorek mopedu poděšeně kvílel, zadní kolo se křížilo, přední se při sebemenší akceleraci neblaze zvedalo, jenže pilota to spíš přivádělo k nadšení než k lítosti nad devastovaným strojkem. Levou rukou jsem si pod pončem držel Red Barona, aby hlavní neškrtnal o asfalt, a v podpaží pravé svíral transparent, protože jeho aerodynamický odpor měl neblahý vliv na místní policii.

„Bóóórn tu bííí váááaajjld!“ zpíval Ten druhý, a mít vlasy, z té jízdy by se mi ježily. V Japonsku se jezdí v nechutném protisměru a všechny mé instinkty to táhlo do prava.

* * *

„Tam, Takamoto Tower,“ pustil ďábel na stroji levé řidítko a ukazoval někam doprava nahoru.

Jeli jsme už docela dlouho a soumrak byl téměř tropicky rychlý, takže se ke všem neonům a výlohám přidaly i pouliční lampy a okna výškových budov. Na jednu z nich mířil řidičův prst.

Vypadalo to podobně jako tehdy v Bangkoku: supermoderní hory oceli a skla tyčící se nad zbytkem světa; jen tady byly mrakodrapy vyšší, odměřenější, černější a drtivější.

Mravenci si prostě musí uvědomit, že jsou mravenci, a když už si dovolí zvednout hlavu, musí ji zas rychle sklonit k práci.

* * *

S mopedem jsme se dostali k závoři před parčíkem obkružujícím budovu – ten park nebyla jen zeleň: vzhledem k astronomické ceně pozemků v centru Tokia to byla hlavně zpráva: Máme peníze a moc. Moc peněz a moc moci.

„Pozdravujte Aiko, děkuju a nashle,“ napodobil jsem širokou americkou angličtinu, řidič se mi uklonil, já zachrčel, on se hýkavě rozesmál a zmizel ve vůni spáleného syntetického oleje.

Došel jsem skoro až ke vchodu do gigantické stavby – skoro proto, že mi dva ze čtyř členů uniformované ochranky vyšli v ústřety. Přestože zbraně nemají v Japonsku ani běžní policisté, tihle měli na prsou krátké německé samopaly.

* * *

„Nerozumím ani slovo,“ neústupně jsem zapřel transparent do mramorového chodníčku. Velký vodotrysk hlasitě pleskal a šuměl, levý strážce mi opřel dlaň o hrud' a pravý rychle odkráčel k budově. Kolem šuměly i půvabné malé fontánky a kratičké umělé potůčky, vzduch byl příjemně svěží a rostlinstvo šťavnatě zelené a vysoké právě tak, aby z okolí nebylo vidět do oken haly a aby z haly byl hezký výhled. Všechno – až na vodu, zeleň a chlapa se samopalem, bylo z mramoru.

Sice pomalu, ale vyrazil jsem ke vchodu. Strážný se hlasitě rozdrmolil, ale nezbylo mu než couvat: pravou rukou hrozivě třásl zbraní, ale namířit se neodvážil – asi síla reklamy.

Ti dva u portálu zahradili vstup a stačila jim na to ramena (vypadali trochu jako skříně), ale právě tehdy někdo přišel zezadu a rozhrnul je do stran.

„V čem je problém, pane? Nepřejeme si zde žádné reklamní akce, prosím. Jste na soukromém pozemku, odejděte, prosím.“ Strážný, který se mě pokoušel brzdit, ulehčeně odstoupil, uklonil se a přenechal iniciativu nadřízenému. Šéf mluvil velmi dobrou angličtinou, měl dokonalý tmavý oblek a ještě tmavší zrcadlové brýle.

Ve mně právě hlodaly pochyby: přes ramena ochranky jsem viděl, že ve vestibulu probíhá běžný ruch, jaký se tam dal čekat: kvádra, diskuse, kravaty – žádné pikle. Co když se Moon spletl? Co když mu pan Ho lhal? Jestli budu muset tasit Red Barona... Zabíjení nevinných se mi přičí.

„... opusťte soukromý pozemek společnosti Takamoto, prosím, nebo budeme nuceni použít donucovací prostředky!“ Černý oblek stál přede mnou a byl to zatraceně velký Japonec.

A tehdy jsem si toho všiml: Přestože byl večer, bylo stále přes pětadvacet stupňů, k tomu ta obrovská vlhkost vzduchu – i dokonale vyžehlená ochranka měla lesklé obličej a v podpaží mokré skvrny.

Ten v černém obleku se vůbec nepotil.

„Víte, příteli, hledám několik svých známých a mám neodbytný pocit, že by mohli být právě zde,“ usmál jsem se, přestože to přes leták a kovovou masku nemohl vidět.

I když on možná ano.

Pronikl jsem pohledem skrz jeho zrcadlová skla, a zornice stažené do svislých čárek ho definitivně usvědčily.

Pan příbuzný.

„Můžete mi říci jména těch známých, pane?“ Dokonce *pane* – takže on mi pod masku nevidí.

„Pan Wries, pan Van Vren, paní Dao.“

„Ta jména neznám,“ zavrtěl hlavou, ale zároveň mu pravá ruka sjela k opasku.

„Když ne, tak ne. Půjdu se zeptat do recepce.“ Paže mu sklesly podél těla.

Protože to vypadalo, že přede mnou jejich šéf ustupuje, ochranka se zmateně rozestoupila. Až na světle těsně před proskleným portálem bylo zřejmé, že šéfík má podrážky několik centimetrů nad mramorem.

„Coca-cola, to je ono,“ řekl jsem, a protože tentokrát už na mě samopaly namířili, nemohl jsem jinak.

Lidé jsou strašně pomalí a mé ořetězované ruce strašně rychlé. *Ruka* – stačila jedna.

Mrtvoly prolétly prvním sklem vchodu a na druhém – zřejmě neprůstřelném – se nejprve zastavily, pak stekly dolů. Zařinčelo to a několik tučňáků uvnitř zvědavě otočilo obličej.

* * *

Držel jsem upíra v černém obleku tak, aby na mě neviděly alespoň ty kamery, které jsem viděl já. Mé kroky duněly halou (opět samý mramor), hrála tichá hudba, i tady zurčely fontánky, a do hudby pouštěli šumění vetru v korunách stromů. Pravda, palem v květináčích i vnitřních záhonech tu bylo mnoho, také tu byly takové zvláštní přerostlé bonsaje, nebo jak nazvat kouzelně zkroucené, ale

tak dvoumetrové borovice. Diskutující a popíjející businessmani se na mě zvědavě dívali – považovali můj výstup za reklamní akci.

Jen ať vám to vydrží, hoši.

„Hledám paní Dao, příteli,“ došel jsem k mahagonovo-mramorové recepci (divné, chce-li někdo ukázat, že má fakt na rozhazování, oplácá mramorem úplně všechno). Prostředí bylo klimatizované, tak už se nedalo tak snadno poznat, kdo je kdo. Recepční (nebyl mramorový) se mi automaticky uklonil, vycvičeně se usmál, ale přitom zíral ke vchodu a zřejmě nemohl pochopit, co přesně se tam stalo. Nebo že by ho tak znepokojovala ta špinavá skla? Otočil se na upíra a něco se zeptal vzrušenou japonštinou.

Upír se v odpověď jen zatřásl.

„Ten vám hned tak neodpoví,“ sesmekl jsem ho z transparentu, kterým jsem mu prorazil hrudní koš a rozdrtil několik obratlů; bezvládně se složil na recepci. „Já ale čekám, příteli,“ netrpělivě jsem poklepal na pult a špičky mých prstů nechaly na vyleštěném mahagonu krvavá kolečka.

„Ří...“ zajíkl se, „říkal jste paní Dao, pane? Nikoho takového bohužel neznám.“

„Teď jste mě ale vážně ranil,“ naklonil jsem se přes pult a zvedl ho za uzel vkusné kravaty.

Od businessmanů se rozlehly rozčilené hlasy a rychlé kroky, jak znenadání začali odcházet.

„Nějaké problémy, pane Ikedo?“ ozvalo se za mnou, a dusícímu se recepčnímu až vytryskly slzy štěstí – zřejmě stiskl alarm nebo se tu někdo dívá na monitory bezpečnostního okruhu.

„Problémy?“ otočil jsem se, a jak pan Ikeda přelétl pult, bolestivě si narazil levou kyčel. Pořád jsem ho držel za uzel kravaty. Za mnou stáli tři muži, a vzhledem k tomu, že přišli velmi tiše, vytušil jsem, že problémy právě začínají:

„Váš recepční se ke mně chová neuctivě.“

„Ano?“

„Vy také neznáte paní Dao?“ tak mimochodem jsem recepčního hodil zpátky – cítil jsem, že brzy budu potřebovat obě ruce.

„Známe paní Dao, ale obávám se, že...,“ muž švihl paží – byl dobrý, ale zase jen člověk. Divné, že ho před podobnými nerozvážnostmi nevaroval upír se zlomenou páteří.

Chytil jsem letící pěst a stiskl. Přestože mu nemohla zůstat kost celá, nevydal ani hlásku (krom křupání) a druhou rukou se mi pokusil zabodnout do břicha nůž. Když jsem mu zbraň vytrhl, omdlel.

Vytrhl jsem mu ji i s předloktím.

Ti druzí dva poodstoupili.

„Taková patálie,“ rozpačitě jsem pokrčil rameny, nůž zazvonil o podlahu, ale během následujícího okamžiku jsem pochopil, co měli za úkol – odvést mou pozornost.

* * *

Do zad mi narazilo něco jako buchar.

* * *

Letěl jsem dlouho a daleko a při přistávání můj levý loketní trn vyryl do podlahy hlubokou rýhu; zavoněl pálící se kámen. Nestačil jsem se dohrabat ani na kolena, když jsem dostal druhou ránu – kop – tentokrát jsem alespoň zahlédl, kdo to je.

Tedy ne že bych ho znal.

Zato Van Vrena, řítícího se od výtahu, jsem znal bezpečně.

* * *

„Dost!“ tentokrát jsem nohu trefil ořetězovaným zápěstím do kotníku. Sice nepraskla, ale holohlavého chlapíka v tradičním černém kimonu to vymrštilo do výšky, a když klesal, dal jsem mu příšernou ránu pěstí do hrudi. Přelétl půl haly a pleší bouchl o mramorové schody do mezipatra.

„To muselo bolet,“ horečně jsem vstával a pončo mi ovíjelo nohy jako vzteklá chobotnice.

Totíž:

Krom Van Vrena se od všech vchodů a výtahů hnaly desítky mužů s pistolemi, samopaly, meči...

Sáhl jsem za opasek, a přestože jsem měl prsty od krve, navlékl si tenké, (ale doufejme že dostatečně pevné) rukavice z ocelových kroužků.

* * *

To už kolem svištěly první střely, a neprůstřelná skla za mnou je odrážela zpět.

„Sprechen Sie Deutsch?“ usmál jsem se, rozhrnul látku a Red Baron mi skočil do rukou skoro sám.

* * *

V dunění leteckého kulometu zaniklo všechno, takže všechno vypadalo tiše: křesílka létala a chrlila žíně, květináče s palmami vybuchovaly, kmeny vykrušující hliněné spirály se třístily, smolné dřevo bonsají hořelo, z fontánek vyskakovaly sloupky vody a mramoru; obložení na zdech plnilo vzduch břitkými úlomky a bílým prachem... Nebylo slyšet ani hvízdání úlomků, ani obvyklé zvonění velkých nábojnic.

A přirozeně, ani útočníci z toho nevyšli dvakrát dobře – převážná většina střel, než způsobila ono malebné divadlo, prolétla nějakým tělem.

Nějakými těly.

Mnoha těly.

* * *

Ve vzduchu spolu s palmami, bonsajemi a křesílky vířily i končetiny, hlavy a rozdrčené zbraně; působivé gejzíry vnitřností se ještě působivěji omotávaly kolem všeho omotatelného, a krve bylo v povětří tolik, že bílý prach vypadal spíš rudě a na zem padaly malé hrušky červeného betonu.

Aby si na tom tak někdo zvrtnul kotník.

Útok se rozpadl rychleji, než začal – pustil jsem spoušť a díval se, jak to všechno klesá k zemi. Hala rezonovala ozvěnami, z Red Barona se kouřilo a několik posledních nábojnic patřičně zazvonilo. Tady hned tak někdo žádný business neuzavře – leda snad na komplexní rekonstrukci.

Z prachu a kotoučů dýmu vylétlo něco jako dělová koule.

* * *

Byl to ten holohlavý chlapík v kimonu.

Někdo prostě neví, kdy přestat.

Jak letěl, upřel jsem na něj německou pozornost a nedělalo mi problémy ho v ní držet poněkud déle – jsem zkrátka společenský typ. Možná bych byl i dobrý střelec na asfaltové holuby, třeba bych to dotáhl až na olympiádu.

Kdo ví.

Normálního člověka zásah několika těžkých projektilů doslova rozcákne, tady z toho to jen rvalo kusy masa velké jako protekční bifteky – střelba ho přitiskla k vysokému stropu.

Znepokojovalo mne, že se na mě pořád dívá.

Zrovna jsem se mu pokoušel trefit do hlavy, když mě přesekla dávka z něčeho podstatně účinnějšího než malý samopal.

* * *

Střelec se kryl za recepcí.

Padl jsem na kolena, hlaveň křísla o podlahu, ale co je to na mě: Red Baron se po krátké odmlce znovu rozburácel.

Displej na pultě vybuchl, mahagonové třísky zavířily a v mramorovém obložení naskákaly černé díry s nepravidelnými okraji.

Bohužel jen tři.

* * *

„To je zvláštní,“ zamyslel se Ten druhý, „že náboje vždy dojdou v té nejnevhodnější chvíli.“

* * *

Kousek přede mnou pleskl ten holohlavý chlápek v kimonu (bývalý chlápek v bývalém kimonu), jenže, co čert nechtěl, zvedl se a šel po mně. Pravda, výš než na kolena to nedotáhl, ale tvářil se odhodlaně.

Střelec zpoza recepce mi poslal další dávku – mířil velmi přesně – nemít zvednuté límce obou neprůstřelných vest, šly minimálně tři do krku.

„Teď se ti asi nebude moc dobře mluvit, že?“ řekl Ten druhý. To už jsem věděl, že nový pás do zásobníku Red Barona nedostanu včas: Krom poruchy řeči mne kulky přiměly k dvojitému saltu vzad a zbraň mi vylétla z rukou.

* * *

„S některýma lidma se prostě nedohodneš,“ zkusil jsem, jak mi to hovoří. Hlas zněl trochu chraplavě, ale kolenochodec mi určitě rozuměl: Můj meč je možná vážně ukovaný trpaslíky, nebo nevím, protože jsem ho rozsekl vejpůl (odshora dolů), a ještě zbraň zaťal do dlažby, ale na ostří nebyl ani škrábanec, natož zub a...

Další dávka zpoza recepce.

Svalil jsem se na stranu.

Dobrá zpráva byla, že jsem nikde neviděl Van Vrena – že bych ho složil při předchozí střelbě?

Upustil jsem meč, sklouzl po podlaze, chytil Red Barona a jal se soukat čerstvý pás na patřičná místa. Přestože byl pokrytý prachem a kousky mramoru, závěr zacvakal jako vždycky.

Smrtelně.

* * *

Další dávka zpoza recepce už nepřilétla; pravda, možná jsem to trochu přehnal, protože když jsem uvolnil spoušť, celá recepce si tak přidřepala nalevo a s těžkým skřípáním se skácela.

I když se mračno prachu rozptýlilo docela rychle, nějak se nedalo poznat, kolik střelců tam vlastně bylo: jeden až tři, odhadem, a to část té krvavé masy musel být i pan Ikeda, protože jeho vkusná kravata vlála na vrcholu jako vlajka na Mount Everestu.

No dobře, nevlála.

* * *

Najednou bylo ticho. To je na boji to, co nováčky udiví nejvíc – ono střídání ohlušujícího kraválu a stejně ohlušujícího ticha. Já ale žádný nováček nejsem, tak jsem se s odvahou profesionála podíval, co se mnou udělala ona první dávka.

„Meč se jim poved, ale brnění odflákli, trpaslíci,“ díval jsem se na díry s vchlíplými okraji, v šikmé lince křížící má stehna: Dvě, tři... pět jich bylo. Ne že by to bolelo, ale ne že by to nebolelo. Zkusil jsem se postavit a šlo mi to trochu vratce – naštěstí to nekoupila žádná kost.

Z ticha se začaly odlupovat zvuky: kmitavé bzučení armovacích drátů trčících z podlahy u bývalé recepce, drobné troskopády, v nichž se sesouvaly nestabilní kupy zničených věcí, šouravé kroky...

„Šouravé kroky?“ zeptal se Ten druhý.

Nohy mne rázem nebolely – když jsem se zastavil, měl jsem v levé ruce Šedou katanu. Kroky bylo slyšet shora, z mezipatra, a nad zábradlím jsem zahlédl nějaký pohyb, jenže takhle zespoda se nedalo poznat, co to bylo. Kroky se každopádně změnilly v dupot. Vzdalující se dupot.

Opatrně jsem stoupal po schodišti a kulometem kontroloval horizonty. Bylo to nepříjemné, protože někdo mohl přijít i zespoda, ale zaváhali.

V mezipatře byl vstup do restaurace – spíš to je jídelna pro zaměstnance, ale s dokonalou japonskou vytříbeností.

Krom trochu otlučeného stropu a pár děr po odražených střelách to tam vypadalo docela normálně.

Nikde nikdo.

Podíval jsem se na široké schodiště rozdvoující se do dalšího patra a něco mi říkalo, že tudy by to nebylo zdravé – o výtazích nemluvě. Musí tu ale být i servisní schody, případně požární... rozstřelil jsem kameru, která se na mne bzučivě otočila.

Ten výstřel odstartoval lavinu.

Nejdřív jsem myslel, že mne šálí zrak, ale opravdu to byli kuchaři, číšníci, pikolíci a různí jiní pomocní záškodníci. Bílé kamizoly, černé smokiny, vůně exotických jídel a spousta kuchyňského náčiní – obzvlášť sekáčky se blýskaly výmluvně; pochopil jsem, že je šéfové obětovali, aby získali čas na zorganizování obrany.

„Taky by mohli chtít získat čas na útěk, *šéfici*.“ Ten druhý si občas nezdravě honí triko.

Zavěsil jsem Red Barona přes záda a meč mi příjemně zatížil ruce. Šedý Had je hezké jméno.

Nejhorší byli kuchaři – s těmi sekáčky se snad narodili, ječeli jako sám ďábel a mně dost vadilo zabíjet takovéhle... Nemůžou za to, kdo jim poroučí.

Ale každý občas jede na červenou.

A mohli utéct.

* * *

Než jsem se dostal k požárnímu schodišti, zdrželi mě snad o celé dvě minuty. Snažil jsem se je pouze poranit, ale Šedý meč není na

něco takového vyroben a já vycvičen – restaurace bude potřebovat mnoho nového personálu.

Všechno.

Účel to ale splnilo, protože na požárním schodišti už čekali podstatně tužší zaměstnanci.

* * *

Jenže, opět se ukázala obrovská výhoda mého tréninku a zkušeností z Nočního klubu – oni se mě ze svých samopalů pokoušeli zasáhnout mířenou palbou, já věděl, že v šachtě schodiště stačí jen střílet vzhůru a odražené střely si cíl najdou samy.

Podle bublání krve jsem se zase jednou nemýlil.

Ale přílišné sebevědomí je zrádné.

* * *

Už stereotypně jsem míjel snad dvacáté dveře (japonské číslovky jsou poněkud nejasné, ale odhadoval jsem to podle zdolaných pater), a zrovna jsem přemýšlel, jak je to nahoru ještě daleko a jestli mi vystačí náboje, když mi ty rudé ocelové veřeje někdo rozrazil do ksichtu, a to takovým způsobem, že jsem přistál o patro níž.

Na hlavě.

Podle toho, že ten člověk oněch pět strmých metrů skočil, to určitě člověk není.

* * *

„Ale copak copak,“ opřel mi Van Vren meč o krk, „neudeřil jste se příliš, příteli?“

Přemýšlel jsem, proč mne rovnou nezabil – na vykecávání je až moc zkušený.

„Buď rád!“ zachrčel Ten druhý.

Van Vren mi to řekl sám:

„Kdopak se nám to skrývá pod rohy a Coca-Colou?“ Až teď jsem si uvědomil, že mám na masce pořád ten plakátek... Aha! Nevědí, kdo jsem, takže mne zřejmě chtějí živého.

Na něco jsem si vzpomněl.

* * *

Ochotnický roztřesenou rukou jsem si zatápal u brady a strhl červenobílý papír – a stalo se přesně to, co jsem předpokládal –

pohled do ocelové tváře nemohl zapůsobit jinak: Van Vren odskočil, jako by sáhl do zásuvky.

Na meči je nevýhodné, že je poněkud krátký. Na automagu je výhodné, že ho mám v ruce.

Booom!

* * *

Van Vren stejně dokázal zareagovat, takže ho zesílená munice zasáhla do ramene, místo do hrudi. Nicméně, předvedl něco jako trojitého salchova s horizontálním výkrutem, vše korunované působivým dopadem na lebku. To už jsem stál, automag zpátky pod krunýřem, katanu v ruce.

Nahoře na schodech se objevili dva zabijáci v černých oblecích a mířili na mne hecklerkochy. Zřejmě jsem pistoli schoval trochu předčasně... Co to ale říkal Moon?

Rozpráhl jsem ruce a z nedostatku invence zachrčel jako během své reklamní kampaně.

A Stín démona se osvědčil. Nikdy bych nevěřil, že uslyším dva dospělé muže takhle řvát hrůzou: schodiště rezonovalo zběsilým dupotem a ještě zběsilejšími výkřiky, jak na sebe nabalovali další a další.

„Chlapci, chlapci, coca-cola není zas tak špatná,“ vytáhl jsem z náprsní schránky plakát, „co, pane Van Vrene?“

„Ty...!“ poznal mě po hlase, vymrštil se na nohy, ale levá ruka mu visela skoro ke koleni, jak mu kulka rozkatrovala rameno – kus kloubu měl zapíchnutý pod uchem.

Tím, že jsem se prozradil, jsem mu dal falešnou naději – předpokládal jsem, že on bude předpokládat, že mám stejné schopnosti jako dřív.

Sekl po mně širokým obloukem, a to, že rána přetřela ocelové zábradlí, jí na energii neubralo pranic. Zachytil jsem to čepelí na chrániči levého předloktí.

Něco tak kovově syкло.

Van Vren překvapeně zabublal.

„Tenhle meč ukovali trpaslíci,“ vyjasnil jsem mu situaci, a přestože se s mou čepelí znal již těsněji než důvěrně, chytl jsem jílec

oběma rukama a prudce trhl nahoru: nyní by se vztah čepele a Van Vrenových orgánů dal nazvat vpravdě intimním.

„Páni! To je vnitřností,“ řekl jsem, když mu obsah břicha a hrudního koše šplouchl na boty. Van Vren se zapotácel, vypustil dvě rudé bubliny a padl do toho na kolena.

Myslel jsem, že bude prosit o život, ale tvářil se tvrdě.

„Víte, Van Vrene, já vím, že si myslíte, že nevím, že tvory jako vy je třeba rozsekat na hodně malé kusy, chcete-li je zabít. Víím i, že to trvá dlouho, ale nemusíte mít strach, ve vašem případě si trochu času vyšetřím.“

Tehdy prosit začal.

* * *

„Ztratil jste tvář,“ jedním čistým švihem jsem ho setnul: „Jménem Nočního klubu: Za vraždy, mučení a zotročování vás, Van Vrene, odsuzuji k trestu smrti.“ S každým písmenem těch slov jsem mávl mečem a znova a znova, a před očima jsem měl všechny své přátele.

Postracha.

Kamilu.

Janičku.

Pátera Koláčka...

Až zabiju Wriese, vzpomenu si i na ostatní. Sek. Sek. Sek...

V hlavě jsem měl černý kovový mrak, v kterém hřmělo.

* * *

Zamrkal jsem a probral se. Až nastoupí nový personál restaurace – pokud si prospíš – budou mít základ na sekanou.

* * *

Stín démona se ukázal jako nejstrašnější z mých zbraní. Pro zdůraznění účinku jsem zahodil schránku s letáčky, sundal prospekty z trnů na ramenou i přilbě a zbavil se ponča.

Neutíkali přede mnou jen lidé, ale i upíři – nikoho z Druhé rasy krom Van Vrena a toho nezdolného holohlavce jsem už nepotkal.

Požární schodiště skončilo patro pod nejvyšším podlažím, a jestli mě něco málem zabilo, tak to byl ten strmý skorokilometr.

Červené dveře byly zamčené a ocelové jako všechny požární dveře, jenže já jsem vzal několika mrtvolám několik granátů.

Pravda, neukázalo se jako nejlepší nápad použít jich všech pět naráz, ale mé ušní bubínky vytrénované potápěním srostou během chvilky.

Vstoupil jsem do oblaku dýmu, vykopl zbytek rozervaných veřejí a přesně tehdy jsem si uvědomil jednu divnou věc – brnění mě nikde nedřelo a kupodivu mi nepřekáželo ani při tom poměrně vysokém kopu. Připadal jsem si, jako bych na sobě měl volný...

„Kageri nadi korr!“

Ta slova do mě narazila jako gumová vlna.

Za protipožárními dveřmi nebyla betonová úniková chodba, jak by kdo čekal, ale místnost: Velká možná osminu patra, tlumeně nasvětlená stojanovými lampami a ukrytými bodovkami, u zdí sochy podobné těm na ostrově paní Dao, na zdech kopí a jiné staré orientální zbraně, na pod laze barevné koberce, polštáře, nízký dlouhý stůl, kolem další polštáře, vůně santalových tyčinek a čerstvých květin...

Proti mně stál muž. Nebyl to Japonec, ale běloch, ale trochu divný běloch. To on řekl ta slova. Podíval jsem se mu do obličeje a málem jsem zařval.

„... až Starého potkáš, poznáš to. Dožiješ-li se té příležitosti,“ zaslechl jsem z minulosti Hanako. Zajímavé: platí to i o Starých Druhé rasy.

* * *

Za mužovými zády stála paní Dao a pan Ho. Vlevo stál pan Wries a vpravo... Tohle byli upíři, ale rozhodně nevypadali tak spotřebně jako poskok, na kterého stačilo bidlo z transparentu.

„Hezkej kukuč,“ konečně jsem se zmohl, a přestože je má čeština jistě překvapila, tu gumovou vlnu určitě nezpůsobila. ...*Já pako!* Takhle hloupě se odkrýt, vždyť mě podle toho poz...! Má slova ale zněla nějak divně – hlas jako by nebyl můj, byl drsný a položený mnohem níž než obvykle – znělo to, jako bych šmirgloval rakev.

„Kageri nadi korr!“ Starý proti mně napřáhl ruku s roztaženými prsty, a znovu gumová vlna. Brnění se sevřelo – trvalo to jen okamžik, ale byl to pěkně odporný okamžik. Starý se – kupodivu –

zatvářil pohrdavě, a anglicky řekl: „Není to pravý Stín démona, je to podvod.“ Otočil se ke mně zády: „Zabijte ho,“ tak mimochodem mávl na upíry, všichni z Druhé rasy se ulehčeně usmáli, schovali meče, a když Starý prošel jejich středem, zařadili se za něj a odkračeli dvoukřídlými dveřmi někam, kam mi zakryl výhled obrovský *bratr* s bílými, dozadu učesanými vlasy. Měl přiléhavou kombinézu z černé kůže s vyšitými ornamenty a integrovanými kovovými chrániči.

Vypadal v tom jako buzík.

* * *

Krom něho mne v půlkruhu obstoupili i ostatní příbuzní – bylo jich dohromady sedm. Velmi dobře jsem věděl, že mám za zády vyražené dveře, jenže člověk nemůže pořád utíkat. Sundal jsem z ramene Red Barona a pomalu ho spustil na koberec; pás v zásobníku zachřestil.

Na tyhle bude účinnější meč.

„Falešný Stín démona,“ zašklebil se na mě upír v černém a zamrkal zuby.

Jak nevkusné.

Já jsem zatím stál jako socha, ale rozhodně to nebylo tím, že bych je chtěl nějak vyděsit, ale tím, že jsem byl vyděšen já, a to téměř k smrti: všiml jsem si toho, když jsem pokládal kulomet: Falešný nefalešný, jak to ale, že zmizely ty průstřely v pancíři na stehnech?!

Umění vítězit spočívá v umění odsunout neřešitelné problémy na později.

Zvedl jsem meč nad hlavu a zachrčel – nevím proč, přišlo to nějak samo. Můj hlasový fond se nijak nevylepšil a znělo to tak, že se málem podlomila kolena i mně.

Bělovlasý upír zaútočil, ale zřetelně čekal, že v kilogramech kovu budu daleko neohrabanější. Zbraně dvakrát třesklely a z boku na mne zaútočil druhý. Tomu špice Šedé katany prosekla hrud' – bohužel až k páteři jsem to nedotáhl.

„Tvá hlava bude navždy hnít na panství Pána Pánů!“ zasyčel velký upír, ale stáhl se a místo boje předváděl efektní kejkle mečem.

Pán Pánů? Jestli je to ten jejich Starý, tak narážím na další ze zřejmě nekonečných úrovní zdejší skromnosti.

Tentokrát jsem zaútočil já.

Upír v černém se kryl vysokým horizontálním sekem, ale čepel mé zbraně projela jeho ostrím, jako by tam nebylo. Kovový zvuk doprovodilo překvapené zachrčení: proťal jsem mu rameno až k pasu. Následný vodorovný švih mu z kombinézy stříhl kalhoty a bundu – jako švadlena očividně rostu.

Zezadu jsem dostal takovou ránu do krku, že mi málem spadla přílba. Límce neprůstřelných vest jsou našťástí i nepřeseknutelné – klika: polykat tak ostré věci by mi mohlo ublížit.

Upíra útočícího zepředu jsem kopl do hrudi, a druhé ráně, která už svištěla zezadu, nastavil ruku – tentokrát ji tedy místo límce zastavil řetěz a rána ho na dvou místech přesekla.

Vlevo se...

* * *

Upírka, která se na mne zleva vrhla efektní hvězdicí, sice skončila nabodnutá na Šedém meči, jenže jak rotovala, vytrhla mi ho z rukou. Zbabělec, co se mne znovu pokoušel zasáhnout zezadu, nečekal takový vývoj (ten ráz mne prudce otočil), takže, jak byl v rozprahu, švihl jsem paží a omotal mu rozseknutý řetěz kolem zápěstí – tehdy mne – opět zezadu – do pravého kolena trefilo kopí.

Sice sklouzlo, ale rána mi podrazila nohy. Upír s omotaným zápěstím to škubnutí také nečekal, a mně už stačilo jen vhodně nastavit přílbu: rohy mu s hlasitým *vžump!* projely hrudníkem.

Jsou to dlouhé rohy.

Udělal jsem ve směru jeho letu kotoul, takže mi z přílby zase sklouzl.

Dopadl jsem zády ke zdi, trhl rukou s řetězem, a upír se roztočil jako vrtule – z konce řetězu mi zamávalo urvané zápěstí, a nechci se hádat, ale měl jsem pocit, že na mě udělalo neslušné gesto.

* * *

Při plné síle už zbyli jen tři, z toho dvě upírky – tu s mým mečem v játrech nepočítám, na té bylo zajímavé pouze to, že se zatím nedokázala postavit – přitom zranění nebylo nic vážného.

Cukl jsem hlavou a další kopí se zabodlo do zdi – mělo dlouhou, skoro metrovou čepel. Od prsního krunýře se mi odrazil šaken a s odporným zavytím zmasakroval jeden z polštářů; jemné peří předvedlo dokonalý atomový hřib. Vyškubl jsem kopí, jenže s takovouhle věcí se musí umět zacházet: zkusmo jsem bodl a zbývající upír mi přesekl ratiště. Navíc se ti tři přeskupili tak, abych se nedostal k upírce s Šedým mečem: zřetelně pochopili, že má zbraň není jen tak ledajaká. Chytil jsem rotující čepel kopí (zaplat' všichni svatí za kroužkové rukavice) a přesným (dost náhodným) švihem ji zabodl bližší z upírek přesně mezi ňadra. – Jasně jsem slyšel, jak křupla guma spojující košíčky podprsenky. Upírka vztekla vykřikla, bez námahy čepel vytrhla a hodila ji pro změnu po mně. Něco prostě není v pořádku: tahle rána byla na pohled desetkrát těžší než probodení přilbou nebo Šedou katanou, přesto tahle upírka už znovu útočila, ale probodený *und* probodená se svíjeli v křečích.

* * *

Další ránu jsem vykryl ostřím na předloktí (nechtěl jsem si nechat rozsekat řetěz víc, než je nutné) a druhým předloktím upírce švihl po hrdle – sice uskočila, jenže to už jsem jí obtočil chřestící články kolem krku. Slibně se rozvíjející útok překazil poslední upír, když je přesekl.

Ke své smůle přitom ale porušili obklíčení, takže jsem se vzniklou mezerou pohodlně prosmekl – pohodlně, nepočítám-li ránu do zad a druhou opět do pravého kolena, opět zezadu. Čili, mé prosmeknutí se změnilo v průlet – vše se přirozeně odehrávalo v upíří rychlosti, takže ze stěn opadávala omítka a koberec se krabatil.

* * *

Když jsem se dostal alespoň na kolena, nic jsem neviděl, protože na rozích přilby tentokrát skončil jeden z polštářů.

Vzápětí mi málem ulétla spodní čelist, jak mi upír ranou mezi rohy zkusil rozpoltit hlavu. Moc to nechápu, ale přilba ránu schopnou useknout hlaveň tanku nejenže vydržela, ale dokonce následovalo bodavé zazvonění, s nímž umírají kvalitní čepele.

Dobrá zpráva je, že mne to zbavilo polštáře.

Upír se otřeseně díval na pahýl své zbraně – chyba. Dokonalou rybičkou jsem se vrhl po jílci Šedé katany a jedním šklubem dokázal,

co probodnutá upírka ne: všiml jsem si, že má obě dlaně rozřezané na kost, jak si ji pokoušela vytrhnout.

Z meče jako by mi do žil proudila síla, ale rozhodně to nebylo nic dobrého. Nevím, co ve mně to udělalo, ale zaklonil jsem hlavu a vydal skřek, z kterého se doslova roztráslы zdi.

Upír s pahýlem na mě vytřeštil oči a to bylo to poslední, co kdy zvládl: Ještě než dotřestil, jeho hlava už rotovala vzduchem, odrazila se od stropu, rozbila jednu z lamp a unaveně přistála na velkém sedacím polštáři u stolu. Bez přemýšlení jsem dorazil raněnou upírku, upíra s proseknutým hrudníkem i toho jednorukého probodeného rohy – měl jsem na to dost času, protože zbývající dvě sestry utekly.

* * *

Cítil jsem se trochu mimo a v mysli mi doznívala černá kovová bouře. Když jsem se shýbal pro Red Barona, přejel jsem si pohledem po pancířích: přes desítky větších či menších ran nebylo v oceli jediné škrábnutí, a přes šplouchance krve, které mne nemohly minout, jsem na sobě neměl ani skvrnku.

Zavěsil jsem si kulomet na rameno, omotal zbytky řetězů kolem zápěstí a smáčkl rozseknuté články. V řetězech byly zadrhnuté dlouhé černé vlasy s kousky kůže na konci.

Stín démona mi seděl, jako by mi ho někdo vyrobil na míru. Když jsem zatnul pěst, kov na předloktí se zavlnil spolu se svaly.

* * *

Nechtěl jsem přemýšlet, co se děje – dokud žiju, mám Stín rád.

Za dvoj dveřmi byla vyhlídková terasa a široké točité schodiště do posledního patra. Po zdech se plazily živé liány, středem schodiště padal vodopád, vzduchem poletovali velcí motýli a mnohem menší kolibříci, a palmy a rostlinstvo vypadaly jako kousek pravé džungle.

Schodiště bylo zpoloviny obkroužené sklem, takže z něj byl poutavý výhled na noční Tokio, a pro mé oči i na hory na obzoru. Na některých ležel věčný sníh.

Vzápětí jsem udělal jednu velkou a důležitou životní zkušenost: Když útočíš na Takamoto Tower, nezírej z okna.

Úder byl tak náhlý, nečekaný a prudký, že jsem se nezmohl ani na uštěpačnou poznámku.

* * *

Je to zvláštní pocit, být půl kilometru nad zemí, obklopen blýskavými střepy nerozbitného skla. Pak jsem začal padat.

Naprosto jsem nepostřehl, kdo mne napadl, ale abych pravdu řekl, v té chvíli mě to ani moc netrápilo. Dole pod sebou jsem viděl desítky blikajících majáků, a po cestách se sjížděly další a další – jak jsem si tak rotoval, zahlédl jsem na nebi i několik televizních vrtulníků.

Černý vzduch ječel mnoha vzteklými hlasy, ale já se po prvotním úleku uklidnil. Umíte-li levitovat, jsou problémy pádů poměrně zanedbatelné. Až na jeden: nedat to nepřátelům znát. Nikdy neprozrazuj své výhody, pokud to není životně nutné, říkával Postrach. Jak jsem se tak řítil vstříc mramorovému parku, přemýšlel jsem o různých nuancích a významech termínu *životně nutné*.

Naštěstí kolem všech výškových budov vanou bludné větry, tak jednomu stačilo jen trochu pomoci: nejprve mě odsál od lesklého povrchu, pak se mě pokusil strhnout za roh, a tehdy jsem zabral a prorazil do nerozbitného skla druhý otvor.

Problém je, že zabrzdit z dvoustovky na nulu během tří metrů není žádná sranda.

* * *

Byla to nějaká kancelář a minulý čas slovesa je více než na místě. Měl jsem pocit, že jediná věc, která můj výbuch přestála, je pouhopouhá osamocená klávesa z klávesnice – znak na ní mi připomínal kosočtvercovitý obrázek, který se v Čechách kreslí po zdech.

Pomalu jsem se vyhrabal na nohy a klávesa se vzdálila – v proraženém monitoru přeskakovaly půvabné modré jiskry... zatřásl jsem hlavou: půvabné? Od ruzyňské epizody nemám elektřinu rád.

Obhlédl jsem škody, ale krom promáčknutého zásobníku Red Baronova jsem to ustál bez sebemenší oděrky – a je nad slunce jasné, že jen díky Stínu démona. Bez něj bych měl z kostí protlak.

Dokonce ani meč jsem neupustil – jsem pašák.

Chtěl jsem vyhlédnout ven, ale zarazil se a radši vzal střep a použil ho jako zrcátko.

Díru, kterou jsem vylétl, jsem neviděl, ale zato jsem viděl něčí hlavu, jak se pozorně dívá dolů; vlály kolem ní dlouhé vlasy. Nevím, kdo to byl, protože se za pár chvil stáhl a nahoře zbyly jen hvězdy a mrak zpravodajských helikoptér. Obrátil jsem pozornost dolů, kde se do hlavního vchodu valily proudy policistů... Najednou jsem ucítil, jak se celá budova jemně rozechvěla. Nejprve mne napadlo zemětřesení, ale bylo to příliš pravidelné:

„Vrtulník, spíš víc,“ zašeptal jsem a střep mi dal za pravdu: shora se odlepily tři štíhlé černé siluety a bezohledně prolétly TV smečkou. Chvění budovy ustalo a ty tři stroje neměly zapnutá poziční světla – lidskýma očima budou dost nepostřehnutelné.

Zřejmě nejsem sám, kdo se nechce setkat s policií. Tím lépe, aspoň nebudu muset nahoru; když jsem si představil to nekonečné schodiště, až jsem se otřásl.

Obhlédl jsem několik vedlejších kanceláří, akvárium žádné. Ne že bych měl hlad, ale to, co mě čeká...

„V nejhorším... v nejhorším.“ Radši jsem nedořekl, protože v nejhorším můžeme všichni maximálně zemřít. Nasoukal jsem do Red Barona čerstvý pás (předposlední, bohužel) párkrát naprázdno procvičil závěr a pak už nebylo proč otálet: ty tři vrtulníky jsem stále viděl – už jen jako malinkaté tečky černější než noc; letěly k horám, a je jasné, že Čínští by své hlavní sídlo takhle snadno neopustili, takže zřetelně někde mají ještě jedno hlavnější – a kam jinam by helikoptéry mířily.

Nadechl jsem se jako před skokem do studené vody a skočil z okna.

* * *

Myslel jsem, že budu zase chvíli padat, ale bez problémů jsem začal rovnou nabírat výšku.

Vzduch hvízdal a měl jsem divný (hrozný) pocit – to, co jsem zažil v mangrovovém pralese nelze zapomenout.

Jenže Moon nelhal: teď se příznaky vysílení nedostavily ani když jsem nastoupal na úroveň černých vrtulníků, ani když jsem pokračoval vodorovně. A jelikož jsem *žádné* úbytky sil necítil ani po

pěti minutách, docela jsem se uklidnil (a ušklíbl se nad svým bývalým strachem z výšek) a začal si let užívat. Hluboko pode mnou se míhala různobarevná světla nočního Tokia a během dalších pěti minut jsem létání doslova propadl – je to kouzlo.

„Nezapomeň, proč tu jsme,“ vrátil mne do reality Ten druhý. I když, do reality – co je to za realitu, letět nad městem opředeným neony, jen tak bez ničeho, v ožvlém brnění, v náručí kulomet po baronu von Richthofenovi.

Nicméně, je to paráda.

Zaostřil jsem a změnil kurz – helikoptéry to vzaly trochu vpravo, a protože letěly podstatně rychleji než já, musel jsem také přidat. Světla se protáhla do čar a vzduch přešel z hvízdotu do vytí.

Ještě že mám na ksichtě tu masku, kdo by to byl řekl, že japonští čmeláci létají takhle vysoko. To, že se mi všichni rozpleskli o čelo, mne pro změnu vůbec nepřekvapilo – to zná každý, kdo jel alespoň jednou na motorce.

Když megapole skončila, stále jsem necítil únavu. Dole se hnala rýžová políčka velká jako kapesníky, mezi nimi hadi silnic a železničních tratí (některé měly jen jednu kolej) a já ještě přidal, aby mi vrtulníky definitivně neulétly. Problém byl, že brnění není zrovna aerodynamické, tak mne proudící vzduch od určité rychlosti roztácel, takže se mi černé stroje nakonec stejně ztratily, ale nemělo by to vadit, pokud budou držet směr.

Cesta docela odsýpala a zem se začala krabatit a stoupat, silnice se zauzlily zatáčkami, říčky zbělely peřejemi a vzduch začal být chladný.

Zrovna jsem přemýšlel, jestli ty divné pravidelné keříky na strmém svahu pode mnou jsou, nebo nejsou čajovník, když se ve vytí vzduchu ozvalo něco nepatřičného.

„A kurva!“

Vzápětí už kolem hvízdaly rozžhavené střely, a to tak hustě, že to nemohlo být nic jiného než populární rotační kulomet.

Spíš ale dva.

„Krucí-himl-kurva-drát!“ jak jsem se úhybným manévrem řítit k zemi, prudká změna tlaku mi málem roztrhla bubínky, a už jsem bezpečně věděl, že ty keříky jsou opravdu čaj – jak je dva proudy

železa rvaly na kusy, nos mi naplnila vůně kvalitně spařeného nápoje.

Těsně nad plantáží jsem střemhlavý let vybral, otočka, po brnění zabubnovaly kamínky a už jsem byl schovaný za mrakem zvířeného prachu.

„Kde ty svině...! Táhle!“

Jeden z černých vrtulníků visel u skalní stěny vysoko nade mnou, motor na tichý chod, a byl krásně vidět podle rozžhavených ústí dvou svazků kulometných hlavní – měl je pod břichem, vyklápěcí, a po poslední dávce se k zemi ještě řítily dva vodopády nábojnic.

„To sis ukousnul *tuhé* sousto, hajzle,“ řekl Ten druhý drsně, a i já jsem si myslel něco podobného: měl jsem pocit, jako by mi narostla trojice rudých křídel a před očima kruhový zaměřovač.

„Banzáááj!!!“

Žádný stroj se v manévrovacích schopnostech nemůže rovnat našťvanému upírovi.

* * *

Nabral jsem výšku, z boku se hnal proti helikoptěře, neartikulovaně řval a celé tělo se mi třásl, jak Red Baron konal svou povinnost. Řval jsem hlavně proto, že se ke mně vrtulník otočil čelem a proudy svítících projektilů jako by mi letěly do očí a jen pár centimetrů před tváří uhýbaly.

Ale není to nic jednoduchého zasáhnout letící cíl – což bohužel platilo i pro mě: dopady mých střel vyrážely ze skály za strojem působivá oblaka jisker a prachu, ale tuto podívanou bych si rád odpustil byť i jen za několik zásahů do černého.

A velmi rád.

* * *

Vrtulník se sklonil vpřed, motory zaburácely, a prudkou akcelerací se mi vrhl v ústřety – a nemůžu říci, že bych nějak příliš stál o intimní známosti s rotorem.

Pilotovat musel někdo s podobnýma očima a podobnými reflexy jako mám já, protože mne málem dostal – i mé manévrovací schopnosti mi byly téměř na nic, když jsem se stroj pokusil (hloupě)

přelétnout a když mne strhl proud vzduchu – vrtule mi málem usekla kotníky.

Nějakým zázrakem jsem to vybral (jsem prostě dobřej) a tehdy jsem začal za delší konec tahat já: Letět pozadu sice není moc příjemné, jenže oni byli tak blízko, že nešlo minout.

* * *

Stačila krátká dávka a z ocasu helikoptéry odlétly první trosky. Jenže pilot udělal něco, co bych v autě popsal jako dupnutí na brzdy a smyk do protisměru.

Tehdy se opět vyplatila má výchova a výcvik Nočního klubu – pohled do vulkanických hlavní dvou rotačních mašinkvérů není takhle zblízka žádná psina.

* * *

Kdybych měl jakoukoli slabší zbraň než kulomet, zemřel bych. Takhle dávka prošla i neprůstřelnými skly.

Viděl jsem, jak se nejprve prohnula a pak vybuchla dovnitř. Viděl jsem, jak se těla prvního i druhého pilota roztančila pod dopady střel, a viděl jsem, jak z opěradel za jejich zády létají cáry potahů a kusy molitanu. Jeden z pilotů to koupil do hlavy a velká ušatá přilba se rozprskla do stran. Druhý, přestože měl už jen jednu ruku, pořád držel stroj zpříma, a bohužel, i spouště zbraní.

* * *

„Do hajzlu!“

Ucítil jsem, jak mi po břiše přeběhlo něco jako stádo hodně načuřených nosorožců, a vrtulník mi zmizel ze zorného pole. Nedalo mi, abych se nepodíval, jestli nějaké břicho ještě mám, ale Stín démona opět zauřadoval. Navíc to šlo z hodně nevýhodného úhlu, takže...

„Do hajzlu!“ zařvali jsme s Tím druhým současně, když se kolem propletli dva další ohniví hadi. Jenže pilot toho měl asi taky dost – stroj se znenadání roztočil na rotoru a střely rázem opisovaly zajímavé, působivé, úžasně poutavé, ale hlavně neškodné křivky. Pečlivě jsem namířil kousek pod hlavní hřídel a stiskl spoušť.

Přestože pás už musel dojít každým okamžikem, stačily pouhé čtyři rány: vrtulník vyplivl dlouhý plamen, mračno olejového dýmu a začal neovladatelně padat.

Sledoval jsem ho, dokud se neroztříštil o strmé čajové pole, a to z takové blízkosti, že mne málem sundaly úlomky vrtule.

* * *

Vrak kupodivu nevybuchl, ale začal se kutálet srázem, nabíral stále větší a větší rychlost a létaly z něj stále větší a větší kusy. Ve zvířeném prachu kromě čaje voněl i benzín, tak jsem do největší z trosek poslal pár střel, a tehdy to chytlo. Měl jsem pocit, že jsem v plamenech zahlédl tápající ruku, pak všechno zmizelo v kouři, jak ohnivé klubko narazilo do silnice zařízlé v úbočí.

Přistál jsem nedaleko od místa prvního kontaktu helikoptéry s plantáží a nasoukal do zásobníku poslední pás. Po okolních skalách tančily odlesky požáru, a když mi v uších nehvízdal vítr, slyšel jsem v burácení plamenů nelidský řev.

Natáhl jsem závěr a vzlétl.

Tak končívají ti, kdo si začnou s Nočním klubem.

Je jasné, že si mě *přátelé* ve vrtulnících museli nějak všimnout, takže dál budu muset letět výrazně opatrněji – a i kdyby ne, kdyby to byla jen běžná preventivní hlídka, toho, že jim chybí jeden stroj, by si jistě všimli i duchové podstatně mdlejší.

Kopíroval jsem povrch čajové plantáže a v záblescích ohně se mezi keříky blýskaly pruhy nábojnic – určitě se blýská i moje brnění. Najednou jsem chtěl být ze světla tak moc, až se mi krabatila kůže na zádech.

Konečně jsem přelétl hřeben a ponořil se do tmy. Víím, že to pro bytosti mých zrakových schopností nic neznamená, ale stejně je v černi něco uklidňujícího.

Dalších asi padesát kilometrů jsem tedy letěl velmi zvolna – pořád nahoru a dolů podél strmých stěn a kamenitých srázů, a za každou skálu nejdříve vykoul, než jsem vylétl. Nikde nic.

Pokoušel jsem se držet původní kurz vrtulníků, ale bez kompasu a s mým orientačním smyslem... Když jsem zjistil, že letím téměř přesně naopak než před deseti minutami, našel jsem silnici, kterou jsem předtím několikrát přelétl, a držel se jí. Byla to jediná cesta v

okolí, a dalo se předpokládat, že vede tam, kam letěly černé stroje – jestli jsou Staří skutečně tak staří, museli se na své sídlo dostat i před vynálezem helikoptér.

Když jsem dolétl k něčemu jako lokální Čínské zdi, věděl jsem, že letím správně. Byly na ní smaltované cedule s červenými nápisy, kterým jsem sice nerozuměl, ale japonská lebka se zkříženými hnáty je stejně výmluvná jako česká lebka se zkříženými hnáty. Nahoře byly čtyři řady pozinkovaného ostnatého drátu, který byl podle bílých izolátorů pod proudem.

„Někdo tady nemá rád návštěvy,“ vznášel jsem se kousek nad ostnácem a nějak se mi nechtělo dál. Vzpomínal jsem na bezobslužné zbraně na ostrově paní Dao a na hromady rozstřílených mrtvol kolem.

Pro jistotu jsem se tedy vrátil za zeď, začal stoupat, a nenechal toho, dokud se mi na pancíři nezačala dělat ledová krusta. Sice jsem měl pocit, že vidím, jak se planeta zakulacuje, ale mám prostě bujnou fantazii. Mrazivý vítr hvízdal na hranách brnění a hvězdy byly jasné a velké.

Ta místní Čínská zeď obkružovala kus rozervaného hornatého terénu, a než kruh to byl spíš hodně nepravidelný ovál, ale „oboválovat“ by mi Ten druhý neprominul – území mělo tak pětadvacet kilometrů čtverečních. Na vysoké strmé hoře nedaleko severní hranice bylo to, co hledám.

* * *

Jak jsem klesal a podrobnosti se stávaly podrobnějšími (není nic jednoduchého orientovat se pohledem svrchu), bylo jasné, že to, co jsem z výšky považoval za nevelké, je ve skutečnosti dost rozlehlé. Nebyl to hrad, nebyla to tvrz, byla to taková – řekněme – opevněná ves na temeni hory. Před vynálezem letadel musela být naprosto nedobytná: z údolí šplhala jen ta jediná cesta, která takhle z ptačí perspektivy vypadala jako kličky střev. Opevněnost vsi sestávala z hradeb, jejichž šíři jsem místy odhadoval i na tři metry, ale jak jsem klesal, bylo to stále víc. Neklesal jsem nijak rychle, v hlavě se mi totiž pořád otáčela ona úvaha o letadlech a něco se mi na ní nezdálo:

„Jasně,“ zastavil jsem a zatrnulo mi. Přece už kdysi, když to tady stavěli, museli upíři umět létat. Tak proč tu není obrana aspoň proti

nim... *nám!* Nebo že by nikdo ze zdejších obyvatel jednoduše nepočítal s tím, že se najde tak hloupý upír, který se tu pokusí přistát?

„Já chci pryč,“ řekl Ten druhý.

„Já taky,“ řekl jsem já.

Zase jsem začal klesat.

* * *

Možná díky podchlazenému povrchu brnění, ale dosedl jsem na trávník mezi zdí a okrasným keřem, aniž si mě všiml nejen nějaký člověk, ale i čidlo.

„Nebo tě lapnou, až to bude tutovka,“ dodal mi odvalu Ten druhý. Udělal jsem opatrný dřep, a přestože ze mne led opadal s téměř ohlušujícím praskáním, stále se nikde nic nepohnulo. V několika tradičních japonských domcích se svítilo, televize modře pomrkávaly a na papírové stěny padaly pokojné stíny sedících obyvatel; ve vzduchu voněla máta a lékořice.

Kdepak asi jsou ty vrtulníky.

„Třeba jsme tu špatně,“ odpověděl mi Ten druhý, ale já si všiml, že plocha před největší budovou je taková divně umetená a tráva učesaná – jakoby od rotorů. Ta budova navíc vypadala jako větší bratr (sestra) té na ostrově paní Dao.

„Bude tady asi rozlehlé podzemí,“ zašeptal jsem, pověsil kulomet na záda a na meči se zaleskly hvězdy.

* * *

Klouzal jsem tmou a stíny jako duch – tedy alespoň jsem si tak připadal. Urazil jsem sotva třicet kroků, když někde něco puflo a rána jako perlíkem mi vyrazila jílec z prstů.

„A kruci!“ zašeptal jsem a pozoroval dýmající rýhu v pancíři na pravém zápěstí. Když jsem se podíval směrem rýhy, uviděl jsem v dřevěném sloupu v rohu budovy díru, kterou by se dal prostrčit palec – neklamné znamení, že jako duch bych se neuživil.

A že je třeba prudce zrychlit.

„Já ti to říkal!“ zavřeštěl Ten druhý, a to už se z mnoha ozdobných architektonických prvků začaly vyklápět malorážové, ale nechutně moderní automatické zbraně.

Ta první rána byl ale člověk – zrovna teď stál na ochozu pod zdi naproti, těžkou odstřelovačskou pušku u oka.

Pufff!

Naštěstí jsem zareagoval už při záblesku, tak mi střela jen olízla temeno – lem přilby se zavlnil kolem dokola, v hlavě se mi ozvalo takové *mmmňňňauuu* a ti klidní televizní Japonci za papírovými stěnami se začali rojit.

Hloupé bylo, že to nebyli klidní Japonci, ale neklidní upíři (mladí a neklidní) – a bylo jich mnoho.

Dobré naopak bylo, že automatické zbraně nestřílely – zřejmě mají blok, aby nezasáhly vlastní.

Hnal jsem se vpřed a přemýšlel, kam se vlastně ženu: letím sem takovou dobu, tak přece hned zas nevymizím. Navíc, chci-li najít Karolínu, Volod'u a Tomislava, pak jedině tady.

Wriese taky.

Sice jsem zamýšlel náboje do Red Barona ušetřit na později, jenže upírů bylo tolik, že bych se *později* už nemusel dočkat.

* * *

Samozřejmě je to nezabílo, ale s ustřelenýma nohama je i tuhý upír poměrně nevalný protivník.

Kouřící nábojnice se mi valily přes zápěstí a zrovna jsem si říkal, proč oni nelétají, když já ano, když se zase ozvalo...

Pufff!

Ten chlap s flintou mě vážně štve.

* * *

Kulka mne zasáhla doprostřed hrudi a rázem jsem místo útočníků viděl hvězdy a měl lopatu písku za límcem. Umíte-li ale létat, vstává se docela snadno.

Tři metry nad cestičkami jsem odstřelovače zahrnul dávkou ostré německé pozornosti. Ze zdi se zajiskřilo, zvedl se prach, a roztráštěná puška se zabodla mezi okrasné keříky. Až na jednu botu a kousek holenní kosti snajpr zmizel. Ne že bych byl mstivý, ale ten projektil mi prolétl krunýřem, a podle pocitu v hrudníku se zastavil až o druhou neprůstřelnou vestu.

Takhle z nadsledu bylo vidět, že mi na povrchovou stráž náboje nevystačí. Taky jsem byl dost na ráně, a navíc samočinné zbraně právě zjistily, že nikoho ze svých nezasáhnou.

* * *

Nevím, k čemu ten pocit přirovnat – snad, jako by se pode mnou otevřela sopka.

Jasně jsem vnímal, jak se střely odrážejí od povrchu brnění a buší do upírů a písčitých cestiček, popřípadě vyjít do nebe. Také jsem si všiml, že se pancíř kroutí jako žížala na slunci – pak na nohou povolil a několik kulek mi prolétlo masem. Ještěže jsou malorážné.

Dopadl jsem na zem a poprvé ucítil únavu. A že by mne v nejbližší době čekal prostřený stůl...

Přestože jsem kulhal, prorazil jsem nejhustším klubkem nepřátel a rozběhl se k velké budově. Prorazit se mi povedlo proto, že jsem z plna hrdla zařval a můj deformovaný hlas byl tak silný, že se vrátil odražen od okolních stítů – upíři doslova ztuhli.

Možná jsem se měl věnovat spíš pop-music než Nočnímu klubu.

* * *

Vpadl jsem do budovy, prst na spoušti, jenže nikde nikdo – strohá chodba s několika dveřmi. Ani zvenčí se za mnou nikdo nehnal.

Čas se vrátil do normálního tempa.

Prostřílené nohy bolely až znepokojivě.

Opatrně jsem hlavní odsunul první dveře – prázdná místnost s polštáři a malířským stojanem. Další to samé bez stojanu.

Tiše jsem došel k nejbližšímu rohu, vykoul, ale krom dalších dveří a schodiště dolů tam nebylo nic, co...

„Meč! Zapomněl sis venku meč!“ zděsil se Ten druhý. Já se zděsil taky.

Vzápětí jsem udělal další z životně důležitých zkušeností: vždy, když se díváte za roh, podívejte se opravdu *pořádně*.

* * *

V posledním okamžiku jsem ostří nastavil Red Barona. Úder byl tak brutální, že starou zbraň přesekl vejpůl. Takové barbarství! Kulturní památka v háji...!

Pravda, svůj krk považuji za ještě trochu pamětihodnější.

Druhému seku jsem nastavil čepel na předloktí, ale zamotal jsem se do půlek kulometu spojených řemenem, tak mne do hrudi zasáhl drtivý kop, kterému jsem nedokázal nastavit nic. Prolétl jsem tenkou zdí, která vzápětí vybuchla útočником...

... útočnicí!

Vířící černé vlasy, dokonalá postava...

Dopadl jsem na záda, hrábl po automagu, jenže tehdy jsem si uvědomil, že ty vlasy znám.

I postavu.

* * *

„To jsem já!“ místo útoku jsem jen zvedl ruku. Automag stejně nějak nešel vytáhnout.

Meč už zase svištěl a vyrazil z břitu na předloktí dlouhé jiskry.

„Sakra Deniso! To jsem já!“

* * *

„Kdo, já?!“ špička katany proklouzla nad límci neprůstřelných vest a opřela se mi o polykací trubici.

„Přece já!“ smekl jsem přilbu a bylo pro mě jistým (velkým) zadostiučiněním, jak vytřeštila oči. Bohužel jen na okamžik – pak se jí prudce zúžily – vzteky: „Ty!“

Nevypadalo to dobře.

„Zachránil jsem ti život... chrrr!“

Špička mi sice nařízla hrtan, ale to prohlášení přece jen zabralo, protože Denisa zbraň stáhla a poodstoupila: „Kdybys mě tehdy raději nechal zemřít...“ zamrkala a do očí se jí vrátilo to, co mi před okamžikem vzalo řeč. Taky všechny ty naschvály na lodi...

Věděl jsem dvě věci: je docela rychlá, a to, že ležím, a ona má meč, jí dává nemalou výhodu.

Potřeboval jsem ji nějak zpomalit.

Ostří už se zase blížilo.

Nebo aspoň vyvést z míry.

Pořád se blížilo.

„Dělej něco!“ zaječel Ten druhý.

Pořád.

„Miluji tě, Deniso.“

* * *

Nevím jak, ale věděl jsem, že tohle zabere – přece jen jsem s ní strávil rok v jedné kleci, a dobře si vzpomínám, jak se jí leskl pohled, když se dívala na Esmeraldu.

Jak jsem čekal, vykolejilo ji to – v prvním okamžiku dost těžce, pak si sice uvědomila situaci, jenže to už jsem jí vrazil rohy přílby hluboko do břicha.

* * *

„Láska prochází žaludkem. To rozchodíš, neboj,“ vykroutil jsem jí zbraň. To už jsem stál, helmici na hlavě, a ona klečela, kolena pod hrudí, čelo opřené o podlahu, pěsti sevřené. Položil jsem jí čepel na krk, ať taky ví, jaké to je. Pak jsem ji naplocho plácl přes vyšpulený zadek, potlačil bolest v nohou a vyběhl na chodbu a ven.

Upíři někam vymizeli a slalom mezi řetězy střel ze samočinných zbraní skutečně nebyl nic příjemného; Šedý Had byl zabodnutý v trávniku kousek od místa, kde mne poprvé zasáhl odstřelovač.

Denisinu zbraň jsem zničil při pokusu o likvidaci jedné z obzvlášť dotěrných kulometných věžiček, ale nepovedlo se. Proč ona Red Barona rozsekla a já tenhle krám ne...!? Přeskočil jsem proud oceli, vytrhl Šedou čepel a vytočil salto do místa, z kterého jsem se odrazil.

Moje ubohé nohy!

O let jsem se ani nepokoušel.

Běh zpátky k budově byl naprosto neuvěřitelný – brnění zvonilo jako zvon (umíráček), dřelo a škrtilo, a co mě trefilo, šlo dovnitř.

Když jsem padl do dveří, pochmurná zvonkohra utichla.

* * *

S Denisou jsem se zrovna teď potkat nechtěl, tak jsem pajdal rovnou ke schodišti do podzemí a o kolena a paty mi cinkaly rozžhavené zdeformované projektily, které propadávaly skulinou mezi rozstříleným pancířem a vrchní neprůstřelnou vestou. Mrkl jsem na předloktí a zkusil zatnout pěst – tentokrát se plech tvářil jen jako plech – navíc pěkně zprohýbaný, odřený a špinavý.

* * *

Sestupoval jsem do nižších sfér a Stín démona poničeně řinčel. Dole byla chodba – zase prázdná.

Divné.

Kulhavě jsem rázoval dál a bylo mi jasné, že musím chytit nejlépe nějakého Starého a dostat z něj, kde jsou moji blízcí. Pak zabiju Wriese, a pak...

* * *

„Nejde to nějak příliš snadno?“ zasýčkoval Ten druhý, když jsem sestoupil o další patro a pořád nikde nikdo. Nekomentoval jsem, protože jsem se mu cítil zavázán, že nekomentoval můj předchozí jasný a průzračný plán.

Rozrazil jsem velké dveře, ale byl tam jen podzemní hangár s vrtulníky – sálalo od nich teplo.

Další úroveň, a to už jsem zpomalil: dveří a schodů začínalo být na můj orientační smysl poněkud přespříliš.

„Znovu opakuji: nezdá se ti to nějak *snadné!*“ znovu zopakoval Ten druhý.

„Ne. Bojí se Stínu, přece.“

„Aha,“ řekl Ten druhý, ale neznělo to dvakrát přesvědčeně.

Těch dveří kolem bylo vážně hodně.

Zastavil jsem.

Když zbroj přestala řinčet, rozlehlo se chodbami a schodišti takové ticho, jaké jsem snad ještě neslyšel – ani můj upíří sluch nedokázal zachytit byt' i jen mávnutí křídel pozdního mola...

A přece. Zespoda se něco ozvalo – jakoby vrznutí pantů. Nijak jsem se tam nehnal, ale s prostrílenýma nohama se nechvátá zrovna snadno.

Bolelo to spíš víc než méně.

Z dlouhé chodby o patro níž vedlo několik dveří (leštěný mahagon), ale jen jedny mohly vydat ten zvuk: byly to oblíbené létací dvojdvěře. Otevírací madla byla zlatá. Kování také. Dračí hlavy na veřejích také. I panty.

„Snobové,“ řekl s převahou pravého znalce Ten druhý. Mně bylo jen divné, že mne neodrazuje, abych lítačkami prošel.

* * *

Když jsem tak učinil, ozvalo se totéž zavržení jako před chvílí.

Až uvnitř mne napadlo, že možná někdo *zavrzal* naschvál. Abych to slyšel. A jako trouba sem vlezl.

Mé předchozí setkání se Starým v Takamoto Tower mne obrnilo natolik, že se mi tentokrát *zařvat* nechtělo. Ovšem nemohlo mne obrnit, že Starých uvidím sedm *naráz*.

Ale stejně jsem nezařval.

Za zády se mi ozvalo kovové zašoupnutí, a ani jsem se nemusel otáčet, abych pochopil, že z téhle strany dveří je závora.

Místnost byla rozlehlá – spíš než místnost to byl sál. A než sál to byl spíš chrám, ne nepodobný tomu, jaký má na ostrově paní Dao: podobné sochy, podobný oltář, podobné koberce, podobné řetězy... Jen víc, větší a prostornější.

Na Starých mne (opět) nejvíc překvapilo, že to nejsou orientálci, ale běloši, i když takoví divní. Dva muži byli oblečení do moderních tmavých obleků s vkusnými kravatami – jeden z nich byl ten, co jsem na něj narazil v Takamoto –, ostatní měli pohodlná černá roucha s volnými kalhotami. Tři z nich byly ženy.

Všech sedm proti mně napřáhlo ruce s roztaženými prsty:

„Kageri nadi korr!“

Zas ta gumová vlna – a tentokrát zatraceně hustá. Stín démona zaskřípal a zachvěl se, až se mi rozmazal pohled.

„Taky vás rád vidím, chytráci,“ řekl jsem a hmátl po automagu. Pistole bohužel pořád nešla vytáhnout – podle všeho se Stín skutečně smrskl a velká zbraň se zpod krunýře prostě neprotáhla.

Ale tak je to vždycky.

* * *

Krom Starých bylo v místnosti ještě asi třicet bytostí: stály podél bočních stěn před sochami, a byli mezi nimi takoví zanedbatelní soupeři jako pan Ho, paní Dao, Wries... někteří z těch, které neznám, vypadali ještě hůř.

Chtěl jsem říct něco drsného, ale ani Toho druhého zrovna nic nenapadlo.

Jak říkám: Tak je to vždycky.

* * *

„Falešný Stín démona. Je to ten z Takamoto, Lyalle?“ řekl Starý stojící na stupínku před oltářem – podle toho, že stál oltáři nejbliž, je asi trochu Starší než ostatní.

„Ano, mistře Moortgate, je to on,“ odpověděl můj známý v obleku a z jeho očí se mi vážně dělalo mdlo.

„Zvláštní,“ Moortgat sestoupil ze stupínku, pokročil ke mně a do jeho očí jsem se raději ani nedíval.

„Chci být někde jinde,“ zakňoural Ten druhý.

„Vskutku zvláštní. Zaklínadlo na něj neúčinkuje – tudíž musí být falešný. Ale na to, aby byl falešný, se ten človíček uvnitř dostal mimořádně daleko. Nezdá se vám?“ Moortgat se otočil na ostatní Staré. „*Nezdá se vám?!*“ Přehlédli i bytosti stojící podél zdí. Sochy proti nim rázem vypadaly živě a bujaře.

„Ty, Stíne, řekni nám, kdo ti pomáhá.“ Hlas Starého nebyl hlasitý, to ne, ale zněl tak, až jsem se divil, že neopadává omítka.

Protože jsem nemohl mluvit (a rozhodně za to nemohl naříznutý hrtan – ten už se dávno zahojil), zvedl jsem meč a zachrčel. Bohužel, tentokrát v tom nic cizího a hrozného nezaznělo, a Starí nevypadali, že je vyděsí zvukové efekty, jaké jsem ráno používal na děti lačné coca-coly.

Moortgat zavrtěl hlavou: „Říkal jsi, Lyalle, že měl Hlas... Že by nějaká elektronika? Došly vám snad baterky, příteli?“ otočil se na mě a zadumaně si podepřel bradu: „Kdo mu ale o Hlasu asi tak řekl,“ otočil se zpět na své, „kdo o Hlasu ví?“

„Viděl jsem buď tu samou zbroj, nebo...“ načal další ze Starých.

„Ano, Sulzere?“ Moortgatova obočí se zvedla zájmem.

„Paní Dao, nemáte doma něco podobného?“

Všichni se podívali na tlustou dámu, která rozhodně nevypadala, že ji všeobecný zájem těší:

„Mám, pane,“ uklonila se Moortgatovi, „ano mám. Je to prý přesná kopie jednoho ze Stínů. *Kopie.*“

„Vy byste se ale nerozhodla použít tu starou legendu o Příchodu Stínu démona, abyste se pokusila převzít moc? Že ne? Když už jste nás tak nečekaně poctila svou návštěvou? Že ne? Když jste o nás měla takový velký strach? Že ne?“ Poslední *Že ne* neznělo moc

přátelsky. Abych pravdu řekl, roztřásla se mi z toho kolena – v plechu to bylo trapně slyšet, ale naštěstí si mne nikdo nevšímal.

„Mistře Moortgate..., já... já...“, nenacházela paní Dao slov, nadra se jí pobouřeně dmula, a ti, kdo stáli kolem ní, se začali tak nenápadně rozlézat do stran.

„Ano, paní Dao?“

„Nikdy bych to neučinila! Jen pomyšlení na zradu... *Nikdy!*“ chraplavý hlas práskl stejně, jako když dávala rozkazy na lodi.

„Když tedy ne vy...“, Moortgat se otočil zpět na mě, „... tak nám to bude muset říci tady přítel Stín, že?“

„Řeknu všechno!“ zaječel Ten druhý.

Já jsem mlčel.

„Ano?!“ Moortgat začínal vypadat netrpělivě.

Znovu jsem zvedl meč, a přestože mě to stálo většinu zbývajících sil, vykročil jsem proti nim. Normálně bych sebestředně řekl, že můj krok duněl, ale po pravdě, zněl jsem jako rozšlapnutá plechovka.

„Jaké bezbřehé hrdinství“, posměšně zavrtěl hlavou Lyall a v ten moment mezi Starými a mnou stálo deset zabijáků.

„Chytnu jednoho Starého, dostanu z něj, kde jsou moji blízcí...“, připomněl mi Ten druhý můj skvělý a jednoduchý plán.

Hrdinsky jsem se zastavil a cítil se tak, že jsem se málem hrdinsky i složil – síly mne opouštěly, jako... jako... Neznám přirovnání, kterým to popsat.

„Na tohle nemáme čas“, řekla jedna z žen. Zdalipak se jim také říká Staré.

„Paní Voit má pravdu“, kývl Moortgat. „Dejte ho zatím sem,“ ukázal na řetězy visící od stropu vedle oltáře, „a přiveďte dary – i ty od paní Dao. Musíme začít s obřadem.“

Připravil jsem se na poslední boj a můj Šedý meč nebezpečně *zazářil*... Jeden z těch deseti hajzlů mi ho vyrazil asi s takovou námahou, jako by zaháněl můru.

Bránil jsem se sice statečně, ale za okamžik už jsem visel na řetězech, že jsem špičkami sotva dosáhl na zem – má identita je nezajímala až do té míry, že mi ani nesundali helmu – nechtěli maňáska, chtěli pána loutek.

Ne že bych byl tak vysílený jako tehdy v Thajsku, ale byl jsem vysílený docela hodně; dnešní dlouhý den mne zkrátka nějak udolal a prostřílené nohy bolely a brnění bylo hrozně těžké a hrozně dřelo... Je hloupé vědět, že zemřete a že proti tomu nic nezmůžete. Přestože mi Moon říkal, že nemám šanci, přesto jsem doufal, že alespoň osvobodím Karolínu a ostatní a že zabiju Wriese; pak bych jako správný člen Nočního klubu smrt přijal – s tím, že se dožiju stárí, jsem stejně nikdy nepočítal. Wries... Wries stál až vzadu, poslední z posledních – o místě na výsluní si mohl nechat jen zdát. „Noční klub!“ zašeptal jsem, ale náladu mi to příliš nezvedlo.

* * *

Moortgat se naklonil nad oltář, ale byl ke mně zády, tak jsem neviděl, co dělá – každopádně, když odstoupil, na holém leštěném kameni hořel světlemodrý plamínek. Nebylo to, jako když hoří plyn nebo cokoli – v ohni nebylo nic oranžového nebo červeného, plamen byl jednolitě modrý, prudce se zvětšoval a byl zatraceně žhavý. Jak jsem se pokusil dostat trochu dál, uklouzly mi špičky a roztočil jsem se kolem dokola. Nikdo si mě nevšímal.

„Přistupte!“ *rozkázal* Moortgat, když se odsunula závora a zavrzaly dveře. Bohužel jsem neviděl, komu to říká, protože mne řetězy stabilizovaly čelem přesně na druhou stranu. Pokusil jsem se nadlétnout a otočit se, jenže jsem se nemohl nejen na nadlétnutí, ale ani na jednoduché nadlehčení.

„Jsme v hajzlu,“ shrnul situaci Ten druhý. Cítil jsem to podobně, ale jestli jsem před okamžikem říkal něco o smíření se smrtí, pak rozhodně ne o smíření s upálením – bůh ví, jak dlouho by můj organismus odolával; upalovaní lidé se obvykle udusí, co ale chudáci my.

V sále za mnou se ozvalo řinčení pout, zmatené hlasy, a ucítil jsem pach lidského strachu.

„Tíše, prosím,“ řekl Lyall a lidé ztichli. Také bych té prosbě neodolal. Pak bylo dlouho slyšet jen stále hlasitější syčení modrého plamene a lidský dech – viděl jsem stíny tančící po zdi a zdálo se mi, že se v nich zlaté sochy za oltářem začínají pohybovat.

Zatřásl jsem hlavou.

Plamen dorostl potřebných rozměrů a vše tonulo v sinavém, modrém světle.

„Obřad začíná, věrní,“ zvedl Moortgat hlas, „připravte se přijmout moc ohně!“

Koutkem levého oka jsem zahlédl, jak Staří vystoupili na stupínek a z boků obstoupili oltář; ostatní se seřadili dole pod stupínkem.

„Přiveďte prvního!“ Ted’ už jsem Moortgata viděl docela jasně – postavil se za plamen, čelem ke dveřím, tedy i čelem ke mně – tak moc jsem se chtěl dívat někam jinam, že mne má snaha přetočila víc k ohni – ne že bych se začal připalovat, ale viděl jsem přímo do něj.

A přestože jsem se nechtěl dívat, nemohl jsem se nedívat.

* * *

První obětí byl muž – starý vousatý běloch v černém rouchu, téměř totožným, jaké mají Staří. Za paže ho nesli dva upíři, jejichž pozici v místní hierarchii vyjadřovaly ostnaté obojky a strach v očích.

„Ne! Ne! Neeeeééé!“ zaječel muž německy, když ho vrhli do výhně. Udělali to tak hloupě, že měl podle všeho vylétnout na druhé straně jen s ohořelou bradou. Nevylétla ani kostička, protože tělo se během zlomku sekundy vypařilo i s železnými okovy.

Modrý oheň se nadechl a rozrostl do stran, a tehdy jsem si všiml, že strop nad oltářem je stejně jako v celé místnosti dřevěný – přestože se ho špička plamene téměř dotýkala, dřevu to nevadilo.

Druhá byla žena. Třetí opět muž. Čtvrtý...

* * *

Tehdy plamen začal zelenat a Staří k němu vztáhli ruce s roztaženými prsty. Nebylo nic vidět, ale vnímal jsem, že z něj sají energii.

„Ještě pár buřtů, pár širáků, a je to tu jak na trempu,“ pochmurně se zašklebil Ten druhý.

Následovaly další tři oběti – všichni byli oblečeni stejně jako ten první muž, a krom výkřiků se nikdo nebránil. Plamen už byl spíš zelený než modrý, a vážně se mi zdálo, že některé sochy začínají otáčet hlavy.

Tentokrát natáhli ruce s roztaženými prsty i příslušníci Druhé rasy pod stupínkem – vnímal jsem stále stoupající intenzitu energie, jenže já ji přijímat neumím. Mrkl jsem, jestli na tom Stín není lépe, ale vypadal pořád stejně prostříleně a odřeně.

Další tři.

A ještě tři.

Energie už bylo tolik, že Staří poodstoupili a ty sochy vážně otáčely hlavy a v rubínových očích jim svítily zelené odlesky.

Upíři hodili do ohně starou Číňanku.

Další oběť řekla:

„Ne. Taštičku ne.“

* * *

I tak blízko zeleného plamene najednou mrzlo. Cítil jsem, jak mi ztuhla čelist i špička nosu. Cítil jsem, jak mne kov masky *mrazí* do čela a tváří... Zkusil jsem se na řetězech přitáhnout, ale nezvládl jsem ani to.

Upíři měli s Karolínou víc práce než s ostatními – podle všeho nevěděli, že je jedna z nich – z *nás*. Moortgat se netrpělivě zamračil.

Pod stupínkem se mihl známý krotitel pan Ho, a během okamžiku řinčení řetězů utichlo a Karolína jen chrčela.

„Ty slizkej kreténe! Hned ji pusť!“ I Tomislav mluvil česky. Asi proto ho pan Ho neposlechl.

„Já jeví...!“ tehdy Volod'ovi někdo ucpal pusu a já se zazmítal tak, že jsem konečně získal ztracený přehled: ucpal mu ji Tomislav.

Ti dva byli posledními oběťmi – nepočítám-li Mazlíka, kterou držel pan Ho zezadu za krk a tlačil ji k ohni, zatímco upíři jí pouty roztáhli ruce. Tomislav tiskl kluka k sobě a zakrýval mu nejen ústa, ale i oči.

„Moment,“ zvedl Moortgat hlas a podíval se na paní Dao: „Ta běloška je chudá duchem?“

„Ano, mistře Moortgate.“

„Výborně, paní Dao. Jak si vážím celého vašeho daru, tak této si vážím obzvláště,“ Moortgat se tlustým směrem lehce uklonil, a všiml jsem si, že všichni poodstoupili od soch. „Pro ty, kteří to ještě nezažili: tentokrát bude vlna velmi silná, tak opatrně.“

Upíři s panem Ho zvedli Karolínu na stupínek. Díval jsem se na okopané špičky svých bot. Potřebovaly by vyleštit a možná i...

„Zbabělče,“ řekl Ten druhý, ale abych zvedl hlavu, k tomu mne nedomutil. Takže dnešního dne definitivně zanikne Noční klub. Nejdřív oni, za chvíli já. Doufám, že smrt je opravdu konečná stanice, protože ten pocit, co mne pojímal, bych nechtěl zažívat příliš dlouho. Byl to takový *pocit*, že jsem se na smrt najednou těšil...
„Mázlik!“

* * *

Ten výkřik byl sice plačtivý, ale Volod'a se Tomislavovi vyškubl, podběhl ruce, které se po něm napřáhly, dvě kličky, skok na stupínek, kotrmelec a objal Karolínu kolem boků.

Upír vlevo povolil řetěz a vyt'al dítěti facku. Kluk zavrčel a bez váhání se na něj vrhl. Upír ho srazil pěstí, ale kluk vyskočil a znovu zaútočil. Upír nevěděl, co má dělat, tak tasil nůž – Volod'u to vůbec neznepokojilo a pokusil se ho kopnout do rozkroku. Upír si na poslední chvíli uvědomil, s kým že to tady před zraky vrchnosti zápasí (a mrtvolky jsou jako oběti zřejmě nepoužitelné), tak mu jen sekl po žebrech.

Zaznělo to, jako když přejedeš vařečkou po valše a točící se tělíčko vylétlo do výšky.

„Ty hajz...!“

Jeden ze strážných Tomislava umlčel.

Já zatím sledoval letícího kluka – sekanec to byl vpravdě upíří, a přestože měl za pár minut skončit v plameni, bál jsem se, aby si nezlomil vaz; jak se točil, ze šrámu na hrudi prýštily velké kapky jasně rudé krve.

Na tak malé dítě jich bylo strašně moc.

Pak se tradičně začaly věci dít naráz.

Šplíchanec krve mi dopadl na hradní plát.

Karolína využila toho, že se upíři dívají na dítě, a s neodvratností svých ocelových svalů trhla řetězy dopředu a dozadu – oba upíři se tím švihem zvedli do výšky a konec pohybu pro ně znamenal konec v zeleném plameni.

Vypařili se stejně rychle jako lidé.

Pan Ho Karolíně sekl malíkovou hranou po krku.

Najednou jsem zjistil, že mne krunýř přestal dřít. Podíval jsem se dolů, a tam, kde před okamžikem byly škrábance a díry, byla hladká, vyleštěná, matně černá ocel.

A přestože cákanec Volod'ovy krve byl víc než vydatný, na kovu zas nebylo ani poskvrnky – železo masky mi přilnulo k líci jako gumová rukavice.

V mysli mi černě zablesklo.

Mazlík zastavila úder pana Ho předloktím:

„Kampak se hrnem, žlutá předkožko?“

„Je to pravý Stín!“ vykřikl Lyall. Já jsem strnule zíral na Karolínu, která najednou neměla v očích velké zelené prázdno, ale velký zelený vztek.

„Dělej něco,“ řekl Ten druhý.

Trhl jsem rukama, přervané řetězy mi zarachotily po ramenou, a myslí mi přitom letěl proud poměrně neveselých úvah: Tuhle sílu nemám já, tu má Stín démona. A i když se jako já živí krví, na rozdíl ode mne mu chutná lidská – *dětská*...

„Dělej něco!“

Cítil jsem, jak mi do hlavy zase proniká ten černý kovový mrak. Pokud ale vítězím, je jedno, za jakou cenu. Pod černí se protáhla poslední myšlenka; než myšlenka to byl takový, takový... Co tomu vítězení řekne můj vysílený organismus? A co tomu řekne má výchova Nočního klubu? Pak se mi mrak usadil pevně mezi ušima.

Cítil jsem se fajn.

* * *

Zařval jsem a heavymetalový Hlas se vrátil. Těsně než dopadl na stupínek, chytil jsem letícího kluka, ale bylo mi dost jedno, jestli si zlomí vaz nebo ne – potřeboval jsem jeho krev. Stín démona potřeboval jeho krev. Já jsem potřeboval jeho krev...

Konec problémů s identitou.

Přitiskl jsem si zakrvácenou hrud' k prsnímu plátu a v černém mraku zahřmělo.

Benng! zadrnčela přilba, jak se kolem ní otočil tlustý řetěz – jeho poslední články ještě žhnuly oranžovým žářem.

„Hned ho pusť, plechovej ksicht!“ Karolína se netvářila zrovna hezky.

Čepelí na předloktí jsem zastavil ránu mečem, která jí mířila na krk:

„Krej si zadek, dámo, trochu ti přibral.“ Nevím, co ji vzalo víc – zda můj tón, čeština, nebo ta *smrtící drzost*. Přestože mne podle hlasu ani podle obličeje poznat nemohla, to, že jsem jí zachránil život, pochopila poměrně přesně.

Další ránu řetězem jsem nedostal.

„Kageri nadi korr!“

Už je to tady zase, krucinál!

Zaklínadla.

Ještě že na ně nevěřím.

Stín se trochu sevřel, ale podle poměrně překvapených výrazů ve Starých tvářích asi nezareagoval, jak měl.

Karolína odrazila další útok pana Ho a švihem mu omotala řetěz kolem krku. Bohužel jsem nemohl dále pozorovat, jak se na jejích schopnostech podepsala upíří akcelerace, neboť jsem se musel starat sám o sebe.

Nemají mě tady rádi.

Upustil jsem kluka na zem.

Lyallovi se v ruku objevila katana, cvičně mávl, proskočil ohněm, a jeho rána byla fakt tvrdá – čepel z mého levého předloktí odlétla snad nadzvukovou rychlostí a složila jednoho z mužů pod stupínkem; ti, krom pana Ho, zatím vypadali dost strnule, což se vzápětí změnilo: „Na něj !“ zařval Moortgat a bůhví proč ukázal na mě.

* * *

Potřebuju meč.

A to tak, že rychle.

Lyall mne chytil za volný konec pouta na levé ruce a zatočil mnou jako lasem – zřetelně mne chtěl přiložit.

Jak nezdravé.

Díky pružnosti Stínu jsem na řetěz dosáhl druhou rukou a přeštípl ho mezi palcem a ukazovákem – následoval let, odraz od stropu a rozplesk nedaleko východu – hezké bylo, že mezi mnou a dveřmi nikdo nebyl.

Jenže...

Otočil jsem se zpět a lákavé dveře byly nahrazeny masou končetin a oceli, a to v takové hustotě, že vypadala jako jedna titánská nestvůra.

... Jenže, kam utíkat.

A hlavně proč.

* * *

Znovu jsem zařval a tentokrát jsem se do toho opravdu položil – mnoha útočníkům vytryskla krev z nosů a uší. Stejně mne zavalili jako lavina.

Stín démona je ale daleko odolnější než sebetužší příslušník Druhé rasy. Jsem nyní možná trochu rychlejší a možná i trochu silnější než oni..., jenže jich je strašně moc.

Dostal jsem ránu do hrudi a nespádl jen díky tomu, že jsem v tentýž okamžik dostal druhou do týla. Kdosi mi urval řetěz i z pravého zápěstí, zasekl jsem prsty do další přibližující se ruky, napnul svaly a už jsem se měl alespoň čím ohánět.

Pravda, ruka mi moc dlouho nevydržela – dvě mávnutí, a v dlani mi zbyl sotva loketní kloub. Vrazil jsem ho do nejbližšího vhodného oka.

Prááásk!

Někdo mě srazil na kolena.

Proti dalšímu z útočníků jsem použil známé nabrání na rohy a trhnutím hlavy ho přehodil za sebe – trochu se uvolnilo, tak jsem skočil akční kotoul vpřed – jak mne energie cviku zvedla na nohy, zabořil jsem trn na rameni do rozšklebeného obličejce. Když je nepřítel mnoho, má to i jednu výhodu: málokdy minete.

Prosekl jsem čepelí na pravé ruce nejbližší krk a špláchanec krve se vsákl do oceli.

V černém mraku zahřmělo.

Prááásk!

Ten někdo, kdo mne před chvílí složil, zase zaúradoval – rána mne opět srazila do kolen.

Prostě ten meč potřebuju.

* * *

Když se mé kolenní chrániče dotkly koberce, stočil jsem se, pokračoval v pádu na záda a použil taneční prvek zvaný „píd'alák“, jenž dokáže vymrštít i méně napruděného chlapíka než já.

Útočníci zas prořídli – nejsou zvyklí, že pro ně rány rukama znamenají stejné nebezpečí jako pro běžné lidi. Zajímavé také bylo, že se mi žádný nedokázal podívat do obličeje. Nedovedu si představit, jak vypadá našťvaný Stín démona, ale podle těch sklopených očí asi nic moc.

„Na něj! Dolů s ním!“ vznesl se nad třesk boje Moortgatův hlas a protivníkům se vrátil elán. Navíc jsem si všiml, že mé rány nejsou až tak zničující, jak jsem si myslel ještě před okamžikem. Zřejmě úraduje i zelený oheň.

Dvojúder pěstí a vysoký kop poslaly chlapa v kimonu přes půl místnosti; jiskry na čepeli, zabrnění, které projelo až do páteře...

Prááásk!

Tentokrát to šlo zezadu do lýtky.

Když jsem se znovu zvedal, přes mřížoví dopadajících čepelí jsem zahlédl obézní postavu paní Dao.

Mřížoví dopadlo, a přestože ani jedno ostří nešlo skrz, náraz to byl, jako by přede mnou vybuchl muniční sklad.

Zase jsem letěl, ale moc jsem si to neužíval. Z nadsledu jsem viděl, že pod oltářem stále bojují Karolína a pan Ho: ten po ní právě vrhl šaken – jasně jsem v rachotu a řevu zaslechl cirkulárkovité zavytí žiletkovitých hrotů. Mazlík ale jen švihla rukou a vražedná hvězdice jí rotovala mezi palcem a ukazovákem. Ještě než jsem opsal vrchol balistické křivky, stihl jsem ocenit její ošklivý úsměv.

O to víc mne překvapilo, když jsem dopadl, že jsem mezi lesem nohou zahlédl, jak je sestra najednou zhroucená u zdi.

* * *

Sice jsem dopadl, ale energie úderu mne smýkla až ke stěně, o kterou jsem se *zarazil* rohy na přilbě. Zapíchlý se, takže pokus o píd'aláka málem skončil utržením hlavy.

„Krucinálfix!“

Takže jsem se stihl dostat sotva na kolena, a před gigantickým množstvím britkého železa se dokázal krýt jen rukama zkříženýma před obličejem.

Nějak nevyhrávám.

* * *

„Ustupte!“ Půlkruh oceli se roztáhl a mezerami prošli Staří. Pořád jsem klečel, mžitky před očima, ale že jich je pořád sedm, jsem spočítal – a tentokrát žádná zaklínadla: všichni měli v rukou zbraně a vypadali odhodlaně. Za zády paní Voit jsem viděl paní Dao – vyčnívala na obě strany. Protože se všichni dívali na mne a na Staré, na ni jsem se díval jen já – a kupodivu, tlustá dáma ukročila a vrátila mi pohled. A kupodivu, zdálo se, že má dva meče. Jeden se zatraceně podobal Šedému Hadovi.

Paní Dao se usmála.

* * *

To, jak Šedé ostří kleplo o koberec, mohl slyšet jen někdo, kdo poslouchal. Obézní noha se zaklesla za oválnou záštitu a kopla svým směrem.

* * *

„Co řekneš teď, chytráku?“ řekl jsem a díval se Lyallovi zespoda do očí. Pohled mu jistě nedělal dobře, ale hůř mu asi dělala katana v žaludku. Pro větší efekt jsem s ní zatočil.

Kdybychom s paní Dao trénovali, nemohlo se to povést lépe. A rychleji: Nikdo nemohl postřehnout, co to bylo za ocelový záblesk – Lyall to pravda postřehl, ale abych tak řekl, *vnitřně*.

Když mu špička meče vyjela zády, pochopili i ostatní.

Věci se zase začaly dít naráz.

„Ustupte!“ zařval Moortgat.

Dveře se rozlétly a do místnosti se navalil dav se svislými zornicemi.

Druhá rasa se stáhla k protější stěně a mnozí z nich ukazovali na mě, aby si to snad příbuzní nespletli.

Já jsem mezitím vnímal něco jiného, důležitějšího: Protože jsem pořád klečel, Lyallova krev stékala po ostří a odkapávala ze záštiny – Stín démona natáhl mou levou ruku a nechal si životodárnou tekutinu padat na kov.

Nevydávalo to zvuk, jako když kape voda na plech, ale jako když nevychované dítě srká polévku.

Mrakem v mé mysli prolétl černý blesk. Stín se zavlnil, a pak se probudilo něco starého, něco, co doposud sotva pootevřelo oči.

Je zvláštní, jak hezky může svítit černá barva, pokud vám hřmí v hlavě. Najednou jsem měl nejen dost sil, abych vstal, ale dost sil na cokoli. Lehkým švihem zápěstí jsem Lyalla poslal na druhou stranu sálu, kde se nabodl na rohatou hlavu zlaté sochy.

Pak začala jatka.

* * *

Bylo mi úplně jedno, že to jsou také upíři. Mnozí měli v šatech díry po Red Baronovi.

Myslím, že je to nemuselo trápit.

Vzduchem létaly kusy těl, a upíří krve bylo tolik, že jsem si připadal jako ve sprše.

Přestože byli silní, nedokázali proti mně nic. Šedý Had pronikal jejich meči i jejich těly, jako by byly z vosku. Kdesi pod mrakem probleskla vzpomínka na jiné místo a jiný čas – dva muži se tam proháněli se řvoucími motorovými pilami – proti tomuhle to byla líbezná bleděmodrá selanka.

Udělal jsem něco, co by normálně byla sebevražda: roztočil jsem se kolem dokola, čepel ve výši prsou – v okolí najednou stálo velké množství trupů končících také ve výši prsou. Jaká zvláštní shoda okolností.

Vzduch byl tak nasycen krví, že téměř nebylo vidět.

Když jsem zadrhl rohy o strop, někoho ve mně napadlo, jestli to trochu nepřeháním – zmasakrovaných mrtvol byla taková vrstva, že jsem se musel předklonit. Jenže co si počít, když se k Druhé rase ne a ne prosekat. Staří proti mně napřahovali ruce s roztaženými prsty a něco křičeli, ale v obludném třesku a ryku boje je nebylo slyšet. Co víc: Jak jsem bezmocně zahlédl, ti zbabělci se zubatcům protáhli za zády a zmizeli ze sálu; tedy až na Lyalla – ten pořád visel na zlatém drakovi. Pořádný meč je zkrátka pořádný meč. I upíři, přestože jim rány neměly tak moc vadit, umírali překvapivě snadno. A ještě jeden, dva, deset... snadněji a snadněji.

Pak mi nepřátelé došli – bylo jen přirozené vydat se za nimi do chodeb.

Hlavní cíl je Druhá rasa, obzvláště Staří, ale cestou stačí kdokoli, kdo má krev. Dva upíry jsem zahlédl prchat schodištěm, a jen jsem na ně zavolal, vybuchly jim hlavy. Vypadalo to ještě zábavněji než práce s mečem. Došel jsem k mrtvým tělům a ponořil ruce do horké rudé stříkající tekutiny – je hezké mít čisté ruce, zvedl jsem si neposkvrněné kroužkové rukavice před oči.

V mraku zahřmělo.

Měl jsem pocit, že se na mě někdo dívá, ale když jsem se otočil, nikdo tam nebyl.

* * *

Kráčel jsem chodbami a mezipatry a Hlas burácel. Ze zdí opadávalo obložení, dveře se tříštily a všichni, které jsem potkal, se doslova rozstříkli.

Zábavné.

Procházel jsem jejich těly a cítil se stále lépe a lépe. Mám před sebou celý svět, svět plný krve.

* * *

Zprava se do Hlasu ozvalo nějaké nepatřičné klapání. Veřeje se rozsypaly a velký černý stroj právě vzlétal. Vrtulník, vytanulo mi divné cizí slovo v divné cizí řeči – nevěděl jsem, co znamená. Viděl jsem hrůzu v očích dvou bytostí za černým neprůhledným sklem a viděl jsem dva kovové válce, které stroji vyskočily pod břichem. Válce vybuchly ohněm a smršť oceli mi narazila do hrudi.

Bylo mi to k smíchu.

* * *

Stroj se zřítíl zpět, vyjící trosky se zabodávaly do zdí a vlna hořícího paliva mne zalila do půli stehen. Skrz plameny jsem viděl hvězdy a vzpomněl si, že umím létat. Oheň mi sice nevadil, ale není v něm žádná krev.

* * *

Dopadl jsem a pod podrážkami se mi rozstříkl písek. Požár šlehal z podzemní sluje jako z vulkánu a osvětloval řadu nehybných postav.

Mám rád postavy.

Postavy jsou krev.

* * *

Hlas neměl na volném prostranství náležitou sílu, ale pořád mám meč. Cítil jsem, jak má ocelová kůže sálá žárem paliva, a ostří meče se stříbrošedě lesklo.

Když jsem vykročil, šest z postav mi vyšlo v ústřety. Víím, co jsou zač, jejich krev je silná. Chutná mi. Nejsilnější. A jejich smrt je smysl mé existence.

Postavy proti mně napřáhly ruce s roztaženými prsty. Co jsou to ruce proti meči. Ruce jsou plné krve. Meč plný *žízně*. Nic mě nezast...

„Kageri nadi korr!“

* * *

Každé z těch slov prorazilo do černého mraku díru jako střela z těžkého kulometu. To *staré* se zhroutilo v křeči.

Ucítil jsem, jak mi písek uhnul pod nohama. Ucítil jsem, jak se Stín démona sevřel. Ucítil jsem, jak meč v mých rukou nesmírně ztěžkl – vzápětí se zabodl do země.

Okamžik po meči jsem spadl i já, a to, že jsem se udržel na kolenou, byl největší výkon mého života. „A je to v prdeli,“ řekl Ten druhý a ta řeč už mi cizí rozhodně nepřípadala.

* * *

Naprosto jsem nechápal, co se to dělo, ale podle všeho už je to jedno: Moortgat vyškubl trpasličí katanu z písku... Proč jí vlastně říkám trpasličí? Trpaslíci přece neexistují. Kouzla neexistují, nic neexist...

Něco asi přece.

Že by smrt?

* * *

Přestože jsem si vzpomněl na automag, neměl jsem sílu ani zvednout ruce – jestli mě rychle nezabijou, umřu vysílením.

I když, s touto eventualitou si asi hlavu dělat nemusím: na ostří Šedého meče nebylo ani škrábnutí – v odlescích plamenů jsem to viděl docela zřetelně. Iluze, že bych zrovna já přežil stětí *zbraní*, kterou jsem před několika minutami tak zredukoval místní upíří populaci, jsem si nedělal.

„Neprotaňuj to, kreténe,“ zasípal jsem – Moortgat ale chtěl, aby si každý jeho vítězství patřičně vychutnal, a aby si každý dobře zapamatoval, že to bylo *jeho* vítězství. Typický trotl.

Najednou jsem si všiml, že se čepel neleskne.

* * *

Jako by na ni padl stín.

* * *

Jako by mezi námi a požárem někdo stál.

* * *

„Víš, Moortgate, je neprozřetelné nechat hořet zelený plamen, když ve svatyni nikdo není. Neprozřetelné. Tak tak.“

Viděl jsem, jak Starým přimrzly samolibé úsměvy ke tvářím, jak popraskaly a opadaly. Když jsem dole masakroval jejich poddané a blížil se k nim, nebáli se.

Ted' ano.

* * *

Ten hlas mluvil anglicky, byl takový žoviální, strýcovský, trochu obtloustlý. Dobře ho znám.

Staří podle všeho taky.

* * *

„Moon!“

„Říkal jsem vám, že neděláte dobře, když jste se mě tenkrát zbavili. Kolik to dnes tak bude? Že by tisíc čtyřicet tři let, stopětatřicet dní a sedm hodin? Není-liž pravda?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Na něj,“ zachraptěla paní Voit.

Nikdo se ani nepohnul.

„Zřejmě nám o sobě neřekl všechno, páprda,“ zamyslel se Ten druhý.

Za zády se mi ozvaly kroky, a jediné, co jsem mohl pozorovat, byla stále rostoucí hrůza v Moortgatových očích.

Moon došel vedle mě. Pootočil jsem hlavu: „Zdravím, Mistře. Hezké nohy vám narostly.“

„Tobiáší. Dík za poklonu.“ Moon se na mě nepodíval a já mu za to byl vděčný: stačil pohled z profilu – přestože se usmíval a vypadal stejně obtloustle jako předtím, ve tváři měl něco... něco...

Radši jsem omdlel.

* * *

Nejdřív byla bolest.

Pak myšlenka.

„Budiž světlo,“ řekl Ten druhý.

Otevřel jsem víčka a rázem jsem věděl, že jsem to neměl dělat. Dokud jsem plul v polomrákotách, mohl jsem si namlouvat, že jako hlavní vítěz dojdu slávy, peněz a obdivu krásných žen – teď jsem na vlastní oči viděl, že jsem došel díry vytesané ve skále, nad hlavou mříže silné jako mužské stehno. Slunce svítilo, obloha byla modrá a naproti se o sebe opírali Tomislav s Karolínou. Karolína měla hlavu na rameni a vlasy přes obličej. Podle toho, jaký na mne Tomislav vrhl pohled, jsem pochopil, že na sobě stále mám Stín démona – a už jsem i cítil, jak mne dře. Pokusil jsem se promluvit, ale zmohl se na sotva slyšitelné zaskuhrání – když jsem si vybavil, že Stín používal mé hlasivky jako zbraň hromadného ničení, nebylo divu. Horší bylo, že jsem se nemohl ani pohnout – nezmohl jsem se dokonce ani na klubové gesto, abych se identifikoval. Přestože jsem vytočil oči kam se dalo, Volod'u jsem neviděl. Ta rána nožem byla zlá.

Takže jediné, co se v dalších hodinách dělo, byl postup stínu vrhaného mřížemi – s podobným pozorováním mám velké zkušenosti z lodi paní Dao...

„Proč ti asi tak kopla ten meč?“ zeptal se Ten druhý.

„Nevím,“ řekl jsem, aniž bych pohnul rty.

„Proč tě asi Moon hodil sem?“

„Nevím.“

„Proč...?“

Přestože konverzace byla poněkud monotónní, vydrželi jsme s ní až do večera. Pak se mříž s hlasitým *zavrznáním* zvedla a dolů sjel žebřík.

Karolína ani Tomislav se nebránili, mne musel pan Ho vynést.

* * *

Zem se houpala v rytmu jeho nohou – pravá, levá, pravá, levá... měl sametové nindža-boty. Došel do míst, která jsem při včerejší noční prohlídce minul, ale která si pamatuji z leteckého pohledu: uprostřed kruhového prostranství tkví velký plochý kámen, a teď bylo vidět, že má leštěný povrch – něco mi nepříjemně připomínal. Vlevo od kamene stáli upíři, ale mnoho jich po mé šermířské exhibici nezbylo.

„Tos nebyl ty,“ opravil mne Ten druhý. Fakt jsem si oddychl. Pan Ho mne položil na uhrabaný písek.

Vpravo stála Druhá rasa: tentokrát před ní nečnělo sedm postav, ale jen dvě.

Moonovi i paní Dao černá roucha docela sluší – zvláště tlustá dáma v tom vypadá monumentálně. V druhé řadě stál pan Wries a postavil se tam i pan Ho.

Staří Staří (nebo bývalí Staří) leželi kousek ode mě, tváře k nebi, na němž se rozžihaly první hvězdy – někdo jim usekal končetiny a v očních důlcích jim hořely zelené plaménky – žádná nadsázka, živý oheň. Nebyli mrtví a podle všeho nesnesitelně trpěli.

Za mnou stálo v poutech několik členů Druhé rasy – přesně řečeno čtyři členové; zřejmě se pod nový prapor nepřihlásili dostatečně pružně. Vedle nich stála Karolína – Tomislav se skláněl nad někým, kdo mi ležel těsně po levé ruce. Byl to Volod'a a byl ještě živý, a dokonce při vědomí, ale těžce sípal a v kalných očích už mu mnoho světla nezbývalo. Zjistil jsem, že mne jeho pohled bolí víc než všechny rány, které jsem kdy utřil.

V písku zakřupaly kroky – to Moon velebně přistoupil ke kameni, ještě velebněji všechny přehlédl a začal hřímat:

„Ode dnešního dne se vrátíme ke starým pravidlům! Žádné potupné ukrývání v podzemí, žádná zatuchlost svatýň a chrámů – náš oheň vzplane tam, kam od začátku věků patří!“ Bodl ukazovákem ke kameni, a uprostřed vyskočil malý modrý plamen. Velmi efektní. Moon roztáhl prsty a plamen začal syčet a růst, až byl vyšší než dospělý člověk. Slyšel jsem, jak členové Druhé rasy užasle vydechli; i já bych užasle vydechl, kdybych mohl dýchat. Celé okolí zmodralo a tváře se proměnily v tváře oživlých mrtvol. „Stará pravidla, staronový vládce. Jediné, co se změní, bude růst moci naší rodiny,“

ted' Moon mluvil otočený k Druhé rase: „Vám zůstane vše, co máte, a ještě si rozdělíte majetek odpadlých,“ kývl ke spoutané čtveřici, „a stejně jako dřív, ti nejzasloužilejší z vás budou moci postoupit mezi Staré – někteří už *velmi* brzo.“ Z Druhé rasy se ozvalo takové radostné, byť téměř neslyšitelné zašumění. Hlava padla, tělo však žije a potřebuje novou.

Moon se odmlčel a rozpráhl ruce. Široké rukávy mu působivě povlávaly v sílícím větru:

„Nyní je třeba dokončit, co bylo včera započato!“

Druhá rasa obstoupila plamen a dva z upírů zvedli první oběť: byla to paní Voit, a přestože nehořela moc dobře, nakonec to zvládla. Plamen okamžitě a sytě zezelenal, a měl jsem pocit, že se Moon v přívalu energie téměř vznáší.

Volod'a našťestí omdlel, ještě než to začalo.

Moortgata si z minulých Starých nechali nakonec. Pak čtyři odpadlíci a pak už jsme byli na řadě my.

Já.

* * *

Nejhorší bylo, že se Volod'a opět probral. Přestože mu Tomislav zakryl oči, poznal jsem, že ví, co ho čeká, a do sípavého dechu se rozdrkotaly zuby. Pak začal blouznit – něco o tom, že se vrátí Tobiáš a že je zachrání.

„Tiše, hochu, tiše. Nemluv,“ šeptal Tomislav a my s Tím druhým jsme se začali tak divně bezhlesně smát. Jasně, vrátím se a zachráním je. Jen nevím, odkud se vrátím.

A kdy. Cítil jsem, že mi realita začíná tak trochu odplouvat do stran. Hezký pocit.

Volod'a zakašlal. Byl to temný drásavý zvuk; tak kašlou lidé s poškozenými plícemi – rána je asi hlubší, než se zdálo. Nebo ho zranilo, jak jsem si ho přitiskl k hradnímu plátu...

„Tos nebyl ty,“ zopakoval Ten druhý.

Přesto jsem se do ohně najednou těšil.

Cvak.

Tohle není správný přístup k životu, tak mne to Postrach neučil. Rychle něco, nějakou myšlenku, něco na co se dá soustředit...

... třeba na to, jak mne Moon použil – jak mne všichni použili, jak... Podobné úvahy jsem si celý dlouhý den při pozorování stínu mříže odpíral – zcela záměrně. Teď už jsem si je ale dovolit mohl a zuřivost mne zaplavila jako oceán – nevím, jestli je to správný přístup k životu, ale ke smrti rozhodně ano.

„Zemřít naštvanej, jasně, to je daleko lepší než zemřít klidnej,“ pronikla mezi rudými víry slova Toho druhého, „taky bych to tak chtěl... Nebo že bych radši přežil?“

* * *

Upíři mne chytli za ramena.

Volod'a znovu zakašlal.

Upíři mne zvedli.

Toho, že kluk vykašlal obláček krvavého aerosolu, si všiml jen Stín démona.

* * *

Kov se zaťal a cítil jsem, jak se ke mně přísál jako neopren. V hlavě se mi černě zablesklo a to staré a zlé se opět probudilo.

„Jestli se tomu podvolíš, Moon nás sejme zaklínadlem,“ řekl Ten druhý a jeho hlas zněl chladně a racionálně.

„Jestli se tomu nepodvolím, tak si rychle vzpomeň na nějaký dobrý vtíp, protože se budou muset umlátit smíchy,“ řekl jsem také chladně a racionálně.

Upíři mne nesli, pohupoval jsem se v rytmu jejich kroků, podrážky křupaly v písku a zelený plamen rostl v očích.

„Nějaký nápad?“ zeptal se Ten druhý.

„Jo,“ odpověděl jsem.

„Ne! Tohle ne!“

Ten druhý se pokusil *zmizet*, ale trval jsem na svém. Chtěl-li jsem použít sílu Stínu, a ne aby Stín použil mě, musel jsem zkrotit černý mrak. A proč bych se tím měl zabývat já, když je tu Ten druhý, že.

Podle všeho to mezi černými blesky není nic příjemného.

* * *

Věděl jsem, že mám jen jeden pokus – té krve bylo příliš málo: z toho celkem přirozeně vyplynul další postup. „Drž se,“ popřál jsem Tomu druhému štěstí.

I my upříi máme tepny s největším průtokem v krku. I když, zas tak přesně to nevím, ale ty dvě hlavy byly hezky po ruce.

Moon a ostatní byli do té míry naplnění pocitem vítězství, že si problému všimli, až když jsem stál v krvavé lázni mezi dvěma bezhlavými těly – krev z velké tepny dostříkne až pět metrů. S takovými znalostmi bych klidně mohl i do televizní soutěže o nejlesklejší kastrol... Mrak se mi tloukl po lebce, ale Ten druhý to zatím zvládal – krom toho kastrolu jsem to pořád já.

Na druhou stranu, mé nejbližší cíle se od cílů Stínu démona příliš neliší.

* * *

Neměl jsem čas shánět nějakou zbraň, tak jsem mezi Druhou rasu vpadl holýma rukama. Ale sám moment překvapení je nesmírně účinný – obzvlášť, když vás ze snu o skvělé budoucnosti přenese do mlýnku na maso.

Nesnažil jsem se je zabíjet, jen jsem trhal. Ulehčovali mi to tím, že se nebránili, ale utíkali se schovat za Moona.

Vypadali vyděšeně.

* * *

„Kaeeri nadi korr!“

* * *

Tentokrát mne křeč starého zla nesrazila, ale ani mi nepomohla – naopak, já jsem musel pomoci Tomu druhému, aby mrak udržel v celku.

Moon nevypadal vyděšeně – vypadal našťvaně, a to tak, že těžce. Navíc měl můj Šedý meč, takže když jsem se pokusil první ránu vykřít levou rukou, nezastavil ji ani řetěz, ani pancíř Stínu, ani moje kosti, takže zápěstí odlétlo vdál.

„Jauvajs!“ zachrčel jsem a nakopl ho do břicha. Vzhledem k tomu, že jsem už nebyl v krvi, rychle jsem ztrácel síly. Ale vzhledem k tomu, že Ten druhý stále držel démona na uzdě, vzpomněl jsem si, co dělá člověka člověkem.

Automag.

* * *

Tentokrát šla pistole vytáhnout snadno. Moon sice bez problémů uhnul, zato paní Dao ty těžké střely dost překvapily. Bude si muset pořídit trochu nového špeku, baba. Sedm ran z ní odtrhlo sedm cárů – pokračoval bych, ale o zásobníky jsem přišel už včera.

Moji vlastní krev Stín nepřijal.

Takže jsem zase klečel, akorát že tentokrát do písku neupadl meč, ale velká pistole. Svět se pořád a pořád opakuje a opakuje – ale alespoň jsem to zkusil.

„Máte poslední slova, *příteli*,“ položil mi Moon ostří Šedého Hada na krk, a byl tak rozzuřený, že mu žádné límce žádných neprůstřelných vest nemohly odolat. Říkal jsem si, co asi moje hlasivky, že by byla škoda téhle příležitosti nevyužít – vymyslet něco peprného, třeba by ho kleplo, věk na to má. A nebo třeba...

Odkášlal jsem si:

„Jménem Nočního klubu. Za zradu tě odsuzuji k smrti. *Náfuko*.“

„Ty...!“

Kupodivu se ovládl (kupodivu ho nekleplo), stáhl zbraň a pokračoval už obvyklým roztomilým hlasem: „Vy asi chcete umírat déle, Tobiáš, že? Pravda – meč – jak rychlé a nezábavné.“

„Ani snad ne. A abych pravdu řekl...,“ stydlivě jsem sklonil hlavu, „chci být světlo vašich očí.“

A směle jsem napřáhl pravou ruku.

Na miniaturní americký plamenomet bych málem zapomněl.

* * *

Přestože byl Moon těžce nehořlavý, termit je termit.

Zahučelo to a do písku padl velký dýmající škvarek – zase bez rukou a bez nohou, ten chlap má smůlu.

Šedý meč přišel o jilec, čepel zářila bílým žářem a kouřilo se z ní. Nevím proč, ale všechno mi bylo nějak k smíchu – přestože mne Stín ochránil před výhní, vyčerpání bylo tak velké, že už je stejně všechno fuk.

Černý mrak se rozplynul.

Skácel jsem se na bok.

Seškvařený Moon strašně smrděl a pokoušel se lézt k zelenému plameni. Viděl jsem přes něj, jak se ke mně žene zbytek Druhé rasy, a viděl jsem, jak se na ně Moon snaží něco křičet – bez rtů mu ale bylo hrozně špatně rozumět a s vyceněnými zuby vypadal, že se něčemu strašně směje.

Známa postava v buřince zvedla Šedou katanu – byť bez jílce, pan Wries se rozhodl buď ukončit mé trápení, nebo prudce povýšit. Kouřilo se mu z rukavice a všelijak se vlnil a měňavěl, jak zelený oheň pohasínal.

Takže asi povýšit i ukončit – a ukončit ponejprv – oči pod buřinkou blýskly mým směrem.

To, jak se mu najednou zaprášilo z hrudníku, jsem ale viděl docela jasně a bez měňavění.

Nebyly to kulky, hrudí mu prolétly snad čtyři šípy naráz. Oba jsme se zvědavě podívali, co se zase děje.

Brána, která ještě před okamžikem střežila vstup na horu, najednou nebyla: v hradbě zela díra, z které létaly hořící trámy, a mezi nimi se řítily velké terénní pick-upy, za jehož kabinou stáli čtyři muži s obrovskými luky a zase napínali tětiny. Na druhém automobilu byl raketomet. Na třetím snad dvacet Japonců s meči. Na čtvrtém smečka obrovských psů. Na pátém...

Můj organismus to konečně vzdal.

* * *

Svět sestává z tmavomodrých míčků a světlemodrých míčků. Někdy tmavomodré míčky stoupají a světlemodré klesají, někdy stoupají světlemodré a klesají tmavomodré, a někdy stoupají tmavomodré i světlemodré, a zároveň také klesají.

Znepokojuje mě to.

Obvykle trávím čas tím, že míčky počítám, jenže jak dojít přesných výsledků, když nevím, zda ty, co jsem počítal jako stoupající, zase neklesají a naopak. Navíc, míčků je příliš mnoho – je z nich celý Svět.

Pak se jednou mezi míčky objevily dvě černé tečky. Překvapilo mě to, protože jiná barva než modrá neexistuje. Druhá znepokojivá věc byla, že černé tečky nestoupají ani neklesají – to už mne vážně rozrušilo, protože to ničílo řád Světa.

Tečky se protahovaly mezi míčky, až se dostaly kousek ode mě. Poprvé mne napadlo, že i já bych mohl stoupat nebo klesat, jedno kterým směrem, ale hlavně pryč od černých teček.

„Mňau?“ řekly tečky.

Hrůza mne sevřela, ale utéci jsem nemohl. Co je to: „Mňau?“ – míčky jsou tiché, Svět je tichý, já jsem tichý. *Co je to „Mňau?“?!?!?!?*

Tam, kde dříve byly tečky, najednou bylo... *kotě*, objevilo se slovo, které neznám. *Slovo...*, co je to *slovo*! Ani kotě nestoupalo ani neklesalo, a to přitom bylo tmavomodré. Ale zase je jen jedno, tak se dobře počítalo. Ty černé tečky byly jeho oči, a vůbec nebyly černé, ale také modré. Je v pořádku, když jsou věci modré. Kotě se protáhlo až těsně ke mně a míčky před ním uhýbaly. Ty oči byly na tak malé kotě příliš velké, ale zato byly pořád modřejší. Už byly větší než míčky, už byly větší než já, už byly větší než Svět... může být něco větší než Svět? S hrůzou jsem zjistil, že ano, protože za okraji těch očí neklesaly ani nestoupaly míčky a nebylo tam nic modrého.

Něco drsného mne zašimralo na nose.

Nevím odkud, ale věděl jsem nejen, co je to *nos*, ale i co je to *drsně*. Nevím odkud, ale věděl jsem, že míčky nejsou to pravé, byť jsou modré.

„Tobiáš! *Tobiáš!*“

Ten hlas také znám. Nemám ho rád a podél očí zrovna prolétlo několik tmavomodrých míčků; stoupaly.

Jeden, dva, tři...

„Tobiáš!“

Zas ten drsný pocit na nose.

Zamrkal jsem.

Najednou jsem zjistil, že polosedím na posteli podepřený polštáři a na hrudníku mi sedí modrá kočka. Modrá je v pořádku. Kočka měla v koutcích tlamičky pěnu: „Mňau,“ řekla, jako by ji něco nesmírně bolelo, svalila se na stranu a čelisti jí hlasitě scvakly. Byl to šok, protože jsem najednou neviděl nic modrého. Nikde ani míček. Ale kdybych...

„Tobiáš!“

„Tobiáš!“

„Jestli zavřeš oči, ukrotím ti nos!“

Tu poslední větu řekla vysoká blondýna se smaragdovými duhovkami. Bůhví proč, ale zvedla mě do výšky a zatřásla se mnou, jako bych byl nějaký pytel modrých míčků...

„Jsem zpátky. Už se mnou ale netřes,“ řekl jsem.

Pak se na mě sesypala neuvěřitelná hromada lidí a začali mne objímat, oslintávat...

Spočítal jsem je – byli tři.

Je to zajímavé, lidské hlavy se sice vzdáleně podobají míčkům, ale nestoupají ani neklesají.

A nejsou modré.

* * *

Podruhé jsem se probral druhý den.

Bylo ráno a z mé postele byly roztaženými dveřmi vidět rozeklané horské štíty – vzduch byl průzračný a chladný a nebe bylo světle modré. Rozhodl jsem se, že se mi tu líbí. Sklonil jsem zrak a pohled mi padl na kruhové prostranství ze žlutého, pečlivě uhrabaného písku. Uprostřed ležel velký kámen s vyleštěným povrchem...

Cvak.

Najednou se všechno vrátilo.

„... to je taky sakra dost! Už mi z tý modrý bylo zle!“ řekl Ten druhý.

Zjistil jsem, že je fajn být normální.

Normální upír.

Normální upír, který si povídá sám se sebou.

Na podlaze u nizoučkého stolku seděl malý Japonec v černém kimonu a na pečlivě oholené hlavě se mu dělala prasátka. Právě odložil zažloutlý svitek, vzal ubrousek, namočil růžek do mléka a dal ho do úst malé šedé kočce, bezvládně ležící na podušce v košíku.

„Pane Tobíáš,“ řekl, aniž se na mne podíval, „jsem opravdu rád, že jste zpět mezi námi.“ Jeho angličtina byla trochu divná, ale dobře srozumitelná. Otřel kočce bílé kapky z chlupů pod bradou, otočil hlavu a usmál se: „Jmenuji se pan Hashimoto a jsem váš prapředeek.“ Z pohledu do jeho očí jsem málem omdlel – pak se mu zornice stáhly do přátelských čárek.

„Rád vás poznávám, pane Hashimoto,“ řekl jsem a myslel to naprosto vážně, žádné zdvořilosti.

„Co to slyší mé špičaté uši?! Není to hlas nejotravnějšího maroda na světě?!“ Výhled na vyleštěný kámen mi zakryl štíhlý blondatý stín. Vzápětí už mi několik *přátelských štulců* zlomilo několik méně důležitých žeber.

„Opatrně, jelito!“

„Nemáš hlad?“ Karolína se okamžitě přepnula do role starší sestry u nemocného bratra – jako vždycky dřív.

„Docela jo. Studenou rybí, prosím.“

„Fuj!“ řekla procítěně, ale oči se jí leskly – kdyby nešlo zrovna o ni, řekl bych, že dojetím.

„A hni sebou. A do skla. Nejedl jsem ani nepamatuju.“

Další přátelský štulec mi utrl slezinu. Když už byla ve dveřích, řekl jsem: „Taky tě rád vidím.“ Kdybychom mohli trpět rýmou, řekl bych, že popotáhla.

„Vaše sestra je úžasná žena,“ díval se za ní pan Hashimoto.

„I tak se to dá říci... s jistou nadsázkou,“ připustil jsem a zrak mi sklouzl do proutěné ošatky: „Jak je chudákovi Kocourovi? A kde se tu vlastně sebral?“

Pan Hashimoto přešel prsty po šedém kožíšku: „Je to silné zvíře, za pár dní bude v pořádku... Naši psi si budou muset dávat velký pozor,“ usmál se. „Pan Tomislav pro něj byl ve vaší zemi. Byl to jeho nápad – výborný nápad – naši lékaři si mysleli, že se vás už nikdy nepodaří vrátit.“

„Zas tak špatní nebudou,“ prohlížel jsem si svou levou ruku – dobře si vzpomínám, že zápěstí jsem naposledy viděl letět v dál. A takhle přirůst, za těch pár dnů, vzhledem k čepeli, která je odťala... „Poděkujte jim za mě prosím, ale hlavně, že zachránili Volodu.“ Pan Hashimoto velebně kývl – zřetelně jsem si u něj udělal několik světých bodů.

Světlemodrých.

* * *

Karolína mi přinesla džbánky rybí krve a broušenou sklenici. Počkala, dokud všechno nedopiju („Až do dna, nebo to do tebe naleju rychleji!“) a odešla.

Vzhledem k tomu, že se zatím nikdo jiný nedostavil a že pan Hashimoto zřetelně čekal celou noc, až se proberu, potřebuje se mnou mluvit, a to tak, že nutně. Přestože zřejmě spěchal, nedal na sobě znát ani kapku netrpělivosti:

„Cítíte se pohodlně, pane Tobiáši? Nechcete si po jídle nejprve odpočinout?“

„V pořádku. Snad jen..., jak to tady dopadlo? Tehdy? A kdy to vlastně bylo?“

„Před jedenácti dny. Zbytek bych si dovolil dopovědět potom, dovolíte-li.“

„Jistě.“

„Omlouvám se za svůj nezdvořilý spěch, skutečně mne to mrzí, ale je pro nás životně důležité vědět, jak se vám podařilo ovládnout Stín démona,“ pan Hashimoto zmlknul – jak se tak říkává vyčkávavě.

„Kvůli tomu tady čekáte?!“ zvedl jsem obočí.

„Opakuji, je to *životně důležité* – pro celý klan Hashimoto.“

Rekl jsem tedy vše, co o tom vím. Když jsem vyprávěl o posledním vzepětí, kdy se mi podařilo zkrotit sílu Stínu, aniž bych podlehl démonovi, jeho šikmé oči se poněkud rozšířily – krom povinného úsměvu jediná emoce, kterou jsem v jeho tváři zahlédl. Pravda, mluvit o Tom druhém jsem se trochu styděl („... co se stydíš! Jen ať všichni vědí, kdo za tebe všechno odedře...! Ztracený míčky!“), ale začínat vztah se svým pra-pra-pra-prapředkem lží se mi nechtělo.

„... to bude asi všechno,“ pokrčil jsem rameny.

„Ten druhý...,“ zamyšleně řekl pan Hashimoto a jeho pohled se o mne opřel jako padající stěna. Zřejmě jsem obstál, protože si pan prapředek pohodlně posunul polštář a složil ruce v klíně:

„Dobrá. Jestliže je to tak, potom nemáme kam spěchat,“ zase se tak přátelsky usmál. Tušil jsem, že kdybych lhal, byl bych na tom právě v této chvíli podstatně hůř.

„Smím se zeptat, proč je to pro vás – *nás* – tak důležité?“ osmělil jsem se, když se nechystal k odchodu.

Pan Hashimoto se zamyslel: „Řeknu to asi tak: Když jste naposledy zaútočil, vyřadil jste z boje dvanáct z pětadvaceti příslušníků Druhé rasy – *elitních příslušníků* – holýma rukama,“

odmlčel se (trochu užasle až nevěřicně), „nepočítám Mistra Moona, kterého jste zranil tou speciální zbraní – tento útok se vám mimochodem povedl také jen díky moci Stínu démona – je naprostá bláhovost útočit na Druhou rasu ohněm, oni... Někdy vám to osvětlím.“ Zvedl prst: „Ale když jsme zaútočili my, podařilo se nám zneškodnit pouze *dva* příslušníky Druhé rasy, a přitom jsme utrpěli těžké ztráty, všechno nejlepší válečníky z nejlepších... velmi těžké ztráty. Velmi,“ pan Hashimoto kývl a jeho pohled zesmutněl.

„Co ti zbylí? Utekli?“

„Ano.“

„Paní Dao? Wries? pan Ho?“

„Ano.“

„Do hajzlu,“ řekl jsem a vůbec nepomyslel, že by to mohl brát jako urážku.

„Do hajzlu, ano, naprosto přesně,“ řekl.

Chvilí jsme mlčeli.

„Ale na druhou stranu – *utekli*,“ pleskl jsem dlaní do polštáře, „to zase není tak špatné.“

„To jistě ne, ale obávám se, že ostatní rodiny to tak nebudou chtít nechat. Náš klan sice právě přebírá sféru vlivu Čínských, ale záleží, jak se pozůstalí domluví s ostatními. A jakákoli domluva by nám mohla velmi ztížit pozici.“

„Kolik Čínských zbylo, vlastně?“

„To je složitá otázka – Sedm Starých zabil Mistr Moon – kvůli tomu jsme zaútočili tak pozdě, aby to stihl dokončit. Silných zbylo jedenáct až patnáct – zatím nevíme přesně – a řadových příslušníků je mnoho, ale s těmi jsou si naši válečníci víceméně rovni.“

„Sedm Starých... V tom ohni jich skončilo jen šest. Jednoho jsem večer předtím nabodl na zlatého draka. Tam dole. Ve svatyni.“

Pan Hashimoto najednou stál u postele a držel mne za klopý spacího kimona. Tentokrát měl v obličeji emocí víc než přehřel:

„Jak se jmenoval?!“

„Pan Lyall,“ řekl jsem trochu vyděšeně.

„Lyall!“ pustil mé klopý, ale vzhledem k tomu, že ono slovo řekl poněkud nahlas, byl vzápětí můj nemocniční domek plný šesti

zabijáků – tři měli tradiční samurajská brnění, tři tradiční černé obleky s černými kravatami.

„V pořádku,“ odmávl je pan Hashimoto, vrátil se ke stolku a unaveně sklouzl na polštář.

„Třeba je mrtvý – třeba pořád visí na tom drakovi,“ rovnal jsem si kimono, ale bude to chtít spíš švadlenu.

„Nevisí... Myslíte, pane Tobiáši, že byste některé z nás mohl naučit, jak použít Stín démona?“

„Jistě... Jistě se o to mohu pokusit. Tím chcete říci, že to nikdo jiný nedokáže?“

„Nejen *nedokáže* – nikdy *nedokázal!*“ zase se pohodlně opřel a složil ruce: „Oblékne-li si Stín člověk, je jím okamžitě zahuben – rozdrcen. Oblékne-li si Stín jeden z nás, podlehně démonovi a začne bez výběru masakrovat všechny bytosti v okolí. Dokud má démon krev, žije. Pak zemře.“

„Všechny... zajímavé. Měl jsem pocit, že Stín má hlavně něco proti Druhé rase, ne proti všem.“

„To ano, jenže démon chce hlavně krev.“

„Krev, nechut’ k Druhé rase... něco mi to připomíná – až nápadně,“ pátravě jsem se panu Hashimotovi zahleděl do tváře.

„Ano,“ povzdechl si a zase dal Kocourovi růžek ubrousku namočeného v mléce: „Tu zbroj stvořil jeden z nás, kdysi dávno. Abych byl zcela přesný, stvořil tři. Vetkl do nich svou duši, takže démoni se živí tím, co my, a nenávidí, co my. Jmenoval se mistr Jasuoka a byl první obětí svého díla. Spolu se stovkami a stovkami ostatních... Bylo to druhého roku éry Eien, na jaře; devět set osmdesát osm, podle západního kalendáře,“ pan Hashimoto složil ubrousek a podíval se na mě: „Zrovna rozkvétaly třešně.“

Dojemná historka. Čím to ale, že mám pocit, že mi neřekl všechno.

„Jak vlastně dopadl Moon?“

„Mistra Moona držíme v zajetí – je to obtížné, ale zatím to lze. Zatím...,“ pan Hashimoto zvedl košík s Kocourem a postavil se: „Nyní odpočívejte, pane Tobiáši, pošlu za vámi vaše přátele – pokud budete mít jakoukoli prosbu, je jen máloco, co pro vás klan neudělá,“ usmál se, lehce se uklonil a odešel.

* * *

„Všichni zděs vampyry!“ důležitě mi pošeptal Volod’a. Seděl vedle mě na posteli a při prudším pohybu ještě křivil tvář – obvazy mu pod svetrem dělaly hrbol.

„Ale hodní, ne?“

„Dá, ale žádnýj mne nechce kousnout, abych i já byl vampyrom. Skaží jim, Tobiáš, skaží, ať oni kousnou mě!“ udělal na mě loudivé oči a přísně se podíval na Karolínu, která na něj nevychovaně cenila zuby.

„Tomislav taky není *vampyr* a nestěžuje si.“

„Ale... ale...!“

„Už půjdem,“ rozcuchal mu posledně jmenovaný vlasy, „Tobiáš musí odpočívat.“

Nerozmlouval jsem jim to. Přestože mi řekli mnoho zajímavého, cítil jsem se trochu cize a potřeboval jsem přepočítat pár míčků a trochu jsem se styděl, že mne tehdy v chatě u přehrady nenapadlo požádat Kocoura, aby vyléčil Karolínu; že tenhle Kocour zdědí krom schopnosti měnit barvu i tuto vlastnost, se dalo předpokládat, a vzhledem k tomu, že vrátil i mne, musí být jeho nadání daleko mohutnější než u jeho otce...

Dozvěděl jsem se, jak Wries s Van Vrenem dostali Tomislava, jen onehdy vstoupil do chaty, jak je všechny tři nechali naložit do letadla, jak... Mimochodem, už vím, proč Karolína hrála pomatenou až k zelenému plameni: prý měla *takový plán*, že bude čekat na příležitost, až únosci poleví v ostražitosti, a že pak nečekaně udeří. Ano, plány, které *vycházejí*, máme v rodině.

* * *

Usnul jsem a zdálo se mi o modrých míčcích. Nebyl to moc hezký sen, tak jsem ráno požádal o počítač a připojení k internetu a během několika dnů téměř dokončil knihu o drsnákovi s dřevěnou nohou a žlutým okem (po dlouhé hádce si Ten druhý prosadil své oblíbené mouchy, tak jsem jich na vhodná místa dopsal půlmetrové vrstvy – pakárna).

Tříkrát denně se na mě chodí dívat lékař – je to jeden z nás a je zajímavé, jak používá naprosto odlišné metody, než používají lidští lékaři – testoval hlavně mou nervovou soustavu.

Dobře, psychický stav.

I ve chvílkách nicnedělání modrých míčků ubývalo (průhledněly) a po čtyřech dalších dnech jsem je přestal i počítat a začal oknem koupelny sledovat, jak uzdravený Kocour prohání psy. Pozoruhodná koupelna, taková japonská – místo sprchy mne chodí polévat vodou jedna slečna, a lidem by chyběl záchod; je to prostě pro nás. Pátého dne jsem se pokusil vyjít ven, ale míčky prudce zhoustly a ani Ten druhý je nedokázal odehnat všechny, tak jsem se vrátil k počítači a zase psal. Ta kniha není moc dobrá, ale zase v ní nejsou míčky.

* * *

Zrovna když drsňák po drsném boji drsně zvítězil, přinesli mi do domku Stín démona – žádný z nosičů se na něj nedokázal podívat, ale mně připadal jen jako obyčejné černé vyleštěné brnění s ocelovou sukénkou... dokonce se mi něčím zdál hodně povědomý: aha, kovová tvář, která všechny tak děsí, je mi až nápadně podobná.

Nosiči dali železnou postavu do rohu a beze slova ode šli. Zajímavé je, že Stín dokáže stát sám, bez jakékoli podpůrné konstrukce, a celkem mne potěšilo, že mu dorostl konec pancíře na levém předloktí i useknutý břit.

Zamrkal jsem a zahleděl se na poslední větu na monitoru: *Dávka z vulcanu upíra rozsekla vejpuľ. Ne že by mu to dvakrát vadilo. Ještě že ten psychiatr neumí česky – to by z mého okolí dal odstranit ostré předměty.*

A natož Stín démona.

* * *

Za chvíli přišel pan Hashimoto se třemi mladými upíry, které nevybral nikdo jiný, než můj osobní lékař míčků. Všichni měli stejná černá kimona a byli tak vyplašení, že nemohli být naši déle než pár dní. Ten nejvyšší škubal hlavou a trásl se, ale zato je diagnostikovaný schizofrenik – kdybych byl urážlivý, mohl bych se na lékaře i rozzlobit.

„Mohl byste začít s výukou, pane Tobiáš, prosím? Začínáme mít problémy.“

„Ano,“ řekl jsem, protože nic jiného jsem říci nemohl.

Za dva dny večer proběhl první experiment.

Schizofrenik zdvojnásobil třas už když se do brnění oblékal – test probíhal v té díře s mřížemi tlustými jako mužské stehno. Pár kapek krve a Stín démona vyskočil nahoru na mříž, chvíli s ní zuřivě lomcoval a pak děsivým výkřikem zabil jednoho z neopatrných pomocníků. Díval jsem se na to z okna domku, a jen doufal, že bezhlavé tělo odtáhnou dřív, než krev nateče dolů.

Stihli to.

Než se Stín nechal ze schizofrenikovy mrtvoly sundat, uběhly tři dny. Ještě že mrtví upíři nehnijí.

* * *

Ani druzí dva nedokázali než zemřít, a čím víc jsem tušil, k čemu se schyluje, tím víc se Ten druhý ztrácel mezi modrými míčky.

Když odpoledne po třetím testu přišel pan Hashimoto, věděl jsem, o co mne požádá. Zprávy na internetu byly plné barvitých podrobností o únosech, zmasakrovaných *nálezech*, válkách gangů a podobně – zprávy se podezřele přibližovaly k Japonsku.

Pan Hashimoto mlčel a já také. Kocour ležel na podlaze mezi námi a nechával si na kožichu rotovat uklidňující barevné spirály – nějak to na mne nepůsobilo. Asi že v tom nebyla modrá.

„Budete muset vy, pane Tobíaši, jinak klan padne.“

„Vím. Bohužel.“

Zase jsme mlčeli. Pak Kocour zvedl hlavu a podíval se k roztaženým dveřím.

„Co kdybych to zkusila já?“

Karolína žvýkala žvýkačku, protože jí někdo řekl, že když teď nenamáhá žvýkací svaly, bude mít nesouměrný obličej.

„Ne,“ řekl jsem.

„Nemohu vám v tom bránit, slečno,“ řekl pan Hashimoto a znělo to radostně a daleko definitivněji než má odpověď.

* * *

Mazlík test kupodivu zvládla – sice ji to stálo mnoho sil, ale zkrotila démona stejně jako já. Stejně jako já ale věděla, že to zvládne nanejvýš párkrát – a hodně, *hodně* nerada.

„Nevadí – víme, kde pan Lyall je, a o nic jiného nyní nejde,“ pan Hashimoto se usmíval.

* * *

Karolína odjela, a když se vrátila, začal klan získávat nejen ztracené pozice, ale i mnoho nových – nepřátelé na rozdíl od nás nevěděli, že použít Stín je pořád tak obtížné. Staří rodin se přestali stýkat a ve strachu se rozptýlili po planetě. Moc rodin ochabla a začal nový věk. Věk upřích klanů. Věk klanu Hashimoto.

Svět ale navenek vypadal pořád stejně – lidé se pořád hašteřili, obchod pořád vzkvětal – a pořád v něm bylo víc modrých míčků, než je zdrávo.

* * *

Když jsem se potom, co se sebrala, Karolíny zeptal, jak dokázala zkrotit černý mrak, řekla mi, že její mrak byl modrý, a že ho dala do tašky. Do *taštičky*. Víc jsme se o tom nikdy nebavili.

* * *

Knihu o drsňákovi jsem nejen dopsal a přečetl, ale i odeslal do nakladatelství – internet je na takovéhle věci fajn. Použil jsem adresu, kterou jsem si založil tenkrát ve Francii, tak si vydavatel myslel, že si užívám někde na Riviéře, ale slíbil, že dá brzy vědět.

Zrovna jsem kontroloval, jestli už nedal vědět (jsou to nervy, čekat, jestli vám přijmou knížku), když se venku strhl nějaký ruch.

„Mám vzkázat, že byla zajata paní Hanako, pane Tobíaši – právě ji přivezli,“ způsobně se uklonila moje sprchovací slečna.

Strnul jsem s rukama nad klávesnicí.

„Tak už ji lapli,“ řekl Ten druhý.

Vstal jsem od počítače – už dlouho vím, že z domku nakonec budu muset jednou vyjít, tak proč ne dnes.

Proč ne teď.

„Proč ne?“ řekl jsem, a přestože znám sto osmdesát šest tisíc důvodů (víc míčků jsem nenapočítal), vyšel jsem ven.

Nebe modralo horským ránem a byly na něm dlouhé pruhy jemných bílých mraků. Tat'ána by jistě řekla, jak se jmenují, ale na japonskou předpověď počasí se nedá dívat.

Šel jsem po pískem vysypaných cestičkách a stráže na zdi po mně vrhaly kradmé pohledy.

„Hezké ráno, Tobíaš-san,“ s úklonou mne pozdravil každý, kdo se dostal na zdvořilostní vzdálenost – jen jsem jim kýval, protože

jsem si nebyl jistý, jestli bych ovládl hlasivky. Příběhlo si mne očichat několik ošklivých bojových psů – je to ono velké krátkosrsté zubaté plemeno s volnou kůží, co za svého pána bez váhání položí život. Podle toho, kolik jsem jich viděl v autě při útoku, jich to takové tři čtvrtiny udělaly. Zřejmě jsem se jim zalíbil, protože se kolem mě začali motat a za chvíli jsem byl slušně oslintaný.

Ale lepší psi než míčky.

„Ale čeho je moc... mňáááú,“ řekl jsem a psi sklopili uši a začali bezhlavě utíkat. Kocour to tady má zmáknuté.

Došel jsem k hlavní budově: někdo už opravil díry po střelách a dva zabijáci v samurajských brněních mne bez jediného pohledu pustili dovnitř. Být pod střechou je fajn.

Nemusel jsem se vyptávat, stráže stály co metr a ukazovaly mi cestu očima.

„Pane Tobiášši, jsem rád, že jste přišel, skutečně ano,“ tradičně se na mě usmál pan Hashimoto. Jestli v tom bylo i ocenění, že jsem překonal hrůzu z volných prostor, čekal bych slov chvály daleko, *daleko* víc. Zajímavé je, že Karolína po užití Stínu žádný podobný problém nemá.

Pan Hashimoto stál u okna a krmil nějakého drozda (či co) v malé drátěné kleci; ptáček poskakoval a řinčel houpačkami a bidýlky. U stěny stály dvě ženy v tradičních japonských šatech a vedle nich tři muži – ti pro změnu v oblecích s kravatami; sice jsem je neznal, ale podle očí byli Staří – zřejmě se tu sešla kompletní špička našeho klanu. Uctivě jsme si kývli. Jako pán Stínu mám – stejně jako Karolína – výsadní postavení; Tomislav by se sem nikdy nedostal – nikdo by se sem nikdy nedostal.

„Seznamte se, pane Tobiášši,“ ukázal pan Hashimoto nejprve na vyšší z žen, pak na ostatní: „paní Kosugi, paní Sakamari, pan Aoki, pan Miata, pan Kumashiro.“

To si určitě zapamatuju.

Všichni jsme se společensky uklonili.

Hanako ležela na podlaze, ruce i nohy omotané řetězy, v těle snad dvacet zalomených šípů.

„Co s ní uděláte?“ zeptal jsem se.

„Zrovna jsme o tom uvažovali,“ řekla jedna z žen – paní Sakamari.

Dveře za mnou se odsunuly a zasunuly.

Karolínu jsem poznal podle chůze i podle toho, že se pan Hashimoto přestal dívat na drozda, a i ostatním Starým (mužům) vstoupilo do očí cosi jako denní sen.

„Popravíme ji, je to zrádkyně,“ řekla druhá žena, ta vyšší, a zřejmě to dnes neřekla poprvé. Paní Kosugi, vzpomněl jsem si.

Hanako něco odvětila japonsky, ale podle tónu to prosba o život rozhodně nebyla.

„Je neslušné mluvit řečí, které nerozumějí všichni,“ pokáral ji pan Hashimoto.

„Hovno!“ řekla jasně a anglicky. U té zdvořilé japonské dívky mne to vážně znepokojilo – kam ten svět spěje.

„Popravit, popravit... Nezapomeňte na její schopnosti,“ řekl pan Aoki.

„Právě proto – zatím ty *schopnosti* skoro vždy použila proti nám,“ řekla paní Kosugi. Vypadalo to, že má po panu Hashimotovi druhé slovo.

Všiml jsem si už dřív, že Mazlík je v přítomnosti pana Hashimota trochu nesvá, a teď byla z tolika Starých ještě víc. Je sice pravda, že slova *Mazlík* a *nesvá* k sobě moc nejdou, přesto udělala totéž, co dělala zamlada, když vyrobila nějaký průšvih a bála se to říct – schovala se za mě a hodila to na mě: „Nesměj jí ublížit!“ zašeptala mi do ucha.

Ale já tušil, že to řekne, tak jsem měl přichystanou vhodnou kličku a úder z boku. A abych pravdu řekl, i já mám s Hanako jiné plány než popravu. Jinak bych z domku nikdy nevyšel:

„Smím se zeptat, pane Hashimoto, vyslechli jste Moona?“

„Pokusili jsme se, ale nic neřekl.“

„Myslel jsem si to,“ zamyšleně jsem si poklepal na bradu: „A nezvládla by to právě ona? Slyšel jsem, že má i v tomto směru nějaké speciální schopnosti.“

„Ano, to jistě, jenže nezapomeňte, že právě *ona* s Mistrem Moonem spolupracovala,“ významně se na mne podívala paní Sakamari.

„Jistě, jenže právě Mistr Moon ji zřetelně podrazil... Co, Agony?“

„Nikdy – už nikdy! – mi tak neříkej!“ Na to, že se jí pokouším zachránit život, to znělo dost zuřivě.

Skrčil jsem se na bobek a zahleděl se jí do očí. Vydržela to chvilku, pak zuřivost vystřídal neklid, pak strach. Nevím, jestli zahlédla míčky nebo černé blesky, ale její další věta už byla každopádně dost pokorná:

„Ano, podvedl mě. Slíbil mi...“

„Jen prosím tě neříkej, že ti slíbil svobodu pro tvého otce,“ usmál jsem se. Výhruzně.

„Ne-e. Slíbil mi klid. Slíbil mi, že mne Druhá rasa přestane pronásledovat, slíbil mi... a přitom to byl on, kdo za mnou hnál Wriese a Van Vrena.“

„To je jasné přiznání – popravíme ji,“ znovu paní Kosugi, a to dost rozhodně. Takže je zřejmě na čase podívat se do očí i Stáří. Vstal jsem:

„Nesouhlasím.“ Pohledy se do sebe zaklesly, a Mazlík mi (statečně) stiskla loket.

„Kdo jsi, pane Tobiáší?! Poslední generace?! Navíc její přímý potomek?! A dovolíš si *mně* říct *nesouhlasím!*!“

„Ta paní tě asi nemá ráda,“ řekl Ten druhý.

„Kdo jsem?“ usmál jsem se, a asi se znovu černě zablesklo, protože její pohled najednou nebyl až tak průbojný: „Já jsem Noční klub. A ona taky,“ ukázal jsem na Hanako, „takže až ji někdo bude popravovat, budu to já.“

„Hezky!“ zašeptala Karolína.

„Noční klub! Jméno jak pro nevěstinec,“ pustila se do mě i menší Stará – paní Sakamari.

„Velmi odvážná slova, dámo,“ řekl jsem, a pan Hashimoto se znepokojeně podíval na drozda, který pod dojmem z mého hlasu spadl z bidélka.

Nicméně, lasery zpod černě obtažených obočí bych nikomu nepřál – můj fanklub přišel o další členku. Jenže co by člověk neudělal pro vlastní sestru, byť nevlastní – dobře jsem si všiml pohledů, které za mé rameno vrhala Hanako.

„Chci, aby vyslechla Moona, to za prvé,“ zarazil jsem se, jestli jsem to trochu nepřehnal s formulací, ale co.

„Chci,“ zopakoval pan Hashimoto, „proč to *chcete*, pane Tobiáší?“

Čas na kličku: „Chci vědět, jak to bylo – nejsem zvyklý, aby mne někdo použil jako prachovku a jen tak mimochodem mi přitom vyvraždil všechny blízké. Stál-li za tím Moon, musí prozradit všechny spolupachatele a pak musí následovat trest.“

„Spravedlnost... To je regulérní důvod,“ pan Aoki se podíval na obě ostře protitobiášovské dámy a zbývající dva Staří také přikývli.

„Rozhodne stejně pan Hashimoto,“ komisně odvětila paní Kosugi. Zmíněný pán sice znovu krmil drozda, ale dobře jsem si všiml pohledu, který mi i on vrhl přes rameno, a vím, když Karolína něco chce, že se dovede tvářit velmi inspirativně.

„Ať je po... okamžik,“ někde v kimonu mu zazvonil mobilní telefon; opravuji, něco, co vzdáleně vypadá jako mobilní telefon – už podle tvaru antény to asi jen tak odposlouchávat nepůjde.

„Máme soukromou klanovou satelitní retranslaci,“ přečetl mi myšlenky a do sluchátka pokračoval japonsky – podle přízvuku buď nějakým dialektem, nebo starojaponštinou (mám to v uchu z TV).

„... haj!“ ukončil a vypnul přístroj: „Drobný problém, pane Tobiáší – vy jste nedávno použil elektronickou schránku ve Francii?“

„A-ano,“ docela mě zaskočil. Docela dost.

„Podle všeho jste přes ni poslal nějakou knihu a dva e-maily? K vám do vlasti?“

„Ano.“

„Ano. U vás, v té zemi...“

„Čechy.“

„Ano, Čechy, jste tam stíhán pro mnohé zločiny, takže se o onu schránku začala zajímat česká policie, francouzská policie i Interpol.“

„A sakra! Na to jsem úplně zapomněl! Myslíte, že vystopují spojení až sem?“

„Ne, to jistě ne,“ pan Hashimoto se usmál, „je to vlastně titěrnost, ale nyní mi hlásí všechny podobné věci, které se týkají výše

postavených členů klanu... Přijde za vámi náš právník, proberete to, a on vyřídí zbytek.“

„Nerozumím.“

„Ta vaše zem byla ve sféře vlivu Čínské rodiny, takže nyní je v naší. Myslím, že tamní justice brzy zjistí, že se v pachateli oněch zločinů hrubě zmýlila,“ pan Hashimoto se opět usmál. Usmál jsem se také – asi není špatné být členem klanu Hashimoto. Výše postaveným členem.

„Zpět k podstatnému: uděláme to tedy podle vás, pane Tobiáš, i já se chci od Mistra Moona leccos dozvědět. Chcete být u výsledku?“

„Děkuji – ani ne. Akorát..., Hanako?“ skrčil jsem se k ležící upírce (tentokrát se na mě docela vděčně usmála), „nezabij ho, prosím tě.“

„Proč?“ řekl pan Aoki.

„Napadlo mě... Stín démona plně probudila a nejvíc akcelerovala krev jejich Starých – kdyby se z Moona dalo udělat něco jako čerpací stanice a u Stínu nádrž... I pár krevních konzerv bychom mohli zvládnout, ne?“

„Zajímavé,“ řekla paní Kosugi a všichni jsme se tak trochu usmáli – upíří žertík. Podle všeho můj nápad zapůsobil – zřejmě vše, co se týká ovládnutí Stínu, zapůsobí.

Během chvilky přišel lékař, vytahal z Hanako šípy, a dokud byla v řetězech, sundal jí boty a napíchal do chodidel akupunkturní jehly. Asi to nebylo nic příjemného (lékař na ní nějakou dobu i klečel), ale za deset minut se dokázala postavit. Sice se trochu kymácela a vypadala pomačkaně, ale stála.

„Víš, děvče, jestli mě ještě jednou zklameš – jen jednou jedenkrát – zemřeš,“ řekl jsem česky a podle toho, že se jí podlomila kolena, jsem se asi tvářil dost přesvědčivě. „Omlouvám se,“ pokračoval jsem už anglicky, „ale na něco je potřeba ta správná řeč.“

Do místnosti vstoupil tradičně oblečený upír s porcelánovou miskou čerstvé, ještě kouřící krve, a podal ji Hanako – celou dobu byl v hlubokém předklonu.

Podle vůně byla kuřecí – brrr!

Když se Hanako *začala* shánět po vyslyšacích nástrojích, byl nejvyšší čas vrátit se k počítači.

Tentokrát mne cesta přes volné prostranství tak nevzala, takže jsem dokázal i odpovídat na pozdravy, a dokonce jsem se chvíli kočkoval s jedním ze psů – jsou proti nám sice strašně pomalí, ale stejně bych se s víc než deseti nechtěl pohádat.

* * *

Hodinku jsem brousil Sít' a skončil u oblíbeného Radia 1. Pak jsem z Xdrive stáhl další rozepsanou knihu, a když jsem soubor otevřel, až se mi oči zamlžily vzpomínkami – byla to ta, co jsem ji psal poslední večer před koncem Klubu.

Tentokrát už jsem ale mohl pokračovat, ne jako ve Francii, už to nebolí.

* * *

Napsal jsem sotva patnáct stránek (jako upír dokážu psát daleko rychleji než jako člověk, akorát chudák klávesnice), když dorazil právník.

Vrtulníků denně přilétá mezi deseti a dvaceti, tak jsem to začal vnímat, až když se po přiletu toho posledního objevil dokonalý japonský gentleman, a přitom se před posledním místním poskokem klaněl, až se mu kravata plazila pískem – sledoval jsem to oknem – v té nepohodlné pozici byl odveden k mým dveřím.

Podle toho, že na něj psi vrčeli, to je člověk, a podle obličeje jeden z nejlepších právníků v Japonsku – zdejší televize ho velmi často *žádají* o komentáře. Je lepší se dívat byť i na japonské zprávy v japonštině než počítat modré míčky. Dokonce jsem si vzpomněl, že se jmenuje pan Kitagawa.

„Statečně dál, příteli, a můžete se i narovnat nebo i posadit,“ vstal jsem od počítače a ukázal na sedací polštář.

Pan Kitagawa kupodivu vypadal, že ho z tolika zdvořilosti klepne. Zamňoukal jsem na psy a mohli jsme v klidu mluvit.

Pro jistotu se zeptal, jestli si skutečně může sednout, („Ano.“) sedl si, vytáhl z koženého kufříku notebook a bedlivě se mě vyptal na všechno, z čeho by mne mohli obvinít nejen v Čechách, ale na celém světě, a dělal si pečlivé poznámky. To vyptávání trvalo asi dvě hodiny a trvalo by daleko méně, kdyby mne neoslovoval „pane, ty jehož světlo se line nad krajinou“ a kdyby po každém mém zločinu

nedržel litanie, jak jsem to udělal dobře; nakonec se zeptal, jestli si přeji omluvný list od českého ministra vnitra.

„Proč ne.“

Když „výslech“ skončil, zeptal jsem se pro změnu já, proč je tak vytřeštěný, ale on nechtěl nic říci, a když jsem na tom trval, řekl, že s ním mluvil někdo, kdo měl příkazy „... přímo od samotného pana 'Hashimota!' to jméno zašeptal a pak mne dvacet minut zapřísahal, abych nikdy nikomu neřekl, že mi to řekl, protože... „... nikdy nikdo nemluvil s nikým, kdo mluvil přímo s panem Hashimotem – prý ani sám císař ne!“

„Aha,“ řekl jsem a propustil ho.

Asi pomalu začínám chápat, co znamená být výše postaveným členem klanu Hashimoto.

„Taky už že vypadnul,“ Karolína se za právníkem podívala nevráživě. Podle všeho jí Tomislav vyprávěl o svém advokátním zážitku v Praze a o následném devítiměsíčním pobytu na Pankráci.

„Co že nejsi u výsledku?“

Karolína sebou tradičně plácla na postel – přesně tak, aby se každý, kdo se podívá roztaženými dveřmi, mohl detailně seznámit s mnoha jejími křivkami. Za chvíli si před domem hrálo se psy nápadně mnoho upírů – někteří dokonce zametali cestičky.

„Hm,“ v šikmém pruhu slunečních paprsků jsem si všiml, že je trochu pobledlá: „Ten chlap, co ho Hanako vyslýchá, nemá ruce ani nohy.“

„Jo.“

„Je u něj jeden z nás,“ bleskla zuby, „se sekyrou, a když mu popovyrostou nové, odsekne mu je.“

„Jo.“

„A co mu dělá Hanako... Na to by se nevydržel dívat ani Páter Koláček.“

„Správně se jmenuje Agony, ta naše Hanako... Budeme za ni nést odpovědnost, má jisté speciální schopnosti, hodně ojedinělé... A přitom zradila – je i nás.“

„Vím – jednu z věcí, kterou si pamatuju, když jsem byla. „,“ poklepala si na čelo, „že mne v té chatě přibodla nohou od židle ke zdi.“

„To byla ona?!“

„Jo. A piš si, že se jí zeptám, proč to udělala.“ Karolína se posadila a najednou seděla deset centimetrů nad postelí.

„Jen hezky při zemi – asi bys musela trochu posilovat, abys ji zvládla.“

„Posilovat, cczz,“ mávla rukou, „s mečem už umím určitě líp než ty, bábovko; navíc, na ni bicepsy nepotřebuju,“ poměrně jednoznačně si špičkou jazyka olízla horní ret. Zvenčí se ozvalo prasknutí několika násad a poděšené vykviknutí několika psů.

„Jsou roztomilí, ti chlapci,“ usmála se a trochu zamávala, a přestože *chlapci* byli daleko za zdvořilostní hranicí, ozval se mnohohlas uctivých pozdravů.

„Jen abys to nepřehnala – jestli se kvůli tobě začnou prát...“

„Neboj, bratříčku.“

„Jsem teď i tvůj otec, mimochodem.“

„Jsem tvůj otec, Luku!“ zachrčela a znovu zablikala špičáky.

„Tohle je – mimochodem – vrchol nevychovanosti – asi něco jako by ses na veřejnosti dloubala v nose. Máš vůbec někoho, aby ti vysvětlil, jak to chodí?“

„Ne. Co třeba ty?“

„Ha-ha – zatímco ty sis byla blázen, já byl v otroctví a bojoval za svobodu – na bonton nebyl čas.“

„Černý muž pod bičem otrokáře?“

„Jen si vtipkuj.“

„Ty taky,“ očima jí prolétly vzpomínky a trochu se jí zachvěla brada. Čas změnit téma:

„Co jsi říkala o těch mečích?“ zeptal jsem se, přestože vím, že trénuje deset až dvanáct hodin denně – trenérů má naprostý nadbytek, a když některému – jistě omylem – usekne ruku, ještě se jí omluví za svou nešikovnost.

„Jsem mistr,“ tak skromně pokrčila rameny.

„Aha. Nemyslíš, že tě spíš jen tak šetřej? To víš, Japonci se k ženám chovají trochu jinak než my.“

„To znělo *dost drze*,“ odsekávala a v očích jí zaplály nebezpečné ohýnky.

„Pokud rozeznáš meč od podběráku na špagety, mohla by sis zatrénovat s někým, kdo to skutečně umí,“ chytil jsem polštář, který by jinak udělal díru do zdi.

„Vždycky jsem tě přeprala, nezapomeň, *tatíku*.“

„Vždycky je příliš dlouhé slovo, aby to byla pravda napořád.“

Zamračila se, co že jsem to vlastně řekl, a řekla:

„Pojď ven!“

* * *

Karolíně stačilo udělat oči a vzápětí jsme měli dvě katany a kolem byl hustý kruh diváků. Dokud nedorazil Volod'a, všichni sázeli jen na Karolínu, její trenéři jí dávali poslední rady a mě častovali ponurými pohledy. Když si rozepla horní knoflíček košile a pohodila vlasy, i Volod'a se zapomněl a zajechel: „Mázlík, vperjód!“ Taková nespravedlnost.

* * *

„Jak poznáme, kdo vyhrál?“ řekla Karolína, zašvihala mečem, odfoukla si kadeř z oka a její obdivovatelé obdivně vydechli.

„Snadno.“

„Tobiáš-san! Tobiáš-san!“ ozval se slabý hlásek mé sprchovací slečny. Aspoň někdo tu má rozum – musím se jí konečně zeptat, jak se jmenuje.

„Do střehu, Darth Vadere!“ zaujala tu japonskou pozici s levou rukou před sebou, pokrčenými koleny a mečem za zády.

„Co je to? Chce se ti na záchod?“ zakomíhal jsem čepelí, ale Karolína se z míry vyvést nedala – takže ji možná přece jen něco naučili.

Zaútočila rychle, přesně a tvrdě.

Jenže pár dní s japonskými šermíři se nemůže rovnat několikaměsíčnímu výcviku s univerzálním zabijákem typu pana Wriese. Sehrál jsem zaškobrtnutí o nohavici kimona, ona zaútočila znovu, z otočky jsem jí vykopl zbraň a opřel hrot do jamky pod krkem.

„Co to je?! Máme šermovat – ne že do mě budeš kopat!“

„Ano! Ano! Je to tak!“ ozval se objektivní a nestranný kroužek.

Takže napodruhé jsem ji odzbrojil jen mečem a napotřetí také – spotřeboval jsem na to dohromady pět ran – a to přesto, že je daleko

silnější, než všichni upíři, na které jsem kdy narazil – je stejně silná jako já.

Jště že tento mač neproběhl, když jsem měl v kostech jadernou elektrárnu: to bych dostal pěkně na frak.

„Co trochu pořádného tréninku – se mnou, děvče?“ zatvářil jsem se povýšeně, takže málem pukla.

„Pokud už nebudeš počítat míčky.“

Neumí prohrávat a nikdy neuměla – ale vzteká se fakt hezky.

„Co civíte?!“ otočila se po svých nohsledech, kteří zrovna pozorovali něco na zemi. Sprchovací slečna – statečně zatleskala, a divil jsem se, že jí Karolínin pohled nezapálil kimono.

„To bylo působivé, pane Tobíáší,“ ozvalo se, a kroužek okamžitě udělal širokou uličku a záda se ohnula úklonou – pan Aoki.

„Jak to jen můžete říct, pane Aoki?!“ Mazlík dočista zrudla.

„Učili vás bojovat na lodi paní Dao, že, pane Tobíáší?“

„Ano.“

„Kdo, smím-li se ptát?“

„Hlavně Wries, něco i pan Ho.“

Ted' kroužek zašuměl docela užasle a pan Aoki se otočil na Karolínu: „Potom je jasné, proč jste nezvítězila, Karolína-san. Útočit řehtačkou na mrak by mělo větší naději.“

„Řehtačkou na mrak?“ Karolína se zamračila – i já mám s chápáním japonských příměřů trochu problémy. Pan Aoki zvedl její meč: „Svolil byste, pane Tobíáší, k malému boji?“

„Jistě,“ uklonil jsem se a kroužek se trochu rozšířil a tentokrát si nikdo sázet – a natož fandit – netroufl.

Pan Aoki byl daleko tvrdší soupeř. Navíc jsem ho nemohl porazit moc zjevně (to by bylo nepochopitelné), tak jsem s ním svedl skoro půlhodinovou bitvu, ve které jsem měl dokonce třikrát namále (a jednou jsem to ani nehrál). Nakonec jsem mu vyrazil zbraň, ale místo abych ho jakkoli pokořil, okamžitě jsem ustoupil a uklonil se.

„Velmi dobře,“ řekl, a přestože kroužek nevydal ani hlásku (krom: „Tobíáš! Gou! Gou! Gou!“), ten údiv z nich prýštil nějak mimosmyslově. „Nechali byste nás?“ požádal pan Aoki a všichni se okamžitě rozešli, i protestující Karolínu odtáhli. My jsme se vydali

po jedné z cestiček k nedalekému jezírku s červenými kapry. Mluvil Starý:

„Nevadilo by vám, kdybych zavolal mistra Yamamuru, aby s vámi trénoval? Aby se od vás naučil, co umíte? Nemáme nikoho, kdo prošel takovým výcvikem a kdo je s námi ochoten spolupracovat... Nemyslete si, že jsem si nevšiml, že dvě vaše *zaváhání* byla hraná a že byste mne porazil první pětící ran, kdybyste chtěl,“ podíval se na mě přísně, pak se usmál: „Byl by z vás dobrý politik, pane Tobiáši,“ plácl mne do ramene – na Japonce naprosto neuvěřitelné.

* * *

Další čtyři dny jsem tedy šermoval s mistrem Yamamurou. Je to vrchní klanový cvičitel zabijáků, pravý nindža někde z dvanáctého století. Měří asi metr padesát, ale tak neskutečné reflexy jsem zatím neviděl. Mazlík si na něm vydyndala, že bude trénovat s námi (bylo zvláštní vidět, jak prastarý upír, kterého i Kocour obchází obloukem, koktá a rudne), tak jsme často bojovali my dva proti němu, a být to naostro, nevím nevím. (Jinými slovy: *vím* naprosto přesně.) Dobře si vzpomínám, jak mi Denisa říkala, ať – potkám-li nindžu – bez výčitek uteču.

Za dalších pět dní už byla Karolína velmi dobrá a pan Yamamura uměl všechny Wriesovy triky, které jsem stihl pochytit; na oplátku nás učil svůj instinktivní způsob boje.

„Mám z vás radost,“ opakoval každý večer svou strašnou hrdelní angličtinou; a když říkal, že jsme nejlepší žáci, jaké kdy měl, dokonce se přitom jednou nebo dvakrát i usmál. Při večerním společném popíjení krve (pije teplou kuřecí jako Karolína) si nechal vyprávět naše dětství, a když jsme mu líčili klubovou výchovu a trénink, kýval hlavou a říkal, že je to tím – více než sedmisetleté zkušenosti předků a cvičení už odmala se musí projevit. Já jsem z něj na oplátku vytáhl, jak je to s nindžu-tsu – s *pravým* nindžu-tsu: jediní *opravdoví nindžové* byli a jsou upíři a upírky z klanu Hashimoto – předkové a potomci pana Yamamury. Rodiny Druhé rasy mají také *packaly*, kteří se vydávají za nindži, jenže to jsou „... grrr!!!“ řekl pan Yamamura. Lidé se v umění skrytého boje dostali nejdále v klanu Ipponsugi, ale u lidí se o nindžech nedá mluvit. Lidé jsou jen *lidé*.

Po osmnácti dnech řinčení mečů přišel na prostranství, kde jsme trénovali, sám pan Hashimoto:

„Mistr Moon konečně povolil – dovoluji si vás pozvat, abychom mohli snáze určit, co je pravda a co ne.“ Velebně kývl a i se svou osobní stráží odkráčel. Pan Yamamura celou dobu klečel na levém kolenu, hlavu u země, meč před sebou. I Karolína si toho všimla (je skutečně vnímavá), a když byl pan Hashimoto z doslechu, zeptala se mě:

„Neměli bysme se k Hašimůrovi chovat trochu uctivějce, co myslíš?“

„Aspoň mu nekomol jméno – je to v současnosti nejmocnější bytost na planetě – pán světa.“

Seděli jsme v půlkruhu na polštářích a Hanako s malým diktafonem v ruce seděla uprostřed. Přestože byla vykoupaná a v čistém oblečení, nějak jsem z ní ten puch mučírny pořád cítil. Vypadala unaveně a na obou rukou měla otláčeniny jakoby od kleští.

Byli jsme tu jen my s Karolínou a Staří, a když jsem se podíval z okna, viděl jsem, jak zády k budově stojí v sotva desetimetrových odstupech naši zabijáci – to, co bude řečeno, je jen a jen pro nás.

„Mohu?“ Hanako cvakla nehtem o vypínač.

„Ano,“ řekl pan Hashimoto.

„Je to už sestříhané, nemusíte mít obavy, že byste slyšeli něco...,“ Hanako zatočila rukou a zmáčkla PLAY.

Moonův hlas zněl, jako by mluvil z pekla – slova byla občas proložena úpěním, a teprve teď mi naplno došlo, že ho Hanako vyslýchala nepřetržitých osmáct dní. *Osmáct dní*. Při pohledu na japonskou krásku jsem se někde uvnitř otrásl, ale spíš než při pohledu při představě, že by byla pravdivá varianta, že tenkrát v Praze chtěla vyslýchat mě. Ale na druhou stranu, bude platným členem Nočního klubu, dobře zastane Pátera Koláčka... zaposlouchal jsem se.

„... asi víte, že jsem býval Nejstarším Čínské rodiny. Přesně od roku osm set jedenáct před narozením Krista až do roku devět set padesát sedm nového letopočtu – tehdy mne svrhl Moortgat a jeho šest nohsledů... Ááách.“

„Pokračujte,“ řekla z diktafonu Hanako.

„Málem mne zabili, ale není snadné zabít Mistra Moona, a už tehdy jsem se rozhodl, že se vrátím. A pomstím. Jenže ani já jsem nemohl zaútočit na Sedmici, která držela Horu ohně, nejposvátnější místo Čínské rodiny a zároveň místo, které dává moc. Proto jsem přijal plán, dlouhý plán, dokonalý plán... téměř. Potřebuji napít.“

„Ne.“

„Tak... Áááá!“ diktafon vykřikl, Hanako omluvně pokrčila rameny, v záznamu prasklo a Moon pokračoval: „Věděl jsem, že budu potřebovat techniku, která v oné době ještě neexistovala, ale mohl jsem plánovat na tisíciletí dopředu. Byly ale okolnosti, které existovaly tehdy, a později ne, a já jednu roku devět set osmdesát sedm našel: byl jí mistr Jasuoka. Věděl jsem, že jen on dokáže stvořit, co potřebuji, tak jsem mu před očima upálil ženu a děti a všechny příbuzné, dal se poznat a nechal ho jít. Z Jasuokovy nenávisti vznikly tři Stíny démonů; zbroj, která dokázala ochránit před mocí Sedmice. Bohužel, ukázalo se, že na zemi není člověka, upíra a natož příslušníka mé rasy, který by demony v kovu ovládl – všechny pokusy končily buď okamžitou smrtí odvážlivcovou, nebo totálním masakrem všeho živého v okolí.“

Rozhlédl jsem se po ostatních, ale všichni měli naprosto kamenné a netečné výrazy, takže jsem (velmi pečlivě) udržoval i ten svůj. Moon pokračoval:

„Nejprve jsem se pokusil vyšlechtit odolné jedince z lidí, a přes úspěch, kdy se mi podařilo stvořit rodinu, kterou Stíny ihned nezahubily, se lidé ukázali nevhodní – démon je ovládl sice pomaleji než upíry, ale zato je potom velmi rychle zabil. Upíři vydrželi žít i několik hodin, ale démon zase okamžitě pohltil jejich mysl, takže nemohli řídit své činy. Po dlouhých letech naplněných marností jsem se vrátil k lidem, a všiml si, že démonovi nejdéle odolávají ti, kteří jsou podle lidských měřítek čestní a spravedliví – tehdy mne napadlo, zda by tento postoj ke světu také nešel šlechtit – jako bílá srst u psů. Po mnoha pokusech bylo zřejmé, že smysl pro spravedlnost se nepředává z otce na syna, ale ze spravedlivého na vhodného následníka – výchovou. A tehdy se ukázala obtíž: pěstování spravedlnosti je nesmírně dlouhodobý a křehký proces s nepředvídatelným koncem. Proto jsem objel celý tehdejší svět a

pečlivým výběrem adeptů a organizováním patřičných náhod pomohl založit větve Spravedlivých – obvykle jsem při zinscenovaném přepadení vnukl tehdejšími knížatům, králům a císařům, že by bylo dobré mít v zemi někoho, kdo je nezávislý na Koruně, a kdo tvrdě a naprosto bezohledně ztrestá nejtěžší zločiny – panovníci si vždy vyhradili, že se to nesmí týkat zločinů politických a náboženských... Mnohé z těch větví vymřely, mnohé se zvrhly do spolků nájemných vrahů, mnohé ztratily směr, mnohé byly rozbity, mnohé jsem zničil sám při experimentech – takže nakonec zbyl...“

„... jen Noční klub, Praha,“ řekla z diktafonu Hanako.

Polkl jsem.

„Ano, Agony..., paní Hanako,“ opravil se Moon, „jen Noční klub, Praha. Dál už byl plán prostý: Předchozími pokusy jsem zjistil, že Stín démona nejlépe ovládne spravedlivý člověk, který se změní v upíra – tak jsem hledal upíry a upírky, kteří by se do toho, koho jsem potřeboval, dokázali zamilovat a změnit ho na parazita... Promiňte, paní,“ Moon se chrčivě zasmál, vzápětí kvílivě zaječel – Hanako asi neměla náladu na popichování. Nebo možná ano – pro Moona ale přespříliš doslovně.

„Byť plán byl prostý, práce to byla dlouhá a marná – ačkoli se ze mě stal snad nejlepší dohazovač na světě. Ale nakonec jsem se doslechl o vás a vaší schopnosti změnit kohokoli, a po desetiletích vás i objevil,“ doslova jsem viděl, jak Moon píchl bradou k Hanako, „a tehdy konečně nadešel čas návratu, po stovkách a stovkách let... Nejprve ale bylo třeba získat zrádce v Čínské rodině – to však nebylo složité. Mezi těmi, kteří nedošli zaslouženého povýšení, byla nejvhodnější lovkyně otroků a velitelka lodi na výchovu upířích sluhů – paní Dao. Sedmice jí už dlouho slibovala, že povýší mezi Staré – příliš, *příliš* dlouho – až tlustá dáma ztratila trpělivost, takže s mou nabídkou bez váhání souhlasila, a s mým svolením do ní zasvětila své dva nejvýkonnější poddané, pány Wriese a Van Vrena.“ Moon se odmlčel, pak zvedl hlas: „Jistě, za ta nekonečná léta došlo i k únikům informací, takže se Sedmice o Stínech dozvěděla a jeden dokonce zničila – druhý zmizel při ztroskotání lodi, ale že třetí je ukryt na ostrově jejich nejvěrnější služebnice, to je nikdy nenapadlo,“ Moon se sípavě zasmál: „Paní Dao se mi hodila i proto,

že při vylupování vraků mohla objevit ten ztracený... to už jsou detaily,“ Moon se znovu odmlčel, ale než ho Hanako musela pobídnout, rozhovořil se sám: „Pak bylo třeba vypustit kouřovou clonu. Pomocí zlomených upírů jsem infikoval klan Hashimoto, aby začal plánovat úder na Čínskou rodinu, aby tato hrozba zakryla mé manévry, které se staly příliš častými, a tím i viditelnými – a povedlo se: Sedmice nic netušila, nebo možná příliš spoléhala na zaklínadlo, o kterém jsem já ale věděl, že nemůže fungovat vždy: zasáhne sice démona, ale nezasáhne mysl, která démona zkrátí... také výsledek mých pokusů,“ dodal Moon samolibě. Až příliš samolibě, vzhledem k tomu, že přesně na tohle dojel i on sám.

„Působivé,“ řekla Hanako.

„Pak jsem zahájil útok: Nejprve tedy bylo třeba zmanipulovat jednu nejmenovanou členku klanu Hashimoto, aby mého vyvoleného útočníka změnila v upíra. Bylo to velmi snadné – pomohly mi k tomu její vrozené špatné vlastnosti, trochu nátlaku, trochu lži, plus to, že jsem přivykl počítat s malými upachtěnými cíli svých pomocníků a naučil se je využít ve svůj prospěch.“ Zas ten smích a Hanako vypadala ořeseně i teď na druhý poslech. V diktafonu prsklo, a když Moon znovu promluvil, chraptěl daleko hůř než před chvílí – dokonce se mu bolestí občas lámal hlas:

„... klan Hashimoto si myslel, že díky radioaktivnímu značkovači sleduje loď paní Dao, já jsem věděl, že mého *chráněnce* záření oslabuje, aby svými vpravdě nadupířími schopnostmi nevzbudil pozornost nezasvěcených, a že podstupuje tvrdý výcvik v boji s mečem – krev pro Stín se moderními zbraněmi získat nedá.“

Cítil jsem, jak mi kolem čelistí mrzne.

„Plán narušila hloupá a přehnaná iniciativa pánů Wriese a Van Vrena – měli v cílovém objektu pouze probudit nenávist správným směrem, místo toho vyvraždili celou tu dlouho šlechtěnou societu, takže jsem měl jen jeden pokus – ale alespoň to bylo napínavější. Pak už jen několik manipulací, pár intrik, nechat se rozsekat na kusy, časová synchronizace a zase jsem stál na svém místě u zeleného plamene a nízké rasy se měnily v mou moc.“

„Ale něco se zvrtilo, myslím,“ řekla z diktafonu Hanako.

„Vypadá to tak – vše zřejmě trvalo příliš dlouho a ti lidé se stali přešlechtěnými – koho by napadlo, že pan Tobiáš ve Stínu přežije celé dny a dokáže jej ovládnout i napodruhé... Ale teď už to vím. Sedmice padla a vy pro mne nejste nepřátelé. Všechno vám vrátím, všechno! Jsem Mistr Moon, jsem věčný! Jsem...!“ Hanako cvakla vypínačem.

Dlouho bylo ticho. Pozoroval jsem svou minulost a zkoumal, co v mém životě byla cizí vůle a co můj život. Co když Moona také někdo vodil na provázku, co když...? Podíval jsem se na pana Hashimota, ale jeho oči byly naprosto neproniknutelné: Ne Moon – oni vyhráli.

„My jsme vyhráli,“ opravil mne Ten druhý, ale množné číslo je někdy ošemetná věc. Jak to, že Hashimotové přijeli na Horu tak přesně? Jak to, že jsem je s Hanako ukecal tak snadno – když byli *tak* rozhodnutí ji popravit. Jak to...

Čekal jsem, že posledně jmenovaná pustí zbytek záznamu, čekal jsem, že se mě někdo na něco zeptá, že bude diskuse k tématu, ale všichni mlčeli. Takže jsem to by já, kdo promluvil první:

„Kdo je vlastně Moon?“

Zase všichni mlčeli, ale nakonec mi odpověděl pan Aoki: „Neví se. Je starší než všichni Nejstarší, je z dob, kdy i lidí bylo tak málo, že každému stačilo jen jedno jméno. Je to Moon. Měsíc, co halí krajinu, je sám, nade všemi, přichází ze tmy.“

„I Měsíc jednou spadne,“ řekla paní Kosugi.

„Spadl,“ pan Hashimoto vstal a ukončil seanci. Pocit, že jsem se nedozvěděl všechno, sílil: kazeta v diktafonu je mnohem delší.

Následovalo všeobecné uklánění a odchod. Karolína po mohla Hanako na nohy a odešly spolu. Pan Aoki, pan Hashimoto i ostatní dva pánové se za nimi dívali smutně; obě Staré s přísně sevřenými rty.

Ležel jsem v posteli, rozednívalo se, a vlasy sprchovací slečny mne lechtaly na krku – zrovna mi prstem dělala kolečka kolem pupíku. Má dlouhé pěstěné nehty a já se oknem díval na horský hřeben, za kterým růžověl první příznak slunce. Pravda, už vím, že se sprchovací slečna jmenuje Miako – stejně se v Čechách říká takové dřevé cihle – a přesně stejné city k ní i chovám. Přestože slečna

předla, já si připadal ještě hůř než včera, v mysli se mi točila Moonova slova plus má podezření, a chvílemi jsem počítal míčky. Nehty na kůži škrabotaly nesnesitelně nahlas, tak jsem slečnu požádal, aby se zhostila svého primárního sprchovacího účelu a už v čistém černém kimonu vyšel na vzduch.

Mistr Yamamura cvičil složité figury s mečem a u jezírka s červenými kapry stála Karolína s Hanako a vypadaly šťastně.

Změnil jsem směr, abych se s nimi nemusel bavit, a dokonce i psi přede mnou uhýbali.

„Mňau?“ řekl Kocour. Seděl na hlavě sochy nějakého místního démona a v očích se mu odrážely první sluneční paprsky.

„Hop,“ luskl jsem prsty a on se mi asi tak desetimetrovým skokem přenesl na rameno. Už je ho pěkný kus – starají se o něj víc než pečlivě, má dokonce soukromého ošetřovatele, který dbá o jeho blaho, pokud pan Hashimoto nemá kdy. Je dobré být zadobře s panem Hashimotem. Přejel jsem prsty po zeleném kožichu a klepl do růžového čenichu. Kocour se ošil, zamával levou packou, opřel se mi o ucho a omotal oháňku kolem krku. Foukl jsem mu do chlupů a on se rozpředl. Všiml jsem si, jak strážé a poskoci vrhají k jezírku ukřivděné pohledy. Nebyla v nich zloba, jen křivda. Chápal jsem je – těžká věc, když je sen tak živý, tak blízko, a přitom tak nedosažitelný.

Nohy mne donesly k hlavní budově a měly pravdu: přesně sem jsem chtěl jít. Zabijáci pana Hashimota se na mne ani nepodívali, natož aby mi bránili ve vstupu – přiznávám, že je poměrně povznášející mít volný přístup k vládci světa.

* * *

Seděl na tomtéž místě, kde včera vyslechl *záznam* Moonova výslechu. Měl diktafon v ruce a tvářil se zamyšleně.

„Neruším?“ řekl jsem, protože zaklepat na papírové dveře se nedá.

„Vůbec ne,“ usmál se buď na mě, nebo na Kocoura, „posad'te se a povězte, co vás přivádí, pane Tobíáši.“

Polštář mi vzdechl pod zadkem a Kocour mi začal okusovat lalůček.

„Víte, pane Hashimoto, napadlo mě, že by nyní pro klan nemělo být nemožné zjistit, kde je paní Dao. A Wries.“

„Nemožné to není. Dokonce to vím,“ vyčkávavě zmlkl.

„Chci je zabít.“

„Chcete oživit Stín?“ předklonil se zájmem.

„Ne. Chci je zabít jako já, jako Tobiáš, jako Noční klub.“

„Zajímavé... Ale nemůže se vám to povést – nezapomeňte na pana Ho – byli by to tři silní z Druhé rasy proti jednomu.“

„Nejsem sám. A předem se omlouvám za strohost, ale nepřišel jsem si pro povolení, ale pro souřadnice – jsem rozhodnutý.“

Tentokrát jsem do ticha nezasahoval a porušil ho až on:

„Vaše postavení vám dává volbu, Tobiáši, ano. Vás nemohu přinutit, abyste poslouchal...,“ zamyslel se, „a je to nakonec i chvályhodný plán.“ Někde v koutku duše jsem měl pocit, že by mu nebylo zas tak proti mysli, kdybych při *chvályhodné* realizaci zemřel – Stín je hrozba pro každého vládce, a teď, když má Moona, který ví, jak na to, by se ho mohli naučit ovládat prověřenější členové klanu, než já – popřípadě by si nějaké mohl vyšlechtit.

„Mohu požádat o vybavení?“ vytáhl jsem z kapsy složený papír. Tohle plánuju už dlouho: až Wriese a paní Dao zabiju, možná přestanou létat míčky. Když se to nepovede, přestanou létat určitě.

Pan Hashimoto tleskl a jeden z jeho asistentů se zjevil jako džin – dal jsem mu papír: „Do večera, prosím.“ Uklonil se, a jak se objevil, tak zmizel.

„Ještě nějaké přání?“ zeptal se pan Hashimoto.

„Ne... Ano. Co se stalo s upíry, kteří sloužili Moortgatovi – tady?“ klepl jsem prstem do koberce.

„Mnoho jich padlo,“ pan Hashimoto pokýval hlavou, „někteří utekli, někteří se přidali k nám... Jde vám o někoho konkrétního?“

„Ne, jen se tak ptám,“ řekl jsem a samotnému mi to znělo neupřímně.

„Tak si to přiznej,“ popíchl mne Ten druhý, „jde ti o Denisu.“

„Blbost!“

„Prosím?!“ zvedl obočí pan Hashimoto.

„Vnitřní dialog, omlouvám se,“ vstal jsem, „přeji hezké ráno a hezký den, pane.“

* * *

Slunce už vyšlo a ledovce na okolních štítech byly růžové. Bylo mi z nich zle.

„Nevypadáš moc společensky, bratříčku,“ natáhla Karolína ruku a vzala mi Kocoura; dolétla mne zezadu jako velký pták.

„Ani se tak necítím,“ odsekl jsem.

„Copak nás trápí?“ přešla do tónu starší sestry, posadila mi Kocoura na hlavu, opřela se mi lokty o ramena a zamlaskala mi do ucha.

Neodpověděl jsem.

„Nenudíš se trochu?“ zaryla mi pravý loket do svalů.

„Jau! A co ty?“

„Ani ne,“ přelétla mne a ladně se mi postavila do cesty. Zářící oči se jí trochu zamžily – zřejmě vzpomínkou na dnešní noc. To se tak někdo má – já mezi modrými míčky viděl tak maximálně cihlu.

„Vím, kde je jeden z těch hajzlů, co ti ublížili. Co zabili naše,“ řekl jsem a v Karolínině pohledu rázem nebylo zamženého zhola nic.

* * *

Bylo před osmou večer a seděli jsme ve vrtulníku, na sobě nindža-dresy – jen já a Karolína. S oblékáním nám pomáhal pan Yamamura, meče dodal pan Aoki – skoro taková kvalita jako můj ztracený Šedý Had.

Karolína pozorovala ubíhající skalnatou krajinu: „Kde je ten druhý?“

„Tady! Tady!“ ozval se Ten druhý.

„Jmenoval se Van Vren. Zabil jsem ho. Rozsekal jsem ho na kusy. Na kousky.“

„Tenhle to tak jednoduché mít nebude,“ řekla Karolína a podívala se na dvě dlouhé tašky s výzbrojí.

Za hodinu jsme přistáli na soukromém letišti, z kterého jsme za necelých pět minut vzlétli v malém, ale úžasně rychlém tryskáči (pilot mi prozradil, že bez problémů zvládá dva machy) – rozhodně nic sériového.

Je praktické být členem klanu Hashimoto.

Už byla úplná tma, když jsme v patnácti kilometrech nad oblíbeným Bangkokem vyskočili – paní Dao by si tady právě měla

kupovat novou loď. Karolíně se bez padáku nechtělo, ale byl to jen předsudek, protože neumí ani s padákem.

Letadlo udělalo prudkou svíčku a zbytkový tlak v přechodové komoře nás vyhodil do prostoru.

Karolína chvíli padala volným pádem a nádherně u toho ječela, pak se vzpamatovala a zastavila se. Byl pěkný mráz a vítr jen kvílel – noční Bangkok hluboko pod našima nohama vypadal jako louže roztaveného železa.

„Paráda, ne?!“ zařval jsem; přesto mne v řídkém vzduchu sotva slyšela.

„Jo!“

Začali jsme zvolna klesat, a jak se obrovské město zvětšovalo, Karolína vytáhla gépéesku a jala se navigovat. Rád jsem jí tuto nevděčnou činnost přenechal, a ani mi snad nemusela připomínat, že s mým orientačním smyslem bychom mohli skončit někde, kde by nás pozdravili „Zdrásvujtě!“.

Cím jsme byli níž, tím byl vzduch teplejší, vlhčí a prosycenější prachem, smogem a vůní tropů – nakonec se světla megapole táhla od obzoru k obzoru.

Karolína nás navedla tak přesně, že jsme přistáli na sedlové střeše hotelu, kde má paní Dao pronajaté pokoje.

Tedy doufejme.

* * *

„Jau!“ zašeptala, „zadřela jsem si třísku do...“

„Detailů netřeba,“ zarazil jsem ji a také přehodil nohy na jednu stranu – přistávat na sedlové střeše obkročmo není dobrý nápad.

Pod námi hlomozil noční dopravní ruch, ostrý smích, ječivá hudba, křik nadháněčů před striptýzovými bary a pornokiny... stoupalo to z ulic spolu se září neonů a dýmem z mopedů a milionů cigaret jako z vulkánu.

Nemuseli jsme mít strach, že si nás někdo všimne, naše nindžadresy jsou ze speciální černé látky, která téměř úplně pohlcuje světlo, takže jediné, na co jsme si museli dávat bacha, byly tisíce satelitních talířů, antén a neizolovaných elektrických drátů trčících a plazících se všude kolem.

„Tady máš tu svojí *studenou*,“ podala mi Karolína plastový pytlík s krví a sama ukousla roh u podobného, na kterém bylo jejím pečlivým rukopisem napsáno: KUŘECÍ PRO KAROLÍNKU. Na té mé bylo STUDENÁ RYBÍ PRO ČUŇASE.

Potřebovali jsme po letu co možná doplnit síly, tak jsme skoro půl hodiny seděli a zažívali. Vzpomínal jsem, jak se jmenovala ta žena, co ji tu kvůli mně Wries s Van Vrenem umučili, ale nevzpomněl jsem si; měl jsem pocit, že kouřem vidím světla výškového domu, kde se to stalo, ale mohl to být i úplně jiný.

„Tak už?“

„Jo.“

Zipy tašek slabě zabzučely, a jak jsme si věšeli výstroj na záda, párkrát to cinklo.

Oknem jsme se prosmekli na chodbu ve čtvrtém patře. Byl tam tlustý barevný koberec a po zdech orientální obrazy – je to asi drahý hotel.

„Číslo čtyřicet jedna, vypadá to takhle,“ pro jistotu jsem Karolíně znovu ukázal papírek s hieroglyfy, které v Thajsku vydávají za číslice – čtyřka vypadá jako oběšený hroznýš, jednička jako zavináč.

„Vím,“ klepla mě do hlavy tlumičem na glocku. Já měl v ruce také takový.

* * *

Kde je číslo čtyřicet jedna jsme poznali i bez hlubších transliteračních výzkumů – za schodištěm byl ohyb, za kterým chodba pokračovala slepým ramenem, na jehož konci stáli dva muži v oblecích. Stáli tak, aby viděli každého, kdo by do chodby byl i jen nakoukl, a přestože jim po obličejích tekla pot, oba měli zapnutá saka a pravé ruce někde vespod.

Byli to obyčejní lidé, tak nevím, jestli viděli i mě, každopádně kulky z glocku jim prorazily čela a pokryly zeď standardní impresionistickou freskou na téma *mozek v rudé*. Než se těla stačila složit a vydat nějaké zrádné zvuky (nevěřili byste, jak pronikavé je scvaknutí zubů, když mrtvola dopadne na bradu), zachytili jsme je a pietně uložili na sebe.

„Měli jsme si vzít nějaký noviny, abysme to zakryli,“ řekla Karolína.

Postavil jsem na podlahu malý, ale velmi výkonný CD-přehrávač, glocky zmizely a chodbou se zaleskly dvě dlouhé čepele.

„Jo?“

„Jo.“

Vytočil jsem VOLUME doprava a zmáčkl PLAY.

Netrvalo ani deset sekund, když ze dveří s těmi hieroglyfy vykoukla první hlava. Výraz naprostého znechucení jí zůstal, i když mi padla k nohám.

Což o to, znechuceně se tvářila i Karolína i já – to, jakou použijeme hudbu, mezi nás málem vneslo nesmiřitelný rozkol, takže nakonec musela rozhodnout Hanako a vnutila nám nějaký *úžasný* japonský folklór: zní to jako pozpátku puštěné Spice Girls říznuté jódlváním. Ale je pravda, že něco podobného ječí z desítek reproduktorů na ulici, takže to nepoutalo zas až tolik nežádoucí pozornosti.

Karolína duchapřítomně kopl hlavu do dveří, ale to už jsem byl uvnitř. Bezhlavé tělo tápalo rukama a druhý chlap v předsíni vyděšeně zíral na pulzující proud krve.

Vzápětí už tápali a pulzovali stereo – vypadali jako ta neční skupina naprosto případná k japonskému folklornímu zážitku. Byť tančili trochu bezhlavě.

Další dveře, další místnost – Karolína mne kryla zleva, a tak, zatímco jsem prosekl břicho chlapovi v kimonu, něco kovově syklo a čtvrtému chlapíkovi naskočila přes obličej dlouhá úzká krvavá díra. Když se sesul, všiml jsem si, že mu šaken utrhł zátylek a přibodl ho ke stěně.

Karolína pokrčila rameny a já uhnul, aby mi kimonistovy vnitřnosti nepadly na boty.

* * *

Koupelna, prázdná.

Další dveře.

A další.

Prázdná, prázdná, prázdná. Vzhledem k rachotu hudby jsme byli neslyšní.

Poslední dveře.

Byla to ložnice a už jsem věděl, proč nám to jde tak snadno: v apartmá byl jen pan Ho a zrovna měl plné ruce práce s jednou bujnou slečnou. I když, *ruce*. Přestože neměla vytetovaného kolibříka, tanec jejího poprsí vypadal také velmi působivě.

Oba měli zavřené oči, tak pana Ho asi trochu překvapilo, když jsem ho přibodl k posteli – a že jsem se rozmáchl, špička meče zmizela hluboko v podlaze a záštita se mu zastavila o hrudník.

* * *

Slečna postřehla, že pan Ho vypadl z rytmu, tak otevřela oči, a asi se jí na nás něco nezdálo, protože otevřela i ústa a zaječela, až to zabolelo. Byl by z ní dobrý japonský folklorista.

„Promiň,“ řekla Karolína a klepla ji do spánku. Myslel jsem, že slečna spadne na bok, ale nespadla. Karolíně to taky vrtalo hlavou:

„Jak na něm asi drží?“

„Mě se neptej. Tady máš odborníka,“ kývl jsem k šikmým, nyní široce otevřeným zrakům, které pozorovaly ohmataný jílec trčící z vlastní hrudi.

„Zdravím, pane Ho,“ pro jistotu jsem zbraň přidupl. Oči se ještě rozšířily, protože mne samozřejmě poznal po hlase. Tehdy se omráčená slečna sesmekla.

„Nechutné,“ řekla Karolína a hodila na něj polštář.

„A bude hůř,“ sáhl jsem si za rameno a podal jí *tu věc*.

Hlasitou hudbu jsme nepotřebovali, jen aby vylákala stráž a zakryla hluk útoku, ale hlavně proto, že i upravená motorová pila dělá docela kravál.

* * *

Letěl jsem několik metrů nad hladinou a oceán na východě jasně předzvěstí svítání. Od pana Ho jsme se dozvěděli dvě důležité věci: Za prvé, že si paní Dao už novou loď nejen vybrala, ale i koupila, a že je právě s čerstvě najatou posádkou na zkušební plavbě. Pan Ho znal směr a věděl, jak loď vypadá.

Proto teď letím nízko nad hladinou a vítr mi hvízdá v uších – je to součást plánu, na kterém se mi sice mnoho věcí nelíbí, ale co mám dělat, když jsem ho vymyslel sám.

Musel jsem sebou švihnout, protože kolem byla spousta rybářských člunů a jen tma mne před nimi mohla skrýt.

* * *

„No konečně,“ vydechl jsem, když na horizontu vyskočila bachratá tečka se čtyřmi stěžni – dalo se čekat, že si tlustá dáma vybere loď co možná nejpodobnější té, kterou jsem jí potopil. Maně mne napadlo, zda o tomto mém činu ví, a došel jsem k závěru, že ano.

„To nebude nic příjemného, jestli se něco zvrtné,“ řekl Ten druhý.

„Myslíš, že si stihla pořídit stříbrné řetězy?“

„Ne, to ne. To určitě nestačila... Nechceš to otočit?“

„Chci,“ vyhrnul jsem si masku a ukousl růžek u dalšího sáčku s krví – ten pytlík má samochladicí úpravu, tak byla aspoň studená, když už chutnala po igelitu. Instantní předchlazená krev, kam to spějem. Dopil jsem, zpomalil, a klesl tak, že jsem se musel vyhýbat vlnám, a častěji, než bylo milé, na mě šplíchla pěna. Když do mě narazila nějaká šílená létající ryba, málem jsem spadnul. „Rybo blbá!“ zahrozil jsem za ní.

Přestože jsem zpomalil ještě víc, přece jen jsem k lodi dolétl.

Byla trochu větší než ta stará a táhla se kolem ní vůně čerstvého dřeva a dehtu – do toho voněla spálená nafta. Zřejmě proběhly i první úpravy, protože loď docela pádila, a přitom daleko tišeji než ta minulá.

Chvilí jsem přemýšlel, z které strany přistát, ale ono je to jedno. Jestli je na hlídce nějaký upír, uvidí mne tak jako tak.

„Nezdržuj, čím dýl tu budeš plachtit, tím spíš si tě všimnou. A nezapomeň na velkou vášeň velké paní Dao pro velké kulomety,“ zamouřel Ten druhý.

„To se neboj,“ sáhl jsem si na záda a přehodil si do rukou rozměrnou zbraň s dlouhou hlavní – japonský těžký kulomet ráže dvanáct celých sedm milimetrů jménem Sakura. Red Baron to sice není (Sakura je podstatně, *podstatně* účinnější), ale zato mám speciální zásobník, který se používá, je-li kulomet součástí výzbroje vrtulníku: je to sice tíha, ale v pásu je tři sta padesát ran.

Pan Ho nám také řekl, že na lodi je čtyřicet devět členů posádky, z toho patnáct upírů; ti se k tlusté dámě přidali během útěku z Hory. Tuhle otrockou mentalitu nikdy nepochopím – radši sloužit zrůdám, než se postavit na vlastní nohy a...

Trhl jsem závěrem a zbraň mi odpověděla naolejovaným: „Klix-klax.“

* * *

Přistál jsem na přídi a tímto aktem začala část, která se mi na mém plánu líbí nejméně.

Hlídka na mě civěla jako na zjevení – jako by bylo něco divného, že vám uprostřed oceánu přilétne na loď chlapík s kulometem v rukou. Stiskl jsem spoušť a ranní přítmí se proměnilo v stroboskopické peklo.

* * *

Dvanáctimilimetrové kulky rvaly prkna a cupovaly trsy banánů, ananasů a kokosových ořechů. Hezky to vonělo.

Klekl jsem si a namířil na nástavbu – klečel jsem proto, aby ji proud střel páral hezky vodorovně, ve výšce, kde na staré lodi byly postele posádky. Mnozí z té zdejší si zasní závěrečný dvanáctimilimetrový sen.

Přestože civějící hlídku smetla hned první dávka, samozřejmě jich to tu střežilo víc, a jeden z těch hajzlů byl tak drzý, že ani bezhlavě nekosil všechno kolem, ale mířil.

Podle zvuku kalašnikov.

* * *

Střely mi zapleskaly o neprůstřelnou vestu pod nindža-dresem, ale proti zpětným rázům Sakury to nebylo nic moc. Red Baron měl sice taky sílu, ale tahle štípačka je o dobrých osmdesát let modernější a munice o pár set megakoulí výkonnější.

Chlap s kalašnikovem byl také jen člověk, a tak se za nelidského výkřiku rozprskl do prostoru.

Tehdy se z druhé strany nástavby začala valit posádka (která zřejmě zákeřně spala na palandách), tradiční samopaly a mačety v rukou.

* * *

Nad lodí zavířily cáry oblečení, cáry kůže a trsy hořících vlasů, a přes okraje paluby zase jednou zašplouchala krev.

* * *

Vzňáááú!

Něco velkého a horkého mi prolétlo kolem levého ucha.

„To byla kurva raketa!“ zaječel Ten druhý.

Vzňáááú!

„A druhá!“ zaječel jsem já. Střelec s reaktivní zbraní se krčil vedle stěžně a naštěstí mohl pálit jen v okamžicích, kdy si byl jist, že nezasáhne loď. Pod dvanáctimilimetrovým dojmem se stěžen zlomil jako párátko a ze statečného raketometčíka zbyl kýbl reaktivního pyré. Špatná zpráva byla, že jsem na to spotřeboval trochu víc nábojů, než jsem chtěl.

Co nadělám.

Vpadl jsem do nástavby.

V uzoučké chodbičce se motali zranění plus ti, kteří mají problémy se vstáváním. Tady pro změnu stačily jen čtyři rány – ani deset lidských těl střelu ze Sakury nezastaví.

Problémy se vstáváním nabyly trvalého charakteru.

Když jsem na druhé straně vyběhl ven, někdo mě zpoza dveří (naprosto zbaběle) sekl do límce vesty.

* * *

Byla to rána, jako když kopne kůň – odlétl jsem zpět do chodby a vyříkal si to s šermířem skrz stěnu.

Byl to upír, takže žil, i když jsem podnikl druhý výstup – než jako upír ale vypadal jako ježek, kolik v sobě měl kulkami vyštípaných třísek. Jako průhledný ježek – kde neměl třísky, měl díry.

Na zádi se mezitím shromáždilo místní hnutí odporu.

Čtrnáct upírů, paní Dao a pan Wries je hodně nepřátel – také už jsem přišel o moment překvapení, takže mi do hrudi narazilo tolik rozličných střel, že bych s tím mohl založit putovní výstavu.

Špatná zpráva byla, že mne to (zase) smetlo do nástavby.

* * *

Já se odsud snad nevyhrabu, přehlédln jsem zmasakrovaná těla. Přesně pro podobné případy jsem s sebou měl několik obranných granátů.

„Raz-dva-hop,“ odpočítal jsem vteřiny a hodil čtyři naráz – že je to špatný nápad, jsem si uvědomil až okamžiček potom – vzpomněl jsem si na podobný pokus v Takamoto Tower, jak...

Práááask!!!

Zabořil jsem hlavu do krve na podlaze a ječící střepiny chvíli páraly všechno kolem.

„Raz-dva-hop!“ další čtyři granáty. Možná ne nejlepší nápad, ale účinný. Po druhé detonaci jsem zvedl upuštěného Sakuru a vystartoval do díry po dveřích.

Snad se to konečně povede.

* * *

Do třetice všeho dobrého, potvrdilo se staré přísloví, protože tentokrát mne zpátky nic nesrazilo.

Všude kolem se válely cáry těl. Ti méně potrhání upíři se snažili ulézt, a jak dlouho se proděravělá loď udrží na hladině, o to bych se nesázel. Protože padl i kormidelník, plula v kruhu, ale jen setrvačností, protože zhasly motory.

Zato ale vyšlo slunce a paprsky se rozlily po hladině jako zlatý požár.

Miluju svítání na moři.

„Holá, kde jste kdo!“ zavolal jsem, aby si to také užili, a upíra, který se na mne místo pozorování úsvitu vrhl ze střechy nástavby, jsem kulometem naučil strmě stoupat. Když dostoupal, začal se učit přšet a docela mu to šlo.

A další upír.

V pleskání orgánů toho prvního zanikl tichý, ale důležitý zvuk.

Vsak.

* * *

Odhodil jsem prázdnou zbraň a tasil meč.

Upír proti mně neměl šanci, pan Wries, který se hnál těsně za ním, ano. Nejprve mne bodl do hrudi (marně), ale druhou ranou mi *zarazil* čepel pod neprůstřelnou vestu a nepříčetný vzteky mne přibodl k prostřílené stěně nástavby.

„Jau,“ řekl jsem.

* * *

Můj plán má trochu mouchy.

„Ty!“ strhl mi pan Wries nindža-masku a (skoro jsem nevěřil vlastním uším) *zaskřípal* zuby; být jen o kousek našťvanější, dalo by se říci, že jimi dokonce *zaskřípěl*; jak se tak psává v českých příbězích o velkých válečnících s velkými meči.

„Taky vás rád vidím,“ řekl jsem, a protože jsem nedosáhl nohama na palubu, protočil jsem se na meči jako buřt na rožni. Taky jsem měl chuť skřípět.

„Ty!“ zasyčela paní Dao, a ta už našťvanější být nemohla.

„Potřebovali byste rozšířit slovní zásobu, vy dva,“ zazubil jsem se. Můj plán je geniální, žádné mouchy: Tak se nechali unést radostí z našeho shledání, že ničemu jinému nevěnovali pozornost.

„Potřebujeme stříbro, stříbrné řetězy, hodně stříbrných řetězů,“ řekla paní Dao a hlas jí přeskakoval. Asi vážně ví, že jsem jí potopil starou loď.

Za zády se jim ozvalo dupnutí.

„Co radši dietu, *bedno kytu!*“ řekla Karolína a naprosto přesným sekem jí přeťala páteř nad lopatkami.

Chcete-li vyhrát, musíte občas zaútočit i zezadu.

Wries se bleskurychle otočil, ale meč si zapomněl v mých ledvinách. Ale stejně by neměl šanci: pan Ho mu usekal ruce i nohy, než se vůbec stačil leknout.

To byla ta druhá důležitá věc, kterou nám pan Ho přibodnutý k posteli pověděl: Oni ho totiž zradili.

„Už podruhé – poprvé se spikli proti Starým rodiny, nyní, když mne opustili,“ řekl pokojně. „Je čas zemřít, neboť můj život ztratil smysl,“ zavřel oči a po obličeji se mu rozlil mírný úsměv.

Karolína nad ním stála s blafající pilou a nerozhodně se na mě dívala. Zavrtěl jsem hlavou a ona cvakla chcípákem. Motor zmlkl.

Pan Ho otevřel oči: „Ano?“

„Víte, já proti vám osobně nic nemám,“ odmlčel jsem se, „staral jste se o mě hezky a jen jste plnil rozkazy... To se dá pochopit. Jakž takž,“ promnul jsem si krk kousek nad místem, kde mne tlačívávala nálož dálkového ovládání. „A abych pravdu řekl, muž jako vy by se

nám hodil... *přátelství muže*, jako vy, by se nám hodilo," opravil jsem se.

Pan Ho dlouho mlčel a díval se na mě.

„Přátelství... Jsme jiné rasy – ta má tou vaší pohrdá.“

„Já ho přefiknu!“ mávla pilou Karolína. Zdvíženou rukou jsem její dětské řeči zarazil:

„Pohrdá, to jistě ano. Ale nevšiml jsem si, že byste námi pohrdal zrovna vy.“

„Nemluvil jsem o sobě, mluvil jsem o své rase.“

„Víte, vy orientálci... Já se ve vás nevyznám," povzdechl jsem si: „Co jste tím mínil? Nebo mínil mínit?“

„Přátelství... Myslel jste to vážně, pane Tobíáši?“ neprůhledně mi pohlédl do průzoru masky.

„Asi ne se všemi z nás, to slíbit nemohu, ale nakonec záleží jen na vás, kolik přátel si získáte.“

„Mě rozhodně ne," řekla Karolína.

Pan Ho mi dál hleděl do očí a já se více než střehl, aby se mi v nich objevily černé blesky.

„Jestli mne zradíte, zabiju vás. Všechny," řekl.

„Nápodobně, žluťasi," řekla Karolína.

„Ano. Na podobných vztazích se dá stavět," řekl jsem já. „Nyní..."

„Nyní bych se oblékl," naprosto bez problémů si vytrhl meč z hrudi, švihem ho otočil a pleskl mi jílec do dlaně.

Zatímco se čínský zabiják sprchoval, položil jsem omráčenou dívku na postel a přikryl ji.

„Kdo bude můj velitel?“ vrátil se pan Ho do ložnice, vázal si pás kimona a na holé hlavě měl kapičky vody. Ach jo, asijská hierarchie, a místo v ní – základ života kaidého orientálce.

„My všechno řešíme spíš dohodou... Já," řekl jsem.

„Dobře, pane Tobíáši," kývl a otočil se ke Karolíně: „Vyvážená postava, mohl by z vás být kvalitní bojovník, slečno.“

„Do mé postavy ti nic není a...!“

„Brzdi, prosím," řekl jsem.

„Brzdi?! Už mě jednou sejmul! Tam u toho zeleného táboráku!“

„Aspoň se znáte.“

„Proto také říkám, že by z vás *mohl* být kvalitní bojovník, ne že *jste*.“

Z Karolíniny nindža-masky vyšlehly dva smaragdové blesky.

„Výborně,“ tleskl jsem: „Moje nevlastní sestra Karolína, pan Ho.“

Jejich vzájemná zdvořilostní úklona byla poněkud formální.

* * *

V podobně přátelském duchu jsme se nakonec dobrali k mému plánu: zajmout paní Dao i Wriese živé.

Ne že bych byl mstivý, ale když se tak toužili seznámit s Hanako, strašně rád jim to umožním.

„Musíš letět ty,“ řekla Karolína, „jsem úplně vyflusaná – taky lítat s takovým...,“ nevráživě se podívala na pana Ho. „Kde ten člun ale je?“ přehlédl jsem zamžený obzor. „No jo. Ty ho nikdy nenajdeš,“ řekla zdrceně. „Nech si ty řeči, taky už jednou,“ odsekl jsem a vzlétl. Sice mi to chvíli trvalo, ale pronajatý rychlý člun jsem nakonec objevil.

* * *

Jak už jsem se zmínil, nejsem mstivý, ale cpát paní Dao a Wriese do beden od čaje (hlavou dolů) mi dělalo vyloženě radost – nebylo to zas tak složité, jak to zní, a to ani u tlusté dámy, protože pan Ho jí zkomprimoval do cestovní podoby.

Mečem.

Potápění lodí paní Dao mi tradičně jde a za slabé čtyři hodinky už pomocníci nakládali bedny do klanového tryskáče.

A za další dvě a půl jsme vystupovali z vrtulníku na Hoře.

* * *

Cestou, ještě v letadle, jsem držel dlouhý hovor s panem Hashimotem (klanový telefon jsem dostal nejen já, ale i Karolína – ta si hned *začala* stěžovat, že k němu nedodávají červený kryt se žlutými puntíky a modrou anténu s bambulí) – přece jen to není jen tak, přivést s sebou jednoho z nejobávanějších válečníků Čínské rodiny, ale pan Hashimoto mi to nakonec schválil – asi za to, jak jsme zvládli Wriese a paní Dao.

* * *

Vystoupili jsme z helikoptéry a okamžitě nás obklopili všichni zabijáci, co jich na Hoře je – vzhledem k tomu, že nejhustěji jich bylo k hlavní budově, je pan Hashimoto tam.

Někdo tady asi ne zcela důvěřuje mému úsudku.

„Omlouvám se, Tobíáš-san,“ uklonil se velitel ochranky, „ale musíme zjistit, zda Ho nemá zbraně.“

„Pan Ho,“ nebezpečně roztomile řekla Karolína, a tak nějak automaticky jsme se oba před zmíněného pána postavili. Bojovníci o krok ustoupili a skloněné hlavně se pozvedly. Vzduchem se mihlo něco jako půlmetrová vos a na rameni mi přistál naježený Kocour ve válečných barvách.

Psi začali poděšeně výt.

„Toto není třeba!“ práskl hlas pana Aokiho: „Bude nám stačit slovo pana Tobíáše, že pan Ho není ozbrojen.“

Samozřejmě, že jsem to nevěděl.

„Není!“ řekl jsem jasně a nahlas.

„Potom vítejte,“ pan Aoki se uklonil, zabijáci se rozestoupili a poskoci začali vynášet bedny. Kradmo jsem mrkl, jestli panu Ho někde netrčí nějaké podezřelé rukojeti, ale netrčely.

* * *

„Hanako?“ kývl jsem na upírku, když se s Karolínou políbily na uvítanou.

„Ano?“

„Dovol, abych ti představil pana Ho – je novým členem Nočního klubu.“

„Slyšela jsem o vás, pane Ho,“ Hanako se mírně uklonila.

„I já o vás, paní Hanako,“ i pan Ho se mírně uklonil.

„A tohle je Kocour,“ natáhl jsem ruku, zvíře ostražitě zčernalo, zvědavě zduhovělo a došlo po ní až k rameni pana Ho. Opatrně přestoupilo a ještě opatrněji mu očichalo ucho, pak celkem spokojeně zezelenalo a řekl: „Mňau.“

Když pan Ho Kocoura pohladil, poprvé jsem na jeho kožené tváři zahlédl něco jako skutečný úsměv, ne formální masku.

„Zařídím žluťáskovi nějaký bydlení, znám se tu s jedním...,“ Karolína nedomluvila a odkráčela. Pan Ho i Kocour za ní stejnoměrně otáčeli hlavy.

„Hanako? Máš chvílku?“

„Jistě, Tobiáší.“

„Můžu tě požádat, abys vyslechla Wriese a paní Dao?“

Úsměv, který se jí po mých prvních slovech rozlil kolem rtů, opadl. Uvědomil jsem si, že to bylo asi poprvé, co jsem se na ni obrátil, aniž bych jí jakkoli připomněl, co zapříčinila. Sice ji chápu, rozumím tomu, odpustil jsem jí, ale zapomenout, zapomenout nemohu. Ne všichni v Klubu musí být přátelé.

„Jistě.“

„A nezabij je, prosím.“

„Jistě,“ odešla.

I teď Kocour s panem Ho otáčeli hlavy.

„Mohu vás zatím pozvat k sobě, pane Ho? Než budete mít svůj dům?“

„Bude mi potěšením.“ Malý Číňan se uklonil.

Cestou k mému domku se rozhlížel po okolí, ale neviděl jsem na něm žádnou touhu, že by zase chtěl vidět plát modrý plamen, který zezelená obětmi.

Pan Ho si sedl na zápraží, a když jsem mu nechal donést vodní dýmku, pozoroval hory a vypadal docela spokojeně.

Seděl jsem vedle něj a cítil se podobně.

Několik dalších dní se nic nedělo – Hanako někde v podzemí vedla výslech těch dvou, tak se dalo jen čekat.

Pan Ho se seznámil s panem Yamamurou a hned od prvního okamžiku si *padli do oka* (oba nindžové, oba o sobě tvrdili, že jen *on sám* je ten *pravý*, protože *pravé* nindžutsu vymysleli před x lety *právě jeho* předci). To jim ale nebránilo, aby nesvedli několik neuvěřitelných cvičných soubojů, v kterých pan Yamamura létal a pan Ho se pohyboval tak rychle, že jsem ho chvílemi neviděl ani já.

Karolína si obtočila kolem prstu nejlepšího aviatika na Hoře, a tak spolu trénovali nad okolními štíty a vždy potom byla tak unavená, že jsem s ní vlastně vůbec nemluvil. Volod'a se celé dny učil japonsky a anglicky a Tomislav se kupodivu velmi sblížil s panem Ho: sedali vedle sebe a mlčeli.

Já jsem psal tu staronovou knihu, a protože mi to nešlo, cpal jsem do ní všechny *zážitky* uplynulých měsíců, včetně mluvících hlav

(v síťovce), bitev na moři, zákeřných zrad, kosmických letů, cest časem, cest zpátky, cest jen pro cesty, mluvícího robopsa (mluvení jsem škrtnul), Merlina, Ježíše, pana Hodného, jasmínovou voňavku, Kelly Family, pomatenou dívku, Staré bohy a tak.

Pravda, trochu jsem si i vymýšlel.

Ten druhý se mnou nemluvil, protože v téhle knížce není.

„Proč jasmínovou voňavku?“ zeptal se.

A takové tu bylo ticho.

* * *

Asi za týden jsem při prolézání českých internetových deníků narazil na titulky typu: POLICIE SE MÝLILA! a VRAH NEBYL TÍM, KÝM SE MYSLELO! a DVOJNÍCI! a KRUTÝ OMYL! Protože u všech článků byla má fotografie, přirozeně jsem se o ně zajímal hlouběji a zjistil že:

... policisté z republikového Úřadu vyšetřování v těchto dnech prokázali, že *český spisovatel brakové literatury Jiří Jánský není vrahem z ulice Milady Horákové ani ze Starého Města ani z kavárny U fraku ani z policejního depozitáře ani z Ruzyně ani...*

Následovala moje oficiální fotka.

... *šetřením bylo zjištěno, že zabíjel jeho dvojník, Čech albánského původu Ali Zogua, podle všeho člen rozsáhlé zločinecké organizace. On je také tím, kdo má na svědomí brutální vraždy v Thajsku a únos letadla Air France ze Singapuru, a on je tím, kdo z pražského Útluku pro děti v tísní unesl osmiletého chlapce...*

Následovala opět moje fotka, ale velmi zručně (čili nenápadně) upravená – vypadal jsem na ní jako pravý lstivý albánský terorista.

„... došlo k politováníhodné záměně fotografií a otisků prstů,“ řekl našemu listu vysoký policejní činitel, který si *neprál být jmenován*, „a protože veškerá obvinění proti panu Jiřímu Jánskému byla stažena, očekává se jeho brzký návrat do vlasti. Po teroristovi Zoguovi bylo zahájeno intenzivní mezinárodní pátrání.“

„No jupí,“ řekl jsem, a protože ve francouzské schránce přibyl e-mail znění:

Vaše kniha Cesta krve se nám líbila, kontaktujte nás prosím, abychom mohli projednat detaily a uzavřít smlouvu.

Nakladatel

... byl dnešek skutečně úspěšným dnem.

Přestože krom toho uvítání už nikdo proti panu Ho nevystoupil, věděl jsem, že není vítán. Tomislav poslední dobou vypadal tak trochu smutně a Volod'a jakbysmet. Takže když Hanako zlomila Wriese i paní Dao, už nebylo nic, co by nás tu drželo. Seance u diktafonu tentokrát nepřinesla žádné novinky, jen potvrzení Moonových slov a detaily o přesném naplánování mého útěku z džunky (Wries s Van Vrenem věděli o každém mém kroku, a když jsem se nepohyboval podle předpokladů, hnali mě před sebou jako psa – přesně podle časového rozvrhu). Když ostatní odešli, řekl jsem panu Hashimotovi, že odjíždíme.

„Kam, smím-li se zeptat?“

„Domů, tam v Čechách. Ale zůstaneme v kontaktu,“ poklepal jsem si na kapsičku s klanovým telefonem: „Když bude třeba, Stín démona zasáhne.“

„Velmi dobře, velmi dobře,“ spokojeně kývl pan Hashimoto, „byl bych rád, abyste si Stín vzal s sebou, pane Tobiáší.“

„Právě jsem vám to chtěl navrhnout,“ vstal jsem a uklonil se.

„Ještě okamžik, prosím.“

„Ano?“

„Hm,“ zatvářil se, jako by nevěděl, jak začít: „Mohu mít osobní prosbu?“

„Samozřejmě,“ řekl jsem, a seč jsem mohl, snažil se nevypadat překvapeně – pan Hashimoto neprosí, nikdy o nic. Pán světa nemusí prosit.

„Tedy... kdyby se mezi Kocourovými potomky náhodou objevil nějaký s vlastnostmi, jaké má jeho otec, nemohl byste mi tohoto potomka věnovat?“

„Bude mi největším potěšením,“ uklonil jsem se až k pasu, aby neviděl, že se směju.

„A není na tom nic k smíchu,“ řekl pan Hashimoto káravě.

* * *

Všechny, kterých se to týkalo, jsem sezval k sobě, a když jsem jim řekl, že se vracíme, během okamžiku byl domek obklíčen ze všech stran – ochranka asi nechápala, proč se odtamtud line takový řev. I Hanako se radovala – asi proto, že jsem ji pozval také.

Pana Ho jsem si vzal stranou:

„Nemusíte s námi jezdit, člen Klubu může žít naprosto kde chce.“

„Ano,“ odpověděl. „Pojedu.“

„V Čechách není moře, nevím, jak to budete snášet, po těch letech na lodi.“

„Nemám oceán rád. Nikdy jsem neměl.“

„Zas na Ruzyni,“ vyhlédl jsem z okna, když klanový tryskáč přistál. Bylo krátce před čtvrtou odpoledne, drobně pršelo, ale ve vzduchu už bylo jaro.

Tomislavovi a dokonce i Karolíně se tak divně leskly oči. Mně ne, já měl černé brýle.

Brýle jsem měl samozřejmě proto, aby mě nikdo nepoznal, ale bez problémů jsme prošli východem pro VIPáky, a ani pan Ho nemusel ukazovat svůj nový diplomatický pas – do jeho tří obrovských lodních kufrů se nikdo nechtěl podívat ani náhodou.

Nákladní taxík už čekal, přeložili jsme zavazadla z vozíčků, Karolína si sedla vedle řidiče a už jsme jeli. Taxikář se chvíli pokoušel konverzovat, ale rozumně to vzdal.

Praha vypadala špinavě jako vždy po zimě, ale zastrčený hotel na Šestce byl vyloženě roztomilý – internetová reklama nelhala, a skutečně jsme měli rezervované čtyři pokoje.

„Dík, šéfe,“ zasalutoval drožkař Tomislavovi, který mu dal stodolarovku a nechtěl vrátit. Zahemžili se dva nosiči, ale loďáky jsme raději zvládli s panem Ho – nevím, jak by si s těmi čtyřmetrákovými potvory chlapci v livrejích poradili.

* * *

Dal jsem jim (svým lidem) půl hodiny na pocestovní resuscitaci, nahlásil paní majitelce, že budeme jíst ve městě, a sešli jsme se v pokoji u Karolíny a Hanako.

„Tobiáší? Jsi tu?“ cvrnkla mě sestra do nosu.

„Cože? Jasně.“

„Majitelka je kus, co?“ udělala na mě oči.

„Na co ty hned... Takže, začneme ještě dnes. Nemá někdo něco proti?“

„Čím chceš začít?“

„Čím? Jsme v Čechách, ale ne doma.“

Všichni mlčeli, pan Ho seděl na kraji postele a díval se na mě zamyšleně: „Nerozumím.“

„Rozuměj, žluťásku,“ Karolína si klekla za něj a opřela mu lokty o ramena a bradu o holou hlavu, „naši předkové se sice narodili tady v té zemi, ale nechtěli v ní žít, ale zase z ní nechtěli ani odejít. Tak vzniklo to, čemu teď říkáme Noční klub – jsme to my, jak tu sedíme, a malý kus země tady ve městě. Žádné Čechy, my nejsme Češi – Češi jsou oni, ti ostatní, co se stejně jako jejich předci rozhodli, že se přizpůsobí, chápeš?“

„Ano. Tím *my* jsem myšlen i já?“

„Tobiáš má právo přijímat nové členy, takže asi jo,“ kývla Karolína, „ale ještě jsi neprošel přijímacím rituálem... a nevím nevím, jestli ho přežiješ.“

Pan Ho na sobě nedal nic znát.

„Nevšímejte si jí, pane Ho, to jsou ty její...,“ mávl Tomislav rukou.

„Ale jsem tě vyděsila, co?“ Karolína mu na holou leb mlaskavě obtiskla rty – srdcovitá stopa rtěnky čínskému zabijákovi vážně slušela. Natáhl ruce za sebe a přehodil si zelenookou krásku do zorného pole: „Trochu úcty, prosím,“ postavil ji na hlavu a nechal vztekat.

Bude z něj dobrý člen.

Protože Karolína u nikoho nedošla zastání (stoj na hlavě mohl být i delší), alespoň začala lechtat Volod'u, který si její pohaně dovolil smát nahlas – jako dvě děti.

„Jestli tomu rozumím, tak naše území nyní patří někomu jinému,“ řekl pan Ho.

„A přesně tím začneme,“ vstal jsem a zábava skončila.

* * *

„Že si sem nedají pořádný zámek,“ zavrtěl hlavou Ten druhý, když jsem krátkým trhnutím vylomil čtyři ocelové závory.

„Tak tady to je, *U modrého králíka*“ vydechla Karolína a rozhlížela se po úzké uličce s oprýskanými starobylými fasádami a ošlapanými kočičími hlavami; ty se leskly deštěm a z okapů crčelo.

„Taky jsem nevěřil.“ Nízké dveře se otevřely dokořán a raději jsem zmlkl, protože mi ta *známá* vůně pod všemi těmi novými pachy stáhla hrdlo.

Dovnitř jsem s sebou krom Karolíny vzal i pana Ho; vím, že je sestra tvrdá, ale vím, jaké poslední zážitky se jí k tomuto místu pojí. A zrovna teď nesmí dojít k omylu.

* * *

„Je zavřeno, kurva! Jak jste se sem dostali!?“ vylétl zase ten obrovský chlap jako minule – pan František. V brýlích a téměř dohola mne nemohl poznat a ani nepoznal:

„Vypadněte! – Jen pro registrované členy! A vod devíti!“

„Zavolejte nám majitele, prosím,“ řekl jsem a odsunul židli, aby se Karolína mohla posadit. Hromotluk nad tou drzostí jen naprázdno zaklapal pusou a sevřel pěsti.

„Problémy, Franto?“ I barman byl ta samá bledá tvář jako minule. Pan Ho si sedl vedle Karolíny, tak jsem si sedl naproti.

„Okamžitě *vypadněte!*“ našel František ztracená slova.

„Co vy, příteli za tím barem, vy byste nám nemohl zavolat majitele?“

„Majitel není přítomen – a doporučuju poslechnout Frantu,“ významně položil na pult malou sedmpětašedesátku.

„Zbraň! On má zbraň!“ zaječela Karolína a omdlela. To jí otrnulo nějak rychle, takhle šaškovat. S panem Ho jsme se na sebe podívali a zavrtěli hlavami.

„Ta štětka sebou sekla!“ řekl František, co všichni viděli.

„Co se děje? Nepotřebujete pomoci?“ vyšel z kuchyně náramně tlustý pán v kdysi bílém plášti a utíral si ruce do kapesníku. Obličej měl zdravě brunátný, a krátké vousy vypadaly jako vepřové štětiny.

„Nic, co bysme nezvládli... Hele, Franto, vykopej toho kretěna i s tím Vietnamcem – ji bysme mohli tady vzadu trochu vzkřísit, co ty na to? Do devíti?“

Chudák Bledá tvář netušil, co právě řekl. Namířil na mě pistoli.

„Jo-o,“ řekl kuchař a znalecky se podrbal v rozkroku. Zase jsme s panem Ho zavrtěli hlavami. Tihle lidé.

Jestli je majitel onen profesionálně oholený ulízanec, co přišel minule, nemůže mu to sem po Karolínině zaječení trvat dlouho. Ale

kdyby se náhodou už odněkud díval, nechci ho předčasnou akcí vyplašit a pak nahánět po městě.

„Tak se zvedej,“ chytl František pana Ho za rameno a Bledá tvář s namířenou pistolí obešel bar.

„Ta má ale kozy!“ naklonil se kuchař nad Karolínu.

„Copak tu nemůže být chvíli klid?!“ rozhrnul se korálový závěs a pan Břitva si utahoval uzel na pásku županu: „Co to tady zase... Schovej to, blbče!“ zařval na Bledou tvář.

„Vnikli sem neoprávněně, šéfe, sebeobrana,“ barman neochotně sklonil pistolku.

„Ten pitomec v brejlích s váma chce přej mluvit a ta šlápota sebou sekla, máme to pod kontrolou,“ řekl František a ruku z ramene pana Ho nesundal.

Ted' už jsem si nemusel dělat hlavu, že by pan Břitva utekl.

„Neposadíte se, přáteli?“ ukázal jsem na čtvrté místo u stolu a z tenké aktovky vytáhl světlezelené papírové desky.

„Nejsem žádný tvůj *přítel*, to za prvé. Za druhé se koukejte zvednout a vypadnout – nemáte tady co dělat,“ pan Břitva si zapálil cigaretu, opřel se dlaněmi o ubrus a foukl mi dým do obličeje.

Společensky jsem zakašlal a kývl na pana Ho.

* * *

Vůbec nepochopili, co to prasknutí znamenalo – až na Františka. Ten to pochopil velmi dobře, takže neprodleně omdlel.

„Víte, přáteli, myslím, že se mýlíte – my tu máme co dělat. Na rozdíl od vás,“ řekl jsem.

„Nebudu ti opakovat, že nejsem žádný tvůj *přítel*.“ bodl mě prostředníkem do brady, a aniž se podíval, řekl: „Františku, co je?“

František kupodivu neodpověděl.

„Víte, přáteli, nesmírně by mne zajímalo, jak jste přišel k vlastnictví tady toho. Všeho,“ nenechal jsem se prstem v bradě vyrušit – pan Břitva nevěřičně zavrtěl hlavou. Pan Ho nenápadně držel Frantu vzpřímeného, takže si nikdo z nich stále ještě nevšiml, že už není s nimi; ted' dokonce přestal i dýchat.

Tihle lidé.

„To hovado brejlatý mě snad neslyší,“ řekl pan Břitva a tvářil se fakt zle.

„Ale slyším,“ sundal jsem si brýle, a jak se mi zblízka díval do očí, nechal jsem ho projít mezi černými blesky.

Pomočil se.

* * *

„Že byste si konečně sednul, příteli?“ laskavě jsem ho poprosil a on si laskavě sedl.

„Co je, šéfe?!“ Bledá tvář zvedl pistoli, ale Karolíně se asi nechtělo sedět u stolu s chlapem, který tak nepěkně páchne, tak se mu čistajasna objevila před hlavní.

Barman krátce (ale vydatně) zaječel a padl na podlahu.

„Vždycky jsem si to chtěla zkusit,“ omluvně pokrčila rameny mým směrem a zamyšleně se zahleděla na štětinatého kuchaře, který začínal vypadat trochu nejistě. „Klasické kung-fu, česky se tomuhle úderu říká rozdrčení varlat,“ podívala se dolů na Bledého ksichta, který už se přestal škubat, u pusy pěnu jak z bublifuku: „Prý je to smrtelné. A fakt že jo.“ Znovu se zahleděla na kuchaře a ten bez jediného zaváhání vystartoval k chodbičce ven. Špeky mu hlasitě mlaskaly.

Chvilí jsme zamyšleně čekali, pak ho Hanako přinesla a jemně položila na zem. Měl promáčkнутé spánky, až mu oči vypadly na tváře.

„Valíš zraky, co, troubo,“ řekla Karolína a pod panem Břítvou to zase zacřelo. Lidé pohled na mrtvolu obvykle nesnášejí. Nebo že by Karolínin nevinný žertík?

Pan Ho pustil Františka, masivní tělo se mu odvděčilo patřičným žuchnutím, a tak se mi pan majitel mohl konečně plně věnovat: Otevřel jsem světlezelené desky a on podepsal celou sestavu smluv, podle nichž veškerý movitý i nemovitý majetek na adrese té a té, Praha ta a ta, přechází na pana... Klanová právníci jistě nezapomněli na sebemenší detail.

„Mnohokrát děkuji, příteli,“ zářivě jsem se usmál a on – přestože jsem měl zase brýle – zajektl zuby.

„Co s ním?“ řekla Karolína: „Jenom upozorňuju, že na něm drčení varlat trénovat nebudu... Zničil nám tady celej koberec, grázl!“

„Je v domě ještě někdo? Holá, s vámi mluvím, příteli!“ klepl jsem do stolu.

„Ano. Ne. Servírka.“

„Mohl byste jí říci, že jste byli nuceni ukončit činnost, převléci se a,“ podíval jsem se na nevkusné Coca-Cola hodiny, „do třiceti minut odejít? Nemusíte mít strach, vaše věci vám necháme doručit – ať se odstěhujete kam chcete. A jsme-li už u stěhování, dovoluji si doporučit nějaké vzdálené město; hodně vzdálené. A dovoluji si doporučit,“ sundal jsem si brýle, zvedl mu bradu a druhou rukou rozevřel víčko na pravém oku, „*důrazně* doporučit, abyste zapomněl na vše, co jste tady viděl, a dokonce i na to, že jste tu kdy byl. Že jste kdy byl v Praze. My totiž,“ usmál jsem se, „pro lidi, kteří nás oloupili, a kteří mají příliš dobrou paměť, máme takový malý, útulný, ale přesto hřbitov.“

Sice horlivě kýval, ale já vím, že na jednu věc odsud nezapomene nikdy: pohled démona nejde zapomenout.

„To ho necháme jen tak odejít?“ zvedla obočí Karolína.

„Jo. Skoč prosím tě pro Hanako, ať je nesundá, až půjdou,“ sám jsem vyndal telefon a zavolal Tomislava, který hlídal na konci uličky.

Když pan Břítva se servírkou odešli, vlastnoručně jsem za nimi zaklínil dveře židlí a vrátil se do baru. Mrtvolky ležely na podlaze v kuchyni.

„Tady to ale vypadá,“ povzdechl si Tomislav.

„To mi povídej,“ i Karolína se po chrómu, příšerné červené a barovém nábytku rozhlížela nešťastně.

„Jasněže to dáme do pořádku. Taky musíme nechat prorazit cestu do podzemí, a vůbec máme spoustu práce,“ řekl jsem.

„To ale bude něco stát, všechno. Jak jsme na tom s penězma, smím-li se zeptat?“ Karolína *tázavě* našpulila rty, „a to ještě musíme koupit nový piáno,“ pohlédla k místu, kde stával náš stenway.

„Copak peněz máme dost, akorát ti, co se nám o ně starají, nějak zapomněli, že jsou naše,“ sebral jsem z baru dálkový ovladač, „Bauer & Kráječ se jmenuje ta kancelář, Tomislave, že ano?“

„Přesně.“ Tomislavovi zle zablesklo v očích.

„Hned zítra ráno tedy půjdem pány Bauera & Kráječe navštívit. S Hanako. Ano?“

„Ráda,“ usmála se Japonka.

„Hele,“ pleskl jsem si dálkovým ovladačem do dlaně, „není támhleto naše stará televize?“

„Taky o tom zrovna přemýšlím,“ Tomislav se vysmrkal: „A že vím, na co myslíš, hochu?“

„No jo, je kolem půl osmý,“ podívala se Karolína na hodiny.

„Rychle!“ Tomislav odšoupl stůl a srovnal židle. „Pane Ho, Hanako, sedejte – tohle v Asii nemáte!“ Zasedli jsme a já cvakl knoflíkem.

„Pamatujete, jak se Rozmetal nikdy nenaučil *zacházet* s ovladačem?“

„Copak Rozmetal... Už to jede, bacha!“ nadskočila Karolína a po obrazovce se rozběhla *známá* znělka – něco se prostě nemění.

„Tak kdopak to dneska bude... Jo! Trefa!“

A tak jsme se zase dívali na předpověď počasí. Společně. Sice nás od poslední ubylo, ale také nás od poslední přibylo.

„... a přeji vám hezký, i když podmračený večer,“ rozloučila se Taťána.

A i když podmračený, byl to první večer nového Nočního klubu.

* * *

„Pan doktor Bauer vás bez ohlášení prostě *nemůže* přijmout,“ řekla výkonně vyhlížející sekretářka, brýle na špičce nosu, a vrhla na nás přes jejich horní obroučku další nešťastný pohled.

Měl jsem dokonalý černý oblek a vyleštěné boty, Hanako měla krátký kostým a dlouhý plášť, oboje také černé – vypadala luxusně.

„Počkáme,“ zopakoval jsem asi po osmé, po osmé se usmál a sekretářka jen bezvýhodně pokrčila rameny. I přes zvukotěsné dveře jsem slyšel, že u staršího ze společníků kanceláře Bauer & Kráječ jsou právě dva lidé – od Tomislava vím, že to byl právě pan Bauer, který ho nechal zavít.

Zatímco jsme čekali, vzpomínal jsem na včerejší večer: Pan Ho se po předpovědi tvářil trochu nechápavě, byl trochu nesvůj, a pak řekl: „Karolína-san mluvila o přijímacím rituálu, pane Tobiáši, nemohl byste mi říci, kdy ho podstoupím, prosím?“

„To nebude až tak jednoduchý, ne ne,“ zavrtěla hlavou posledně jmenovaná slečna-san a nasadila výraz, s nímž se komentují zemětřesení, pády letadel a morové rány.

„Neposlouchejte ji,“ cvakl jsem proti ní vypínačem na ovladači. „Ten rituál, to vlastně ani žádný rituál není. Obvykle stačovalo, když nový člen prokázal schopnosti a pak se zúčastnil popravy nebo výslechu, aby byl s Klubem svázán i krví. To by u vás myslím byly zbytečné formality,“ vstal jsem: „Pamatujte, pane Ho, nejste *členem* Nočního klubu, jste jeho *částí* – jako my všichni,“ podal jsem mu ruku. Taky vstal, a jestli byl předtím trochu nesvůj, tak teď už hodně.

„Vítej,“ Karolína mu dala pusku na tvář a přátelsky s ním zatřásla. Tomislav ho poplácal po rameni a Hanako se mu způsobně uklonila.

„Kdybys chtěl nějaký famfáry, tak si zejtra pořídím trumpetu,“ nezklamala sestra. Znovu jsem cvakl vypínačem, ale teď na mne udělala jen neslušné gesto.

„Musíme sehnat zámečníka a musíme se vrátit do hotelu, kluk je tam sám s Kocourem – a to v kuchyni ještě máme práci... Tomislave, kde je nejbližší cesta dolů?“

„Á, náš pan orientační smysl promluvil... Tady kousek,“ řekla Karolína.

„Prostrčíme tam i toho tlust'ocha?“

„V poho.“

* * *

Tak v *poho* to zas nebylo, ale za hodinu a půl už jsme v sychravém přítmí katakomb kopali hroby – tady se nic nezměnilo, jako ostatně ani za uplynulých sedm set let. Pan Ho se zasmušile podíval na lopatu a na řady náhrobních cedulek podél vydrolených zdí:

„Oceán má přece jen mnohé výhody.“

* * *

Ti dva od pana Bauera vyšli po třičtvrtěhodině a pan Bauer je doprovodil až ke dveřím a bodře jim potřásl rukama.

„Dobrý den,“ nepřítomně se na nás usmál, když za nimi zavřel, „Zdeničko, řekla jste madam a pánovi, že nemám čas?“ Otočil se na nás: „Bohužel, jsem velmi zaneprázdněný člověk,“ omluvný úsměv.

„Na nás jistě čas máte, pane Bauere,“ usmál jsem se také: „A Zdeničko, žádné telefony, prosím.“

Pan Bauer vypadal, že s námi jde dobrovolně – koho by také napadlo, že ho neseme – i on byl tak překvapený, že začal protestovat, až když jsem zavřel zvukotěsné dveře. Pro lidské uši jsou dokonale nepropustné.

* * *

„Co si to dovolujete?!“

Posadili jsme ho za stůl do jeho vlastního křesla, já se posadil proti němu a Hanako zůstala stát.

„Máte něco, co vám nepatří, pane Bauere,“ pominul jsem otázku, „nechal si to u vás pan Postrach – už je to poněkud déle – ale bylo to pár milionů. Pár desítek milionů. Dolarů. Velmi hrubým odhadem.“

Ve známém křesle za známou deskou známého psacího stolu se panu Bauerovi vrátila známá přezíravá rozvaha: Narovnal si uzel kravaty, klepl prstem do tlačítka interkomu a řekl: „Zdeničko, zavolejte policii, prosím...“ Zaraženě se podíval pod prst, tam, kde mělo být ono tlačítko – byl tam jen stůl, byť tak známý. Hanako s omluvným úsměvem pustila utržený přístrojek do koše na papír.

„To jste neměla dělat, *dámo*“ ošklivě se usmál a vstal. A zase se mu nedařilo, jak chtěl – najednou zjistil, že opět sedí, na ramenou ruce se sice tenkými ale překvapivě silnými prsty.

„Toto už se dá kvalifikovat jako útok,“ řekl. „Trestní sazba je...“

„Děkuji, tuto informaci nepotřebuji tak aktuálně. Vraťme se raději k našemu problému. K našim pár desítkám problémů,“ položil jsem důraz na slovo *našim*.

„Ale já vůbec nevím, o čem mluvíte, vážený pane. A vám, dámo, doporučuji, abyste mne okamžitě, ale *okamžitě pustila, nebo...*“

„Pořád uhýbáte od tématu, pane doktore.“

„Víte co?!“ nevychovaně se na mne utrl, „jestli si myslíte, že vám něco dlužím, suďte se se mnou! Klidně! Ale teď...!“

„Čím to, že v téhle zemi, když někdo řekne *suďte se se mnou*, vnímám to, jako by mi *řekl polib si prdel!*“ zamýšleně jsem našpulil rty.

„Nezávislý soud rozhodne...!“

„A čím to, že ve všech zemích mají jen *soudy*, a jen vy tady je máte *nezávislé!*“

„Poslouchejte, vy...!“

„Víte, pane doktore, možná mluvíme jako Češi, možná tak i vypadáme – někteří,“ usmál jsem se na Hanako, „ale není to tak přesné – máme totiž na řešení podobných problémů trochu jiné názory. A metody. *Nezávislé*, řekl bych. Proto se vás znovu ptám: Opravdu si nevzpomínáte na pana Postracha, který vám důvěřoval natolik, že vám svěřil kompletní správu našich financí? Opravdu si nevzpomínáte na ty peníze?“

„Pan Postrach je po smrti. *Žádné* peníze nejsou!“ řekl a blahobytné tváře se mu třásly vzteky: „A až se dostanu k telefonu, nebudete ani vy dva. Toho kuchaře zavřeli na devět měsíců – myslel jsem, že to bude stačit – vidím, že ne! Vy dva si to odserete naplno!“ Zase se pokusil vstát a zase se mu to nepovedlo. Pokusil se Hanako odstrčit, ale kupodivu se mu nepovedlo ani to.

Jak frustrující.

„*Odserete*, taková slova...“ zavrtěl jsem hlavou: „Víte, pane doktore, váš postoj mne velmi mrzí. Obávám se ale, že vás bude mrzet ještě o něco víc.

Hanako?“

* * *

Japonka měla v kostýmku nad levým ěadrem dlouhou okrasnou jehlici s pravou perlou – velmi slušivý doplněk. A praktický.

Levou rukou mu přitáhla hlavu k opěradlu a zároveň mu zakryla ústa. Já si sedl na stůl a přišlápl mu paže.

Tomu, co následovalo, pan doktor Bauer jistě nemohl uvěřit: tohle se přece v jeho krásné známé kanceláři za jeho krásným známým stolem nemohlo stát, ti dva magoři jen...

Když mu Hanako vbodla jehlu do vnitřního koutku levého oka, asi pochopil, že se to stát může. Hanako asi třicet vteřin – soustředěně – jehlou otáčela a všiml jsem si, že mu předloktím opřeným o krk kontroluje tep. Pak jehlu vytáhla a k prasknutí našponované tělo povolilo.

Vrátil jsem se do křesla a udělal na něj ukazováčkem přes rty: „P-š-t!“ a Hanako mu opatrně uvolnila ústa.

„Tak, pane doktore, co paměť?“

„A-a-a-a...“, zachraptěl. Na bradě a rtech měl bílé otisky Hanačiných prstů a z očí mu tekly slzy. Z levého červené.

„Kdybyste náhodou nemohl mluvit a potřeboval prohlédnout krk, slečna vám jistě ráda pomůže.“

„Tohle nejde, to... to...!“

Hanako mu tak pomalu bleskla jehlou před očima a klepla ho s ní do špičky nosu. Tváře se mu opět třásly, ale vzteky tentokrát určitě ne.

„Vzpomínám si, ano, převedu vám peníze zpět. Ihned. Telefonem. Ano,“ trochu si poslintal bradu a Hanako mu podala papírový kapesníček.

„Prosím,“ přišoupl jsem mu luxusní tmavomodrý přístroj, „převed'te vše sem, na účty firmy,“ ťukl jsem prstem do stolu, „plus veškeré zisky, které kapitál přinesl, samozřejmě.“

„Samo... samozřejmě,“ zakoktal se a Hanako ťukla jehlou o dřevěný okraj křesla. Kov tence a dlouze zabzučel.

Nic příjemného.

* * *

Pan Bauer to s telefonem umí, u finančníků má dobré jméno a podobné převody dělá často, tak bylo do hodiny hotovo.

„Výborně, pane Bauere,“ zavřel jsem světlezelené desky a schoval je do aktovky. „To bychom měli náhradu škody, nyní – jak jistě chápete – musí následovat trest. Dovoluji si vás pozvat na malou projížďku.“

Hanako otřela jehlu do dalšího papírového kapesníčku, schovala ho do kapsy kostýmku a ozdobu vrátila tam, kam patří. Perla jí jde k pleti.

„Řekněte Zdeničce, že se dnes již nevrátíte, prosím,“ zvedl jsem pana doktora za loket a povzbudivě jej poplácával po rameni.

* * *

Ani tentokrát si nikdo nevšiml, že ho neseme. Podobné operace se musí dělat dopoledne – většina lidí chodí na záchod ráno – i pan doktor Bauer – a tak mu díky tomu nyní nohavicemi neteklo nic ošklivého.

O dvě hodiny později už ano. Klečel v sychravém podzemním sále s hlavou na špalku a poslouchal, jak říkám:

„Za zradu, krádež a neposkytnutí pomoci vás, pane Bauere, jménem Nočního klubu odsuzuji k trestu smrti.“

Hanako se k němu sklonila a něco mu pošeptala. Vzápětí sykl meč a hlava odskočila do připraveného koše.

Pro tak ostříleného právníka to musela být pikantní zkušenost.

* * *

„Ano, oceán měl mnoho předností,“ řekl pan Ho, když jsme společně kopali hrob.

* * *

Druhý den ráno jsem navštívil mladšího ze společníků kanceláře Bauer & Kráječ.

Pan doktor Kráječ se na smlouvu, v které na něj pan Bauer převádí veškeré své podíly ve společném podniku, díval značně vyjeveně, ale listina měla všechny náležitosti a podpis byl dozajista pravý.

„Pan Bauer si vás dovolil požádat, abyste zařídil ještě toto,“ podal jsem mu druhý papír. Pan Kráječ ho přelétl:

„Doživotní renta pro manželku a obě děti... Co se kolegovi Bauerovi přihodilo, proboha?!“

„Víte, defraudoval velké množství peněz, a když se na to přišlo, tak prostě ztratil hlavu.“

Pan Kráječ si to vyložil po svém, ale kdyby se zeptal na letišti, tak by určitě našel několik důvěryhodných svědků, kteří by mu potvrdili, že muž k nerozeznání od jeho zmizelého společníka si včera před obědem kupoval letenku do Argentiny a že vypadal poněkud nervózně.

Pak jsem panu Kráječovi vyložil, jak si představuji správu svých peněz – které byly shodu okolností právě včera připsány na účty kanceláře – a když pan Kráječ viděl těch nul, jen kýval a říkal: „Ano, pane. Jistě, pane.“

Takže problém s financováním rekonstrukce Nočního klubu odpadl. Dohled nad pracemi si vzala Karolína, a přes úchylný vztah k červenožlutým krytům na mobilních telefonech má pro zařizování interiérů vkus vytríbený až překvapivě. Najala i specializovanou

razičskou firmu, a chlapci s infrazvukovou pulzní vrtačkou vyčistili schody do katakomb během necelých deseti dnů. To už bylo jaro v plném rozpuku, vzduch voněl a ptáci zpívali.

* * *

Přestože se vše dařilo, já se cítil pořád hůř a hůř, a asi to na mně bylo vidět, protože mne začal obcházet i Kocour. Sice jsem to sváděl na to, že ke všemu tomu shonu musím dělat korektury Cesty krve, ale to jsem si jen tak lhal do kapsy (i když korektury jsou hrozná práce).

Také jsem si připadal silně nesvůj, když mi pan nakladatel v restauraci říkal: „Uberte mrtvol, pane Jánský, hlavně uberte mrtvol. A těch much je tam taky strašně moc.“

„Ano, pane. Jistě, pane,“ odpovídal jsem a Ten druhý se trhal smíchy.

* * *

Nicméně, práce na Klubu pokračovaly tak rychle, že jsme se za další týden mohli nastěhovat.

„Zase doma,“ řekl Tomislav.

Stáli jsme uprostřed baru a vypadalo to tam skoro stejně jako dřív. Pravda, všechno je nové (i vůně), ale přesto důvěrně *známé*.

„Děvče, tohle se ti povedlo,“ řekl jsem, a až mě překvapilo, jak Karolína potěšeně zamrkala.

„Musíme ještě dokoupit knížky, to ale postupně,“ odkašlala si a zamračila se na prázdnou knihovnu za barem. Zatím tam byl jen štos novin, pár notebooků a tři vodní dýmky – pan Ho v sobě objevil sběratelskou vášeň.

„Tak... že bysme vybalili?“ ťukl jsem do jednoho z lodních kufrů.

„Co zíráš, trumpeto?“ rozcuchal Tomislav vlasy vyvaleně se rozhlížejícímu Volod'ovi.

„Zděs charašó... Je tu hezky,“ opravil se.

„To jsem ráda, že to říkáš,“ Karolína už cvakala zámky – celou dobu byla téměř *smrtelně* zvědavá, co všechno v těch loďácích je.

„No jo,“ vytáhla mého oblíbeného pana Sakeni, „chlapci a jejich velké bouchačky.“

Když jsem vyndal Stín démona, pan Ho se trochu otřeseně otočil ke zdi: „Bylo by možné to někam schovat? Prosím?“

„Ale ale, žlutásek se bojí brněníčka?“ zařinčela na něj Karolína stehenním chráničem.

„Prosím,“ zopakoval pan Ho a znělo to úpěnlivě.

Nakrčil jsem obočí a Karolína už sypala do patra – nějak jsme se shodli, že Stín by měl mít vlastní pokoj.

Pan Ho má ten svůj na úplně opačné straně chodby.

Až do večera jsme lítali jako blázni, zakopávali o sebe, proklínali se, objednávali něco, co už objednal někdo jiný, přetahovali se o to, co neobjednal nikdo („Moje peřina! Moje!“), nosili skříně, vztekali se („Kdo koupil tady tu vědu! Já chci obyčejný kartáček na zuby, ne něco, co zbylo po průletu raketoplánu!“) a tak. Jen Kocour se rozvalil na prachovce zapomenuté na baru a usnul – jestli je pravda, že zvířata spí na zádech výhradně v místě, kde se cítí naprosto bezpečně, pak je tady skutečně *bezpečně*. Volod'a si na stěnu svého pokoje pověsil zarámovaný obrázek hraběte Dráculy, čímž pro něj stěhování skončilo, a velmi moudře zmizel. Když jsme už pozdě v noci se skříňováním skončili, našli jsme ho, jak chrní v regálu pod barem, pytlík s polystyrénovými kuličkami pod hlavou.

„Vykoupat a spát,“ vytáhla ho Hanako, ale on jen tak porozlepil víčka a zahuhlal – na levé tváři měl obtisklé ty kuličky. Hanako se usmála, vzala ho do náručí a odnesla nahoru.

* * *

Karolína si protahovala záda, ale protože kolem zrovna nebyl nikdo, kdo by na ní mohl oči nechat, zaplál jí zrak, vznesla se a dolétla ke spícímu Kocourovi: naprosto zákeřně ho zatahala za chlupy na břicho, takže chudák zvíře zjistilo, že absolutně bezpečno není nikde.

Když se pustil stropu, udělal na ni žlutý výraz naprostého opovržení a přesunul se do bezpečí k panu Ho. Když se vrátila Hanako, všichni jsme tak nerozhodně postávali a pokukovali po sobě.

„Tak si sednem, ne?“ řekl jsem.

My s Karolínou jsme vzali svá „stará“ místa, ostatní ta, která dřív naprosto neodvolatelně patřila jiným. Měl jsem ale pocit, že stín

mrtvého Rozmetala spokojeně kývl, když jeho židli obsadil pan Ho, a ani Kristýna neměla nic proti tomu, že tu její zabral Tomislav. Postrachova v čele zůstala prázdná.

Pan Ho si vedle nohy postavil stoleček s vodní dýmkou a za pravidelného bublání vody zavoněl tabák. Kocour hlasitě předl.

„Jsme doma,“ řekla Karolína.

„Co budeme dělat? Ted’?“ řekl Tomislav a všichni se kdoví proč podívali na mě.

* * *

Ze zcela jiných důvodů než lidé, ale stejně zhluboka jsem se nadechl. Pak jsem si všiml, jak se Karolína tváří, a zase vydechl – podobný výraz jsem u ní mnohokrát neviděl.

„Než začneme pracovat, můžu vás o něco poprosit? Vás dva?“ podívala se na mě a na Hanako.

Kývli jsme.

* * *

Za dva dny zastavilo před branou jednoho sanatoria hluboko ve středočeských lesích malé auto. Brána se otevřela a za okamžik už u dveří rozlehlé vily vystupovali dva lidé: půvabná orientálka v dlouhém černém plášti, a vysoký ramenatý muž v tmavém obleku (je fajn o sobě psát v třetí osobě – člověk nemusí být zbytečně skromný). Včely bzučely a v rozkvétajícím parku vše vonělo. Orientálka pomohla vystoupit druhé ženě – ta měla zplihlé vlasy, pytlovitou teplákovou soupravu a bradu na levém rameni.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla.

Dovnitř nás pustil tentýž vypracovaný zřízenec jako minule, a stejně jako minule mne vyzývavě přejel pohledem; stejně jako minule měl pod pláštěm vypasované bílé triko, pod kterým se vlnily svaly.

Za okamžik už nás slečna Tamara uvedla k panu profesorovi – ani oni dva se nezměnili.

„Slečno, pane Horčico,“ smutně se na nás prošedivělý muž usmál a ukázal na křesla. Karolína zůstala stát uprostřed pracovny a v šikmém světle byly vidět příšerné jizvy křížící její obličej. „Abych pravdu řekl, nepřekvapuje mě, že se opět shledáváme. Není snadné starat se o postiženou, byť je to sestra, že?“

Sklonil jsem hlavu a díval se do koberce. Ještě že si profesor mé místní falešné jméno pamatuje – já si na něj nemohl vzpomenout ani zaboha.

„Tak tak,“ vstal a otočil si Karolínu k oknu.

„Ne. Taštičku ne.“

„Alespoň že nepřestala mluvit,“ bleskl zlatými brýlemi, „řekla ještě něco? Pozorovali jste nějaký pokrok?“

„Bohužel ne,“ řekla Hanako.

„Ano, je to obtížné. Inu tak. My se o Karolínu samozřejmě postaráme – detaily s vámi probere slečna Tamara,“ odmávl nás, a mám pocit, že mi ani neodpověděl na pozdrav.

Zatímco jsem se slečnou Tamarou probíral finance a podepisoval dokumenty, přišel pan Krátký. Podle toho, jak dýchal, možná i přiběhl.

„Karolína! Ani nevíte, jak rád ji zase vidím!“ zářivě se na nás usmál a vrazil obě ruce hluboko do kapes, aby nebylo vidět náhlou erekci. To, jak jsme na něj minule *dělali oči*, asi zapomněl, protože něco takového přece není možné.

„Ne. Taštičku ne,“ řekla Karolína a řasy na propadlých očních víčkách se zachvěly.

Za pár minut byly formality hotovy a pan Krátký si ji temnou chodbou odváděl do hlubin mlčenlivé budovy.

* * *

„Půjdu,“ řekla Hanako.

„Kdyby něco...,“ poklepal jsem si na klanový telefon.

Jen se usmála, vyklouzla z auta a rozplynula se ve tmě. Čekali jsme na lesní odbočce nedaleko sanatoria skoro jedenáct hodin, ale my upíři si zadek hned tak nepřesedíme.

Když Hanako odešla, konečně jsem si mohl naladit pořádnou hudbu.

* * *

Za tři hodiny se Hanako vrátila i s Karolínou. Ta na sobě pořád měla vytahanou teplákovou soupravu, ale když jsem uviděl její oči, zdržel jsem se jakýchkoli vtipných poznámek.

„Že bysme jeli?“ zabouchla a mlaskavě si strhla latexovou masku. Celou cestu do Prahy nepadlo jediné slovo.

Druhý den ráno vypukl v sanatoriu nezvyklý ruch.

„Pane Jaromíre, mohl byste nám pomoci, prosím? Ale rychle!“ vyhrkla starší korpušentní sestra.

„Ale jistě,“ pan Jaromír si přes svaly natáhl čisté bílé triko a rozběhl se za ní. Cestou přemýšlel, že ji neviděl běžet ani tehdy, když hořelo v kotelně.

V druhém patře, v pokoji té staronové zjizvené chovankyně, pochopil, že je opravdu zle: Byl tam sám pan profesor ještě se dvěma lékaři, jenže na podobný *problém* jsou prostě třeba pořádné bicepsy: Ta pořezaná blondýnka nikde, zato v rohu se krčil pan Krátký, a když se ho pokoušeli zvednout, zuřivě kolem sebe bušil rukama, slintal a říkal něco jako: „Bu-hu! Bu-hu!“ Pan Jaromír si s drobným bodnutím v podbřišku uvědomil, že pan Krátký je docela, ale docela nahý. – Ale tím raději ho přidržel, aby mu pan profesor mohl píchnout uklidňující injekci. Pan Krátký se naposledy našponoval a přestal zápasit.

„Takže,“ profesor se ujistil, že dveře jsou skutečně zavřené, „o tomhle se nikdy nikdo nic nedozví,“ neřval se ani tak na pana Krátkého jako na čtvero pout omotaných leukoplastů a vatou, stále připnutých k pelestem postele. „Vy,“ ukázal na pana Jaromíra, „najděte Krátkému nové ubytování – nemá příbuzné, tak se o něj zatím postaráme. A my ostatní jdeme hledat Karolínu. Hned!“

Když odběhli, přinesl pan Jaromír bílý plášť, aby měl pana Krátkého do čeho zabalit. Cestou chodbami musel pořád myslet na ta pouta, *na ta leukoplasty a vatou obalená policejní pouta*.

Když pana Krátkého zapnul do pláště, provinile se rozhlédl, sebral z podlahy malý blýskavý klíček, a čtvero pout mu zmizelo v kapsách. Tehdy si uvědomil, že si sám vzal také jeden plášť – právě asi kvůli oněm velkým hlubokým kapsám.

Když pana Krátkého odváděl tmavou chodbou, cítil pod prsty jeho vláčná záda a dech se mu zrychlil – rozum má sice pryč, ale hezké tělo mu zůstalo.

Pana Jaromíra napadlo, že se s panem Krátkým asi hodně sblíží.

* * *

Ani tu noc, ani nikdy jindy jsem se děvčat nezeptal, co se tam stalo. Jediné, kdy se k tomu někdo vrátil, byla sama Karolína – byť

nepřímo – hned druhý den u snídaně: Když Volod’a, Tomislav a pan Ho dojedli, zaklepala lžičkou o sklenici a požádala o ticho. Nemusela žádat, stačil tón hlasu:

„Chtěla jsem vás všechny poprosit o laskavost,“ zmlkla, jako by nevěděla jak dál, „chtěla jsem vás poprosit, abyste mi už nikdy neříkali Mazlíku – odteď už jen Karolína. Ano?“

Všichni – i Volod’a a já – jsme kývli a nikdo nezavtipkoval. Pan Ho se mne ráno ptal, kde jsme byli, a když jsem mu to vyličil, na okamžik mu očima bleskla účast. Teď řekl:

„Podala byste mi cukřenku, slečno Karolíno?“

Tíha okamžiku byla zlomena.

Dluhy vyrovnány.

* * *

Ale ne všechny.

Seděl jsem u baru, kolem sebe hory účtů a četl noviny. Tomislav vařil večeři a hlasitě si přitom přeříkával japonská slovíčka. Četl jsem si, protože toho na mě bylo moc – a nejen na mě. Nepřátelsky jsem se zahleděl na faktury a dodací listy. Je nás málo, málo a málo – prostě a neoddiskutovatelně. Nejvíc a téměř zoufale nám chybí nový Ulrich, člověk k počítačům, který bude získávat a vyhodnocovat informace a starat se o agendu. Pravda: zrovna teď někde ve městě Karolína s panem Ho pořádají (už asi páté) vstupní interview s několika zájemci, ale moc jsem nevěřil, že někoho vyberou.

PRÁVNÍK UPRCHL DO JIŽNÍ AMERIKY! otočil jsem list, PO ZMIZELÉ CHOVAŇKYNI ÚSTAVU PRO DUŠEVNĚ CHORÉ SE STÁLE PÁTRÁ! Už aby začala nějaká válka nebo něco, aby novináři měli do čeho píchnout. Znovu jsem šustivě otočil a málem vyskočil ke stropu – přestože je náš zvonek velmi tichý, ještě jsem si na „veřejnost“ Klubu nezvykl.

„Doufám, že to není nějaký bývalý člen '1' řekl jsem ponuře – kreténů, co sem chodili za pana Břítvy, mám skutečně dost. Sundal jsem nohy z mosazné trubky pod barem a hodil noviny na stůl.

„Pošta, šéfe,“ za dveřmi stál chlap v červené kombinéze, „tady mi to podškrábněte,“ vrazil mi do ruky podložku s papírem a tužku – jeho parťák zatím z dodávky, která se do naší uličky tak tak vešla, vystrkoval velkou dřevěnou bednu.

„Hele, pod' mi hilfnout, je to těžký jak prase!“

„Jo,“ červená kombinéza mi vzal tužku i dodák, hodil to na sedačku a s funěním chytl bednu za druhý kraj:

„Kam to chcete, šeríku?“

„Co třeba dovnitř?“

„Jasně,“ zašklebil se.

Když profuněli chodbou, překvapeně se rozhlédli: „Páni, dobrej šantán. Kam s tím?“

„Nechte to tady,“ ukázal jsem doprostřed a Tomislav zvědavě vykoukl z kuchyně.

„Máme pro pány nějaký pivo nebo limonádu?“

„Hned.“

Pánové si t'ukli, dopili, odříhli a odešli.

„Co je to?“ zeptal se Tomislav.

„To bys rád věděl.“

„Tobiáš, nezlob!“

„Počkej na večer, je to dárek pro všechny.“

Vrátil jsem se k účtům (i účty jsou lepší než korektury) a po očku pozoroval, jak se všichni nenápadně motají kolem bedny, ale nikdo si netroufl zeptat se, protože jsem se zase tvářil nabručeně.

Poslední přišli pan Ho s Karolínou – a kupodivu – přivedli s sebou našeho nového počítačového experta.

Expertku.

Vypadala na patnáct a krom chronické vychrtlosti na ní byly nápadné už jen obrovské nevkusné brýle – a, abych nelhal, pronikavé inteligentní oči.

„Tobiáš, dovol, abych ti představila slečnu Zahálkovou,“ anglicky nás seznámila Karolína: „To je Tobiáš, náš pán a velitel.“

„Zahálková,“ řeklo vyžle příjemným hlasem a podalo mi ruku. Měl jsem neodolatelnou chuť zeptat se jí, jestli už se holí, ale ovládl jsem se, a jen se zeptal, kolik je jí let.

„Dvacet pět,“ hezky se usmála – dost *hezky*, tak podmanivě. Jen doufám, že ji Karolína a pan Ho vybrali podle něčeho jiného než podle úsměvu.

„Slečna Zahálková, dvacet pět let,“ usmál jsem se také. – Zahálková, příjemné jméno po všech těch Moortgatech, Lyallech a

Menonech. „Přijmete-li práci u nás, budete muset dodržovat některá pravidla,“ zatvářil jsem se trochu přísně a trochu výhružně.

„Vím, slečna Karolína mne informovala.“

„To jsem zvědavej, co jí nakukali,“ pesimisticky řekl Ten druhý.

„Hm,“ řekl jsem já.

„*Hm* znamená, že jsem přijatá?“ moje předchozí zatváření ji nijak nevyvedlo z míry.

„To vám řeknu až podle výsledků, teď...“

„Mohla bych se prosím nejdřív podívat na počítače?“ oči jí zaplály. Dobrý příznak, že nejdřív nechtěla slyšet o... o *výplatě* nebo jak tomu lidé říkají.

„To bude váš první úkol – všechno nakoupit a zařídit.“

Vůbec ji to nezaskočilo:

„Kolik na to budu mít?“

„Dost,“ řekl jsem.

„Kolik to je, *dost*?“

„Je to pro nás hodně důležité – budete louskat hesla, krást informace, odposlouchávat telefony, monitorovat monitorovací systémy, měnit policejní archivy,“ pozoroval jsem, co to s ní dělá, ale jen se usmívala stále víc. „Přineste mi návrh, já to kdyžtak seškrtnám. Mimochodem... nedala byste si s námi večeři?“

„Moc ráda – ale varuju vás – já toho *strašně* sním,“ zachřestila si pěstí po žebrech.

„Jo, hned jsem si říkal, že nás vyjíte.“

Slečna Zahálková si sedla na mé místo, tak mi nezbylo než se usadit v čele. Kupodivu, všichni tak spokojeně kývli, a měl jsem dojem, že se Karolína dívá někam za mě – jako by tam někoho viděla. Podle toho, jak se jí zvedly koutky, i ten někdo za mnou, kde nikdo nebyl, spokojeně kývl.

Když se po jídle slečna Zahálková rozloučila (viděl jsem ten hloubavý výraz, proč někteří z nás jedí a jiní ne), Hanako ji došla vyprovodit, zamkla, a když se vrátila, Karolína mi zrovna lámala ruku, abych už *sakra konečně* řekl, co je v té *zatracené bedně*. Když si všimla, jak se najednou tvářím, pustila mě a uskočila, jako bych ji praštil.

* * *

„Náš poslední dluh – dárek od pana Hashimota,“ odtrhl jsem víko a vysypal pana Wriese.

* * *

V baru se prudce ochladilo a Volod'a se schoval za Tomislava.

Wries nebyl v nejlepší kondici – Hashimotovi lidé ho neposlali právě expres, a navíc ho s japonskou důkladností spoutali tak, že ho jako skrčence omotali kvalitní silnou lepicí páskou. Hlavu měl volnou, a aby nemohl mluvit, měl čelisti sešroubované nerezovými vruty. Už od pohledu nic příjemného.

„Zdravím, pane Wriesi,“ řekl jsem, „poznáváte to tady?“

O hodinu později se v katakombách odehrálo to, o čem jsem snil každou noc na lodi paní Dao, a vlastně každou noc, co jsem pana Wriese viděl poprvé:

„Za vraždy, mučení a zotročování vás, Wriesi, jménem Nočního klubu odsuzuji k trestu smrti.“

Jemu Hanako nic nepošeptala a přesným úderem mu přesekla hlavu těsně nad ušima. Pak ho rozsekala na kousky ne větší než biftek – po všech těch staletích si budeme muset pořídit nový popravicí špalek.

Tentokrát si kopání hrobu vyhradila Karolína a chtěla u toho být sama. Pan Ho jí vysvětlil, jak zařídit, aby se Wries náhodou nevrátil. Člověk by neřekl, na co všechno se hodí nehašené vápno.

* * *

Myslel jsem, že mne s Wriesovým koncem špatná nálada přejde – nepřešla.

* * *

Další den se ohlásila první oficiální návštěva – byl to parlamentář Severní rodiny a přišel s námi navázat „přátelské vztahy“.

Mají z nás strach.

Druhá oficiální návštěva se dostavila sotva deset minut, co odešel – to byl takzvaně „náš strážník“ a přišel vyšetřit, jestli i od nás bude dostávat pravidelné měsíční příspěvky za ochranu proti zločincům.

Po první minutě jsem zjistil, že po druhé bych ho asi zabil, tak jsem ho nechal Karolíně a šel zavolat panu Hashimotovi: Z návštěvy parlamentáře měl radost, z konce pana Wriese také a zdvořile se vyptal, jak se daří Kocourovi.

Pak jsem se uklidňoval psaním a všem v knize to pěkně spočítal – mám toho už přes devět set stránek, divokých a zlých.

* * *

Když jsem se vrátil dolů, náš strážník tam pořád byl, čepici štítkem dozadu, a když se na něj Karolína usmála, panáčkoval a málem se rozpustil. Protože zrovna přišla slečna Zahálková, gestem jsem bavící se sestře naznačil, že poldů stačilo, a on odešel jako pejsek, ani tu čepici si nenarovnal.

Slečna Zahálková přinesla áčtyřku se seznamem nezbytné techniky, položila ji přede mne, a rovnou – naprosto neústupně – vystrčila bradu: „Necouvnu ani o kousek, tohle je bezpodmínečně, *bezpodmínečně* nutné.“ Jejích čtyřicet jedna kilogramů vypadalo vážně výhružně.

„Ano,“ kývl jsem, „*Sun*, tyhle počítače měl rád i Ulrich, co si tak vzpomínám. A kdybyste chtěla, slečno, můžete pro začátek jít i na dvojnásobek..., jen připojení berte nejrychlejší na trhu, ne tohohle lenochoda.“

Neústupná brada sice trochu poklesla, ale slečna naprosto nezaváhala, vzala nejbližší notebook, přihákovala se k internetu a během dvaceti minut všechno objednala. Nadiktoval jsem jí naši adresu (taky si ji zatím sotva pamatuju) a zjistil, že se mi slečna zamlouvá čím dál víc – pořád se nezeptala na výplatu.

A co jsem tak viděl, klávesnici ovládá snad ještě rychleji než já.

Za tři dny nám zavedli tlustou linku (nic levného – obzvlášť speciální příplatky za svižnost) a za další dva dorazily počítače – i Karolíně se líbily – prý jsou hezké fialové.

Když se firemní technici chystali, že to zapojí, slečna před hromadou krabic rozpráhla ruce a nekompromisně řekla: „Já sama!“ Když chlapíci s krčením ramen odešli, vyndala z tašky obrovskou pracovní kombinézu, sepnula vlasy sponkou a zavřela se s počítači do bývalé Ulrichovy počítačovny.

Pak se odtamtud občas ozvalo vzteklé zaklení, občas i zadupání, ale těsně před večerí nás pozvala, abychom se na její *miláčky* podívali – za brýlemi měla výraz čerstvé prvorodičky.

„Jak říkám,“ kývla Karolína, „hezky fialový.“

„Cssss!“ řekla slečna Zahálková a tak pohrdavý zvuk jsem ještě neslyšel. Karolína se na ni *tak* podívala a nakročila: „Zahálko...!“

Zarazil jsem ji, a na... *na Ulříšku* se pochvalně usmál:

„Dobře, slečno. Nyní k vašemu prvnímu úkolu: Máme někde v Síti spoustu důležitých informací, jen nevíme kde, a jak se k nim dostat. Pamatuju si pár hesel, ale ani tak to nebude nic jednoduchého – ten člověk, který to ukrýval, byl trochu paranoik. A hodně génius.“ Napsal jsem na papír, co si pamatuju, i Karolína něco přidala.

„Čeho se ta data týkají?“ to už si přitáhla židli před největší displej a zahlédl jsem, že jednu z šumících beden s fialovou mřížkou pohladila.

„Čeho? Lidí, převážně – budou to nejdůvěrnější informace, jaké jste kdy viděla. A zločinů – to bude pro změnu nejodpornější, co jste kdy četla. Pokud to najdete.“

Myslím, že mou poslední větu už neslyšela.

* * *

Krátce před snídaní se dveře opět otevřely a zívající Volod’a Ulříšce popřál dobré ráno.

„Už je ráno?“ řekla užasle.

„Ano. Jak to šlo?“

Podívala se mi do očí: „Tak třeba vy: Tobíáš, nalezen jako osmiměsíční dítě při autonehodě. Používá tato falešná jména...,“ přerecitovala mi o mně daleko víc, než o sobě vím sám – Ulrich byl pečlivější, než jsem si kdy myslel.

„Výborně, slečno,“ usmál jsem se, „tímto se považujte za přijatou k trvalému pracovnímu poměru. A... a nebude vám vadit, když vám budeme říkat Ulříško?“

„Jak libo – když mi řeknete víc tady o tom,“ významně se rozhlédla.

„Zvědavé, *ono je* to zvědavé,“ Karolína ji zezadu chytla za ramena, opřela palce o páteř a jemně zatlačila. V Ulříšce hlasitě křuplo.

„Dii... úíík – to jsem potřebovala,“ ulehčeně zatočila rameny, „mluvit můžeme až pak, teď bych se vrátila k práci, protože ještě nemám...“

„Nechcete se nejdřív nasnídat?“ vykoul Tomislav.

„Ne, jedla jsem... tuhle. Mám s sebou sušenky. Já totiž strašně moc jím,“ vážně se na nás podívala.

„Je to vidět,“ řekl jsem.

„A až bude čas, povíte mi tady o tom, nebo ne?“ Slečna je důsledná.

„Všechno – ale bude to pro vás mít několik nepříjemných následků.“

„Jako?“

„Vaše zaměstnání u nás nebude jen trvalé, ale doživotní, například,“ neusmál jsem se.

„Budu si moct občas vybrat nové počítače?“

„Jistě.“

„Beru.“

„Fajn, někdo vám ukáže váš pokoj, do večera se prosím nastěhujte.“

„No výborně!“ zazářily jí oči, „to skoro vůbec nebudu muset vycházet!“ Otočila se a *zmizela* v šumění elektroniky.

Pořád se nezeptala na výplatu.

* * *

Nálada se mi nezlepšila ani když vyšel první díl Cesty krve – nakladatel mi totiž *rozkázal*, abych ji rozdělil, a hádejte se s nakladatelem. Tedy ne že bych měl takhle špatnou náladu z dělení knihy, byla to ona špatná nálada, co přišla s jarem – a stále se zhoršovala.

Nepomohlo, ani když mne pan Ho vzal do čínského masážního salonu.

„Tak si to konečně přiznej, myslíš na Denisu,“ ozval se po dlouhé době Ten druhý.

„Blbost,“ zakřikl jsem ho a všichni se na mě podezíravě podívali.

* * *

O pár dní později přepadli Ulříšku.

Šla si kolem půl desáté večer půjčit do své bývalé práce něco naprosto a ihned nezbytného, co se jako všechny věci kolem počítačů jmenuje trojpísmennou zkratkou, když na ni v proluce kousek od Klubu nastoupili tři grázlíci.

Samozřejmě že Ulřišku neustále sledujeme – nelze věřit každému hned.

„Peníze, hodinky, náramek, náušnice – no dělej, buchto!“ vyzval ji největší ze zlodějů.

„Ani nápad!“ vystrčila Ulřiška bradu, takže jí dal facku, až se jí brýle rozbily o zeď. Zloděj nevěděl, jak strašnou chybu právě udělal – jinak by zrovna lámal několik běžeckých rekordů na dlouhé tratě.

„To nebylo moc hezké,“ ozvalo se jim za zády.

„Druhá buchta, hele,“ řekl zloděj a i nad druhou dívkou se tyčil jako rozhledna.

Problém byl, že jim Karolína zlámala ruce, nohy i pár žeber, a že to Ulřiška samozřejmě nepřehlédla i bez brýlí. A to měli zloději velké štěstí, že s Karolínou nebyl Kocour.

Hlavní tíha vysvětlování – *samozřejmě* – padla na mě – Karolína ji jen oprášila a pomohla koupit nové brýle.

Takže jsme už v jedenáct seděli kolem stolu, Ulřiška nám všechno zvýšeným hlasem převyprávěla, tiskla si k tváři sáček s ledem, a její závěrečné otázky byly: Jak to, že Karolína zvládla ty tři hromotluky? Jak to, že jim tak snadno zlámala kosti? A jak to, že vy tři s Hanako nikdy nejíte? Ani *kulatý sušenky*?! „... omlouvám se, že to řeknu tak naplno, ale jste nějací *divní*,“ loupla očima po Hanako, kterou především přistihla, jak Tomislavovi pomáhá instalovat nový mrazák – přesněji, jak tu čtyřmetrákovou bestii sama usazuje na místo.

Co jsem jí na to měl říct?

Ulřiška si vzala jednu ze svých oblíbených kulatých sušenek, rázně ji rozkousla a vyzývavě na mě pohlédla.

„Hm, Ulřiško, ty nové brýle ti vážně sluší... věříš na upíry?“

* * *

„Aha. Tak *tohle* ani náhodou. Jsem sice ráda, že jste mi začal tykat, ale doufám, že ze mě *nezačnete dělat blbcel*“ Rozhořčené drobký dolétly až ke mně.

„Afni náfodou?“ řekla Karolína.

Ulřiška se na ni nechápavě otočila a oči za brýlemi se rozšířily – otočila se zpět na mě, ale ani mé špičáky a zornice ji asi nepotěšily. Přestože s námi Hanako aktivně spolupracovala, na ni už nedošlo – slečna Zahálková totiž vdechla sušenku a *začala* se dusit.

„Vy troubové! Rychle, bouchněte ji do zad!“ Tomislav vyskočil, ale to už jsme my běhali po místnosti, natáčeli do sklenic vodu (já), nosili ručníky (to Karolína – naprosto nechápu proč), ale slečna Zahálková přes Tomislavovo bušení mezi lopatky stále utěšeněji modrala. Nevěřil bych, jak rychle lidem dochází dech.

„S dovolením,“ uctivě Tomislava poodnesla Hanako, když Ulřiška omdlela. Zvedla ji, zezadu objala kolem hrudníku, stiskla a oslintaná sušenka mi prosvíštěla kolem ucha – Hanako slečnu položila na koberec, zaklonila jí hlavu, zmáčkla nos a zahájila dýchání z úst do úst.

* * *

Klečeli jsme kolem, a když se poprvé hýkavě nadechla, zatleskal i pan Ho. Karolína si položila její hlavu na klín a nasadila jí brýle:

„Tys nás teda vyděsila!“

„Vy-vy-vy – vy mě taky!“ zasípala Ulřiška.

Vzápětí si sáhla krk: „To už jsem...?!“ div se nerozplakala.

„Nebud’ jelito! Přece si nebudem tupit zuby na takovejch kostech,“ zaryla jí Karolína palec pod žebra.

Stačilo půl hodiny a dvě velké stříbrné tequilly, a Ulřiška zjistila, že je to vlastně *skvělé*, znát takové jako my.

„Tak upíři existují, to mě podrž!“ zopakovala asi po sto osmé, a po třetí velké tequille usnula s hlavou na stole.

„Ještě jeden takovej vtípek,“ namířil jsem na Karolínu prst, „a vyřídím si to s tebou ručně – víš, že mohla umřít?!“

„Stejně bysme jí to museli ukázat, protože by nám nevěřila – a ty ses taky přidal! – a nekřič na mě!“ zvedla hlas Karolína.

„Kdo křičí?!“

„Ty!“ řekla Hanako.

„S váma se taky bavít... Odneste ji do postele – máš nějaký prášek na hlavu, Tomislave? Co si vzpomínám, po tomhle dost bolí.“

Když se po týdnů provalila i záhada třinácté komnaty, přijali jsme Ulřišku do Nočního klubu.

To bylo tak: Padla třetí po půlnoci a zrovna jsem dopisoval knihu (která se rozrostla na jedenáct set stran), když jsem na chodbě uslyšel lehké kroky – byly nejen lehké, ale i kradmé a plíživé. Počkal jsem, až projdou kolem mých dveří, vypnul počítač a opatrně vyhlédl ven.

Na chodbě byla tma, rušená jen uzoučkým mihotavým paprskem zlodějské minibaterky. Nejdřív jsem si (podle oblečení) myslel, že je to nějaký divný nindža, vzápětí jsem zjistil, že slečna Zahálková má daleko dobrodružnější povahu, než bych kdy čekal: právě vzala baterčičku do zubů, klekla si před dveře, za nimiž bydlí Stín démona, a začala velmi tiše pracovat se šperháky. Zoufale jí to nešlo. To už do chodby vystrčil hlavu pan Ho i Karolína s Hanako. Odmávl jsem je, vzlétl a přistál Ulřišce za zády.

„Krucifix, co je to za pitomej zámek!“ tiše nadávala, ale její tenké prsty dál trpělivě vyhmatávaly kolíky. „Vždyť jsem to trénovala! Jau!“ zapíchla si šperhák do dlaně.

„Nemohl bych nějak pomoci?“ řekl jsem, a protože jsem její explozivní reakci předvídal, ani si neublížila.

„Já-já-já,“ řekla, když mne poznala a přestala zápasit, pak zmlkla a sklonila hlavu.

„Ano?“ nechal jsem ji podusit.

„Jdu si zabalit, odejdu ještě teď,“ zvedla statečně čelo a podívala se mi do očí: „To asi sakra nepůjde, vím toho o vás moc,“ zase čelo sklonila.

„Statečný přístup,“ řekl jsem, „ale co si příště říct o klíč, když se někam budeš chtít podívat?“

„A-a-a...“ řekla mnohoznačně. Odemkl jsem: „Jen rač dál, ale varuju tě, někteří lidé z toho pohledu zvracejí – my tady zamykáme jen nebezpečné věci – krom Karolíny,“ znovu jsem sestru odmávl, vešel za Ulřiškou a zavřel za námi.

* * *

Na lidské oči tam bylo málo světla, ale když se rozkoukala a uviděla ocelovou postavu, zapotácela se, hlasitě se nadechla, škytla, ale jinak nic.

„To je nějaká svatyně? Bůh? Obětiště?“

„Spíš luxusnější skladiště, řekl bych.“

V místnosti jsou krom Stínu démona, několika sedacích polštářů a koberce jen má a Karolínina katana – a dvě baňaté olejové lampy s věčnými plamínky – nějak jsme s Karolínou věděli, že Stín by neměl být potmě.

„Podivný,“ slečna s odvahou pravého výzkumníka zvedla baterku, takže si všimla, že Stín stojí sám, bez podpěry, „a ten obličej, brrr! Nepodobá se Karolíně?“

„Co kdybychom si sedli,“ ukázal jsem na polštáře.

Pak jsem dlouho vyprávěl a k ránu ji přijal do Nočního klubu. Přestože nyní už věděla vše o klubových mečích i hřbitovech v katakombách – i o tom, co ji čeká, pokud *zaváhá* – nemohu její výraz popsat jinak než nadšený; jsem zvědav, jak se bude tvářit u své první popravu.

Nakonec (to už jsem jí nabídl tykání) mi položila nejdůležitější otázku: „Tobiáš, hm, je pravda, že spolu Karolína a Hanako... to?“

* * *

Když jsem druhý den u snídaně oznámil přijetí nového člena, všichni se s ní podle svého naturelu přivítali a Ulřiška dokonce zaslzela.

„To je taky dost, Vyžle. Teď už před tebou můžem nejen jíst, ale konečně i mluvit,“ Karolína se podívala na mě: „I když nechápu, jak někdo může jíst u jednoho stolu tady s tím *čunětem* a tou jeho *studenou rybí*.“

* * *

Pak začala běžná práce, špatní hoši začali řídnout, život nabral rytmus. Ulřiška vyhledala pozůstalé po obětech, které padly při mých cestách krve, a přes doktora Kráječe jim poslala peníze – spolu s návodem, jak z toho neplatit daně. Mrtvé to sice nevrátí, ale aspoň něco.

I ten omluvný dopis od ministra vnitra mi přišel.

Každý z nás denně věnuje hodinu (i mnohem víc) Volod'ovi, aby nerostl jako dříví v lese; a, jak říká Karolína, na Rusa je docela bystřej. Pravda, než lekce informatiky s Ulřiškou má daleko raději bojové sporty s panem Ho, ale ještě raději s Karolínou – s tou obzvlášť ty zápasivé. Když si při kung-fu zlomil nohu, Hanako se

projevila jako zručný lékař, takže i tuto profesi Pátera Koláčka zastane velmi dobře. Já ho učím česky a před spaním mu vyprávím pohádky o trpaslících, kteří žijí v pražských katakombách a jezdí na ochočených potkanech s červenýma očima.

Jednou mi zavolal pan Hashimoto, že prý došlo ke znovuspojení větvi klanu, ať tedy laskavě očekávám návštěvu pana Menona, který přijede prozkoumat Stín. Pan Menon přijel, přivezl mrazicí box se sáčky krve Mistra Moona, šel se podívat na Stín, seknul sebou, vytáhl jsme ho, on si sedl do baru, kde dva dny – v kuse! – vedl nesnesitelné teorie o tom, jak Stín funguje. Když konečně vypadnul, všichni jsme si oddechli: nejenže je to vůl, ale i naprosto nechutný náfuks. Večer jsem jednu z nejnesympatičtějších postav v nové knize přejmenoval na Menona, byť si víc než dobře vzpomínám, že přesně tohle jméno jsem si *zakázal* použít – pro upíra.

Za týden vyšel druhý díl Cesty krve a za další týden jsem dostal e-mail přibližně ve smyslu:

Autogramiáda se koná toho a toho tam a tam – dostavte se v patnáct nula nula.

Nakladatel

Jestliže jsou korektury peklo, autogramiády jsou peklo na druhý rychlostní stupeň. Od toho dne jsem byl poněkud *roztržitý* a promýšlel, že bych si třeba zlomil ruce, umřel nebo tak. Jenže kdo by si troufnul odporovat nakladateli.

„A, Ulřiška si koupila rtěnku,“ řekla Karolína, „to se ale, děvče, nepajcuje na nos.“

„Ty!“ Ulřiška ji pleskla do ramene, ale já je skoro nevnímám: bylo třináct třicet a peklo zařadí dvojku za hodinu a půl.

Pokoušel jsem se schovat mezi modré míčky, ale i ty se rozprchly, Ten druhý jakbysmet – nejhorší okamžik života a jsem v tom jako vždy sám.

A kdyby jen sám!

Ulřiška, Karolína a Hanako se rozhodly, že jdou se mnou. Oficiální důvod je, že by se mne mohli pokusit dostat Rusové, kteří

nemuseli uvěřit mé záměně s albánským teroristou. Neoficiální důvod...

Najednou se mi vyjasnilo: na lodi paní Dao bylo hezky.

* * *

Den byl slunečný, ale byly v něm mnohé temné tóny.

„Statečně vpřed, krejem ti záda,“ chytla mne děvčata za lokty, když jsem před knihkupectvím spatřil frontu čtenářů. Když jsem se neměl ani k *statečně* ani k *vpřed*, Karolína mi začala kroutit ruku: „Jdu s tebou dovnitř, neboj!“

Paní Dao! Vrať se!

* * *

Hanako s Ulříškou hlídaly venku a Karolína se poflakovala po prodejně, dělala, že si prohlíží knihy, dělala na mne ksichty a vůbec se dobře bavila.

Já jsem seděl u stolku s velkou cedulí PAN JÁNSKÝ, podepisoval, až mi vrzalo zápěstí, a odpovídal na otázky typu: Kdy bude druhý díl Upírů? Kdy bude třetí díl Cesty? Kdy budou erotické scény? Nedal byste si víno? Nebo minerálku? Proč se Pumlíč jmenuje Pumlíč? Saladin byl *neviditelnej* jako že *neviditelnej*, nebo jako *neviditelnej*?

Ten druhý mne v tom nakonec nenechal, takže zatímco já podepisoval, on odpovídal. Ale taky mu to moc nešlo.

„Napsal byste mi prosím vás věnování, pane spisovateli?“ řekl pán v saku.

„Víte, já strašně nerad píšu,“ řekl Ten druhý.

* * *

Když po dvou hodinách tortura skončila, vypadal jsem tak zbědovaný, že se mě zželelo i Karolíně, prošla mezi posledními diskutéry, kteří se mě zrovna – překvapivě – ptali, kdy bude druhý díl Upírů? a třetí Cesty? a erotické scény? a... A řekla, že musíme jít; a Karolíně si netroufnou odporovat ani nejdřsnější fandové.

„Dík,“ zašeptal jsem; nahlas se rozloučil, a pocit, když jsem vyšel ven, se dá srovnat snad jen se vstáním z hrobu.

Slunce svítilo a temné tóny se rozplynuly v hlomozu pražské dopravy.

* * *

Hanako s Ulříškou seděly pod slunečníkem, před Ulříškou bylo šestero čárek za obrovské ovocné poháry, a bavily se o Cestě krve:

„Tobiáší, kdy bude třetí díl?“ nevinně řekla Ulříška a Hanako se zazubila.

„Uá,“ řekl jsem.

„Jasně, musíme to prodiskutovat, máme spoustu času – Tomislav s panem Ho a Volod’ou slíbili, že na večer na oslavu všechno připraví sami.“

„Ano, mohli bychom jít třeba do Slavie,“ řekla Hanako.

„Uá,“ řekl jsem.

„Neblbni, všichni spisovatelé přece seděj ve Slavii, pijou kávu, a večer sem tam něco napíšou, ne?“ řekla znale Karolína.

Už jsem se nezmohl na nic, a Ten druhý, poprvé co ho znám, omdlel.

„Jdeme, tady už jim stejně došly broskve do pohárů,“ zvedla se Ulříška.

* * *

Ve Slavii – bohužel – měli volný stůl. Hned u okna. Nebyl ani tak volný jako rezervovaný – jaká proradná intrika.

Kavárna šuměla tichými hovory, zhroutil jsem se do křesílka a hned přispěchal číšník v černé vestě, bílý ubrousek na předloktí:

„Nějaké přání, prosím?“

„Ovocný pohár se zmrzlinou, dvojité... trojité, prosím.“

„Já...,“ *zarazil* jsem se – co si sakra dávají upíři ve Slavii? Šum hlasů zhoustl a zachránila mě Hanako:

„Třikrát hennessy, V.O.P., prosím,“ usmála se a černá vesta odplula.

„To budeme pít *koňak*?“ zeptala se Karolína.

„Doufám, že ne – to bys dneska – konečně – viděla můj dávivý reflex,“ řekl jsem.

„Patnáctiletý koňak se nemusí pít, stačí k němu vonět,“ řekla Hanako.

„To budete mít dobře ožralej nos,“ řekla Ulříška.

„Ha-ha,“ zašklebila se na ni Karolína a tvářila se závistivě. I mně se ovocné poháry zatraceně líbí – lidé si prostě žijou.

Než nám vesta přinesl pití (fet?) dívali jsme se skrz nažloutlé determální sklo na Vltavu. Rackové létali nízko nad vodou a panoráma Petřína a Pražského hradu zlátlo pozdním odpolednem.

„Jak tak může chutnat racčí krev?“ zeptala se Karolína, která sledovala směr mého pohledu.

„Není moc dobrá,“ řekla Hanako.

„Prosím, pohárek,“ položil vesta před Ulříšku něco jako umyvadlo se šlehačkou, „a koňáčky,“ před nás široké sklenice s hnědou jiskrnou kapalinou. Hanako se na něj usmála, takže mu málem upadl tácek.

S Karolínou jsme po sobě pokukovali, dokud se Hanako nesmilovala a nepředvedla nám, jak se voní ke koňaku.

„Smrdí to jak starý fusekle,“ ohrnula nos Karolína.

„Hennessy voní,“ řekla Hanako.

Ten druhý se probral.

„Tak, teď literární diskuse,“ bohužel se rozpomněla Karolína a Ten druhý zase začal upadat do bezvědomí. „Řekni mi, Tobiáši, proč nenapišeš něco pořádnýho?“ roztomile se zazubila.

„Jak se pozná *něco pořádnýho*? Smím-li se zeptat?“ zatočil jsem koňakem a po stole se rozeběhla zlatohnědá prasátka.

„Tak za první je v tom mapa,“ začala odpočítávat na prstech, „za druhý básničky, za třetí se tam šermuje a za čtvrtý se nepoužívá slovo *pikosekunda*.“

„To jako mám psát o tom, jak barbar v koži spolu s válečníci v chromované podprsence jedou do Temné říše, kde na Temné hoře v Temné věži useknou Temnému mágovi Temnou prdel?“

„Jo, dobrej námět – nějaký to šermování na hoře bys zvládnout moh. Ale co mapa? A hlavně básničky?“

„Chceš mapu? Kup si plán Prahy. A jaks přišla na to, že nepíšu básně?“

„V životě jsem od tebe žádnou neviděla.“

„Nevím, kde je vydat.“

„Tak zarecituj,“ zákeřně se přidala Hanako.

Zarazil jsem se, ale už se nedalo couvnout. Čichl jsem ke koňaku, ale moc mi to nepomohlo.

„My čekáme,“ řekla Ulřiška, nakrčila obočí a olízla šlehačku ze lžičky.

„Dobře, chtěly jste to samy,“ odložil jsem koňak a odkašlal si: „Moje nejlepší báseň se jmenuje Hořčice.“

„Já to věděla,“ chytla se Karolína za hlavu, ale já už se nedal zastavit:

Hořčice

Od země k nebi strmí se,

tráva ostržice.

Šli dva a dva a dva,

v rukou kalich hořčice.

Než jsem jim stačil cokoli říci,

umírám, pokryt hořčicí.

Věřím, že podobnou bombu zdi Slavie dosud neabsorbovaly. I děvčata vypadala otřeseně. „Dobře, ty můžeš bez básniček,“ řekla strnule Karolína. „To bychom učinili zadost poezii – už zbývá jen ta *pikosekunda*. Divný slovo, taky se mi nelíbí,“ Ulřiška na mne zírala se lžičkou šlehačky před pusou.

„Fajn, slibuju, že v příští knížce pikosekunda nebude... možná.“

„Pověz mi,“ konečně se z nebyvalého uměleckého zážitku plně vzpamatovala Karolína, „proč v Cestě na konci nechal ten hrdina tu holku bejt a nevzal ji s sebou? A co to vlastně je zač – ty znáš nějakou černošku?“

„To nelze brát doslovně,“ pravila moudře Hanako a já si vzpomněl, že studovala literaturu, „to je obvyklá autorská konfabulace.“

„Konfabu-co?“ Karolína zvedla obočí: „Houbelec, kdybysme mu mohly kroutit rukou, však bysme to z něj dostaly.“

„Mohly bysme to zkusit, mě to taky zajímá,“ namířila na mě Ulřiška lžičku a násilnický přivřela oči.

„A když už jsme u toho, co je to za ženskou v té poslední knížce? Zase tmavovlasá... Vůbec, jak to, že žádná z nich není blondýna?“ Karolína si prohrábla vlasy a pánovi u vedlejšího stolu spadly brýle do minerálky.

„Blondýna? Komu by se líbily blondýny, prosím tě?“

„Hele, má to být konfabulace, ne že se někdo někomu líbí – natož tobě,“ zákeřně mne zasáhla z boku.

„To je... Počkej! Jak víš, jak vypadá někdo z poslední knížky?! Nikdy jsem o tom nemluvil, natož aby to někdo čet... *Aha!*“ Ulřiška nápadně zrudla a schovala nos do šlehačky. „Sleduju, že si budu muset na Xdrivu změnit heslo,“ řekl jsem ponuře.

„Jestli se na ni jen křivě koukneš, tak si to s tebou vyřídím,“ řekla Karolína, a Hanako se sice mírně usmívala, ale přikývla.

„Jasně, strkáte mi nos do soukromí, a pak mi ještě budete vyhrožovat!“ začínal jsem mít vážně docela vztek.

„Je to moje vina, přinutila jsem ji k tomu,“ řekla Karolína.

„Čím to, že tomu *tak moc* věřím,“ podíval jsem se na Ulřišku, která se kryla za pohárem jako v zákopu. Ale na ni se prostě zlobit nejde.

„Jsem trošičku zvědavá,“ ozvalo se zpoza šlehačky, „a ty máš tak špatný heslo...“

„Nemrač se na ni! Varuju tě!“

„Promiňte,“ Ulřiška vstala a proti ruměnci před chvílí byla dost bledá, „musím...,“ podívala se k záchodům.

„Nemám jít s tebou?“ starostlivě se zvedala Hanako.

„To bude dobrý,“ Ulřiška si přikryla ústa a tiše škytla.

„Jestli je jí kvůli těm tvejm ksichtům zle, tak to schytáš, ať jsi šéf nebo ne!“ teď byla pro změnu našťvaná Karolína.

„Nemyslíš, že je to spíš tou tunou šlehačky?“ zkusil jsem sebeobranu – marně. To je zajímavé, zase za všechno můžu já a...

V tu chvíli se staly tři věci *naráz*.

Uviděl jsem, jak Hanako ztuhla.

Do nosu mne uhodil silný pach stříbra.

Něco studeného se mi přitisklo k uchu.

„Hni se, a poneseš si hlavu v aktovce,“ zasyčelo to za mnou. Hanako zastavila Karolínu: „Stříbro!“ – obě se dívaly někam nade mě.

Já jsem ale ucítil něco, co se s touto situací vůbec neslučovalo – má špatná nálada – ta jarní nevrlost – mne najednou opustila. Dočista a úplně. Opřel jsem týl o pevné břicho za sebou a podíval se nahoru:

„Deniso, víš, že už jsem tě chtěl pomalu začít hledat?“

Z velkých modrošedých očí sršely blesky, ale já nějak věděl, že spoušť krátkého revolveru nestiskne – kdyby chtěla střílet, bude střílet, ne mluvit. Usmál jsem se a blesky zhoustly.

„Sluší ti to,“ řekl jsem a vážně ano: černé vlasy měla rozpuštěné a zastřížené k ramenům, takže se jí krajní prameny stáčely pod bradu; dlouhé řasy, plné smyslné rty... „Posledně jsem to myslel vážně,“ dodal jsem, když pořád mlčela.

Venku na nábřeží zařinčela tramvaj.

„Posledněs mi vrazil do břicha rohatou helmou!“

„To před helmou, trdlo,“ trochu jsem zavrtěl hlavou, a než aby se bříško odtáhlo, spíš se přitisklo, „a jak sleduju, už jsi v pohodě.“

„Ty!“ tlak hlavně zesílil.

Spustil jsem ruku podél křesílka a pohládl ji po koleni – nevím proč, ale maličko se rozechvěla.

Karolína přimhouřila oči a uvolněně se opřela: „Jasně! Chápu! Tmavý vlasy, jasmínová voňavka – to je ona, ta z té nové knihy. Ta konfabulace.“

„Ani se nehni, *nádhero*, nebo si poneseš mozek v... v... v pytlíku na mlíko!“ ozval se sice kovový, ale poněkud roztřesený hlas.

Pomalu jsme všichni otočili hlavy.

„V pytlíku na mlíko? Nebylo by lepší třeba na lopatce? Nebo tak něco?“ řekl jsem. Ulřiška pokrčila rameny a dál Denise tiskla ke spánku vidličku.

„To je vidlička?“ zeptala se Denisa.

„Ano prosím,“ stáhla ruku Ulřiška: „Nemiřte na Tobiáše, není to hezké,“ dodala prosebně a Denisa ji kupodivu poslechla.

„Nějaké problémy?“ nervózně se přitočil číšník.

„Jen tady trapně vtipkujeme. Ještě jeden koňak, prosím,“ odpálil jsem ho a podíval se nahoru, protože Denisino bříško nějak zapomnělo odstoupit – když mluvila, hezky jí rezonovalo:

„Hanako, ahoj,“ řekla.

„Deniso, to už je let,“ lehce se uklonila Japonka.

„Nechceš se posadit, zuřivá dámo?“ řekla Karolína a mnohoznačně na mě zamrkala.

„Děkuji,“ bříško se vláčně odlepilo a Denisa si sedla vedle mě.

„Jak jsi mě našla... Jasně, ta autogramoška.“

Denisa kývla.

„Aspoň k něčemu je to tvý psaní dobrý,“ ozval se Ten druhý a zmizel.

Černá vesta přinesl Denise koňak, ale nějak jsem ho nevnímal. Ten jasmín, ty oči, modrošedé, hluboké...

„Hele, slyšíte, vy dva? My pomalu půjdem – nezapomeň, Tobiáš, v osm je oslava. Přidáme jednu židli, co říkáš?“ mrkla na mě Karolína, předklonila se a dala mi dlouhou pusu na tvář: „Doufám, že v další knížce už tam tu holku na konci nenechá, *hrdina*.“

* * *

„Co je zač ta blondýnka?!“ řekla Denisa, když nám ještě *zamávaly* pod oknem.

„Sestra. Nevlastní. Ale to ona dělá pořád,“ pucoval jsem si rtěnku z tváře.

„Sestra,“ obočí se významně pozdvihla, „co to říkala o židli?“

„Recepce, oslava knížky – pozval bych tě, jestli sis teda už rozmyslela, že mě nezastřílíš,“ zmlkl jsem: „Ale docela by se hodil někdo, kdo se mnou bude pít studenou rybí – všichni tady pijou *teplou kuřecí*.“

„Brrrr!“ řekla Denisa procítěně a usmála se. Nechápu proč, ale najednou se mi strašně rozbušilo srdce.

„Hele, jak ses tehdy dostala z toho ostrova?“ pokusil jsem se rachot zamluvit.

„To ti ještě vrátím,“ zaklepala prstem na stůl, našpulila rty a pohodila vlasy. Kolikrát já už tohle gesto viděl.

„Řekni jak – jo, a víš vůbec, že všichni z lodi jsou pryč? Že loď je pryč? Že jsme vyhráli? A že je teď pan Ho...“

* * *

Další dvě hodiny tak nějak zmizely, pamatuju si z nich jen ty usměvavé modrošedé oči a měkké rty a...

„Je to von!“

„Není to von!“

„Zeptej se ho!“

„Ty se ho zeptej!“

„Jdeme oba!“

„Jestli je to on, tak přijdu!“

„Srabíku!“

„Ehm, ehm,“ zastavily se vedle našeho stolu nesmělé kroky. Sedmnáctiletý mlad'och s velkými brýlemi.

„Ano?“ zvedl jsem hlavu.

„No, teda... Já jen, jestli náhodou nejste Jánský, teda pan Jánský, ten spisovatel Jánský.“

„Náhodou ano.“

„Je to von! Je to von!“ kluk šeptem křikl na stejně staré děvče v minisukni – skoro k nám přiběhla. Denisa se na ně zvědavě dívala, protože nevěděla, o čem se česky bavíme.

„Podepsal byste nám Upíry? A Cestu?“ vyhrkla dívka.

„Rád,“ řekl jsem a kupodivu to tak i myslel.

„Dělej, vytáhni to, podepíše!“

„No jo, už,“ páčilo děvče očtené svazky z batůžku. I dnes na autogramiádě jsem si všiml, že se mnoha lidem v mé přítomnosti třesou ruce. Mně nejvíc.

Přidal jsem ke všem těm písmenům rozmáchlý modrý podpis mistra a modré datum.

„Dík. Kdy bude druhé díl Upírů? No nic, já se jen ptal. Nashle. Na shledanou, madam.“

„Nekoukej na ni *tak!*“ tichounce zašeptalo děvče, „jdeme!“

Odešli, ale tak nějak pomalu, šum hlasů v kavárně sílil a slábl, pak zastavili a vrátili se:

„Můžem ještě jednu otázku?“

„Proč ne.“

„No,“ mladík se rozhlédl, poposunul si brýle, a přestože u okolních stolů zrovna nikdo nesesedl, stejně se osmělila až dívka. Zasvítily jí oči a tiše, ale prudce vyhrkla:

„Chceme se zeptat: Existujou upíři, nebo neexistují? A kde se v Praze scházejí?!“

Stiskl jsem pod stolem Denise ruku.

„Víte, nerad vám беру iluze,“ pokrčil jsem rameny a usmál se, „ale upíři? Upíři prostě nejsou.“

Malá knižní řada Poutník č. 28
Jiří Kulhánek: Noční klub – díl druhý
Ilustrace na obálce a frontispis: Luis Royo
Grafická úprava obálky: Mirek Dvořák
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2003
[http ://www.poutnik-knihy.cz](http://www.poutnik-knihy.cz)
[redakce@ poutnik-knihy.cz](mailto:redakce@poutnik-knihy.cz)
Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT, Praha
Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno
Doporučená cena včetně DPH: 248 Kč